

Hương Đông

Phong Tử Tam Tam
converter: tamquay-tangthuvien
edit: Khuynh Lầu

Mục lục

- [Chương 1: Không Cần Anh Chuộc Tội Với Em](#)
- [Chương 2: Giữa Chúng Ta Giống Như Bị Ngăn Cách Bởi Dải Ngân Hà](#)
- [Chương 3: Bởi Vì Em Thích Anh](#)
- [Chương 4: Cô Bồng Nhiên Phát Hiện, Mình Thật Ngu Ngốc](#)
- [Chương 5: Tiểu Nam, Em Vẫn Luôn Biết Anh Sẽ Không Bao Giờ Yêu Em](#)
- [Chương 6: Thẩm Lương Thần, Rốt Cuộc Anh Muốn Gì?](#)
- [Chương 7: Đừng Xuất Hiện Trong Cuộc Sống Của Tôi Nữa](#)
- [Chương 8: Sáng Sớm Đã Nghe Tên Của Tên Khốn Đó, Thật Xui Xẻo](#)
- [Chương 9: Kẻ Thứ Ba?](#)
- [Chương 10: Vì Người Yêu Chuyện Gì Cũng Cam Tâm Tình Nguyên](#)
- [Chương 11: Anh Xấu Xa, Sao Lúc Trước Còn Thích Anh?](#)
- [Chương 12: Thẩm Lương Thần Bây Giờ Đang Uy Hiếp Cô?](#)
- [Chương 13: "Anh Trai"](#)
- [Chương 14: Đây Là Cách Em Cầu Xin Tôi Phải Không?](#)
- [Chương 15: Đáp Phi Sờ Vấn](#)
- [Chương 16: Một Giây Kia Cô Chợt Thấy Anh Cười Thật Thê Lương](#)
- [Chương 17: Tết Âm Lịch](#)
- [Chương 18: Vết Sẹo Còn Chưa Khỏi Hẳn](#)
- [Chương 19: Duy Nhất Không Phải Là Bởi Vì Yêu](#)
- [Chương 20: Mọi Sự Do Người](#)
- [Chương 21: Nghi Ngờ](#)
- [Chương 22: Sinh Nhật](#)
- [Chương 23: Đừng Làm Cho Anh Mất Hứng](#)
- [Chương 24: Chi Muốn Ở Bên Nhau](#)
- [Chương 25: Anh Hận Không Thể Lập Tức Xông Lên, Chặt Đứt Móng Vuốt Của Tên Kia!](#)
- [Chương 26: Chấp Mê Bất Ngộ](#)
- [Chương 27: Gặp Gỡ Cô Ấy, Tôi Gặp Hận Rồi](#)
- [Chương 28: Lễ Đính Hôn Thế Kì](#)

- Chương 29: Rời Đi**
- Chương 30: Yêu Và Hận**
- Chương 31: Chân Tướng Năm Đó**
- Chương 32: Tai Nạn**
- Chương 33: Yêu Nhau Nhưng Chẳng Thể Ở Gần Nhau**
- Chương 34: Áo Giác**
- Chương 35: Em Lại Muốn Trốn?**
- Chương 36: Tìm Em Tính Nợ**
- Chương 37: Tình Cảm Với Em Là Thật**
- Chương 38: Dựng Tâm Nhiều Mới Đau Một Đời**
- Chương 39: Bây Giờ Đã Thành Của Người Khác**
- Chương 40: Làm Chơi Ăn Thật**
- Chương 41: Không Bằng Kết Thúc Như Vậy Thì Tốt Hơn**
- Chương 42: Có Một Ngày Người Em Gả Không Phải Là Anh**
- Chương 43: Coi Như Chúng Ta Có Duyên Vô Phận**
- Chương 44: Anh Chỉ Có Thể Chấp Nhận, Không Còn Lựa Chọn Nào Khác**
- Chương 45: Tiểu Nam, Anh Yêu Em**
- Chương 46: Chỉ Là Vì Lấy Cớ Để Gọi Điện Thoại Cho Em**
- Chương 47: Ngay Cả Thích Em Em Cũng Không Cho**
- Chương 48: Anh Không Muốn Lại Đi Khắp Thế Gian Tìm Em**
- Chương 49: Anh Đương Nhiên Sẽ Nắm Thật Chặt Cơ Hội Lần Này**
- Chương 50: Anh Nhớ Em, Câu Đây Là Sự Thật**
- Chương 51: Một Đêm Mộng**
- Chương 52: Em Quay Về Được Không?**
- Chương 53: Nói Một Đàng Nghĩ Một Nẻo**
- Chương 54: Duyên Trời Đã Định**
- Chương 55: Ghen**
- Chương 56: (Hoàn): Viên Mãn**

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Không Cần Anh Chuộc Tội Với Em

Khi nhìn thấy Lê An Ni, Đàm Dĩnh hơi sửng sốt. Nhiều năm rồi không gặp nên Đàm Dĩnh có chút không nhận ra cô ấy, thương trường như chiến trường, hình dáng cô ta cũng nhạt nhoà đi trong kí ức của Đàm Dĩnh.

"Sao vậy?" Diệp Tử bên cạnh hiếu kì dừng lại, nhìn về phía hướng mắt Đàm Dĩnh

Đàm Dĩnh lắc đầu "Không có gì, tự nhiên mình thấy một đại soái ca!"

Diệp Tử tròn mắt "Không biết tốt xấu, người ta cũng không bằng đại soái ca nhà cậu đâu, thậm trọng một tí"

"Tốt tốt" Đàm Dĩnh nghe vậy, khẽ cười kết thúc đề tài nói chuyện, nhưng tâm tư đã sớm không biết bị thổi đi nơi nào, nhin không được lại quay đầu về hướng Lê An Ni khi này

Nhất định là nhìn lầm thôi!

Không để ý đến sự lo lắng của Đàm Dĩnh, Diệp Tử tiếp tục oán trách:"Thẩm Lương Thần nhà cậu đích thực quá ưu tú, mình nhất định không nói quá đâu, cho đến bây giờ tớ vẫn chưa tìm ra được ai hoàn hảo hơn anh ta"

Nghe đến 'Thẩm Lương Thần', Đàm Dĩnh hơi ủ rũ

Đích thực, Thẩm Lương Thần không thuốc lá, không rượu bia, không ăn chơi, đối với cô cũng chăm sóc ân cần, thật sự là một mỹ nam hoàn hảo

Thấy Đàm Dĩnh không đáp lại, Diệp Tử quay người lại liếc nhìn cô: "Kể ra hai cậu cũng ở chung lâu rồi, chừng nào mới kết hôn đây?"

Kết hôn...

Đàm Dĩnh nào dám hy vọng xa vời gì hai chữ này, ở cùng với Thẩm Lương Thần, vốn không phải ý muốn của cả hai bên

Đàm Dĩnh thoải mái vuốt tóc, khoá mắt nhếch lên một cách ngọt ngào "Cậu không biết hôn nhân là nắm mồ tình yêu sao? Mình làm gì ngu ngốc đến nỗi bước vào, mình còn trẻ thế mà"

Nghe câu nói của Đàm Dĩnh, Diệp Tử phản bác: "Đàm Dĩnh cậu quá đáng, ở độ tuổi này tớ còn được coi là gái ế, mà cậu trước mặt ân ái nồng nhiệt trước như vậy à? Còn tích đức cho đời được hử?"

"Tỷ tỷ thân mến, em sai rồi"

"Bớt đi, tớ không phải là Thẩm Lương Thần đâu, đừng làm nũng"

Đã cuối năm, mọi thứ đều giảm giá, Đàm Dĩnh và Diệp Tử hai tay xách đầy túi lớn túi nhỏ. Đàm Dĩnh hôm nay mua không ít, mà không phải mua cho cô, đa số đều là đồ dùng cho nam

Diệp Tử không phải lần đầu tiên cùng Đàm Dĩnh dạo phố, đối với cô chuyện này đã quá quen thuộc đi, vẫn không khỏi cảm thán: "Cậu thật xấu, khẩu xà tâm Phật. Một mặt thì không để ý đến người ta, kì thật là quan tâm hết thảy, cậu không cần nói mình cũng biết!"

Thật là không ai hiểu cô hơn Diệp Tử, biết cô có tính cách kì lạ, không được tự nhiên như vậy là đều có nguyên nhân, nên cô ấy không nói đến những chuyện không tiện nói ra

"Chỉ là thuận tiện nên mua ít đồ thôi, tớ phải bắt anh ấy trả tiền lại đây" Đàm Dĩnh nói như vậy, nhưng ánh mắt ngọt ngào hơn rất nhiều

Diệp Tử bĩu môi "Nguy biện! Tớ phải về công ty đây, cậu về một mình nhé"

"Không thành vấn đề" Đàm Dĩnh khoát tay Diệp Tử, cười trả lời

Diệp Tử cũng vẫn lo lắng, dặn đi dặn lại "Cậu gọi điện thoại cho anh ấy, lỡ xảy ra chuyện gì, tớ không chịu trách nhiệm đâu đấy"

"Biết rồi, dài dòng quá"

Nhìn Diệp Tử đi về, nụ cười trên môi Đàm Dĩnh nhạt dần, cô đứng ở siêu thị một lúc lâu, một hồi mới nhẹ nhàng thở dài

Dòng người đi qua đi lại, chỉ còn thân ảnh một mình cô, mối quan hệ cô quá hẹp, quanh đi quẩn lại chỉ mình Diệp Tử là người bạn thân nhất. Trong siêu thị vang lên bài hát tân niên, tiếng trẻ con hi hi ha ha quanh cây thông Noel tranh cãi âm ỉ, Đàm Dĩnh nhất thời không biết nên làm gì, do dự một hồi mới lấy di động ra

Ngay lúc này, Đàm Dĩnh nhớ là Diệp Tử phải ở lại tặng ca, hướng chỉ là Thẩm Lương Thần. Đàm Dĩnh vuốt ve chiếc điện thoại màu trắng, cuối cùng cất điện thoại đi

Thôi, tiếp tục đi dạo cũng tốt, thuận đường đi ăn luôn bữa tối

Ngay khi cô mới bước hai bước, điện thoại mới cất xong liền reo lên, vừa nhìn trên màn hình mới biết người gọi là người cô ngày nhớ đêm mong

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Thiệt khéo, ngay lúc cô nhớ anh nhất thì anh vừa vắn gọi cho cô. Đàm Dĩnh ấn nút trả lời, cô nhìn gương mặt trắng nõn cũng mình trong gương

đang giương giương khoé môi cười

"Alo"

"Em ở đâu?" âm thanh dễ nghe đầy dứt khoát phát ra

Đàm Dĩnh đè nén cảm giác khác thường trong lòng, nói:"Vâng, em đang ở siêu thị mua đồ"

Thẩm Lương Thần nhẹ nhàng nói:"Anh đến tìm em, bên ngoài trời tuyết rơi rất lạnh, em ở trong siêu thị chờ anh"

Đàm Dĩnh nhìn màn hình di động tối thui. Trong lòng phẳng lặng liền gợn sóng. Cô thật không có tiền đồ, chỉ cần Thẩm Lương Thần nói một câu, toàn bộ uỷ khuất đều nuốt hết vào bụng, nhưng cô và anh có quan hệ gì với nhau đâu? Nhưng chỉ cần là anh, cô cam tâm tình nguyện

Thẩm Lương Thần đến thật sự nhanh, áo măng tô đen càng làm tôn lên khí thế anh tuấn bức người, dáng thon dài cao ráo, đặc biệt luôn nổi bật trong đám đông.Đàm Dĩnh đứng tại chỗ híp mắt nhìn anh, chờ anh đến gần rồi nói:"Sao đột nhiên anh tốt vậy, đột nhiên tới đón em?"

"Vừa vặn tiện đường" Anh nói xong thuận thế xách túi mua hàng trong tay cô, đem khăn quàng cổ choàng lên cho cô

Đàm Dĩnh ngẩn ngơ đứng đó, không biết tại sao, trong đầu đột nhiên nhớ tới thân ảnh kia...Hơn nữa lúc này rõ ràng anh bảo là "Anh đến tìm em" mà không phải là"Anh đến đón em"

"Sao vậy?" Thẩm Lương Thần thấy cô thất thần, liền nghi ngờ nhíu mày

Đàm Dĩnh cố gượng làm cho biểu cảm mình tự nhiên, giả vờ vô tình hỏi:"Anh đến đây...nói chuyện làm ăn?"

Khoảng cách hai người quá gần, đôi đồng tử màu hổ phách của anh chớp động. Đàm Dĩnh khẩn trương nhìn chăm chú anh, vừa mong chờ đáp án, nhưng lại sợ đáp án mình biết

May mắn thay điện thoại Thẩm Lương Thần vang lên, anh nghiêng người bắt điện thoại, không trả lời câu hỏi của cô

Đi xe với tốc độ rất chậm, hôm nay tuyết rơi đặc biệt dày, bay tá lả. Thẩm Lương Thần ngoài ý muốn tự lái xe, tình hình giao thông thực tế, chỉ có thể nhích từng đoạn ngắn, mà anh nhúu lại

Đàm Dĩnh vài lần khơi chuyện, lại thấy anh có vẻ như không hứng thú trả lời, thoạt nhìn tựa hồ hơi ưu tư

"Có tâm sự?" Đàm Dĩnh không kiềm chế được hỏi

Thẩm Lương Thần vẫn nhìn chăm chăm về phía trước, môi khẽ mím, lâu sau mới nói:"Chuyện công việc, không có gì"

Đàm Dĩnh trầm mặt không nói gì thêm, cô cùng Thẩm Lương Thần ở chung mười mấy năm, bởi vì quá hiểu nhau nên rất dễ phát hiện đối phương nói dối

Đoạn kẹt xe rất dài, nhích rất chậm. Thẩm Lương Thần bực mình điều khiển xe. Anh quay đầu nhìn cô, khoé môi hơi gợi lên:"Mua gì đấy?"

"Quần áo"

Đàm Dĩnh nói sao, anh nghe vậy, tựa hồ không muốn tiếp tục nói chuyện nữa. Không khí lẩn nhủ rơi vào tĩnh mịch. Đàm Dĩnh thấy ngực hơi phiền muộn, liền hà hơi lên mắt kính rồi lấy tay lau sạch sẽ

Nhìn cô từ góc độ này, vừa vặn nhìn cảnh quảng cáo xe buýt bên ngoài. Cô thích nhất là trang sức, bình thường cô không đeo, nhưng hôm

nay cô rất lạ, đầu óc liền nổi nóng

"Sao?" Thẩm Lương Thần bỗng dừng quay mặt lại, sắc mặt khó coi, ánh mắt bình thường hơi ôn hoà nhưng hôm nay ẩn hiện một ngọn lửa

Đàm Dĩnh cắn cắn môi, than thở nói nhỏ:"Anh muốn cưới em không?"

Thẩm Lương Thần nhìn cô, thấy cô hơi vô lí, chắc là cô điên rồi

Nét mặt của anh như một con dao, mạnh mẽ chặt đứt những ảo tưởng mong chờ của Đàm Dĩnh, cô vẫn cười như không cười, nhìn ra ngoài cửa sổ:"Em chỉ đọc lời quảng cáo trên xe buýt, anh nổi nóng cái gì?"

Thẩm Lương Thần không vì vậy mà trở nên tốt hơn, thậm trí sắc mặt âm trầm hơn. Chỉ có Đàm Dĩnh hiểu, dù cho người đàn ông này có săn sóc cô bao nhiêu,"kết hôn" hay chữ này anh vĩnh viễn không thể đụng vào, bọn họ không thể có kết quả đó

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Thời tiết thật sự quá lạnh, cho đến khi Đàm Dĩnh ngâm mình vào bồn nước nóng mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Cô mờ mịt nhìn phòng tắm mù mịt hơi nước, lòng cô thấy trống rỗng

Nhiệt khí toả ra làm toàn thân cô phỉm hồng. Đàm Dĩnh chậm rãi cúi đầu, nhìn xuyên qua tầng hơi nước về phía thân hình mình, cô thật xấu xí, cùng với cô ấy có quá nhiều điểm bất đồng, khó trách Thẩm Lương Thần không chịu cưới cô

Cô còn trẻ, vậy mà trên ngực cô đã có một vết sẹo dữ tợn, năm tháng trôi qua, vết sẹo kia nhạt dần chỉ còn màu trắng nhạt. Đàm Dĩnh dùng ngón tay nhẹ nhàng che đi, vết sẹo này nếu như không có thật tốt biết bao...

Tiếng gõ cửa cộc cộc, không cần hỏi cũng biết là ai, cô không trả lời ngay. Rất nhanh tiếng Thẩm Lương Thần vang lên: "Cần anh giúp gì không?"

"Không cần" Đàm Dĩnh hồi lâu mới trả lời, đưa tay nắm một bên khăn tắm kéo xuống, vừa lúc ấy khoá cửa cạch cạch mở ra

Chỉ mặc trên người chiếc áo sơ mi trắng, anh đứng ở cửa an tĩnh nhìn cô. Đàm Dĩnh nhanh chóng xoay lưng lại, luống cuống tay chân dùng khăn tắm bọc lấy chính mình, hai má vì vừa rồi dùng sức quá mạnh cọ xát với khăn lông nên đỏ ửng, cô rối loạn nói: "Em bảo không cần, anh ra đi"

Phía sau lưng không có tiếng động, Đàm Dĩnh xoay người thì suýt đụng sống mũi cao của anh

Anh ấy bay thay vì đi hay sao vậy? Đàm Dĩnh vừa tức, vừa lấy tay giữ chặt khăn tắm

Thẩm Lương Thần không mở miệng nói chuyện, ngược lại đem khăn lông tới nhẹ nhàng lau tóc cho cô: "cẩn thận bị cảm, bác sĩ đã bảo...."

"Thẩm Lương Thần!!" Đàm Dĩnh tức giận, rớt cuộc nói ra câu đã đè nén trong lòng: "Em không phải người tàn phế, không cần anh chuộc tội với em"

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Giữa Chúng Ta Giống Như Bị Ngăn Cách Bởi Dải Ngân Hà

Biết rõ khi nói như vậy chỉ làm nhau khó xử, nhưng Đàm Dĩnh vẫn phải nói. Cô nhìn thẳng vào đôi mắt thâm trầm của anh, mong nhìn thấy được sự tức giận của anh hay cảm xúc gì đó

Hoàn toàn không có

Bất kể cô nói gì, Thẩm Lương Thần vẫn im lặng, không có phản ứng gì cả

Từng giây từng phút trôi qua, tâm tư cô từ từ dịu lại. Cuối cùng vẫn là anh lên tiếng đánh vỡ sự trầm lặng, bằng một giọng nói vô cùng ôn nhu: "Em nổi nóng cái gì đấy, hử?"

Anh vừa nói, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nhéo nhéo gò má cô, coi cô như một đứa trẻ, lại phảng phất như đang trêu đùa một bé thú cưng

Đàm Dĩnh trong lòng thực không thoải mái, có thể là khi chiều hình bóng kia ở siêu thị làm cô bất an chẳng, tóm lại là cô bây giờ không muốn nói chuyện. Một bàn tay cô đánh nhẹ anh, quay người muốn đi thì bị anh chặn lại

"Cô nàng khó ưa" anh nói nhẹ bên tai cô, hơi thở nồng đậm dục vọng

Đàm Dĩnh rụt người lại, hung hăng trừng mắt với anh "Buông tay"

"Được" Miệng thì đáp lời, tay anh buông lỏng, nhưng đầu ngón tay nhẹ nhàng di chuyển đến chỗ khác

Anh kỹ xảo quá tốt, mặc dù Đàm Dĩnh cất lực chống cự nhưng rất nhanh bị anh áp đảo, bị đặt lên bồn tắm. Cô giận dữ hung hăng cắn mạnh lên bả vai của anh, kết quả làm thú tính của anh bộc phát. Trước đây cô luôn tránh những tư thế để anh không thấy vết sẹo trên người, nhưng lần này không xong rồi, anh mỗi lần "làm" đều rất mạnh mẽ kịch liệt

Lúc kết thúc, Đàm Dĩnh mệt chịu không nổi, đâu còn sức để đòi co với anh? Nằm trên giường mơ màng ngủ, người nọ thì như có như không nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo của cô: "Lần trước em bảo muốn đi làm ở Vi Toa?"

Đàm Dĩnh mở mắt ra, khó tin nhìn anh: "Em có thể đi chứ?"

"Được" Thẩm Lương Thần cười, néo néo vành tai cô "Nhưng phải đáp ứng anh một điều kiện"

"Một trăm điều cũng đáp ứng!" Đàm Dĩnh nháy mắt trở nên cao hứng

Thẩm Lương Thần nghiêm túc, từng câu từng chữ nói rõ ràng: "Đi làm thì được, mà không thể đi công tác, đặc biệt là đi công tác ở thành phố khác"

Biết là anh lo lắng cho cô, Đàm Dĩnh nháy mắt mặt tối sầm, nhưng vẫn đáp ứng anh. Tốt nghiệp cũng hơn nửa năm rồi, cô vẫn chưa đi làm, sắp mốc meo đến nơi rồi

Thấy cô trở nên cao hứng, Thẩm Lương Thần ôm cô vào trong ngực, nhắm mắt rồi khẽ lẩm bẩm: "Tìm chút việc để làm, cho em khỏi miên man suy nghĩ"

Miên man suy nghĩ... Là nói chuyện "Kết hôn" sao? Đàm Dĩnh nhắm mắt lại, nhin không được cười khổ, nguyên nhân là thế, vì để để cho cô khỏi suy tâm vọng tưởng, anh thật là suy nghĩ cho cô đến khổ rồi

.....Edited by Khuynh Lâu.....Hôm sau cô đến Vi Toa đăng kí, Thẩm Lương Thần chờ ở dưới lầu rất sớm, cuối cùng vẫn chưa thấy Đàm Dĩnh xuống, rõ ràng cô đã rời giường hai giờ trước. Anh nhắm mắt nhìn đồng hồ, hơi hơi nhíu mày, nói với quản gia Tuệ tử:"Chú lên xem cô ấy xem"

"Là..." Tuệ Tử kinh ngạc nhìn thân ảnh đang xuống lầu "Tiểu thư đây ạ"

Thẩm Lương Thần cũng ngẩng đầu nhìn, Đàm Dĩnh mặc trang phục công sở, tóc cột cao, khuôn mặt trắng nõn thuần khiết nổi bật bởi một vài món trang sức trang nhã, so với sinh viên thì quả thật khác xa so với nàng. Người kiệm lời như Thẩm tiên sinh đây phải cảm thán:"Không tệ"

"Cám ơn anh" Tâm tình cô rất tốt, ngồi xuống cười với anh

Thẩm Lương Thần suy tư, gấp tờ báo trong tay lại, nói:"Anh hơi hối hận"

"Á?" Đàm Dĩnh vội vàng quay đầu nhìn cô, sợ anh đổi ý, người này đã làm cô thất nghiệp nửa năm rồi

Thẩm Lương Thần đưa tay nhéo nhéo cằm cô, đáy mắt chột loé lên tia bồn chột, như cười như không:"Anh thấy giấu em ở nhà vẫn tốt hơn"

"Cút đi"

Biết anh trêu đùa mình, Đàm Dĩnh thổi một hơi vào mặt anh, nhưng vẫn rất cao hứng cuối đầu ăn điểm tâm.Cô ăn liền hai miếng bánh mì nướng, khẩu vị đặc biệt tốt. Tuệ Tử rót sữa cho cô, cười hiếp mắt:"Tiểu thư gầy quá, con gái nên béo một tí mới tốt"

Đàm Dĩnh bĩu môi, trừng mắt to với Tuệ Tử:"Vậy sao? Cháu cảm thấy vậy rất xấu, chú biết không nữ nhân viên trong Vi Toa rất gầy, rất đẹp"

Tuệ Tỷ bị bộ dáng cô làm cho tức cười, liên tục gật đầu: "Biết rồi, những người kia chú xem trên tạp chí nhiều rồi, vẫn là thấy tiểu thư xinh nhất"

"Tuệ Tỷ, chú không thành thật nha, với vừa rồi còn bảo cháu gầy quá khó coi"

"A, là ta già nên hồ đồ" Tuệ Tỷ làm Thẩm gia lâu nhất, ông vượt gáy "Chú nhớ rõ, năm đó cháu mới tới mới bé xíu, thực giống búp bê. Thời gian qua thật nhanh, nếu ba mẹ cháu còn...."

"Đi thôi" Trong lúc hai người trò chuyện, Thẩm Lương Thần đã uống xong tách cà phê của mình, anh nhồm dậy cuối xuống nhìn cô, ánh mắt trầm tĩnh lạnh lùng

Anh quả thật không có thời gian để chờ, không chờ cô ăn xong liền đứng dậy rời đi, Đàm Dĩnh sửng sốt, nhanh chóng cầm áo khoác chạy theo. Anh chân dài, nhanh chóng bỏ nàng lại phía sau. Nàng nhìn bóng hắt rời đi, bỗng nhiên cảm thấy bất lực

Anh cứ khó hiểu như vậy sao? Rõ ràng một khắc trước còn đang cùng cô trò chuyện

Trời quang mây tạnh, bóng lưng anh rất nhanh lẫn trong ánh nắng, Đàm Dĩnh nhìn một chút, nháy mắt sinh ra ảo giác, giống như chính mình với anh hai người cách nhau ngàn vạn mét. Giữa bọn họ, là cả một dải ngân hà

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Vì có mối quan hệ của Thẩm Lương Thần, Đàm Dĩnh thuận lợi công tác tại Vi Toa. Vi Toa nổi tiếng với những tờ tạp chí thời thượng, cô học nhiếp ảnh, mới vừa vào làm đã có thể ở một công ti lớn như vậy thật sự là

may mắn. Hơn nữa cộng sự ở đây rất tốt, đi làm tới ngày thứ ba, mọi người muốn tổ chức một buổi tiệc hoan nghênh người mới cho cô

Đàm Dĩnh dù ở mặt xã giao không tốt lắm, vì lễ phép nên cô đồng ý đáp ứng

Quan hệ của cô với Thẩm Lương Thần gần đây hoà hoãn không ít, trước đó cô lo được lo mất. Nhưng mấy ngày trôi qua, không có chuyện gì xảy ra, khiến cô hơi nghi ngờ

Gọi một cuộc điện thoại, Đàm Dĩnh kỳ thật không ôm nhiều hy vọng. Thẩm Lương Thần rất ít khi đồng ý ăn cơm ở ngoài. Điện thoại vang lên rất lâu mới có tiếng nhắc máy, ngạc nhiên hơn là anh đã đồng ý

"Quan hệ với đồng nghiệp rất quan trọng, lúc xong tiệc thì gọi cho tài xế"

"Dạ" Đàm Dĩnh mơ hồ nghe được tiếng nhạc qua điện thoại, tò mò hỏi: "Anh còn xã giao à?"

Việc làm ăn của Thẩm gia rất quy mô, anh mặc dù là con thứ, nhưng địa vị ở nhà rất đặc biệt, có khi phải xã giao đến khuya. Thẩm Lương Thần dường như đang bận, sau vài giây mới trả lời cô, hỏi một đấng trả lời một nẻo: "Nhớ đừng uống rượu"

Vừa cúp điện thoại, Đàm Dĩnh liền bị đồng nghiệp lôi đi. Hẹn nhau rồi ăn món Nhật, một đám người nam nữ chen nhau trong ghế lô, rất náo nhiệt. Chuyện này đối với người ít xã giao như Đàm Dĩnh thật sự rất lạ, cô tò mò quan sát mỗi người, cảm thấy thú vị vô cùng

"Cậu tốt nghiệp ở đại học N?"

Đồng nghiệp nam tới gần cô, cô không quen ở gần người khác phái như vậy, rụt đầu một cái mới gật đầu "Đúng vậy"

"Thật trùng hợp, cô cũng vậy, em phải kêu anh một tiếng sư huynh đấy" Đồng nghiệp nam không nhận thấy sự khác thường của nàng, càng nhích lại gần

Đàm Dĩnh hơi nhú mày, không bằng lòng kêu "Sư huynh" hơi nghiêng nghiêng tránh hẳn

"Sau này có chuyện gì cứ tìm anh, anh đã ở công ty lâu rồi" Cánh tay người kia chạy vào lưng nàng. Đàm Dĩnh bưng li trà lên uống một ngụm, sắc mặt chìm xuống

May mắn thay có một người đồng sự hô to "Ai, Lâm Đông người làm gì đấy! Đừng nhân cơ hội chiếm tiện nghi của người ta, cẩn thận bạn trai người ta ấy"

"Đàm Dĩnh có bạn trai chưa?" Một cô gái trẻ tuổi nhân cơ hội hỏi, Đàm Dĩnh liếc mắt nhìn đối phương. Cô thật giống Hách Giai, cứ ngồi cười tủm tỉm lộ ra hai cái lúm đồng tiền

Hách Giai thấy cô im lặng ngồi đó liền lúng túng hoà giải: "Thật không ít nam nhân hỏi chuyện này nha, giúp cho bọn họ khỏi đi đường vòng"

Ánh mắt mọi người đều đặt trên người Đàm Dĩnh, cô không thích cảm giác này, cả vấn đề này nữa, chính cô cũng không có đáp án. Trầm mặt hồi lâu, cô gật đầu, mặc kệ mối quan hệ của mình với Lương Thần là gì, trong lòng cô, Lương Thần là người đặc biệt nhất

"Ôi" nhất thời mọi người vang lên một tiếng to, Đàm Dĩnh không thích loại đùa bỡn này, hơn nữa ngực Lâm Đông đã nửa dán trên vai cô, làm cho cô không thoải mái, không được tự nhiên, thậm chí cô còn muốn bỏ về

Cô vuốt ve di động, nghiêng người nhắn tin cho Thẩm Lương Thần: anh tới đón em được không?

Tin nhắn đã gửi đi lâu rồi, có lẽ anh đang bận, không thể đọc được. Đàm Dĩnh thất thần, bả vai bị người kia nhẹ nhàng nắm. Cô nghiêng đầu nhìn hẳn, Lâm Đông cũng đang nhìn cô: "À, em thật sự có bạn trai rồi à? Lúc tan việc anh chưa từng thấy ai tới đón em cả"

Đây là do Đàm Dĩnh yêu cầu như vậy, cô biết chắc rằng nếu Thẩm Lương Thần dừng xe trước cổng công ty, ngày hôm sau tin đồn sẽ lan truyền ngay. Nhưng chuyện này không cần thiết giải thích với Lâm Đông, chỉ là nhìn cánh tay anh ta: "Anh đang chạm vào em"

"À, ngại quá, người đông quá" Lâm Đông cười, vẫn không nhúc nhích, tiếp tục ở sát cạnh cô

Hai hàng lông mày Đàm Dĩnh nhíu càng sâu, tròng mắt đen gắt gao nhìn đối phương. Lâm Đông cũng hơi nghiêng thân mình đối diện cô, nhíu nhíu lông mày

Vừa ngay lúc phục vụ mang đồ ăn lên, đem cửa ghế lô kéo ra, Đàm Dĩnh trong lúc đối diện với ánh mắt đen tối của Lâm Đông, thoáng nhìn ra bên ngoài. Lúc đó ở đối diện khách cũng vừa lúc đi ra, cánh cửa kéo mở ra, Đàm Dĩnh liếc mắt thấy Thẩm Lương Thần, còn theo sau anh... là Lê An Ni

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Bởi Vì Em Thích Anh

Cửa ghé lô rất nhanh được khép lại, một phòng toàn tiếng nói tiếng cười, chỉ còn Đàm Dĩnh ngơ ngác ngồi chỗ kia, không ai phát hiện ra sự khác thường của cô ngoại trừ Lâm Đông. Lâm Đông thấy sắc mặt nàng tái nhợt, giống hệt như quý xuất hiện ban ngày, hần hơi cúi người, gần như dán vào vành tai cô nhẹ nhàng nói: "Có việc gì sao?"

Đàm Dĩnh không chút biểu cảm nhìn hẳn, nắm chặt li nước trong tay, bỗng nhiên không chút do dự tạt vào mặt hẳn

"Ồi" Lâm Đông lập tức bật dậy, không để ý hình tượng vang tục. Trên mặt hẳn ta nước nhỏ tí tách, còn có cả lá trà rơi xuống, cả người chật vật

Tất cả các đồng sự đang trò chuyện náo nhiệt đều ngừng lại, mọi người đều không biết đã có chuyện gì xảy ra, ai cũng kinh ngạc không thể tin nổi. Chung quy ai cũng không ngờ rằng một cô gái nhỏ bé như vậy cũng có mặt này

Ngược lại với họ, Đàm Dĩnh tự nhiên đứng dậy, không nhìn mặt Lâm Đông, chỉ ngẩn ngơ nhìn mọi người rồi nói: "Ngại quá, tôi đi trước đây"

Rõ ràng cô đang thất thần, nhưng trước khi đi còn tính cả tiền. Đàm Dĩnh trong đầu đều là hình ảnh hai người họ. Cô thấy rất rõ, lúc họ sắp đi, Lê An Ni đuổi theo khoát tay Thẩm Lương Thần

Cô đứng bên bờ sông hứng gió lạnh, lạnh như vậy, lạnh thấu lòng cô, vẫn không xoá được hình ảnh kia. Kì thực cuối cùng là cô tự làm tự chịu,

Thẩm Lương Thần cuối cùng vẫn yêu say đắm Lê An Ni, không ai hiểu hơn cô

Trời càng tối, lúc Đàm Dĩnh cảm thấy khó chịu, hai má nóng bừng, yết hầu khô khốc như có ngọn đuốc đang thiêu cháy. Tuệ Tỷ thấy cô như vậy liền biết cô bệnh rồi, vội vàng mang thuốc cảm mạo cho cô uống

"Biết rõ thân thể không khỏe, phải cho lão Lưu đến đón tiểu thư chứ, sao lại đi bộ về?" Lão đau lòng cô, ngoài miệng tuy rằng trách móc, nhưng thật ra tràn đầy quan tâm

Đàm Dĩnh cười cười, nói chuyện có chút khó khăn:"Thẩm Lương Thần chưa về hả chứ?"

Tuệ Tỷ lâu nay đã quen nghe Đàm Dĩnh gọi thẳng tên Thẩm Lương Thần, không để ý gật đầu:"Cháu biết không, thật ra bây giờ đã là cuối năm, trong công ti có rất nhiều chuyện, tiên sinh chắc cũng mệt mỏi lắm, tiểu thư đừng khó chịu với tiên sinh"

Đàm Dĩnh không nói thêm gì, trực tiếp lên lầu đi ngủ

Tối ấy cô vẫn mơ đến chuyện kia...

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Khi ấy Đàm Dĩnh còn rất nhỏ, có nhiều việc cô không nhớ rõ lắm, đặc biệt là hình ảnh trong giấc mơ kia, giống như là cô đã gặp qua ở đâu rồi

Không nhớ rõ rốt cuộc là vì sao, một ngày ba bổng nhiên mang về một đứa bé trai, lúc ấy Thẩm Lương Thần mới bảy, tám tuổi, ngũ quan rất xinh đẹp. Nam thanh niên như anh luôn làm cho người khác cảm thấy yêu mến. Đàm Dĩnh nhớ rất rõ lần đầu tiên gặp anh, liền trở thành cái đuôi nhỏ của anh, lúc nào cũng đi theo anh

Mà Thẩm Lương Thần thì sao?

Cho đến giờ anh vẫn không thích cô, giống như là lúc sinh ra anh đã không thích cô, từ cái nhìn đầu tiên đã ghét cô. Mặc kệ nàng lấy lòng anh như thế nào, anh đều lạnh lùng với cô

Anh ở Đàm gia một thời gian, mỗi ngày đều dùng bữa với gia đình cô, nhưng anh gần như không nói chuyện với cô một câu nào, ánh mắt nhìn cô cũng tràn đầy lạnh lùng chán ghét

Đàm Dĩnh không biết mình đã làm sai điều gì, chỉ cần trọng trốn tránh anh, cho đến lần đó, lúc ba mẹ vắng nhà, Thẩm Lương Thần đột nhiên ngã bệnh

Lúc ấy cô chỉ mới ba bốn tuổi, dù không biết gì, cô cũng cố gắng chăm sóc Thẩm Lương Thần. Nhưng cô không biết chữ, lúc nào cũng chỉ tìm một đồng hộp thuốc đưa cho anh coi, nhút nhát bảo:"Anh ơi, là thuốc này ạ?"

Bởi vì nhà cô không giàu có gì, Đàm Dĩnh từ nhỏ rất gầy, đi qua đi lại trèo lên giường anh nói chuyện, làm trên gáy cô thấm đẫm mồ hôi, nhìn rất gốc ghếch mà thực đáng thương

Do bộ dạng của cô, Thẩm Lương Thần cuối cùng cũng hoà nhã dần, lãnh đạm trả lời một tiếng:"Ừ"

Sau đó Đàm Dĩnh vẫn không có ấn tượng tốt với Thẩm Lương Thần, khi đó nhỏ như vậy, bị ghét chắc chắn là phải tránh xa rồi. Thậm chí cô nghĩ chắc là cô đã làm việc gì đó sai trái nên anh mới không thích cô, vì thế nên mỗi lần ba mẹ cho hoa quả gì ngon, cô đều lén để dành cho anh

Ở cùng nhau nửa năm, Thẩm Lương Thần rời khỏi Đàm gia, đến sau này ba ba cô đi đào núi liền đưa cô đến Thẩm gia để ông Thẩm đưa đón cô.

Cứ như vậy Đàm Dĩnh có thể mỗi ngày nhìn thấy Thẩm Lương Thần như trước, không biết mệt mỏi quần lầy anh, cho đến nhiều năm sau...

Sau này trưởng thành, câu dài nhất Thẩm Lương Thần nói với cô là: "Đàm Dĩnh, một người con gái như em sao lại có da mặt dày đến vậy?"

Cô cười hì hì: "Bởi vì em thích anh a"

Cũng chỉ thế này thôi, lúc nói câu nó ấy, cô đâu biết mình và Thẩm Lương Thần cách nhau một trời một vực. Huống chi, tình cảm của cô trước giờ là tình đơn phương

Khi mơ giấc mơ này, Đàm Dĩnh ngủ không yên, thấy chính mình cười khóc như người điên. Lúc sau phát hiện trên gối đều đầm nước mắt, nhớ lại sự việc, cô đã không cảm thấy xót xa nữa

Đàm Dĩnh nhìn màn hình di động hồi lâu, thì ra đã hơn hai giờ sáng, cô cảm thấy thân thể không thoải mái, nhưng may là khôn phát sốt. Cô ngồi lâu trong bóng tối, khẽ vuốt phía giường bên kia, không có ai nằm

Thẩm Lương Thần vẫn chưa về

Đàm Dĩnh lại nằm xuống, ngủ không được, trước đây Thẩm Lương Thần luôn về nhà dù có chuyện gì, đi công tác cũng sẽ chọn thành phố gần đây. Lần này hình như khác rồi...

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Đến lúc Đàm Dĩnh đi làm, Thẩm Lương Thần vẫn chưa trở về, ngay cả điện thoại cũng không gọi. Đây là lần đầu tiên cả đêm anh không về. Cô cả ngày không yên lòng, không biết các đồng sự nhìn cô với một ánh mắt quái dị

Đến giờ nghỉ trưa, Hách Giai lén lại gậy nói chuyện với cô:"Tớ bảo, cậu tốt nhất nên xin lỗi Lâm Đông"

Đàm Dĩnh cảm thấy kì quái:"Sao?"

"Cậu tối qua biến hẳn thành trò hề lớn như vậy mà!" Hách Giai trừng to mắt, cảm thấy rất khó giải thích với cô:"Đặc tội với hẳn không tốt đâu"

Đàm Dĩnh cau mày, nghĩ vẫn không biết mình sai chỗ nào, rõ ràng là Lâm Đông gây sự trước

Hách Giai cố ý đè thấp giọng, tỉ mỉ phân tích cho cô:"Mặc kệ nguyên nhân gì, cậu là người mới, chuyện tối qua làm cho mọi người rất khó xử khi làm việc chung với cậu, việc này khôn tốt. Bên cạnh đó, cậu không biết Lâm Đông là ai sao? Hẳn ta là con rể tương lai của chủ tịch, cậu như vậy....."

"Vâng" Đàm Dĩnh gật đầu, cười cười nhìn Hách Giai:"Mình cảm thấy, mình nên nhắc nhớ chủ tịch một tiếng, nhân phẩm con rể tương lai của chủ tịch hình như không tốt lắm"

Hách Giai bị cô đánh bại, dở khóc dở cười:"Tiểu cô nương, cậu trước giờ sống trong tháp ngà hay sao? Cái xã hội này không đơn thuần như cậu nghĩ đâu"

Những đạo lí này Đàm Dĩnh đương nhiên biết, nhưng cô chủ động giải thích với Lâm Đông, chỉ làm cho tên khốn đó càng thêm kiêu ngạo,nói không chừng làm cho hẳn được một nấc tiến một thước

Biết Hách Giai quan tâm mình, nên Đàm Dĩnh thật lòng cảm ơn:"Mình có chừng mực"

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Chuyện này Đàm Dĩnh rất nhanh bỏ qua, những vạ lần cô không nghĩ tới, chính cô không động đến phiền toái, phiền toái lại tự động tìm đến

"Tôi đi chụp hình?" cô nhìn Lâm Đông áo mũ chỉnh tề, không chịu được nhú mày:"Tôi nhớ cái này là Tiểu Nhuế..."

"Tiểu Nhuế được tổng biên tập điều đi chụp cho Linda rồi, bây giờ chỉ có một mình cô là rảnh, nhiếp ảnh gia khác cũng đều không có ở trong công ti" Lâm Đông cười ôn hoà, nhưng trong ánh mắt loé lên một tia gian xảo "Chuyện này là do công ti phân phó, cô không chấp thuận ư? Đương nhiên cô có thể không đi, nhưng cô sẽ bị trách phạt đấy"

Đàm Dĩnh nhìn ánh mắt hằn ta đặt tại tư liệu trên bàn, đối tượng phỏng vấn kia làm cho cô trầm mặt rất lâu. Nghĩ tới Thẩm Lương Thần, cô nắm chặt tay đáp ứng:"Tôi đi phỏng vấn một chút rồi trở lại ngay"

"Thế này mới tốt"

Lâm Đông cúi lưng, định đưa tay vỗ lưng cô, lại bắt gặp ánh mắt của cô, cuối cùng tay dừng lại giữa không trung, cười ha hả đứng dậy:"Thẩm tiểu thư tới bây giờ không tùy tiện tiếp nhận phỏng vấn đâu, chỉ có thể chụp ảnh cô ấy, đối với cô chắc là không có gì khó khăn đâu"

Hắn nói xong rồi bỏ đi, trước khi đi "Hừ" một tiếng

Đàm Dĩnh ngồi xuống ghế của mình, kì lòng không được lại liếc nhìn Thẩm Bảo Ý trên ảnh chụp. Trên ảnh cô ấy có vẻ đầy đà hơn trước, ngực lớn như vậy, chỉ là cặp mắt kia quá tinh xảo, mang lại cảm giác bén nhọn cho người nhìn

Cô đương nhiên biết Lâm Đông đang tính toán chuyện gì, Thẩm Bảo Ý là chị Thẩm Lương Thần, là một tổng giám đốc lừng lẫy, là một nữ nhân thành đạt, nhưng tính tình cô ấy rất xấu nếu như làm cho cô ấy mất hứng, lần này phỏng vấn khó khăn rồi

Đây không phải là chuyện tốt gì, đặc biệt là đối với cô

Vừa ra đến trước cửa các đồng sự về mặt đồng tình nhìn Đàm Dĩnh, giống như cô đang đối mặt với pháp trường, trái lại Đàm Dĩnh rất bình tĩnh. Hách Giai ngồi bên cạnh nhìn cô rất lâu, muốn nói lại thôi vỗ vỗ bả vai cô: "Không sao đâu, chắc chỉ là tin vịt thôi, Thẩm Bảo Ý là thiên kim đại tiểu thư, chắc không tùy tiện làm khó dễ người khác đâu"

Nếu là đối với người khác thì không như vậy, mà nếu đối với cô thì...Đàm Dĩnh không giải thích nhiều, cười trả lời: "Đúng vậy, không chừng sẽ có chuyện mừng đấy"

Lúc nói câu nói này, Đàm Dĩnh không nghĩ rằng đó là một lời tiên đoán

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Cô Bồng Nhiên Phát Hiện, Minh Thật Ngu Ngốc

Đang trên đường, Đàm Dĩnh quyết định gọi cho Thẩm Lương Thần. Khi trước anh thường cảnh cáo cô nhiều lần rằng không được đến công ti tìm anh, nhưng lần này là vì công chuyện, là tình huống đặc biệt, chắc anh không trách đâu?

Xe đi nhanh trên đường, điện thoại kêu một hồi vẫn không có người nhắc máy, cô chuẩn bị tắt điện thoại, cuối cùng nghe được âm thanh quen thuộc: "Chuyện gì?"

Anh đột nhiên lạnh lùng, hình như là tâm trạng rất tệ. Câu nói Đàm Dĩnh đã chuẩn bị sẵn trong lòng cuối cùng bị nuốt xuống, cô dừng lại một hồi mới bảo: "À, em muốn đến Thịnh Thế một chuyến"

"..."

"Là vì công việc, phỏng vấn Thẩm tiểu thư" Bởi vì có người ở đây nên cô không nói trực tiếp, dù sao Thẩm Lương Thần nghe cũng hiểu được

"..."

Bên kia anh im lặng một hồi lâu, Đàm Dĩnh có thể nghe tiếng hít thở nhẹ nhẹ, cô nhất thời tò mò, chắc là anh đang tức giận, khẽ nhỏ giọng nói thêm: "Em sẽ không nói lung tung, anh yên tâm"

"Yên tâm cái gì? Em có bao giờ nghe lời anh đâu, em nói vậy chỉ là để thông báo cho anh là em đến đây thôi không phải sao?" Thẩm Lương Thần châm chọc, thanh âm truyền lại mang một cỗ hàn khí khó hiểu

Đàm Dĩnh cắn môi một cái, thực không hiểu anh khó chịu chuyện gì, cô đã hứa là sẽ không nói lung tung trước mặt Thẩm Bảo Ý, cũng không để cho ai biết mối quan hệ của bọn họ, nhưng anh vẫn tức giận

"Nếu như em gặp, gặp người khác..." Đàm Dĩnh cắn mạnh môi dưới, nhỏ giọng nói; "Em cũng sẽ không nói lung tung"

"Người khác? Là ai?" Thẩm Lương Thần nói ra 4 chữ này, qua điện thoại, Đàm Dĩnh cũng có thể nghe tiếng nghiến răng

Chắc là anh không ngờ cô đã thấy Lê An Ni nhỉ? Đàm Dĩnh nhin không được cười khở, làm anh khẩn trương như vậy, đương nhiên cũng chỉ có người đó. Ngẫm lại, Lê An Ni cùng Thẩm Bảo Ý là bạn tốt, tới Thịnh Thế chắc có thể sẽ chạm mặt cô ta, mà Thẩm Lương Thần chắc chắn không muốn Lê An Ni biết mối quan hệ của bọn họ (Editor: haiz khở hai anh chị...)

Cuộc nói chuyện bỗng nhiên trở nên im lặng, ai cũng không mở miệng, nhưng lòng nhau đã sớm biết rõ. Thẩm Lương Thần bận rộn nhiều việc, không muốn nói nhiều với cô, vài giây sau lạnh lùng nói: "Ngoan ngoan về nhà, anh không muốn nghe em nói chuyện này lần thứ hai"

Bình thường cô luôn thuận theo anh, Thẩm Lương Thần nghĩ là cô sẽ không dám phản kháng anh, rất nhanh cúp điện thoại

Đàm Dĩnh ngồi im nhìn màn hình tối thui, trong lòng phiền muộn, từ lúc xảy ra sự việc kia anh rất ít khi nổi nóng với cô, chuyện gì cũng là chăm sóc cô một cách ôn nhu, nhưng đụng chuyện Lê An Ni thì anh sẽ như vậy. Giá như không có việc ấy....

Tài xế đang lái xe quan sát cô qua gương chiếu hậu, thấy sắc mặt cô không tốt, khẽ giọng dò hỏi: "có chuyện gì không tiểu thư?"

"Không có gì" Cô gượng cười, cũng không biết là đang an ủi ai, nhìn ngoài cửa xe thấp giọng bổ sung:"Có thể có chuyện gì được sao"

Cô quyết định sẽ không theo lời hắt về nhà, đây là công việc quan trọng, bất kể có việc gì cũng phải hoàn thành tốt, hướng chi Lâm Đông đang chờ nhìn cô bị bẽ mặt, nàng không thể để hắt toại nguyện

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Đây không phải là lần đầu Đàm Dĩnh đến Thịnh Thế, khi ba cô còn sống cô có đến vài lần, đây là chuyện vài năm trước đây. Giờ đứng trước sân công ti, cô ngửa đầu lên ngắm nhìn những toà nhà cao thẳng chạm đến những đám mây, hùng vĩ đầy khí phách...Chỉ qua một thời gian ngắn, cô không nghĩ Thẩm Bảo Ý và Thẩm Lương Thần gây dựng công ti tốt vậy

Cô lại cảm thấy cô cùng Thẩm Lương Thần quá khác xa nhau, giống như cô và nóc toà nhà này, là khoảng cách xa như vậy

"Sao vậy?" Đồng sự thấy cô đang sững sờ, cho rằng cô đang khẩn trương, cười an ủi vài câu:"Không có chuyện gì đâu, cô chỉ cần phụ trách chụp ảnh, tôi sẽ phỏng vấn. Nói chung vấn đề giao tiếp cứ để tôi lo"

Đàm Dĩnh nghiêm túc nhìn người bên cạnh, lần này đi chung với một đồng nghiệp khác tổ phụ trách phỏng vấn, cô trước đây không nói chuyện với người này, nhìn qua là một nam tử nhẹ nhàng khoan khoái. Đối phương cười ngại ngùng, mặt mày ôn hoà trầm tĩnh, làm cho người nhìn cũng dễ chịu hơn

Cô ngượng ngùng trả lời:"Tôi chỉ là cảm thấy công ti này rất đẹp, nhất thời hơi sững sốt một tí"

"Đương nhiên rồi, toàn Bắc Bộ không tìm ra toà nhà thứ 2 đâu" Thanh niên trẻ ánh mắt hăm mộ nói xong, thở dài một hơi:"Được, chúng ta mới xem phần ngoài thôi, vào trong nào"

Hai người cùng nhau bước vào công ti, trợ lí của Thẩm Bảo Ý đã chờ ở cửa từ sớm, nói với hai người vài câu chú ý rồi mới gõ cửa

Trong văn phòng ánh nắng chan hoà, Thẩm Bảo Ý ngồi ở bàn làm việc cũng đang gấp, vẫn cúi đầu không biết đang làm gì, hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn hai người

Không thể không nói cô ấy thật tinh mắt, liếc một cái là nhận ra Đàm Dĩnh, đem toàn bộ kinh ngạc ngoài ý muốn giấu xuống, tự nhiên bắt tay cả hai: "Tôi chỉ có nửa tiếng cho các vị, mau chóng bắt đầu đi"

Lời nói đầy ý tứ, ánh mắt cô ấy khí thế toả ra bức người

Đồng sự nhìn Đàm Dĩnh, ý bảo bắt đầu phỏng vấn, Đàm Dĩnh thấy anh ta nhìn mình, ánh mắt dừng trên người cô một chút. Cô liền hiểu ý, thoả mái nhanh chóng vùi đầu vào công việc

"Thẩm tiểu thư gây dựng Thịnh Thế năm 22 tuổi, là một độ tuổi vô cùng trẻ, xin hỏi lúc ấy tâm trạng cô như thế nào?"

Vấn đề này Thẩm Bảo Ý đã chuẩn bị sẵn, cho nên cô trả lời cực kì lưu loát: "Lúc còn trẻ như vậy đã lập nghiệp, đương nhiên có rất nhiều áp lực, lúc ấy rất nhiều cổ đông nghi ngờ công ti chúng tôi, hơn nữa lúc ấy ba tôi bệnh nặng, không thể nào giúp đỡ tôi được. Nhưng lúc ấy, nếu không có áp lực như vậy thì sẽ không có Thẩm Bảo Ý như bây giờ, cho nên mới nói, đôi khi áp lực cũng không phải chuyện xấu"

Cô nói xong bỗng nhiên nhìn Đàm Dĩnh, cười tà mị, đáy mắt loé lên vài tia sáng, Đàm Dĩnh tinh ý thấy được, nhịn không được hơi giương khoé môi, nhìn lại Thẩm Bảo Ý thì cô ta đã quay mặt đi

Người đồng nghiệp phỏng vấn rất lưu loát, nói tiếp: "Nếu như không có Thẩm tiểu thư, đương nhiên sẽ không có Thịnh Thế hôm nay"

"Ồ, thật quá khen, tôi còn một em trai. Hấn cũng giỏi lắm"

Nghe Thẩm Bảo Ý chủ động nhắc về Thẩm Lương Thần, Đàm Dĩnh nhìn không được nhìn cô ta một cái, rõ ràng là chị em yêu thương nhau

Đồng sự là người ngoài cuộc, đương nhiên không hiểu mối quan hệ này, vì thế nói tiếp: "Thẩm tiên sinh lúc ấy..."

"À, nó lúc ấy học ở nước ngoài, lại có bạn gái, định là sẽ kết hôn, tôi thì có thể một mình chống đỡ công ti nên không muốn làm phiền hẳn"

Thẩm Bảo Ý đúng là vi diệu, biến mình trở thành một người chị tốt bụng săn sóc em trai, thành công xoá tan chuyện xấu của Thẩm Lương Thần, biến anh thành hình tượng một công tử soái ca

Sớm biết Thẩm Bảo Ý cố ý nhắm vào Thẩm Lương Thần, nhưng không nghĩ tới mâu thuẫn của họ kịch liệt như vậy

Ánh mắt Đàm Dĩnh phức tạp nhìn Thẩm Bảo Ý, đối phương cũng hơi nhướn mày, ánh mắt kia rất độc, đầy tàn nhẫn

Cánh cửa bị mở ra, cuộc phỏng vấn gián đoạn, Đàm Dĩnh theo bản năng nhìn về phía cửa

Là...một người đàn ông kì quái

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Mặc dù nói anh ta kì quái, nhưng Đàm Dĩnh nhìn anh ta rất quen mặt, nhưng tại sao lại thấy quen, cô rõ ràng là chưa gặp anh ta bao giờ. Đối phương thoạt nhìn trạc tuổi Thẩm Bảo Ý, ngũ quan thâm thúy, đặc biệt ánh mắt kia vừa trầm ấm vừa thần bí

"Xin lỗi, anh không biết em có khách" Anh thấp giọng nói, chuẩn bị lui ra ngoài, ánh mắt nhìn đến Đàm Dĩnh bỗng dừng lại

Đàm Dĩnh nhìn anh, trong đầu có cái gì đó mơ hồ muốn nói, nhưng lại không biết nói gì. Vẫn là Thẩm Bảo Ý đánh vỡ không khí trầm mặc, cô ta chủ động đi về phía anh, động tác thân mật: "Sẽ xong nhanh thôi, anh chờ em một chút"

Hình như là bạn trai của Thẩm Bảo Ý, có lẽ hồi nhỏ cô cũng đã từng gặp qua, Đàm Dĩnh giải thích xong liền trở lại, nhìn hình mình trong máy ảnh

Nam nhân kia lại nhìn Đàm Dĩnh một lần, rồi mới đóng cửa ra ngoài

Phông vấn hoàn thành sớm, thuận lợi hơn so với tưởng tượng, Thẩm Bảo Ý khách sáo nói hẹn gặp lại

Đàm Dĩnh đi ra khỏi văn phòng, nhẹ nhàng thở ra, ngoài ý muốn thấy được nam nhân kia

Thẩm Bảo Ý đi qua nói chuyện với anh, "Quý Thanh"

Quý Thanh? Tên cũng không quen mấy. Đàm Dĩnh định đi, lúc này có hai người đi ra khỏi thang máy, cô đứng lại, ánh mắt hai người nọ và cô chạm vào nhau

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Vừa mới nói chuyện điện thoại xong, giờ bắt gặp Thẩm Lương Thần, Đàm Dĩnh cảm thấy thật xa lạ. Anh nhìn biểu tình hơi phẫn khích của cô, ánh mắt hơi cứng lại, môi mím thành một đường thẳng tắp

"A, em đấy à?" Thẩm Bảo Ý cười nhạo lên tiếng, vẻ mặt như là đang xem một vở kịch vui. Trình Quý Thanh nhú mày, ánh mắt lần nữa dừng lại trên người Đàm Dĩnh

"Đàm Dĩnh? Em sao lại ở đây?" Lê An Ni mừng rỡ chào hỏi cô, cánh tay kéo kéo Thẩm Lương Thần

"Em...."Đầu óc Đàm Dĩnh hơi loạn, lòng bàn tay đầy mồ hôi,tầm mắt cô dán chặt lên cánh tay hai người nọ không rời mắt được. Cô cố gấn trấn tĩnh, lâu sau mới cười nói:"Em đang đi làm cho Vi Toa"

Lê An Ni ngây thơ gật đầu, dường như thật không biết mối quan hệ của Đàm Dĩnh và Thẩm Lương Thần, đẩy đẩy anh:"Anh sao vậy?"

Thẩm Lương Thần không nói lời nào, hung hăng nhìn chăm chăm Đàm Dĩnh

Đàm Dĩnh thấy thật buồn cười, rõ ràng anh mới là người vụng trộm, tại sao anh lại nhìn cô như cô đang làm chuyện có lỗi với anh vậy? Cô bỗng nhiên phát hiện, mình thật ngu ngốc, giống như một con hề vậy

Cô không muốn ở đây một giây phút nào nữa, kéo cánh tay đồng nghiệp đi ra:"Chúng tôi đang vội, xin phép đi trước"

"Ai..." Lê An Ni vội nhìn vào thang máy Đàm Dĩnh, hơi hơi nhú mày, không rõ ràng quay đầu nhìn Thẩm Lương Thần:"Anh với cô ấy cãi nhau?"

(Editor: nam phụ xuất hiện rồi =))))

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tiểu Nam, Em Vẫn Luôn Biết Anh Sẽ Không Bao Giờ Yêu Em

Thẩm Lương Thần hoàn toàn không nghe thấy câu hỏi của Lê An Ni, ánh mắt nặng trĩu nhìn bảng số đang xuống tầng của thang máy, không ai biết anh suy nghĩ gì, chỉ là cảm thấy không khí xung quanh lạnh thêm

"Không đuổi theo sao?" Thẩm Bảo Ý nhìn sắc mặt âm trầm của em trai mình, cười như không cười nói "Sắc mặt cô ấy nhìn không tốt lắm"

Lê An Ni cũng tràn đầy nghi hoặc, thấy Thẩm Lương Thần vẫn im lặng, một cổ không khí kì quái lan tràn "Có phải....Đàm Dĩnh làm anh giận không?"

Với quan hệ của cả hai, Lê An Ni nghĩ họ trước giờ vẫn vậy, là "anh em" sống cùng một mái nhà, tiếc rằng hồi nhỏ Đàm Dĩnh hơi nghịch ngợm, thường chọc giận Thẩm Lương Thần. Giống như ban nãy khi họ gặp nhau thì mặt lạnh trừng mắt với nhau. Lúc đầu Lê An Ni nghĩ họ không có gì với nhau, nhưng hiện tại thì....

Thẩm Lương Thần lại nhìn về hướng thang máy, khoé môi hơi nở nụ cười. Anh nhìn Lê An Ni đang ngó ra ở bên cạnh, ôn nhu nói: "Không cần, em ấy không hiểu chuyện, anh có chuyện chưa nói cho em biết"

"Chuyện gì?" không chỉ Lê An Ni, Thẩm Bảo Ý cùng Trình Quý Thanh đứng một bên đều bất ngờ

Thẩm Lương Thần nhẹ nhàng khoát tay lên vai Lê An Ni, nói chuyện với cô ấy một cách ôn nhu: "Năm ấy em đi, nhà họ Thẩm cháy lớn, em

chắc đã nghe qua"

Nhắc tới chuyện này, đáy lòng Lê An Ni áy náy, đầu vẫn cúi xuống:"Em biết, xin lỗi lúc ấy em..."

Thẩm Lương Thành vẫn tiếp tục nói:"Đêm đó tâm trạng anh không tốt, uống rất nhiều rượu, hơn nữa lúc ấy người hầu trong nhà đã đi nghỉ cả, tình huống rất nguy cấp"

Chỉ tưởng tượng thôi làm Lê An Ni cảm thấy lo lắng, tự giác nắm chặt tay anh, khẩn trương nói:"Sau đó thì sao, anh có sao không?"

"Không có sao hết, Đàm Dĩnh đã cứu anh"

Nói vài chữ ít ỏi để miêu tả tình cảnh lúc ấy, Đàm Dĩnh khi đó gầy yếu như vậy, cứu anh ra từ trong biển lửa, nói thì dễ mà làm thì khó. Lê An Ni trầm mặt

Thẩm Lương Thần không nói gì thêm, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Bảo Ý, khoé miệng hơi nhếch, tiếp tục nói:"Nên mấy năm nay anh đã chăm sóc, đối đãi em ấy rất tốt, chắc là vì thế nên em ấy liền...hiểu lầm gì đó"

Lúc anh nói câu này, đáy mắt anh sâu thẳm không lường trước được, Trình Quý Thanh ở một bên không khỏi cười hừ một tiếng. Thẩm gia quả nhiên không đơn giản, hôm nay hẳn đã lĩnh ngộ được thật sự

Lê An Ni không nói chuyện, bộ dáng cô đầy tâm sự

"Đi thôi, đi ăn cơm" Thẩm Lương Thần mỉm cười nhìn về phía Thẩm Bảo Ý, chị em tình thâm nói:"Chị hôm nay mời chúng ta một bữa đấy"

"Sớm muộn gì cũng là người trong nhà, chắc chắn phải mời rồi, đúng không An Ni?" Ai cũng là diễn viên chuyên nghiệp, Thẩm Bảo Ý rất nhanh

thay đổi giọng điệu thân thiết, kéo cánh tay Trình Quý Thanh cười khảnh khách

Lê An Ni nghe tên của mình, ngưng suy nghĩ, phản ứng chậm nửa nhịp: "Vâng, để hôm sau chúng ta đi dùng cơm, hôm nay ba ba em muốn thấy mặt Lương Thần"

"Vậy để hôm sau nhé" Thẩm Bảo Ý không có vẻ tức giận: "Chị thấy em coi chú Lê quan trọng hơn nhiều nha"

Thẩm Lương Thần đỡ eo Lê An Ni xoay người, trong khoảnh khắc ánh mắt trở nên nghiêm túc, Thẩm Bảo Ý cùng Trình Quý Thanh ở phía sau cũng trở nên đăm chiêu

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Suốt dọc đường đồng sự không nói chuyện cùng Đàm Dĩnh, hẳn không hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mơ hồ cảm thấy tâm tình cô không tốt. Cho nên suốt quãng đường đều thận trọng không dám hỏi, chỉ nhắc nhở: "Cậu không thoải mái có thể đi về trước, ảnh chụp cứ giao cho mình, hậu kì cứ để những người khác làm"

"Không cần" Hốc mắt Đàm Dĩnh hồng hồng, những miệng vẫn cười: "Tớ có thể xử lí tốt"

Cô vẫn làm việc, đem mỗi tấm ảnh chụp cẩn thận chỉnh sửa sau đó lưu trữ, xong việc thì đã 11h đêm. Đồng sự lười biếng đuổi người, lấy điện thoại di động ra gọi cho quán bên ngoài: "Đói không, chúng ta gọi pizza đi"

Đàm Dĩnh vừa nghe nói vậy, vội vàng nói với hẳn: "Tớ biết có chỗ bán đồ ăn rất ngon, ăn thử không?"

Đồng sự sững sốt một chút, không nghĩ rằng cô khôi phục cảm xúc nhanh như vậy, cười đáp ứng: "Đi, tớ hiện tại đói bụng lắm, có thể ăn cả con"

trâu nhé, ăn gì cũng được"

"Được rồi, tớ còn chưa biết tên cậu..."

Trong thang máy Đàm Dĩnh do dự có nên mở miệng nói chuyện không, quả nhiên bắt gặp ánh mắt khiếp sợ của đồng sự, hăn nghi ngờ mình nghe lầm:"Chúng ta đã hợp tác với nhau mấy ngày nay, buổi chiều cũng trải qua nhiều chuyện khẩn thiết như vậy, bây giờ cậu còn chưa biết tên tớ?"

Mắt thấy hăn nổi trận lôi đình, Đàm Dĩnh bình tĩnh gật đầu:"Ngại quá"

"Cậu thật đúng là..."đối phương bị cô chọc cho tức giận không thốt nên lời, nghiêm túc nói:"Nhớ kỹ, tớ chỉ nói một lần thôi, lần sau quên nữa tớ sẽ giận!Tớ là Tần Ngôn, Tần trong nước Tần, Ngôn trong ngôn ngữ"

"Vâng" Đàm Dĩnh lên tiếng:"Tên rất dễ nhớ, tớ sẽ không quên"

Tần Ngôn thấy cô bộ dáng lãnh đạm nghiêm túc, quả thực dở khóc dở cười:" Khi trước thấy cậu ít nói, tôi còn tưởng cậu rất khó làm việc chung"

"Hiện tại cảm thấy dễ chịu hơn rồi chứ?"Đàm Dĩnh nhìn anh nói:"Chỉ là cảm giác của cậu như vậy thôi"

Tần Ngôn cười lớn, nhất thời cảm thấy cô bé này rất có ý tứ, vì thế mạnh dạn hàn huyên cùng cô:"Hồi này tâm tình cậu kém như vậy, cứ tưởng cậu sẽ khóc, không ngờ cậu còn đòi đi ăn cùng tôi"

"Khóc gì chứ? Người khác không thích tôi, tôi càng phải yêu bản thân hơn" Đàm Dĩnh nói với Tần Ngôn, cũng là nhắc nhở chính mình

Tần Ngôn thâm ý nhìn cô:"Cho nên, cậu cùng vị Thảm tiên sinh kia thật sự không hợp, cái này nhất định không phải là cảm giác của tớ"

Thẩm Lương Thần ở Thanh Châu là đại doanh nhân, Tần Ngôn lập tức nhận ra hẳn là điều không đáng ngạc nhiên. Đám Dĩnh nhìn thanh máy trên tường đá, bình tĩnh lại, lâu sau mới quay đầu nhìn anh: "Tôi kể cho cậu một câu chuyện xưa nhé?"

"Hả?" Tần Ngôn không theo kịp suy nghĩ của cô, cuối cùng hơi gật đầu: "Nói đi"

"Có con cáo nhỏ hay ảo tưởng muốn gả cho chúa tể rừng xanh, thậm chí trước giờ chúa tể rừng xanh rất chướng mắt nó, nó cảm thấy căn bản rằng thân phận của con cáo không xứng với mình. Rốt cuộc có một ngày cáo nhỏ có cơ hội, chúa tể rừng rậm gặp nguy hiểm, cáo nhỏ đã cứu hẳn thoát khỏi họng súng tên thợ săn"

Đám Dĩnh ngừng một chút, vừa cười vừa hỏi đối phương: "Cậu nghĩ kết cục thế nào?"

"Rất khó ở cùng một chỗ với nhau" hai tay Tần Ngôn bỏ vào túi áo, không để ý nhún vai: "Vốn chúng nó không cùng một thế giới"

Đúng vậy, đây mới là điểm quan trọng

Vừa lúc đến tầng trệt, Đám Dĩnh ấn mở cửa thang máy, khẽ cười, lẩm bẩm phun ra một câu: "Tôi cũng cảm thấy như vậy"

"Cậu là ám chỉ..." Tần Ngôn là người thông minh, lập tức thấy có gì đó kì quái

Đám Dĩnh đánh gãy lời anh: "Tôi hiện tại nói cho cậu biết, tôi cùng vị Thẩm tiên sinh kia là mối quan hệ đó, bất quá là do tôi thường hay nghĩ lung tung thôi, người ta làm gì để ý tới tôi"

Tần Ngôn đắm chiêu suy nghĩ, sờ sờ cằm, kết luận: "Cũng đúng, biết chắc kết quả không lạc quan, còn muốn lao đầu vào như thiêu thân lao đầu

vào lửa, cậu nhìn không ngốc như vậy đâu"

Đúng rồi, đạo lí đơn giản như vậy mà cô lại suy nghĩ tận mấy năm, quả thật ngu ngốc

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Bữa ăn kéo dài tới khuya, Đàm Dĩnh chưa bao giờ về nhà muộn như vậy, khi mở cửa thì nhà rất yên tĩnh. Tuệ Tỷ buổi tối hay ngủ sớm, trong nhà không có ai khác. Còn Thẩm Lương Thần, cô nghĩ rằng hẳn chưa trở về nhà

Cầm túi lên lầu, cô còn chưa bước lên bậc thang, đèn trong phòng khách đột nhiên sáng lên

Ánh sáng chói mắt làm cô theo bản năng dơ tay lên che lại, sau khi thích ứng với ánh sáng thì thấy trên ghế sofa có người ngồi. Thẩm Lương Thần mặc áo choàng tắm, đang từ từ đứng dậy, khuôn mặt anh tuấn không có biểu cảm gì

Đàm Dĩnh biết anh nhất định có chuyện muốn nói với mình, bằng không vì sao có thể bỏ Lê An Ni ở lại rồi nhanh chóng về nhà? Còn ngồi đây chờ cô để nói chuyện...

Cô không nói lời nào, đứng im chờ anh chủ động mở miệng

Mà Thẩm Lương Thần nhìn cô hồi lâu, lại nói: "Xem ra em đi công tác rất vui vẻ nhỉ, trước đây chưa bao giờ cùng nam sinh khác đi dùng bữa cả"

Đàm Dĩnh hơi mím môi, không hiểu ý anh là gì, dứt khoát nói: "Anh có gì cứ nói thẳng ra đi"

"Muốn anh nói gì?" Thẩm Lương Thần vẫn là khí thế bức người, không một chút dao động. Anh nhắc chân bước về phía cô, đưa tay vuốt ve tóc

nàng:"Tiểu Nam, anh vẫn thích em ở nhà, ngoan ngoãn nghe lời mình anh"

Anh rất ít khi gọi nàng như thế, tên đó chỉ có mình ba mẹ gọi anh, họ là người thân thiết nhất của cô nên mới gọi như thế, bây giờ anh lăm bằm tên này bên tai cô, cô cảm thấy rất khó chịu

Đàm Dĩnh hít vào một hơi, trong lòng chua xót, ánh mắt nhìn thẳng anh:"Nếu như em vẫn ở nhà, thì sẽ không gặp Lê An Ni, để anh có thể tiếp tục bồi thường cho em, làm cho lương tâm anh dễ chịu hơn một chút phải không?"

Anh đứng trong bóng tối, nên biểu tình của anh bị che khuất, Đàm Dĩnh không biết lúc này anh đang có biểu tình gì, qua một hồi lâu mới nghe được tiếng của anh, mang theo một tiếng thở dài:"Sao em cứ muốn làm khó anh, em cứ giả vờ như không biết gì, anh vẫn sẽ tiếp tục chăm sóc em"

Những lời nói này, anh thường ôn nhu nói cho cô nghe, từng chữ từng chữ như hung hăng lảng trí mỗi một dây thần kinh cô (lảng trí là một dạng hành hình của Trung Quốc, có thể lên google tìm). Đàm Dĩnh không thể không thừa nhận rằng Thẩm Lương Thần đúng là một diễn viên chuyên nghiệp, đôi khi anh diễn thật như vậy, làm cho cô trầm luân trong đó, không thể phân biệt thật giả

Cô hơi nghiêng nghiêng người, nắm chặt tay:"Chăm sóc? Anh cảm thấy chăm sóc em như vậy không đủ, thậm chí còn muốn chiếu cố em lúc trên giường?"

Thay vì nói lời oán trách, không bằng nói lời không cam lòng. Giờ khắc này trọng lòng cô đều phát hoá, cô cố gắng nhiều năm như vậy, lúc ở bên cạnh anh mỗi lúc đều muốn khắc dấu vết của mình lên kí ức của anh, nhưng thật vô vọng, không địch lại nổi một ánh mắt của Lê An Ni

Chỉ cần cô ấy trở về, tất cả mọi vật đều quay về như lúc đầu

Cô giống như một tên trộm, trên đời có tên trộm nào chột vật như cô?
Mất nhiều hơn là được, còn bị thương vô vọng

Thật mất mặt.

Nói xong câu ấy, Thẩm Lương Thần trầm mặt, anh rất ít khi mất phong độ, hẳn bước lên một bước, dùng sức nắm cầm cô

"Hối hận rồi?" đáy mắt đen thẫm của anh có chút tức giận, từng chữ từng chữ nói ra như cứa dao đâm vào tim cô:"Lúc ấy không phải em rất hưởng thụ sao? Tiểu Nam, em vẫn luôn biết anh sẽ không bao giờ yêu em, là em tự đâm đầu vào"

Cầm sấp bị anh nghiền trật khớp, đều không thấy đau bằng cơn đau ở tim, yêu anh mười mấy năm, cô hoàn toàn bị anh làm tan nát triệt để. Đúng thật, là cô tự đâm đầu vào, chỉ trách lúc ấy quá ngu xuẩn, cho rằng chỉ cần yêu anh, sau này phát hiện anh căn bản không có trái tim

Thẩm Lương Thần trước mắt cô, đã trở nên quá xa lạ

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Nhớ rõ trước đây bọn họ cùng nhau xem phim, trong phim lúc ấy cặp đôi nam nữ chia tay nhau trong đau đớn, lúc ấy cô còn nhỏ, khóc không thở ra hơi. Thẩm Lương Thần rất khinh bỉ cô, ném tấm khăn tay qua cho cô:"Chỉ là diễn thôi, nhớ lấy, một khi chia tay, ngàn vạn lần đừng rơi nước mắt trước mặt nam nhân"

"Tại sao ạ?"

"Bởi vì đã không yêu nhau, nước mắt chỉ làm hẳn trở nên chán ghét"

Anh nói từng chữ khắc sâu vào lòng cô, nên khi ấy Đàm Dĩnh tự nói với chính mình, nếu có ngày cô cùng Thẩm Lương Thần chia tay, cô nhất

định sẽ không khóc

Nhưng thật sự lúc này, cô vẫn rơi lệ. Cũng chỉ đến giờ phút này cô mới biết, nước mắt không phải tự nhiên mà chảy xuống, hồi nhỏ cô đúng là ngốc

Từng giọt nước mắt lớn như hạt đậu lăn xuống, nhẹ nhàng rơi trên mu bàn tay Thẩm Lương Thần, Thẩm Lương Thần như là bị bỏng, màu đen trong đôi mắt hơi co quắp, lực đạo trên tay không tự chủ mà nhẹ bớt

Cứ như vậy trong nháy mắt, Đàm Dĩnh cuối cùng có thể nói được vài câu, cô mở đôi môi khô khốc nói: "Được rồi, chúng ta chia...."

Chữ tiếp theo chưa kịp nói, anh bỗng nhiên cúi mạnh xuống hung hăng hôn cô, đôi môi nóng bỏng, tham lam mà bá đạo hấp thu không khí ngọt lành của cô

Đàm Dĩnh lúc đầu bị anh làm cho choáng váng, rất nhanh lấy lại bình tĩnh, trong lạnh càng thêm lạnh, bây giờ anh còn muốn nhục nhã cô?

Hai người như hai con dã thú mãnh liệt, cô chỉ nhớ mình bán sống bán chết bắt lấy cổ anh, móng tay có chút cảm giác mơ hồ, hình như là cào anh chảy máu. Anh cũng chẳng buông cô ra, đem cô đặt lên cầu thang, càng làm càn đoạt lấy cô

Tay vịn được làm bằng gỗ lim cao cấp, cứng ngắt, Đàm Dĩnh cảm giác hông mình sắp bị bẻ gãy, anh như con dã thú, không còn chút ôn nhu cùng phong độ

Quả nhiên lớp mặt nạ mỏng giấy kia bị đâm một cái, liền cởi hết toàn bộ nguy trang

Cô bị anh thô bạo ném lên giường, giống như cơn ác mộng, rõ ràng kĩ thuật của anh rất tốt, những lúc này khi bị anh va chạm, cô cảm giác như là

một loại khổ hình

Đôi khi, càng thân mật lại càng dễ gây tổn thương

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Lúc kết thúc, Đàm Dĩnh may mắn còn có sức mặc quần áo, không đến mức quá khó coi. Quần áo cô bị ném khắp nơi, trên cầu thang, trên hành lang, nhưng cô vô tâm đi nhặt lại, cô hiện tại chỉ có một ý nghĩ là lập tức rời đi

Cô tìm quần áo mới trong tủ đồ, lúc này từ góc độ của cô có thể thấy những dãy vết đỏ đỏ trên ngực cô, nhưng cô không quan tâm

Chắc rất khó coi chứ gì? Một tí nữa, cô sẽ biến khỏi mắt anh

Thẩm Lương Thần lạnh như băng nhìn nhất cử nhất động của cô, anh thoáng sửa lại áo choàng tắm, bộ dáng bức người:"Chia tay là em nói, đừng mong anh sẽ cho em tiền, đương nhiên, em vẫn có thể quay về tìm anh..."

Anh bỏ hay tay vào túi, khẽ cười nhìn cô mặt áo sơ mi trắng tinh tế:"Nhân lúc anh còn chưa chán ngấy em"

Đàm Dĩnh hung hăng bấm móng tay vào cửa tủ quần áo, không nhận được quay người cười với anh:"Lần này khiến Thẩm tiên sinh thất vọng rồi, tôi rớt cuộc cũng biết mình đã yêu nhầm một tên cầm thú, vừa mới thoát ra khỏi hố lửa,làm sao có thể nhảy xuống lại?"

Thẩm Lương Thần hơi thất thần một chút, rất nhanh khôi phục bộ dáng bất cần đời, anh nhếch khoé miệng, nói:"Không biết được, thế sự khó lường, có lẽ em sẽ chủ động quay lại cầu xin tôi không chừng"

.....edited by Khuynh Lâu.....

"Đồ hỗn đản, anh nằm mơ đi" Đàm Dĩnh kéo hành lí ra ngoài, vừa đi vừa mắng, mắng mắng một hồi bỗng nhiên thấy tầm nhìn có chút mơ hồ, cô giơ tay lau hốc mắt, nước mắt rơi lã chã:"Thật không có tiền đồ, khóc cái gì,ngu ngốc mười mấy năm, còn thấy chưa ngu ngốc đủ nữa à?"

Trên đường không một bóng người, đây là khu biệt thự, có rất ít xe taxi qua đây, Đàm Dĩnh đi trên đường, trời lạnh như băng, nếu lúc này có người đi qua sẽ tưởng cô là kẻ điên

Cô không biết mình đi bao lâu, dường như không biết mệt, đến khi gọi được một chiếc taxi nàng mới hơi tỉnh táo một chút'

Tài xế taxi hỏi cô muốn đi đâu,nàng suy nghĩ hồi lâu, đi đâu bây giờ? Ba mẹ đã mất sớm trong trận hoả hoạn, cô một thân một mình, đời này cô chỉ có mình Thẩm Lương Thần. Nhưng hiện tại cô cũng không cần Thẩm Lương Thần, cô có thể đi đâu?

Tài xế không kiên nhẫn nhíu nhíu mày, cô ôm túi trong ngực, thấp giọng nói địa chỉ:"Đường Hoàn Hải, an cư yên"

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thăm Lương Thần, Rốt Cuộc Anh Muốn Gì?

"Thật là cậu cùng Thăm Lương Thần chia tay?" Diệp Tử tóc rối bời ngồi trên ghế salon, ánh mắt nhìn cô như người bị bệnh thần kinh: "Cậu có biết cậu đang làm gì hay không? Hay là nửa đêm đầu óc chưa tỉnh táo nên nói vậy?"

Đàm Dĩnh nhìn Diệp Tử với ánh mắt sắt bén: "Có thể không nói về hẳn không?"

Diệp Tử nghe được lời này mới cảm thấy có chuyện gì đó không đúng, liền nhỏ giọng nói: "Hẳn lại làm gì có lỗi với cậu?"

Mấy năm nay, nếu như Thăm Lương Thần không làm chuyện gì mà Đàm Dĩnh không chịu đựng được, cô làm sao có thể chủ động bỏ đi? Cô đều thấy rõ toàn bộ quá trình cô theo đuổi anh như thuốc cao bôi trên da chó (best bạn thân=))))))

"Lúc trước học ở Mỹ, nghe nói hẳn có bạn gái, cậu đều mặt dày đuổi theo. Hiện tại bây giờ nam thần đuổi tới tay cậu, cứ như vậy bỏ đi?" Diệp Tử chỉ nghĩ đây là mâu thuẫn nhỏ, nên một lòng khuyên cô'

Nào biết khi nói đến chuyện này, biểu tình Đàm Dĩnh càng trở nên kì quái, cô hơi mím môi, bỗng nhiên đứng dậy, dọa Diệp Tử giật mình

Cô nhăn nạy hồi lâu nói: "Mình mệt chết đi được, cậu ngày mai không đi làm à?"

"Ừ, mỗi ngày ta đều mệt như cẩu =))), hiện tại hai mắt mình muốn sụp xuống rồi"

Diệp Tử đổi chủ đề thành công, đưa cô vào phòng ngủ. Ở đây là nhà nàng thuê trọ ở một mình, nhà nhỏ, chỉ có một giường đơn

Hai người chen nhau trên chiếc giường nhỏ, nệm nằm lâu năm, xoay người sẽ phát ra tiếng "kẽo kẹt". Đàm Dĩnh gặt gao nằm im một bên không dám cử động, đêm nay có ánh trăng chiếu qua cửa sổ, trong phòng đậm nhạt một sắc trắng bệch

Có lẽ đều là vì duyên cơ của Diệp Tử, lúc này trong đầu Đàm Dĩnh đều là kí ức năm ấy nàng ở Mĩ, giống như tất cả chỉ mới xảy ra hôm qua

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Khi đó người hầu trong nhà đều nói Thẩm Lương Thần và Lê An Ni rất đẹp đôi, nghe nói lúc đi Mĩ vẫn là cả hai đôi ngợ Thẩm Bảo Ý. Kỳ thật nói tới Lê An Ni với anh đúng là duyên phận, học trung học cùng nhau ba năm, đến Mĩ vẫn tiếp tục học chung. Chắc là định mệnh tình yêu rồi?

Lúc ấy không phải là Đàm Dĩnh chủ động đuổi theo, lúc đó Thẩm lão gia có việc đến Mĩ công tác, cô năn nỉ một hồi mới được theo cùng để có thể trở thành một phần kí ức của anh

Một phần kí ức để làm gì? Đàm Dĩnh thật không biết, mình đã phá hư tình cảm của người ta, có lẽ cô chỉ muốn mình hy vọng? Hoặc là muốn mình xem xem, nửa năm không gặp anh...

Lúc nhận điện thoại cô như ý nguyện nhìn thấy hai người họ, Lê An Ni là một nữ tử đơn thuần, điều này trước đây Đàm Dĩnh hiểu rõ. Cô và chính mình hoàn toàn khác nhau, váy dài màu trắng, tóc đen nhánh dài qua eo, nụ cười thân thiện, là một hình mẫu lí tưởng trong lòng nam nhân

Còn cô, không thể so sánh với người ta được

Lúc ấy cô mới học cấp 3, Thẩm Lương Thần thấy sắc mặt cô không được tốt, nhăn mặt nói: "Không phải bảo muốn đi học bổ túc tiếng anh sao? Đàm Dĩnh em mỗi lần chỉ nói thôi có bao giờ làm đâu"

Ai nói, cô thích anh, câu này là thật, cô kiên trì nhiều năm như vậy, ngay cả học bổ túc tiếng anh cũng là vì...bất quá bây giờ không cần thiết nữa

Cô cũng biết mình là người không được hoang nghênh, chỉ có thể cúi đầu đi theo Thẩm lão gia. Thẩm Lương Thần cùng ba nói chuyện, đều không để ý đến cô, cô hoàn toàn bị ngó lơ, cuối cùng vẫn là Lê An Ni chủ động nói chuyện với cô

"Lương Thần hôm qua xem xét tư liệu cả đêm, ngủ không đủ giấc"

Ý là đang an ủi cô sao? Đàm Dĩnh nhìn nữ tử nhã nhặn trước mắt, trong lòng càng thêm khó chịu, cô nhẹ nhàng "vâng" một tiếng, tiếp tục cúi đầu

Làm thế nào được? Một nữ tử tốt như vậy, ngay cả cô cũng thích

Thẩm lão gia có ý muốn nói, hai ngày nay ông bận rộn đến mức không có thời gian về khách sạn, Đàm Dĩnh cứ ở trong phòng không ra ngoài. Cô nghe vậy liền hời hợt nửa vời, do cô rất dễ quên đường về khách sạn

Cứ tưởng rằng ít nhất có thể nhìn anh vài cái, bây giờ bọn họ gần nhau như vậy, nhưng sao lại xa đến thế

Đàm Dĩnh ghé sát cửa sổ quan sát thành phố, dị quốc tha hương, ngay cả phim truyền hình trên TV cô cũng không biết. Cô do dự trong chốc lát, vẫn là đeo túi rời ra ngoài. Nàng nhớ mang máng trường học của Thẩm

Lương Thần cách đây không xa, lúc ăn cơm anh có nói qua, chỉ vụng trộm liếc anh một cái thôi, cô liền lập tức quay về

Sau này cô phát hiện mình thật ngây thơ, cô không nhớ trường học nào, phải tìm người hỏi đường, vất vả lắm mới hiểu người ta nói gì, nhưng khi đến trường đó, cô ngạc nhiên phát hiện trường thật lớn đến kinh ngạc

Chỉ là muốn gặp gỡ cô, thật là gian nan, thật bất lực

Đàm Dĩnh tìm từng tầng, cuối cùng mệt ngồi xuống ở chỗ cầu thang, cô lấy ví tiền của mình ra, bên trong là hình Thẩm Lương Thần, rõ ràng nhìn ôn nhu đẹp trai như vậy, nhưng mỗi lần thấy cô sẽ nhú mày

Sau này cô vẫn không thể nào tìm được Thẩm Lương Thần, hơn nữa còn quên cả đường về, cô rất sợ, sợ Thẩm lão gia về tìm không thấy cô. Cứ như vậy Thẩm Lương Thần cũng sẽ biết, chắc là sẽ càng thêm chán ghét cô

Bây giờ nhớ lại, tình yêu làm cho con người trở nên hèn mọn kinh khủng, cẩn thận để không phạm sai lầm

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Đàm Dĩnh xoay người, Diệp Tử vẫn chưa ngủ, trong ánh sáng của ánh trăng mở to mắt nhìn cô: "Thế sau này cậu định làm gì?"

"Đi làm, kiếm tiền, tự lực cánh sinh"

Diệp tử nghe cô nói, bỗng nhiên nhẹ nhàng cười một cái, cô xoay lưng, một hồi lâu mới nói: "Nha đầu ngốc, cậu rất nhanh sẽ thấy, cậu không dễ dàng gì buông bỏ tình cảm đâu"

Ánh trăng đổ trên tóc cô, như là loại tơ lụa hảo hạng, Đàm Dĩnh nhìn gáy cô, trong lòng khe khẽ thở dài. Mặc kệ được hay không, ít nhất cô cũng phải cố gắng buông bỏ, tim cô không phải sắt đá, sẽ có lúc mệt mỏi

Nay nghĩ đến trước kia, quả nhiên cô quá tàn tạ, đều không suy nghĩ cẩn thận những chuyện ngu xuẩn mình từng làm, càng nghĩ lại càng cảm thấy xấu hổ vô cùng

Hôm sau về công ti làm, như thường lệ, Lâm Đông thấy cô hoàn thành nhiệm vụ cũng không tới làm khó dễ với cô, Đàm Dĩnh cuối cùng cũng được yên tĩnh. Ăn cơm trưa xong, Tần Ngôn chạy tới ngồi cùng bàn với cô, ngón tay chỉ vào hốc mắt cô: "Tối qua cậu chưa ngủ đủ à?"

"Ừ" Đàm Dĩnh trả lời ngắn gọn

Tần Ngôn ăn một miếng cơm, nhỏ giọng nói cho cô biết: "Nghe tin gì chưa? Nghe nói tổng biên tập của chúng ta mang thai, sẽ có một sự thay đổi về nhân sự"

Chính bản thân cô rất ít mối quan hệ, sẽ không đến lượt cô được thăng chức, cho nên Đàm Dĩnh nói: "Cô ấy đã đến từng tuổi này rồi, cần từ chức ở nhà dưỡng thai"

"Đại tiểu thư, hiểu tôi đang nói gì không?" Tần Ngôn bị cô chọc cười "Nghe nói tổng biên tập mới mới từ nước ngoài về, nữ đồng nghiệp kia đã sớm đề cử, chỉ có mình cậu không quan tâm chuyện này. Cũng đúng thôi, cậu đã có bạn trai"

Tần Ngôn cũng nghe nó lí do thoái thác của cô lần ấy, nên mới kết luận rằng cô đã có bạn trai

Động tác ăn của Đàm Dĩnh ngưng một chút, chuyện chia tay cô chưa nói, chắc cũng không cần để cho cả thế giới biết

Hách Giai vừa mua xong cơm cũng bu lại, nói với hai người: "Tin nóng hồi đây, tổng biên tập mới vừa tới công ty, vừa rồi tôi mới thấy sườn mặt anh ta, chút nữa liền mua cơm không nổi luôn"

"Không có việc gì, người háo sắc như cậu không ăn cơm cũng chẳng thấy đói bụng" Tần Ngôn phối hợp với cô, chống cằm mĩa mai cô ấy

Hách Giai miệng đầy cơm, cằm giận nhìn hằm một lúc, cuối cùng cười lạnh nói: "Được rồi, tôi cũng không muốn so đo với người xấu xa, đừng ganh đua"

"Cậu..."

Một bữa cơm nghe hai người đấu trí đấu dũng, Đàm Dĩnh ăn thực vui vẻ, chỉ là lúc về công ty thấy vị tổng biên tập trong truyền thuyết kia, cô không thể cười được. Nhìn đến người cách đó không xa là bộ dáng một nam nhân, trong đầu Đàm Dĩnh rất nhanh hiện lên tên của hắn, Trình Quý Thanh, hắn sao lại ở đây?

Hắn là bạn trai Thẩm Bảo Ý, nàng không muốn liên quan gì đến Thẩm gia cả

Trong lúc sững sờ, Trình Quý Thanh đã bước từ thang máy tới đây, Đàm Dĩnh không thể tránh đụng mặt hắn, người nọ cũng nhận ra nàng từ cái nhìn đầu tiên, vuốt cằm xem như chào hỏi

"Soái ca" Hách Giai lại bắt đầu mê zai, lôi cánh tay Đàm Dĩnh nói thẳng: "vừa rồi hắn còn gật đầu với chúng ta, thật soái"

"Hừ" Tần Ngôn hừ lạnh bỏ đi

Đàm Dĩnh nhìn bóng dáng Trình Quý Thanh rời đi, hơi nhíu mi, tổng biên tập mới thì ra là hắn, thật sự trùng hợp

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Chia tay với Thẩm Lương Thần, Đàm Dĩnh không thể nào cứ ở chung với Diệp Tử mãi, vì thế cô liền lên mạng tìm phòng ở. Vừa mới tìm một lát

di động liền vang lên, là Diệp Tử gọi: "Lại tăng ca à? Sao bây giờ cậu chưa về?"

Đàm Dĩnh xem nhanh tin tức tìm phòng trên mạng, không yên hỏi: "Sao vậy?"

" cùng nhau ăn cơm đi"

"Mình về ngay"

Đàm Dĩnh đến chỗ địa chỉ Diệp Tử cho, phát hiện đây là một nhà hàng phong cách xa xỉ, trong lòng kì quái, sao Diệp Tử lại lãng phí như vậy? Cô đợi một hồi liền gọi cho Diệp Tử, nha đầu kia còn bảo đang tới

"Cậu đợi tớ một lát, đừng đi trước" Diệp Tử đang kẹt xe, khó chịu không nghe được tiếng gì ngoài tiếng còi xe, Đàm Dĩnh nghi ngờ cúp điện thoại, ngồi tại chỗ xem tạp chí

Rốt cuộc nghe tiếng bước chân chậm rãi đi tới, Đàm Dĩnh ngẩng đầu nhìn lên, nụ cười trên mặt lập tức cứng lại

Diệp Tử đúng là đồ bà tám!

"Em sao lại ở đây?" Thẩm Lương Thần vẻ mặt dữ tợn

Đàm Dĩnh lần nữa nhìn xuống tạp chí, không nhìn anh cái nào: "Đến đây đương nhiên là để ăn cơm, qua một đêm chỉ số thông minh của tiên sinh giảm đi không ít"

Thẩm Lương Thần bị nàng làm nghẹn họng, nửa ngày không thể nói câu nào, ngược lại ngồi xuống đối diện nàng

"Anh làm gì vậy?" Đàm Dĩnh nhú mày nhìn hắn, cảm giác chán ghét

Thẩm Lương Thần cũng không hiền lành gì, rất nhanh khôi phục lại vẻ cuốn hút, cười như không cười trả lời: "Đương nhiên là ăn cơm rồi. Tiểu Nam, chỉ số thông minh của em cũng không có gì tiến bộ cả"

Tạp chí trong tay bị cô dùng sức nắm chặt, Đàm Dĩnh ngăn chặn cơn giận trong người, cố gắng cười nhìn đối phương: "Anh cảm thấy, hai ta ngồi cùng nhau có thể nuốt trôi sao?"

Nam nhân đối diện nhìn cô, ngón tay thon dài như có như không vuốt ve khoé môi, như là đang nghiêm túc tự hỏi về vấn đề này, hoặc như là mang theo vài phần ý tứ hàm xúc không rõ: "À, em có biết, tôi đối với em khẩu vị vẫn luôn như vậy"

Ồ vô sỉ! So với da mặt dày của Đàm Dĩnh, cô thừa nhận chính mình không bằng anh, nhưng nàng không cam lòng thua trận như vậy, vì thế lạnh lùng nói: "Thẩm Lương Thần, hai ta đã chia tay tối qua, Diệp Tử không hiểu mới an bày như vậy. Anh không biết xấu hổ còn đến? Không sợ Lê An Ni biết sao?"

Thẩm Lương Thần còn chưa trả lời, Đàm Dĩnh bỗng nhiên nở nụ cười: "À, chắc là anh muốn một chân đạp hai thuyền?"

"Trước đây tôi không biết miệng lưỡi em lại sặt bén như vậy"

Đàm Dĩnh lười nói chuyện với anh, nói thẳng: "Đừng làm cho tôi coi thường anh"

Nói như vậy rồi mà anh vẫn không dao động, chỉ sâu sắc nhìn cô, đáy mắt có chút xem xét cô lâu sau mới cười nhẹ: "Như vậy, rất giống trước kia, không lo em bị người ta khi dễ"

Định dùng viên đạn bọc đường bắt cô làm tù binh sao? Đàm Dĩnh hiện tại sẽ không bị anh lừa

Ngay sau đó Thẩm Lương Thần chậm rãi đứng lên, thân hình cao lớn đổ bóng che cả người cô. Đàm Dĩnh cảnh giác nhìn anh, thấy anh nhẹ nhàng phun ra một câu:"Xem ra em đã muốn rời xa anh, thật tốt em sẽ không nói lung tung trước mặt Lê An Ni"

Đàm Dĩnh nhất thời không hiểu ý anh là gì, chỉ thấy chân dài của anh sai bước rời đi

Gíam đốc nhà hàng vội vàng chào đón:"Thẩm tiên sinh, ngài hãy ngồi ở bàn bên cạnh ạ"

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Lê An Ni tới rất nhanh, hình như là họ đã hẹn nhau từ trước, nhưng sao lại trùng hợp như vậy? Đàm Dĩnh thừa nhận, khi này cô rất giận dữ, nhưng cô vẫn cố nén cơn tức này xuống. Anh làm chuyện này, đơn giản muốn xem xem cô có nói chuyện ở chung của họ cho Lê An Ni hay chưa thôi

Anh thật là quan tâm quá mức đi?

Đàm Dĩnh nhắm chặt mắt, bưng li nước đá trước mặt lên uống sạch, cô nhất định không thể rời khỏi đây, nếu vậy sẽ bị anh chế giễu

Thẩm Lương Thần ngồi cách cô không xa, đang ăn cơm cùng Lê An Ni, nhưng Đàm Dĩnh nhìn cũng không nhìn họ một cái, cô vẫn thản nhiên, nhã nhặn ăn xong phần beefsteak của mình

"Anh à, thật sự không lên nói chuyện với cô ấy sao?" Lê An Ni đã phát hiện ra Đàm Dĩnh từ lâu, chỉ là cô không hiểu sao Thẩm Lương Thần không cho cô lên trò chuyện với cô ấy

Thẩm Lương Thần hơi hơi liếc mắt nhìn thân ảnh kia, không tự chủ được nhíu mi, Lê An Ni quay đầu nhìn qua, thấy Đàm Dĩnh bưng li nước

đá uống một hơi cạn sạch, trời lạnh như vậy, uống nước đá dạ dày sẽ chịu không nổi

"À, lần trước anh nói với ba em về hạng mục kia, ông ấy rất thích thú, hỏi anh khi nào sẽ gặp ông ấy" Lê An Ni nghĩ rằng Thẩm Lương Thần không thích nói về Đàm Dĩnh, đổi đề tài

Thẩm Lương Thần có chút không yên lòng, vài giây sau mới đáp:"Không gấp, hôm sau anh sẽ đích thân đến nhà em nói chuyện"

Lê An Ni chu môi, gắp một miếng rau:"Có phải lúc trước ba em nói với anh về chuyện kết hôn khiến anh mất hứng?"

Thẩm Lương Thần nhấp một miếng rượu vang, ánh mắt thản nhiên nhìn về phía nào đó, rồi mới nhìn nữ nhân trước mặt:"Không phải, anh chỉ là thấy anh vẫn còn trẻ"

Nghe câu này Lê An Ni giật mình, luống cuống cúi đầu, cắn môi một cái:"Em biết rồi, anh vẫn trách em lúc trước bỏ anh, em về sau sẽ không vậy nữa. Em..."

"Được rồi!" Thẩm Lương Thần cắt lời, ngữ điệu mềm nhẹ nhưng mang vài phần sắt bén, không muốn tiếp tục đề tài này

Lê An Ni không nói tiếp nữa, cúi đầu ăn tiếp, bỗng nhiên mất hứng, cô cảm thấy lần này quay lại với nhau, Thẩm Lương Thần có cái gì đó rất khác

.....Edited by Khuynh Lâu.....

"Không có, Diệp Tử tớ cho cậu biết, lần sau cậu còn làm việc nhàm chán này nữa, tình tử muội chấm dứt" Đàm Dĩnh vừa đi vừa gọi cho Diệp Tử, vừa nói vừa nhịu mày xoa dạ dày, vừa rồi cô không nên uống nhiều nước lạnh, bây giờ bụng cô thật quá khó chịu

Diệp Tử không nghĩ sẽ phát sinh tình huống này, nghĩ rằng trong khung cảnh lãng mạn như vậy hai người họ sẽ nối lại tình xưa. Biết mình đuối lí, cô liền cười cười nói: "Được rồi được rồi, lần sau tớ sẽ không làm thế nữa, cậu đừng lãng phí thành ý của tớ. Tiền ăn ấy là nửa tháng làm việc của tớ í"

"Không có, tớ ăn xong rồi"

Diệp Tử há miệng thở dốc: "Cậu ăn hai phần luôn á?"

"Ừ, đồ ăn không được lãng phí"

Nghe cô trả lời nghiêm túc, Diệp Tử cảm lạnh nửa ngày, đỡ trán, được, lấp đầy cái bụng của Diệp Tử, lần này mệt rồi đây

Cúp điện thoại, Đàm Dĩnh đứng ở ven đường đón xe bus, bụng càng ngày càng đau, cô định đến tiệm thuốc nào đó mua thuốc. Đang đi, bỗng nhiên có một chiếc xe màu đen chạy ngang qua cô, biển số kia nàng đã thuộc lòng

"Khốn kiếp" Đàm Dĩnh hung hăng mắng một câu, không ngờ sau khi chia tay, mọi tật xấu của Thẩm Lương Thần đều lộ ra, lúc trước nàng thật là đuôi mới đi yêu anh

Lúc này cô đang không thoải mái, không muốn so đo, chậm rãi đi trên đường cái, muốn mau mau tìm ra tiệm thuốc trước khi dạ dày trở nên nghiêm trọng hơn. Nhưng đi lâu lắm vẫn không thấy tiệm nào, định lấy điện thoại ra tìm, vừa lúc đó một chiếc xe chậm rãi chạy tới trước mặt cô

Cửa kính hạ xuống, lộ ra khuôn mặt đáng ghét của Thẩm Lương Thần, anh lãnh đạm nhìn cô, nói: "Lên xe"

"Tôi đâu có điên" Đàm Dĩnh không để ý tới anh, quay người chuẩn bị rời đi

Không ngờ người nọ đột nhiên mở cửa xe bước tới, cúi người ôm ngang cô. Đàm Dĩnh sợ tới mức hô lên một tiếng, theo bản năng ôm cổ anh

Anh hình như rất hài lòng, khoé miệng lộ ra nụ cười:"Muốn đột tử ở đâu đường phải không?"

"Anh ước gì tôi chết đi phải không?" Đàm Dĩnh giãy giụa, bất lực không nhúc nhích được, lớn tiếng quát:"Thả tôi xuống"

"Em nặng như vậy, tưởng tôi thích ôm em chắc?"Anh nhíu mi hừ một tiếng, mở cửa xe ném cô vào, ấn khoá cửa (Editor: Ui sau này muốn ôm cũng không ôm được đâu nhe nhe)

Đàm Dĩnh bị đụng đầu, hét lên một tiếng, cảm thấy cổ mình bị cắn cắn rất đau, thì ra là điện thoại của anh. Cô cầm trong tay, hung hăng nhìn cô ngồi vào xe

"Thẩm Lương Thần, rốt cuộc anh muốn gì?"

Thẩm Lương Thần ném caravat ở ghế sau, không nhanh không chậm nhìn cô:"Đưa em tới bệnh viện"

"Sau đó thì sao? Anh vẫn muốn dây dưa với tôi à?"Đầu óc Đàm Dĩnh bị anh quấy nhiễu tối qua, anh muốn làm gì, chia tay liền không dứt khoát với nhau như vậy?

Thẩm Lương Thần không nói lí nhìn cô, khoé miệng hơi hạ thấp:"Dây dưa? Nếu không phải tôi nể tình ba tôi yêu mến cô, cô cho rằng tôi muốn dây vào cô hả?"

Một cổ tức giận tràn lên mặt, Đàm Dĩnh thấy mặt mình hồng hồng, nói tới nói lui là nàng tự mình đa tình, người ta chẳng qua chỉ là báo ân mà thôi. Cô đưa tay mở cửa, Thẩm Lương Thần liền giữ cổ tay cô lại

"Thân thể của em, muốn chết tôi cũng không ngăn cản, bất quá tôi muốn nhắc em, chỗ này không gọi xe được đâu" Anh chằm chọc nhìn cô, từng chữ từng chữ làm cho cô không thể phản bác

Không sai, bản thân mình không yêu, cô còn tìm ai yêu nàng nữa?

Đàm Dĩnh bỏ tay ra khỏi khoá cửa, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, bỗng nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng:"Đúng vậy, dù sao không phải là lần đầu được Thẩm thiếu gia chăm sóc, cần gì phải gây khó dễ như vậy. Đây được tính là món quà bồi thường chia tay cũng được"

Cô nói xong tự giác cài dây an toàn

Ánh đèn mờ nhạt chiếu xuống che lấp biểu cảm của Thẩm Lương Thần, ngón tay anh nắm chặt tay lái, hung hăng đạp ga làm xe vọt mạnh lên phía trước

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Giờ cô phòng cấp cứu thường rất ít người, rất nhanh đến lượt Đàm Dĩnh. Cô tiến lên phía trước, ném áo bành tô với giỏ xách cho Thẩm Lương Thần, không cho anh theo cô:"Được rồi, để tôi tự vào"

Thẩm Lương Thần nhìn cô một cái, định nhồm dậy thì ngừng lại, dừng một chút mới nói:"Ừ"

Hồi trước lúc cô đi bệnh viện anh thường không đi theo, Đàm Dĩnh ít khi bị bệnh. Cô cẩn thận nghĩ, Lê An Ni rời đi ba năm, anh đối xử với cô rất tốt, mặc kệ mọi chuyện anh thật sự rất tốt, mọi việc anh làm đều không có gì để chê

Đàm Dĩnh chua xót, bây giờ sống một mình, cô phải chăm sóc bản thân thật tốt

"Không có việc gì, là bị đau dạ dày cấp tính, uống thuốc thì khỏi, trời này sao lại uống nước đá?" Bác sĩ kê thuốc cho cô, lại dặn dò:"Lần trước cháu cũng bị vậy, đã bị bệnh rồi thì phải cẩn thận hơn, bệnh này rất khó hết, hệ thống miễn dịch của cháu vốn kém hơn người khác"

Đàm Dĩnh chăm chú nghe, cẩn thận nhớ chú ý của bác sĩ, trước đây mấy chuyện này đều do Thẩm Lương Thần lo. Lúc đi ra nam nhân kia đang cúi đầu không biết đang nghĩ gì, áo bành tô của cô đặt trên tay anh bị anh khẽ ôm ngay ngực

"Tôi đi trả phí" Cô qua lấy đồ đạc của mình, quần áo còn mang theo độ ấm của anh, ngón tay vừa chạm vào, ấm áp lạ thường

Anh chậm rãi ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt đen dưới ánh đèn hành lang rực sáng lạ thường thật mê người, Đàm Dĩnh không thể đối mặt với anh, cô đã yêu anh rất lâu, mỗi lần đối mặt với anh đều là nhịn không được mà thất thần, đúng là vận kiếp bất phục

Cô định thần, nói với hắn:"Diệp Tử sẽ tới rất nhanh, anh đi đi, trễ rồi"

Thật ra bây giờ không trễ lắm, trên hàng lang có không ít bệnh nhân cùng người nhà đi qua đi lại, Thẩm Lương Thần nhìn đại sảnh bệnh viện một cái, không nói lời nào quay người rời đi. Anh rất cao, bước vài bước đã bỏ cô rất xa, Đàm Dĩnh quay đầu nhìn anh, hốc mắt bỗng nhiên nóng lên

Sau đó hình như anh nghe điên thoại, mơ hồ có thể nghe được giọng nói ôn nhu:"Hả? Không có, anh chưa ngủ. Vừa rồi mới gặp Đàm Dĩnh, anh đưa cô ấy đến bệnh viện một chuyến..."

Anh đã đi xa nên nghe không rõ lắm, hắn là Lê An Ni gọi cho anh

Đàm Dĩnh nhìn bóng mình đổ dài trên mặt đất, dài đến nỗi bị nhoè đi, thật giống như quá khứ nhạt nhoà của cô. Cô nhắm chặt mắt, không chút do dự quay người, đi ngược hướng với Thẩm Lương Thần

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Đừng Xuất Hiện Trong Cuộc Sống Của Tôi Nữa

Vài ngày sau, trong ví tiền Đàm Dĩnh cạn sạch, cô mới nhớ tới tài khoản ngân hàng của mình, liền đi kiểm tra

Thấy thẻ cũng không còn bao nhiêu tiền. Năm ấy ba mẹ mất, cô vừa lên năm nhất, lúc đi học tốn không ít tiền, đương nhiên là không còn dư bao nhiêu

Đàm Dĩnh đứng trước máy ATM thờ dài, khó trách Thẩm Lương Thần bảo chắc chắn cô sẽ trở về tìm anh, vì mấy năm nay người ta bao nuôi cô mà cô không biết

Về nhà hỏi mượn tiền Diệp Tử, Diệp Tử liền đáp ứng: "Bao nhiêu?"

Đàm Dĩnh tính toán: "cỡ một vạn?"

"..."

Vừa rồi còn tràn đầy sáng khoái, bỗng nhiên Diệp Tử im bật, Đàm Dĩnh kì quái nhìn cô: "Sao vậy?"

"Đại tiểu thư, cậu muốn đi ăn cướp à?" Diệp Tử vỗ gáy cô một cái: "Mấy năm nay mình đi làm, túi vẫn rất xẹp cậu không hiểu à? Mình tưởng cậu chỉ mượn mấy trăm tệ thôi"

"Mấy trăm, sao đủ trả tiền phòng?" Đàm Dĩnh nói, cô quá đề cao Diệp tử, thấy cô ấy hay mua sắm như vậy, quả thật đã hoang phí rất nhiều tiền tiết kiệm

Diệp Tử nghe cô nói, lập tức quay lại: "Tại sao lại thuê phòng? Ở đây không tốt à?"

Rất tốt, nhưng thật không thuận đường, ở đây cách chỗ làm rất xa. Diệp Tử hiểu ý cô, ôm ôm bả vai cô: "Đừng nghĩ nhiều, khi đó lúc tốt nghiệp mới đến Thanh Châu tìm việc làm, lúc đó chẳng phải là do cậu giúp đỡ hay sao, cứ an tâm ở đây, để tớ tích tiền, rồi cho cậu mượn kiếm phòng mới"

Nhìn cô ấy cười cười, Đàm Dĩnh cũng cười theo, thuận thế hôn lên gò má cô ấy: "Vậy tớ phải ăn bám ở đây rồi"

"Tớ không chê cậu mặt dày đâu, ở đông cho ấm" Diệp Tử trước giờ phóng khoáng, biết rằng Đàm Dĩnh không muốn gây phiền toái cho mình, nhưng trên đời này ngoài cô ra Đàm Dĩnh không còn ai thân thích nữa, lẻ loi một mình rất khó chịu

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Không lo về nơi ở, nhưng phải lo tiền tiêu xài, lúc xài tiền đều phải tính toán cặn kẽ. Đàm Dĩnh bắt đầu sống tự lập, buổi sáng dậy sớm chen chúc trên tàu điện ngầm, đến khu chợ gần Vi Toa, mua một ít sủi cảo

Ngày đầu tiên chút nữa là không chen lên được, may mắn có cô gái kéo cô lên. Cô chen lấn vài ngày thì có kinh nghiệm, mang dày đế bằng, đến công ti mới đổi giày cao gót, để lúc chen tới chen lui không bị ngã

Chiều này là do Diệp Tử bày cho cô, những cô gái trẻ mới tốt nghiệp đi làm đều phải trải qua tình huống này, cô bây giờ mới bắt đầu học hỏi. Nhưng trong khổ có vui, Đàm Dĩnh cảm thấy bận rộn như vậy mới làm cuộc sống có ý nghĩa

Thẩm Lương Thần không quấy rối cô, cô cũng rất ít khi nhớ đến anh, có lẽ là do quá bận bịu, làm cho cô không có thời gian suy nghĩ lung tung

Cô thường chen lên tàu điện ngầm rất sớm, nhưng đến bến thì muộn mất 5 phút, cảm thấy sắp trễ đến nơi, cô nóng lòng như lửa đốt. Có chiếc xe vượt qua nàng rất nhanh, bỗng nhiên lui lại

Mới sáng sớm đã gặp đồ thần kinh. Đàm Dĩnh không kiên nhẫn liếc nhìn chiếc xe, chuẩn bị đi vòng qua, cửa xe hạ xuống, người ngồi trong bỗng gọi tên cô: "Đàm Dĩnh?"

Đàm Dĩnh sửng sốt một chút, cúi người nhìn, thì ra là Trình Quý Thanh

Gặp nhau ở đây thật trùng hợp, đi làm vài ngày, hai người rất ít gặp nhau, cũng chưa nói với nhau câu gì. Cô đứng im vài giây, mới gật đầu chào hỏi: "Chào tổng biên tập"

Trình Quý Thanh cười rộ lên, rất có mị lực, khó trách nữ đồng nghiệp trong công ti đều bị hấn mê hoặc đến thần hồn điên đảo. Khoé môi hấn hơi cong, vẫy vẫy với cô: "Lên xe đi, anh tiện đường chở em đi"

Đây quả thật là một lựa chọn khó khăn, Đàm Dĩnh đấu tranh trong lòng vài phút, đến khi Trình Quý Thanh lại nói với cô: "Giờ em không lên xe, anh cũng bị muộn luôn rồi"

Hấn đến muộn chẳng bị gì cả, nhưng cô đến muộn thì sẽ bị trừ tiền lương a. Đàm Dĩnh vừa nghĩ đến 'tiền' liền cảm thấy gan run từng cơn, vì thế không do dự nữa, mở cửa sau xe còn lớn tiếng nói "Cám ơn"

Trình Quý Thanh mỉm cười nhìn cô, mới lái xe ra ngoài. Suốt đường đi hai người không nói chuyện với nhau. Đàm Dĩnh cảm thấy người này luôn cho cô cảm giác kì quái, mới sáng sớm đã gặp hấn càng làm cô cảm thấy kỳ quái hơn

"Anh sống ở gần đây" Hấn dường như biết nàng đang suy nghĩ gì, vừa lúc giải thích

Đàm Dĩnh nghe vậy nhú mày càng sâu, sống ở gần đây? Hình như trước giờ cô chưa từng thấy hẳn, Trình Quý Thanh vẫn đang lái xe, giọng nói bình thản tự nhiên: "Công ty cung cấp chỗ ở cho anh ở gần đây, hôm sau anh có thể mời các đồng nghiệp cùng nhau liên hoan"

"Vâng" Đàm Dĩnh tâm sự nặng nề trả lời, chắc là do cô suy nghĩ nhiều?

Trình Quý Thanh liếc mắt nhìn, khoé môi không tự giác vênh lên: "Em có vẻ không có cảm tình với anh?"

Hẳn là bạn trai Thẩm Bảo Ý, tất nhiên là con người không hề đơn giản, Đàm Dĩnh không ngu ngốc đến nỗi độ trí thông minh trước mặt hẳn, vì thế quyết định ăn ngay nói thật: "Vâng, tôi có chút sợ anh"

Không ngờ rằng cô sẽ dùng từ 'sợ', Trình Quý Thanh giật mình, rồi bật cười: "Tại sao? Anh làm chuyện gì đó đáng sợ để em có bóng ma tâm lý như vậy ư? Bề ngoài anh cũng phong lưu phóng khoáng vậy mà...."

Hẳn khoa trương, liếc nhìn bản thân trong gương, Đàm Dĩnh bị hẳn chọc cười, mím môi lại không chịu phát ra tiếng, cố ý nhắm mắt không nói lời nào

Trình Quý Thanh lái xe vào bãi đỗ xe, tắt khoá xe rồi nói: "Anh biết tại sao rồi, bởi vì Bảo Ý phải không?"

Người này chuyện gì cũng biết vậy mà còn giả bộ hỏi cô, Đàm Dĩnh không nói nhiều, chờ hẳn đỗ xe xong liền cởi giầy an toàn rời đi. Trình Quý Thanh không ngăn cản cô, chờ cô xuống xe mới đứng sau nàng chậm rãi nói: "Anh cũng không thích Thẩm Lương Thần, nhưng cũng không vì hẳn mà phân biệt đối xử với em, cô bé, có rất nhiều việc em còn phải học hỏi đấy"

Không biết tại sao, khi hắn gọi cô là "cô bé", Đàm Dĩnh cảm thấy...cảm giác kia thật kì lạ, giống như đã từng nghe rất nhiều rồi

Cô bỗng nhiên quay đầu nhìn người kia, hắn một tay chống trên nóc xe, cười cười thâm thúy, nói một câu càng thâm thúy hơn:"Đừng gấp, còn nhiều thời gian lắm, sau này em sẽ biết hết mọi chuyện"

"..."

.....Edited by Khuynh Lâu.....

"Mới thứ năm thôi mà tớ đã mệt chết rồi" Hách Giai lặng lẽ đẩy ghế qua, dựa vào lưng Đàm Dĩnh cầu nhàu

Đàm Dĩnh đang bận, nghe lời này chỉ nhắc nhở:" Cần thận bị người khác nghe đấy, cậu là người nhàn hạ nhất đấy"

Hách Giai đứng lên, liếc mắt thấy Lâm Đông đang ngó sang bên này, cô ấy thè lưỡi vội vàng ngồi vào chỗ, lại nhìn Đàm Dĩnh, muốn nói lại thôi:"Tan việc tớ có hẹn, cậu có thể đem bản thảo chỉnh giùm tớ không? Tớ đã chỉnh được một nửa rồi, không mất thời gian của cậu đâu"

Nếu là trước đây Đàm Dĩnh sẽ không rảnh lo chuyện bao đồng, nhưng trong khoảng thời gian ở đây Hách Giai với Tần Ngôn đối xử với cô rất tốt, ở trong công ty nàng cũng chỉ có hai người bạn là họ. Dù sao cũng không có gì nghiêm trọng, vì thế trêu Hách Giai một tí:"Đi đâu, cuộc hẹn quan trọng hơn à?"

Hách Giai nhìn cô chớp mắt vài cái:"Hôm sau mời cậu đi xem phim"

"Được" Đàm Dĩnh đáp ứng

Hách Giai bảo đã 'chỉnh được một nửa' thật không biết đã đủ một nửa chưa, Đàm Dĩnh bận rộn một hồi lâu đến khi trời tối mịt, bụng đói meo, có

rất nhiều đồng nghiệp đang tăng ca, lúc sắp rời khỏi công ty cô gặp Tần Ngôn

Tần Ngôn cũng rất bất ngờ, ấn thang máy chờ cô tới:"Cậu lại bị Lâm Đông ám à?"

"Không có" Đàm Dĩnh đối diện nỗi ngực dán vào lưng, không có khí lực nói chuyện

Tần Ngôn vừa nhìn cũng biết là có chuyện gì xảy ra, vỗ vỗ bả vai cô, mạnh bạo vung tay lên:"Đi, người anh này mang cậu đi ăn vài món ngon"

"Anh trai, có thể đánh nhẹ một chút không?" vóc dáng Đàm Dĩnh nhỏ nhắn, suýt chút nữa bị cô đánh đau hông

Tần Ngôn cười sờ sờ đầu, khi làm việc gì sai sẽ đổ mặt:"Ngại quá, tôi có thói quen khi ở cùng với đám nam sinh kia, cậu không sao chứ?"

"Không sao"

Cửa thang máy nhanh chóng khép lại thì bị người cản, Đàm Dĩnh cùng Tần Ngôn đang nói chuyện,ngẩng đầu lên thì thấy Trình Quý Thanh đi vào, đi cùng cô còn có Thẩm Bảo Ý

.....Edited by Khuynh Lâu.....

"Em làm quen với công việc nhanh nhỉ" Trong thang máy chỉ có 4 người làm không khí hơi quỷ dị, Thẩm Bảo Ý bắt chuyện cùng Đàm Dĩnh, những câu nói ấy làm cho người nghe đều cảm thấy không thoải mái

Đàm Dĩnh đứng hơi xa cô ấy, nhìn không chớp mắt nói:"Xây dựng mối quan hệ tốt với đồng nghiệp, đây là điều cơ bản nhất không phải à?"

Thẩm Bảo Ý gật gật đầu, hoàn toàn đồng ý:"Cũng đúng, bất quá thấy hai người thân thiết với nhau như vậy, tôi còn tưởng..."

"Tưởng rằng thế nào?" Đam Dĩnh nhìn không được, sắc mặt khó coi quay qua chỗ khác

Thẩm Bảo Ý cười cười nói: "Không có gì"

Đam Dĩnh thấy nụ cười kia rất kì quái, nhưng cô ấy không nói rõ ràng nên cô cũng không truy vấn, cô đành xoay lưng, mong thang máy nhanh chóng lên lầu một một chút

"Sẵn tiện, gần đây Thẩm Lương Thần...."

"Bảo Ý" Trình Quý Thanh khẽ giọng hô tên cô ấy, Thẩm Bảo Ý lập tức ngoan ngoãn im lặng, thoạt nhìn cô ấy hơi nghe lời người nam nhân này, cô hơi mím môi không nói, nhưng vẫn cười nụ cười cổ quái kia

"À Thẩm Bảo Ý, tôi trước đây còn tưởng chị ấy là một cô gái quyền lực mạnh mẽ, hiện tại không ngờ chị ấy cũng có mặt này" Tần Ngôn vừa đi ra khỏi thang máy vừa phun một câu: "Khó trách lớn tuổi như vậy rồi vẫn không gả đi được, theo đuổi tổng biên tập bị người ta bỏ chạy"

"Theo đuổi?" Đam Dĩnh vốn không quan tâm chuyện thị phi, nghe đến đó cũng giật mình kinh ngạc

Tần Ngôn kì quái nhìn cô: "Đúng vậy, cậu không biết à? Những nữ nhân viên trong công ty đều đã điều tra, hẳn tuy rằng lớn lên ở Mỹ, nhưng gia tộc của hẳn ở đây rất nổi tiếng, nghe nói, lần này Thẩm Bảo Ý theo đuổi hẳn, mục đích cũng không đơn thuần, khẳng định là vì lợi ích trong gia tộc của hẳn"

Lượng tin tức này quá lớn làm Đam Dĩnh khó tiếp thu, trong đầu cô như có cái gì hiện ra, nước Mỹ, dám hỏi...

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Kết quả những ý nghĩ trong đầu Đàm Dĩnh đều bị đồ ăn cắt đứt, Tần Ngôn quả thực sống để ăn, liền mang nàng đến quán cơm. Nhà hàng này trước đây nàng có đến vài lần, mỗi ngày đều có một món đặc sản số lượng có hạn. Lúc ấy Thẩm Lương Thần đưa cô đi ăn gần hết các đặc sản ở Thanh Châu, nhà hàng này cũng không ngoại lệ

Kì thật Thẩm Lương Thần là một người rất sang trọng, rõ ràng tuổi tác anh không lớn, rất chú trọng chuyện sức khoẻ, trừ bỏ những buổi xã giao quan trọng anh rất ít khi ăn cơm ở ngoài. Không giống với cô, anh thường hay nói: "Sống tùy tiện như vậy, em tưởng thành thật đúng là một kì tích"

Ai nói không phải, cô đi theo Thẩm Lương Thần, ở chung cùng nhau nhiều năm cô vẫn không thể sống theo lối sống thượng lưu kia được, sau này Thẩm Lương Thần cuối cùng cũng buông tha cho cô, chưa từng công khai đưa cô ra ngoài

Đến lúc cô náo loạn đến mức không chịu đựng được, anh liền tự mình lái xe chở cô ra ngoài, sau đó dắt cô đi ăn những món ăn nổi tiếng trên tạp chí hoặc món đặc sản của các nhà hàng, vì thế trong phòng làm việc của hắn có rất nhiều cuốn tạp chí ẩm thực

Nhìn chung, hắn rất hoàn mỹ, khó trách Diệp tử hoàn toàn tin là anh yêu cô, ngay cả chính cô cũng luôn tin như vậy. Bây giờ nhớ lại, những điều này trước kia cô đều cho là một kỉ niệm đẹp, nay tất cả đều biến thành những thanh đao, cửa vào tim cô

"Sao vậy?" Tần Ngôn thấy cô thất thần bưng cốc trà, buồn cười quơ quơ tay trước mặt cô: "Mới mời cậu ăn cơm, mà cậu đã cảm động như vậy? Hốc mắt đều đỏ ửng"

Đàm Dĩnh theo bản năng giơ tay lau khoé mắt, bỗng nhiên nghe Tần Ngôn nói: "Cậu đừng vì chuyện này mà thích tở né, tở không muốn làm nam tiêu tam đầu"

Chuyện chia tay Thẩm Lương Thần cô chưa nói cho ai biết, Tần Ngôn cũng vậy, Đàm Dĩnh không muốn tiếp tục nói về chuyện này, vừa lúc điện thoại cô kêu lên. Nhìn đến số điện thoại trên màn hình, cô tưởng rằng mình hoa mắt. Trợ lý của Thẩm Lương Thần gọi nàng làm gì?

.....Edited by Khuynh Lâu.....

"Đàm tiểu thư, Thẩm tiên sinh muốn nhờ tôi hỏi cô một chút, khi nào thì cô quay về lấy đồ?"

Lời nói của trợ lý làm Đàm Dĩnh sửng sốt một chút, vài giây mới hoàn hồn, cô cắn môi nhóm dậy đi đến ghế lô, trả lời:"Những đồ đó tôi không cần"

Bên kia điện thoại im lặng vài giây, hồi lâu trợ lý mới nói:"Những đồ vật liên quan đến ba và mẹ tiểu thư cũng bỏ sao? Nếu như cô không cần tôi liền....'

"Không, tôi cần" Thứ khác có thể không cần, những những thứ liên quan đến ba mẹ nàng đều giữ rất cẩn thận, đó là món đồ cuối cùng bọn họ lưu lại cho cô trên thế giới này

Cô nhất thời lắp bắp, sau hồi lúc mới nghĩ thông:"Tôi, tôi sẽ đến lấy vào cuối tuần"

"Không được" Trợ lý cự tuyệt"Thẩm tiên sinh định dọn căn phòng này, ngày mai sẽ có người sang đây mua nó, mấy thứ này phải được đem đi ngay"

Đây là anh thông báo cho cô biết cô vừa rời đi liền đem tất cả xoá sạch sao? Tại sao không nói trước cho cô biết? Đàm Dĩnh vừa tức vừa gấp, lập tức nói cho đối phương:"Được, bây giờ tôi qua lấy"

"Tiểu thư phải qua nhanh lên: Trợ lí nói xong liền cúp điện thoại, chỉ còn tiếng bíp bíp máy móc vang lên tràn đầy tai của cô

Đàm Dĩnh dựa vào trụ cửa, cúi đầu phì cười một tiếng, Thẩm Lương Thần bây giờ không có chuyện gì là không dám làm. Cô ở nhà kia ba năm, cùng với anh có biết bao nhiêu hồi ức, anh còn từng ở đó nói với cô: "Tiểu Nam, đây là nhà của em"

Nay anh muốn bán, rốt cuộc cái nhà từng là của cô, bọn họ đã ở chung với nhau. Anh tưởng đem mọi thứ xoá bỏ sạch sẽ, Lê An Ni sẽ không để ý sao?

Những thứ thề non hẹn biển mấy chốc tan thành mây khói, cảm tình trước giờ đều như vậy, người mới vui người cũ khóc. Buồn cười thay người cũ lại là cô, một giây trước còn đắm chìm trong hồi ức với anh

Thật không có tiền đồ

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Đàm Dĩnh tới rất nhanh, con đường kia cô đã đi qua vô số lần, lúc định bấm mật khẩu nàg còn hơi chần chừ, anh có đổi mật mã không? Sao anh có thể tiếp tục dùng ngày sinh nhật của cô làm mật mã được? Cô dứt khoát giơ tay bấm chuông cửa, người mở là Tuệ Tỷ, vẻ mặt kinh ngạc: "Tiểu thư, người...."

"Tuệ Tỷ, cháu tới lấy đồ" Đàm Dĩnh nói xong liền đi thẳng vào trong, mỗi một bài trí quen thuộc đều gợi lên hồi ức của cô, nhưng bây giờ tất cả cô đều không liên quan đến anh, cô không cần!

Đàm Dĩnh trực tiếp bước nhanh lên lầu, Tuệ Tỷ không dám đi theo, đứng ở chỗ cầu thang than thở: "Đây là tạo nghiệt gì đây?"

Phòng ngủ của cô ở lầu hai tối thui, bên cạnh là thư phòng của Thẩm Lương Thần, lúc này cô không quan tâm anh có ở đó hay không. Mở cửa phòng ngủ, có gió lạnh thổi vài, rèm cửa nhẹ nhàng bay bay, đệm trên giường đến gấp lại chỉnh tề

Hết thấy đều y như khung cảnh lúc cô rời đi, phảng phất như cô chưa hề rời đi

Đàm Dĩnh dùng sức nắm chặt tay, mở tủ đầu giường lấy cái album ảnh, hộ chiếu cùng đồ vật kỉ niệm của ba mẹ cô đều ở trong này, cô cất xong, thứ gì khác đều không lấy

Vài thứ đã cất đầy trong bao nhỏ, cô quay người rời đi, lại thấy có người đứng ở cửa

Anh thế nhưng đang ở nhà

Thẩm Lương Thần đứng ở cửa, trên người mặc đơn giản một cái áo bạc của Khai Ty Mễ (??)Không biết có phải là do trang phục hay không, Đàm Dĩnh cảm thấy anh có vẻ gầy hơn trước. Anh đứng tại chỗ nhìn cô rất lâu, bỗng nhiên châm chọc cười một tiếng:"Hồi trước theo anh đòi cho bằng được mấy thứ kia, bây giờ bỏ hết có phải không?"

Anh cho rằng cô ham của? Hồi trước cô hay theo anh đòi này đòi nọ, đơn giản vì muốn hưởng sự cưng chiều của anh, anh cho gì cô không quan tâm, quan trọng là anh có nguyện ý mua cho cô hay không, hiện tại, những món đồ kia đối với cô chỉ là một đồ vật ngoài thân

Không muốn nói nhiều với anh, cô xách bao muốn đi, khi đi ngang qua anh bị hắn giữ cổ tay lại

"Buông tay" Đàm Dĩnh liếc xéo anh, không khách khí nói

Thẩm Lương Thần hơi hơi quay đầu nhìn cô, ánh mắt hơi sáng:"Vội vả như vậy sao? Chuẩn bị đi ăn cơm với tên nam đồng nghiệp kia phải không?"

Đàm Dĩnh kinh ngạc, anh biết khi này cô làm gì? Định thần lại cô bỗng trừng to mắt nhìn anh:"Anh sai người theo dõi tôi?"

Anh không thừa nhận cũng không phủ nhận, Đàm Dĩnh thấy bộ dáng này của anh, giận dữ:"Thẩm Lương Thần, có mặt nào của anh mà tôi chưa thấy qua nữa không? Hèn hạ,xấu xa, lúc nào cũng biến hoá khôn lường"

Cho rằng anh sẽ mĩa mai cô như trước, nào ngờ anh lại trầm mặt một cách quý dị. Anh an tĩnh nhìn cô, dùng ngữ khí như là đang nói chuyện phiếm với cô:"Chia tay với anh, nhanh như vậy tìm được một tình yêu khác?"

Đàm Dĩnh bị anh nói nhất thời không biết nói gì, nghĩ là anh hiểu lầm, nghĩ tới nụ cười cổ quái của Thẩm Bảo Ý lúc ở trong thang máy kia, có lẽ cô ta đã nói gì đó trước mặt hắn để anh hiểu lầm cô? Mà cô với Tần Ngôn thật sự có gì với nhau cũng không đến lượt anh quản

"Thẩm tiên sinh có nghe câu không trâu bắt chó đi cày chưa?" Cô cười híp mắt, nâng cao cằm

Anh thế nhưng đứng bất động, giơ tay chống đỡ khung cửa, đem cô giam cầm bên người mình, tiện đà cúi sát bên tai mình, khẩu khí trầm thấp:"Đừng dễ dãi quá, anh hy vọng em biết nhìn người"

"Thẩm tiên sinh bận tâm quá rồi" Đàm Dĩnh vỗ nhẹ nhẹ ngực anh, học bộ dạng của anh ghé vào tai anh nói nhỏ:"Anh tự quản bản thân mình đi, đừng xuất hiện trong cuộc sống của tôi nữa, tôi rất ghê tởm"

Anh thế nhưng gương khoé môi cười, hà hơi nóng sau cổ cô, Đàm Dĩnh vội vàng lui phía sau một bước, trong lòng thầm mắt đỏ biến thái

Cô giơ ngón giữa với anh, bả vai hung hăng huých ngực anh một cái, bước đến cầu thang nói: "Mười mấy năm nay tôi không biết nhìn người, sau này sẽ cảnh giác cao độ, hẹn gặp lại"

Nam nhân phía sau cô ôm cánh tay, lưỡi nhác dựa vào khung cửa, không khống chế được nở nụ cười, không nhanh không chậm phun ra một câu: "Rất nhanh sẽ gặp lại"

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Sáng Sớm Đã Nghe Tên Của Tên Khốn Đó, Thật Xui Xẻo

"Nghe nói ngày hôm qua Đàm Dĩnh đến nhà em lấy đồ?" Sau khi dùng cơm trưa xong, Thẩm Bảo Ý giả vờ lơ đãng hỏi, ánh mắt thâm trầm rồi lại cười dịu dàng, thoát nhìn giống như người chị quan tâm em trai của mình

Thẩm Lương Thần cũng không hỏi tại sao cô ta biết, lười biếng nhìn ngoài cửa sổ, "Chị biết không, chuyện An Ni quay về đã đả kích cô ấy rất lớn, tụi em chia tay rồi."

"Chia tay rồi ư?" Thẩm Bảo Ý dựa lưng ghế, hai tay đan chéo đặt trên đầu gối, "Hồi trước em chăm sóc cô ấy tốt như vậy, chị còn tưởng em thật lòng yêu cô ấy"

Thẩm Lương Thần nghe vậy từ từ quay lại, khóe môi mang theo vài phần mỉa mai, "Chị còn không biết tại sao em lại đối tốt với cô ấy như vậy à? Cô ấy vì em mới bị như vậy, Đàm thúc với Đàm thẩm còn cứu em..."

Nói đến đây anh cố ý dừng lại, nhìn thẳng vào mắt Thẩm Bảo Ý, gằn từng chữ nói: "Chị đấy, sống phải có lương tâm một chút"

Thẩm Bảo Ý nét mặt không đổi nhìn hẳn, cười ra tiếng, "Nhưng không phải bây giờ em cũng vì An Ni nên vứt bỏ cô ấy hay sao "

"Em cũng muốn tiếp tục chăm sóc cô ấy, nhưng tính tình cô ấy quá cứng rắn nên nhất quyết không chịu đó chứ" Thẩm Lương Thần bộ dáng hơi tiếc nuối, hơi nhắc khóe môi, cười như không cười bổ sung "Bất quá cô ấy như vậy làm em càng có khát vọng chinh phục"

Thẩm Bảo Ý quan sát em của mình hồi lâu, nhất thời không thể phân biệt sự lỗ mãng của hắn là từ đâu ra, bưng tách cà phê trước mặt lên nhấp một ngụm "Cứ tưởng là em đã trưởng thành, trông em bây giờ thật giống một đứa con nít, hợp tác cùng Lê gia, từ bây giờ không được có bất cứ sai sót nào"

"Thịnh Thế phải nhờ chị chống đỡ rồi, em nào có quyền hành gì?"
Thẩm Lương Thần không chút để ý cúi đầu bấm điện thoại.

Thẩm Bảo Ý chống cằm, suy nghĩ quan sát anh, cuối cùng lắc lắc đầu nói: "Bỏ qua chuyện này đi, thai ngày nữa ba mẹ sẽ về. Vào ngày sinh nhật ba, em sẽ ở nhà chứ?"

"Nếu em không về nhà, lão già ấy cũng sẽ cho người lôi em về, tại sao em phải trốn làm gì"

"Thật ngây thơ." Thẩm Bảo Ý trợn trắng mắt nhìn anh, cười "Em đã nghĩ kĩ lời chúc cho ba chưa? Lúc nào cũng sống lâu trăm tuổi..."

Thẩm Lương Thần đang chơi trò chơi liếc mắt nhìn cô, không muốn lãng phí thời gian nói chuyện này, không nhin được nói: "Chuyện này là chuyện của chị cùng bác gái, em chỉ cần có mặt ở nhà là đủ"

"Năm nay em nhất định phải đưa An Ni tới!" Thẩm Bảo Ý vừa lúc nhắc nhở anh, nghĩ đi nghĩ lại thử dò xét nói, "Muốn tiếp tục nói về Đàm Dĩnh không? Ba hàng năm đều ăn mì trường thọ do cô ấy tự tay làm"

Thẩm Lương Thần hơi dừng động tác, rất nhanh lại tiếp tục chơi, "Mì trường thọ ai làm chả giống nhau, tay nghề của cô ấy, ba ăn nhiều sớm muốn gì cũng xảy ra chuyện"

Nghe được ngữ khí lạnh lùng của em mình, Thẩm Bảo Ý ngoài ý muốn không nghĩ tới Thẩm Lương Thần đối xử với Đàm Dĩnh thật đúng là chẳng nề nang chuyện cũ. Hồi trước hai người vô tình gặp nhau vài lần cô

không phải không biết, còn tưởng rằng do Thẩm Lương Thần cố ý muốn gặp cô ấy. Hiện tại bây giờ, có lẽ cô nghĩ sai rồi

Thấy Thẩm Bảo Ý sững sờ nhìn mình, Thẩm Lương Thần liền cất điện thoại, chậm rãi đứng dậy, "Em đi đây, có rất nhiều chuyện chưa xử lý xong"

Thẩm Bảo Ý nhìn em mình dần dần đi xa, thân hình cao ráo nhanh chóng biến mất trong thang máy, nụ cười trên mặt nháy mắt biến mất

.....Edited by Khuynh Lâu.....

"Cậu lại đem đồng hồ đó về à" Diệp Tử tăng ca đến tối muộn mới về nhà, sáng sớm vừa ra khỏi cửa liền thấy trên bàn đầy album ảnh và nhật kí. Cô đương nhiên biết đồng hồ này đối với Đàm Dĩnh quan trọng bao nhiêu, giờ khắc này rất cuộc cũng ý thức được họ đã đi đến kết thúc thật sự!

Cô vừa xỏ giày vừa nhảy đến cửa phòng tắm, nhìn người bên trong đang đánh răng "Cậu cùng Thẩm Lương Thần chia tay thật rồi à?"

Đàm Dĩnh nhìn trong gương hung hăng liếc mắt nhìn cô ấy, sao lại khó khăn vậy chưa? Cô nói bao nhiêu lần thì cô ấy cũng chẳng thềm tin! Cô phun miếng bọt kem, biểu cảm dữ tợn nhắc lại, "Sau này không được nhắc chuyện tớ và tên khốn kia nữa, tớ nghe chuyện này thì toàn bộ tế bào trên người đều khó chịu, mỗi sợi tóc cũng cảm thấy ghê tởm!"

Này phải là chịu nhiều đã kích lắm mới dữ tợn như vậy á, Diệp tử trợn mắt há hốc mồm một hồi, cọt nhả lại gần trấn an cô, "Được rồi được rồi, không nói nữa, sau này chị đây sẽ tìm cho em người khác tốt hơn"

Đàm Dĩnh trừng cô ấy không nói, quay người tiếp tục đánh răng, lồng ngực vẫn còn phập phồng, bị người nọ chọc tức không nhẹ. Diệp tử bĩu môi, lại dựa vào khung cửa hỏi: "Các cậu rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, anh ta ngoại tình?"

Lời nói này biến ánh mắt Đàm Dĩnh thành một con dao, cô đảo đuôi mắt qua khiến Diệp Tử chịu không nổi run run sợ, đôi mắt nhỏ kia như là muốn ăn cô vậy. Diệp Tử vội vã cười làm lạnh, bước lui vài bước " Được rồi, không đề cập tới hần nữa!"

Nói thì nói như vậy, Diệp Tử nghĩ trong lòng coi có nên gặp Thẩm Lương Thần một chuyến hay không? Nếu như là hiểu lầm, cô không đành lòng để tình cảm lâu năm của bạn mình thành công cốc, huống chi nhiều năm như vậy cô ấy có thể thấy được Thẩm Lương Thần đối xử với bạn mình tốt thế nào

Chuyện tình cảm, người ngoài cuộc luôn là người sáng suốt nhất

Nếu như không phải hiểu lầm, mà thật là do Thẩm Lương Thần ngoại tình, nàng cần phải thay mặt người chị em của mình đòi lại công bằng chứ? Không thể để cho nàng bị ủy khuất còn im lặng không nói!

Hạ quyết tâm, Diệp Tử rời đi, chỉ còn mình Đàm Dĩnh đang trừng mắt lạnh lẽo trong gương. Nàng thở phào nhẹ nhõm, ngực tràn ngập phiền muộn, nghiêng răng một hồi phun ra một câu, "Sáng sớm đã nghe tên của tên khốn đó, thật xui xẻo."

Thật đúng là một ngày xui xẻo, mà chuyện này cũng không liên quan lắm đến nàng. Hồi trước bản thảo nàng chỉnh giùm Hách Giai bỗng nhiên có vấn đề, Hách Giai sáng sớm liền bị Trình Quý Thanh gọi tới văn phòng, sau khi đi ra sắc mặt giống như gặp phải trận mưa bão

"Chuyện gì vậy?" Đàm Dĩnh chưa từng thấy cô ấy thất thần như vậy, đoán chắc không phải chuyện tốt. Tân Ngôn vừa đi ngang qua hai người cũng đứng lại, vẻ mặt quan tâm nhìn Hách Giai.

Hách Giai đang ngăn người bỗng nhiên cúi xuống, hai tay che mặt, thanh âm nghẹn ngào, "Bản thảo xảy ra chuyện, báo cáo của tổ nhà thiết kế

đang nghi là sao chép, hơn nữa còn là sao chép lại tác phẩm đầu tiên của chúng ta..."

"Hả?" Đàm Dĩnh cùng Tần Ngôn nhất thời đều ngây ngẩn cả người.

Tần Ngôn nhìn chung lớn tuổi hơn, gặp chuyện thì tương đối bình tĩnh, lập tức chỉ ra vấn đề, "Bản thảo này tổng biên cũng đã xem qua, bây giờ có vấn đề không lẽ bắt mình cậu gánh vác?"

Đàm Dĩnh đưa khăn tay, Hách Giai khóc giải thích: "Bản thảo này từ hồi tổng biên tập cũ còn làm, tạp chí kia cũng phát hành khi ấy"

Tần Ngôn cùng Đàm Dĩnh đều im lặng, tổng biên tập kia từ chức, xảy ra chuyện thì đổ hết lên người Hách Giai, định liên lụy luôn cả toà soạn, cuối cùng Hách Giai là người chịu thiệt nhất. Vị tổng biên tập mới chắc chắn sẽ đem chuyện này xử lí sạch sẽ

"Đàm Dĩnh, tổng biên tập tìm cô." Vài người thì đang phát sàu, Lâm Đông đột nhiên đi tới khinh thường ném một câu, biểu tình sung sướng cô gặp đại hoạ "Nghe nói bản thảo của Hách Giai lần này cô cũng có góp nhĩ?"

Đàm Dĩnh nao nao, chỉ thấy Hách Giai bỗng đứng ngẩng đầu lên nhìn cô, lại mờ mịt nhìn Lâm Đông, "Cô ấy đâu liên quan, cô ấy chỉ là giúp tôi chỉnh sửa, tất cả tư liệu đều là do tôi tổng hợp"

"Cái này tôi đâu biết, giải thích với tôi có lợi gì?" Lâm Đông nhét hai tay vào túi, cố ý nhíu nhíu lông mày, "Phải xem tổng biên tập tin hay không đã"

"Tại sao lại không tin?" Tần Ngôn nhin không được, ngồi dậy liếc Lâm Đông với ánh mắt sắt bén "Tôi nghĩ tổng biên tập không phải là người không có chính kiến, tùy tiện tin lời kẻ tiểu nhân"

Tần Ngôn là người Đông Bắc, dáng người so với Lâm Đông cường tráng hơn, cái đầu cao hơn một chút, Lâm Đông tướng mạo thấp bé liền run sợ, bĩu bĩu môi liền chạy trốn, "Tôi là người nhả lại thôi, hung hăng với tôi làm gì?"

.....EDITED BY KHUYNH LÂU.....So với Trình Quý Thanh trước đây, Đàm Dĩnh chắc chắn anh ta sẽ xử trí công bằng, tuy rằng thân phận Trình Quý Thanh rất nhạy cảm, là địch hay bạn cô vẫn chưa biết rõ, cũng không biết vì sao, cô cảm thấy hấn sẽ phân rõ trắng đen

Cô bình tĩnh gõ cửa, được đồng ý mới đẩy cửa vào "Anh tìm tôi?"

"Ngồi đi."

Trình Quý Thanh ngồi ở bàn làm việc, hấn lúc này không còn khí thế bức người nữa mà chỉ mặt đồ thanh lịch đơn giản, áo sơmi trắng, cổ áo hơi hơi sưng, đeo kính áp tròng, thoạt nhìn dễ gần hơn

Đàm Dĩnh ngồi đối diện hấn, chờ hấn nói chuyện

Trình Quý Thanh hình như đang kí bưu kiện, sau khi xong mới đưa ánh mắt nhìn cô, biểu tình nghiêm túc dị thường, "Anh muốn nghe em nói sự thật."

Đàm Dĩnh liền đàng hoàng đem cả câu chuyện nói hết một lần, sau bổ sung nói: "Mới nghi ngờ là có sao chép tác phẩm thôi đã làm quá lên, nhà thiết kế chưa biết chuyện thực hư thế nào, cứ như vậy đem trách nhiệm đổ hết lên người Hách Giai thật không công bằng"

"Trong chuyện này, em chỉ biết vậy thôi?" Trình Quý Thanh kiên nhẫn nghe cô khi nói xong, hỏi lại một không

Đàm Dĩnh hơi sửng sốt "Bằng không thì sao?"

"Em giúp đỡ đồng nghiệp là tốt, nhưng thái độ của cô ấy trong công việc như vậy, khó trách bản thảo xảy ra vấn đề." Trình Quý Thanh nhìn thẳng hai mắt của cô, đem lời còn lại nói xong, "Bản thảo này cô ấy phải chịu trách nhiệm, nếu như cô ấy cẩn thận chỉnh lý tư liệu sẽ phát hiện ngay, bị moi ra vụ sao chép một nhà thiết kế ở nước ngoài như vậy thật không hay"

Đàm Dĩnh chờ hẳn nói xong mới nói tiếp: "Vậy ý của anh là, chuyện này không chỉ Hách Giai chịu trách nhiệm, tôi cũng vậy?"

"À" Trình Quý Thanh cười khẽ ra tiếng, "Tuổi trẻ tài cao"

"Cám ơn sự chỉ bảo của anh" Đàm Dĩnh đứng lên, "Nguyên nhân vì tuổi quá trẻ, chúng tôi không có khả năng phán đoán sự việc như anh"

Đàm Dĩnh đi ra tới cửa, Trình Quý Thanh ở sau lưng nàng còn nói: "Anh hiện tại đã hiểu được, nguyên nhân trước đây Thẩm Lương Thần bảo vệ em"

Bảo vệ? Đàm Dĩnh cắn môi một cái, quay người qua, trên mặt không có cảm xúc gì "Tôi nghĩ rằng anh hiểu lầm gì đấy, ba năm trước tôi vì anh ta mà bị thương, bác sĩ dặn tôi phải tĩnh dưỡng, anh ta không phải tự nhiên muốn bảo vệ tôi"

Trình Quý Thanh nghe xong chỉ làm bộ xòe tay, "Được rồi, em thực cố chấp. Nhưng chuyện này, Hách Giai thật sự phải chịu toàn bộ trách nhiệm"

Nói tới nói lui vẫn là giữ ý kiến của mình, Đàm Dĩnh ở trong lòng đánh giá Trình Quý Thanh, không quay đầu lại đi ra ngoài. Trình Quý Thanh nhìn nàng giận đùng đùng, không khỏi âm thầm bật cười, nha đầu kia...Cùng với lúc ấy thật giống hai người khác nhau

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Đàm Dĩnh vừa mới ngồi xuống ở chỗ mình, di động trên bàn liền rung rung, Hách Giai với cặp mắt sừng nhìn cô: "Kêu nhiều lần rồi, chắc là có chuyện gấp"

Thế nhưng lại là trợ lý của Thẩm Lương Thần gọi! Lúc này tâm tình Đàm Dĩnh không tốt, nhìn đến số điện thoại này liền bực mình, giọng nói mất thiện cái "Gì nữa? Còn đồ quên mang sao?"

"..."

Bên kia bị khí thế của cô làm im lặng, vài giây sau mới nghiêm trang nói: "Đàm tiểu thư, người chị em của tiểu thư vừa xảy ra xung đột với Thẩm tiên sinh, Thẩm tiên sinh hiện tại đang ở bệnh viện, cô có cần lại đây giải thích một chút với cảnh sát không?"

Đàm Dĩnh bỗng nhiên đứng lên, ngón tay trắng bệch cầm di động dùng sức nắm chặt, quả nhiên sáng sớm nghe được tên của tên đáng ghét ấy liền xui xẻo! Xui xẻo này nối tiếp xui xẻo kia

Cô cắn răng một cái, nói với bên kia đầu dây: "Tôi lập tức tới ngay."

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Kẻ Thứ Ba?

Dáng Diệp Tử gầy như tờ giấy, Đàm Dĩnh đích thực không hiểu được cô ấy thế nào lại đi đánh nhau với Thẩm Lương Thần. Tính đến bây giờ người nam nhân kia đã thay đổi đến mức cô không nhận ra, cho nên không biết anh ta có làm gì cô ấy hay không. Lòng như lửa đốt đi tới bệnh viện, chỉ thấy trợ lý Thẩm Lương Thần đứng ở cửa phòng cấp cứu, trên cánh tay cầm áo khoác màu đen.

Anh ta chủ động cùng cô chào hỏi, "Đàm tiểu thư."

"Diệp tử đâu?" Vừa thấy trên hành lang không có ai, Đàm Dĩnh nháy mắt liền nóng nảy, nha đầu ngốc kia chắc là bị cảnh sát lôi đi rồi?

Trợ lý há miệng thở dốc, lời định nói thì nuốt lại "Cô ấy cũng ở trong phòng cấp cứu."

Đàm Dĩnh cả kinh nửa ngày không thể nói được ra lời, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Vẫn là đợi tiên sinh đi ra rồi nói sau." Trợ lý hiển nhiên không giải thích gì thêm, nhả mặt đứng ở một bên

Đàm Dĩnh chỉ có thể đứng ở cửa hoảng loạn chờ đợi, bình thường Diệp tử cư xử rất đúng mực, tuyệt đối sẽ không nhất thời xúc động làm ra chuyện gì nguy hiểm, cô muốn một lần tin tưởng cô ấy. Cứ như vậy cô cứ tự an ủi mình cho đến khi thấy có người đi ra, lại là Thẩm Lương Thần đỡ Lê An Ni đi khắp khiêng

Đàm Dĩnh đứng một hồi cũng hiểu được chuyện gì xảy ra, khẳng định là do Diệp Tử muốn làm người hoà giải nên đến Thịnh Thế chờ anh ta, kết quả bắt gặp Thẩm Lương Thần cùng Lê An Ni, cô ấy liền nóng nảy, song phương nổi tranh chấp... Quả nhiên ngay sau đó liền thấy Diệp tử cũng y vậy, bộ dáng chật vật được vệ sĩ đỡ ra

"Đàm Dĩnh ——" Diệp tử vừa thấy cô liền bắt đầu giả bộ khóc, ôm bả vai cô đáng thương nói "Cậu xem chân tớ phù nề như cái bánh bao rồi này, thiệt đáng thương quá"

Đàm Dĩnh biết Diệp Tử sợ cô tính số, trong lòng cô mặc dù tức giận cũng sẽ không thể hiện ra trước mặt Thẩm Lương Thần cùng Lê An Ni. Vì thế cô liền đỡ cánh tay cô ấy, cũng không thèm nhìn tới hai người kia nói với Diệp Tử: "Về nhà đã"

"Khoan đã" Thẩm Lương Thần mở miệng gọi cô, vẫn thân mật ôm bả vai Lê An Ni, đứng tại chỗ lộ ra biểu tình buồn cười "Cứ đi như vậy à?"

Đàm Dĩnh không khách khí quay đầu lại, hỏi lại: "Có gì muốn chỉ giáo sao, Thẩm tiên sinh?"

Thẩm Lương Thần chỉ hơi hơi nhướn mày, khinh thường nhìn cô nói chuyện. Trợ lý lập tức dùng giọng điệu giải quyết công việc: "Chuyện này Diệp Tử tiểu thư phải chịu trách nhiệm, nàng ở nơi công cộng xúc phạm nhân phẩm Lê tiểu thư, cũng gây thương tổn tới thân thể cô ấy, chúng tôi đã định cùng cảnh sát làm ra lẽ chuyện này"

"Thẩm Lương Thần!" Diệp tử khống chế không được hô lên, "Anh đúng là tên khốn kiếp, anh cho rằng Đàm gia không có ai sao? Anh đối xử với Đàm Dĩnh như vậy không sợ hai bác tối tìm người tính sổ sao. Tôi gây thương tổn cho cô ta? Anh mắt mù sao, tôi cũng bị thương mà? Còn nói tôi chửi bới cô ta, không phải cô ta là kẻ thứ ba làm cho anh chia tay Đàm Dĩnh sao? Quả thực khinh người quá đáng!"

Một chuỗi chỉ trích làm cho Lê An Ni cúi gằm mặt, Thẩm Lương Thần ngược lại không có phản ứng gì, vờ như không nghe thấy, chỉ châm chọc nói: "Kẻ thứ ba?"

Ánh mắt sáng ngời thâm trầm giờ phút này như ánh mắt xà tinh, mỗi cái nhìn của Đàm Dĩnh làm cho cô càng ngày lạnh. Anh chưa từng nói với cô chữ "Yêu", quan hệ của bọn họ trước giờ vẫn không xác định được là loại quan hệ gì, thật đáng buồn cười, lãng phí năm năm, cô làm gì có tư cách chỉ trích anh không có lập trường?

Nhìn gương mặt mình đã mê đắm mười năm, phong thái anh tuấn vẫn loá mắt như trước, nhưng trong đôi mắt ấy không có sủng nịnh ôn nhu dành cho cô nữa. Đàm Dĩnh hít vào một hơi, nuốt một cổ chua xót vào bụng "Chuyện này là lỗi do tôi, là tôi không giải thích rõ ràng với Diệp Tử"

Tuy rằng tính tình cô rất cương nghị, nhưng cũng biết lúc nào nên nhẫn nhịn, hiện tại trước mắt phải nhịn một chút, nếu không Diệp Tử sẽ vướng vào phiền toái. Thẩm Lương Thần bất quá, đơn giản chỉ lo lắng Lê An Ni sẽ hiểu lầm, mặc kệ hai người từ trước là mối quan hệ gì, anh ta cũng không muốn cô ấy hiểu lầm, vốn dĩ trước kia hai người đã chia tay trong hoà bình, Diệp Tử bây giờ lại gây náo loạn trước nơi công cộng như vậy thật không phải

"Tớ cùng Thẩm Lương Thần, từ đầu tới cuối đều là do tớ đơn phương tự nguyện, anh ta chỉ là hảo tâm chăm sóc tớ mà thôi" Lời này mặc dù là nói cho Diệp tử nghe, nhưng ánh mắt Đàm Dĩnh một khắc cũng không rời khỏi Thẩm Lương Thần

Đây là điều hẳn muốn nghe phải không? Chỉ là một lời nói, có khó gì đâu

Âm thanh từ cô phát ra, không khí xung quanh càng yên tĩnh, Thẩm Lương Thần cũng không liên tiếng, thần thái trên mặt hắn vẫn chưa thả lỏng, Đàm Dĩnh không biết hắn còn cô phải làm như thế nào mới bằng lòng để yên

"Lương Thần..." Lê An Ni rốt cuộc không kềm chế được nhẹ nhàng kéo kéo tay áo anh, ngay cả cô ấy cũng thấy cách xử lý chuyện này của anh hơi nóng nảy, "Chuyện này đã được giải thích hết mọi sự tình rồi, dù sao em cũng là chị em với Đàm Dĩnh, thương thế của em cũng không nghiêm trọng, không cần phải báo cảnh sát..."

"Cô ta quấy rối ở công ti anh, anh không muốn sau này bị người khác chỉ chỗ" Thẩm Lương Thần ôn nhu khẽ vượt lưng cô ấy, nói chuyện với giọng điệu đe dọa "Lần này không giải quyết triệt để, anh sợ sau này cô ta sẽ tiếp tục hãm hại em"

Chủ yếu là giết gà dọa khỉ để bịt miệng, vì Lê An Ni, hắn thật sự không có gì là không dám làm. Đàm Dĩnh nhìn một màn mặt nồng ý mặt này chỉ thấy buồn cười, lúc trước quả thật tâm hồn cô đã bị quỷ mê hoặc, bằng không như thế nào lại say đắm tên này một cách ngu ngốc như vậy?

"Anh yên tâm, Diệp tử sẽ không tìm Lê tiểu thư gây phiền toái nữa"

Thẩm Lương Thần nghe lời này lại cười lạnh, "Anh dựa vào cái gì để tin tưởng em?"

Đàm Dĩnh nhất thời nghẹn lời, chủ yếu là bởi vì vẻ mặt hắn, cô dừng một chút mới nhìn về hướng Diệp Tử đang đứng trầm mặt. Nhưng tính Diệp Tử rất quật cường, cô ấy nhất định không chịu thua, chắc chắn cô ấy sẽ không để yên

Im lặng một lát, Đàm Dĩnh chỉ chỉ bản thân nói: "Tôi nói thì nhất định làm được, Thẩm Lương Thần, nể mặt ba mẹ tôi, chuyện này xin anh bỏ qua cho"

Cô nói xong cũng không chờ anh mở miệng, kéo cánh tay Diệp tử đi ra ngoài. Diệp tử trừng to mắt "Đàm Dĩnh cậu..." nói chưa nói xong liền khựng lại, nhìn từ góc độ này khoe mặt cô có chút ẩm ướt, rõ ràng là nhận hết mọi uỷ khuất về mình

Diệp Tử giờ mới biết mình đã gây ra chuyện lớn, cô chẳng những không giúp được gì, ngược lại làm cho Đàm Dĩnh mất thể diện trước mặt hai người kia

.....edited by Khuynh Lâu.....

Bây giờ đã gần cuối năm, đêm nay gió lạnh hơn bình thường, Đàm Dĩnh cùng Diệp tử vừa từ bệnh viện đi ra liền hít phải một trận gió lạnh. Đàm Dĩnh thân thể vốn không tốt, lúc này đang liên tục ho khan, ho đến mức nước mắt trào ra, Diệp tử thấy bạn mình như vậy rất áy náy, cô thoát áo khoác của cho Đàm Dĩnh, ngập ngừng nói hai chữ, "Xin lỗi."

"Tớ không nghĩ mọi chuyện sẽ thành ra như vậy, bình thường anh ta tốt với cậu như vậy, tớ cũng cho rằng... Lúc tớ thấy cô gái kia liền cảm thấy bối rối, đặc biệt rất tức giận! Huống chi ba mẹ cậu bởi vì nhà bọn họ mới gặp chuyện không may, cậu sống cô đơn một mình, anh ta không thể vì chuyện ấy mà bỏ cậu được" Diệp tử càng giải thích càng nói năng lộn xộn "Lúc đầu tớ không định đi gây chuyện với bọn họ đâu, chỉ đi nói chuyện với hẳn ta, đâu biết cô ta không hiểu chuyện như vậy, tớ với cô ta đều mang giày cao gót, cãi nhau liền..."

Cuối cùng cô đuối lý, âm thanh càng ngày càng thấp.

Đàm Dĩnh đứng trong bóng tối, ánh mắt đặc biệt sáng, tóc dài bị gió thổi có chút hỗn độn, nhưng vẫn đẹp rung động như trước. Nàng dùng sức lắc lắc đầu, cười nhìn cô ấy "Cậu sau này đừng xúc động như vậy, cậu còn chưa hiểu tớ, nếu thật sự có thể, bản thân tớ vẫn cố hết sức mình đuổi theo tình yêu này"

Rõ ràng trên là cô đang cười, Diệp Tử vẫn cảm thấy đau lòng, đưa tay ôm ôm bả vai thon gầy của cô, ở bên tai nàng xa xăm thở dài, "Không liên quan đến chúng ta nữa rồi nha đầu ngốc, tớ sẽ giới thiệu cho cậu anh chàng tốt hơn"

"Ai, thôi." Đàm Dĩnh chà xát cánh tay, đem áo khoác mặc lại cho cô ấy, "Không có đàn ông không chết được đâu, nam nhân bây giờ chẳng ai thật lòng, nói trở mặt liền trở mặt."

Diệp tử thấy cô nhanh chóng quay đầu đi, màn đêm u tối, nhìn đến một khoảng không gian nào đó suy tư. Đàm Dĩnh kiên cường nhiều năm, lâu nay dùng sức yêu một người, đêm nay bị hấn tổn thương như vậy chịu có nổi không? Vì để cho một nữ nhân khác an tâm, buộc nàng phủ định mối quan hệ của bọn họ, thật là đả thương người quá đáng...

Cô giả vờ không thấy, cánh tay khoác lên vai Đàm Dĩnh, bạo dạn nói: "Được, sống không có đàn ông rất tốt! Phải sống thật tiêu xái, sống cho bọn tiện nhân kia xem, sống cho chị đây phải nể!"

Đàm Dĩnh nhẹ nhàng cười một tiếng, nghiêm túc liếc nhìn cô ấy một cái, "Đi, trước hết là lo cái chân bị thương cái đã, sau này phải sinh hoạt thế nào đây"

Diệp tử trợn trắng mắt, "Cái này có sao đâu, càng sung sướng thoải mái chứ sao, xin nghỉ phép, tết âm lịch năm nay cậu cùng tớ về nhà nhé?"

"Chuyện ấy nói sau" Đàm Dĩnh nhớ tới bác, trong lòng vẫn là có chút không được tự nhiên.

Diệp tử biết không nên nói đến chuyện này, nhất thời im miệng, thấy cô ấy không có phản ứng gì, hai người từ tốn đi ra xe taxi

"Nếu tên khốn kia thật sự tố cáo tớ thì sao nhỉ?"

Đàm Dĩnh nhìn không được trêu ghẹo cô, "Bây giờ mới biết sợ?"

"Cũng không phải là sợ." Diệp tử nghĩ nghĩ nói, "Tớ sợ liên lụy cậu, tính tình của cậu như vậy, vừa rồi đều bảo vệ tớ, chắc chắn sẽ không khoang tay nhìn tớ gặp chuyện không may. Như vậy tớ sẽ càng cảm thấy có lỗi... Ai, lúc ấy sao tớ lại thiếu kiên nhẫn như vậy?"

Diệp tử áo nào vuốt tóc, bộ dáng như đưa đám.

Đàm Dĩnh nhìn cô ấy hồi lỗi, mới nói an ủi: "Được rồi, anh ta chính là muốn cho Lê An Ni an tâm mà thôi, sẽ không tố cáo đâu"

"A?" Diệp tử nhìn qua với vẻ mặt ghét bỏ, "Cậu vẫn hiểu hần như vậy ư"

Đàm Dĩnh cúi đầu nhìn bóng cả hai trên mặt đất, hiểu nhau quá cũng không phải chuyện tốt gì. Cô chỉ trầm giọng nói nguyên nhân cho Diệp Tử, "Chuyện xe ra to, không tốt với Thẩm gia và Lê gia, mặt mũi của bọn họ quan trọng hơn"

Diệp tử mới vỡ lẽ, lại cảm thấy khó tin "Sao cậu lại nhún nhường hần như vậy?"

Đàm Dĩnh dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn cô, Diệp tử cũng thức thời bĩu môi: nếu Đàm Dĩnh không cho hần bậc thang đi xuống, với địa vị của Thẩm gia, chắc chắn sẽ có cách gây khó dễ cho bọn họ...

"Cho nên mới nói kẻ có tiền có gì tốt, chia tay cũng khó khăn như vậy."

Diệp tử chặc chặc cảm thán, Đàm Dĩnh cũng gật gật đầu, chia tay với Thẩm Lương Thần quả thật rất khó, khó đến mức cô không dám hồi tưởng lại quá khứ, kí ức không tốt đẹp, cô không muốn nghĩ tiếp.

Xe của Thẩm Lương Thần rất nhanh lướt qua hai người, cả hai đều thấy nhưng không nói, cười cười nói nói rất vui vẻ. Chuyện này toàn bộ đều rơi vào mắt Lê An Ni, cô theo bản năng nhìn người bên cạnh, thấy anh vẫn đang nhắm mắt tĩnh dưỡng, biểu tình nhẹ nhàng mà xa cách, giống như người bên ngoài cửa sổ đều không liên quan gì đến anh. Cô âm thầm nhẹ nhàng thở ra, lặng lẽ lấy điện thoại di động ra nhắn cho Thẩm Bảo Ý: cậu thua.

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Sáng sớm Diệp Tử không tranh nhà vệ sinh với mình, Đàm Dĩnh nhanh chóng rời khỏi nhà, đâu biết lúc tới bến tàu điện ngầm thì gặp được Trình Quý Thanh. Đàm Dĩnh cũng hoài nghi chính mình năm nay có phạm Thái Tuế hay không, không biết có cần đến chùa Linh Sơn bái lạy không nữa?

Cô cầm miếng sandwich mới vừa mua né tránh anh ta, cẩn thận ăn nấp đám đông, người nọ liếc mắt một cái liền phát hiện ra. Anh ta không phải bị cận hay sao? Anh ta lập tức nhìn về hướng của cô, hơn nữa chủ động đi về hướng của cô, "Hôm nay em đi sớm ba phút."

"Chúc tổng biên một buổi sáng tốt lành" Đàm Dĩnh nói xong mới cảm thấy không thích hợp "Làm sao anh biết tôi sớm..."

Trình Quý Thanh tùy ý nói "Anh đã nói với em là anh ở gần đây, thời gian mỗi ngày em tới xông ti anh đều đoán ra hết"

"Vâng" Đàm Dĩnh ở trong lòng yên lặng suy nghĩ, rảnh rỗi quá anh đoán giờ đi làm của tôi làm gì

Trình Quý Thanh giả vờ vô tình nhìn bữa sáng trong tay cô, "Mỗi ngày đều ăn cái này, đủ dinh dưỡng sao?"

Đàm Dĩnh nhin không được cười ha hả một chút, "Anh xem mặt tôi tròn như cái mâm rồi"

Trình Quý Thanh bị cô chọc cười, nhưng anh vẫn không biểu hiện cảm xúc gì, cho nên Đàm Dĩnh cảm thấy không khí rất lạnh, không biết tiếp theo phải nói gì. Đặc biệt nhớ tới chuyện của Hách Giai, càng làm cô không muốn nói nhiều với người này, nhưng ánh mắt anh vẫn nhìn thẳng cô, không có ý bỏ qua cho cô

Đàm Dĩnh đành phải tiếp tục kiên trì cùng anh trò chuyện, "Anh hôm nay không đi xe à?"

"Đem đi bảo dưỡng rồi."

Vừa nghe lời này Đàm Dĩnh liền buồn bực, ý đây là anh nói vài ngày tới phải đi tàu điện ngầm cùng hẳn phải không?

"Sao vậy?" ánh mắt Trình Quý Thanh thản nhiên xẹt qua trên mặt cô, bộ dáng cười như không cười "Biểu cảm của em như vậy là có ý gì?"

Đàm Dĩnh ngượng ngùng cười nói: "Tôi chỉ là có chút giật mình, tổng biên tập như anh sao chỉ có một chiếc xe được"

"..."

Hình như cô đã nói gì làm người ta mất hứng, Đàm Dĩnh thấy sắc mặt Trình Quý Thanh không dễ nhìn, cô quả nhiên là người không thích hợp để nói chuyện phiếm a. May mắn thay tàu vừa đến, Đàm Dĩnh nhân cơ hội cách xa người bên cạnh, nhưng ai ngờ cánh tay Trình Quý Thanh bỗng nhiên duỗi ra đem cô kéo sát bên người

"Coi chừng không chen lên được, lại mượn cơ đến muộn nữa bây giờ?"

Hơi thở của hắn bên tai nàng, ấm áp mà nồng đậm, cảm giác ngứa ngáy từ từ bò lên tóc nàng. Đàm Dĩnh cứng người, vẫn là cười híp mắt đáp một câu, "Anh suy nghĩ nhiều rồi, tôi sợ đạp lên chân anh thôi"

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Vì Người Yêu Chuyện Gì Cũng Cam Tâm Tình Nguyên

Chỉ là một câu nói tùy ý để tránh xa Trình Quý Thanh thôi, nào ngờ đâu nó đã trở thành sự thật, suốt đường đi đôi giày da cao cấp bóng loáng của anh ta đã bị Đàm Dĩnh đạp lên đạp xuống đến hỏng, trên tàu quá nhiều người, cô vài lần đã tìm lại nhưng vẫn ngã nhào về trước

"Xin lỗi..."

Lại một lần nữa cô bị người phía sau đẩy nhào tới lồng ngực của Trình Quý Thanh, cô theo quán tính đưa tay chống trước ngực hẳn, tuy rằng chỉ là một khắc ngăn ngùi, cô có thể cảm nhận rất rõ tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực của hẳn cùng với cơ bắp rắn chắc

Lần đầu tiên Đàm Dĩnh thân mật với người khác phái như vậy sau Thẩm Lương Thần, làm cho cô rất khó thích ứng, lúng túng đến mức không biết phải làm gì. Vừa buông tay ra, chân lại bắt đầu không nghe lời, lần nữa bị người phía sau đẩy tới, đôi giày da thượng hạng của Trình Quý Thanh lại in thêm một dấu chân

Hai bên tai của Đàm Dĩnh đều đỏ, cúi đầu, lúc sau nhỏ giọng nói "Xin lỗi".

Quả nhiên không nên đi chung xe với người này, thật không được tự nhiên, nháo nháo một hồi cô muốn say xe đến luôn! Người xung quanh chen lấn xô đẩy làm cô không thể hít thở một tí không khí nào

Trình Quý Thanh cũng thật dễ chịu, hồi lâu cô vẫn chưa nghe hẳn nói chuyện. Thầm nghĩ, bình thường nhìn cách ăn mặt của hẳn đều nghĩ hẳn là

người hay để ý vật, sáng sớm bị cô đạp lên đạp xuống, chỉ sợ anh ta sớm tức giận đến mặt mũi méo mó

Đang xuất thần, bỗng nhiên cảm giác cổ tay bị người khác dùng sức nắm lấy, ngay sau đó cơ thể bị một lực mạnh kéo tới, sau đó... chớp mũi Đàm Dĩnh cách cúc áo sơ mi của Trình Quý Thanh chỉ có mấy cm! Cô cứ như vậy đột nhiên bị kéo vào lồng ngực Trình Quý Thanh

Đàm Dĩnh trừng lớn mắt, không dám thở mạnh, sợ vừa nói sẽ đụng vào những thứ không nên đụng, cách nhau gần như vậy, mũi cô đều có thể ngửi hết mùi hương trên người anh ta

"Xem ra em không chỉ có thù với anh, còn thù cả áo sơ mi của anh"

Hơi thở nóng bỏng của anh dừng trên gáy nàng, Tô Tô - tê tê, làm cho cô không thể phân biệt được anh ta là dạng người gì, chỉ nghe anh nói tiếp, "Giày bị giẫm chưa nói, còn muốn làm cho áo sơ mi của anh nhăn nhúm à?"

Lời này là cho Đàm Dĩnh xấu hổ cực kì, hồi trước cô không thích anh ta, đối mặt với tình huống này làm cô rất khó xử, tức giận liếc mắt nhìn hăn, nhin nhin mới nói: "Tôi thật sự không cố ý!Anh cũng thấy đó, có rất nhiều người...!"

"Vậy thì cứ đứng đợi vậy đi." Hăn chỉ nói một câu, ánh mắt xẹt qua trên mặt nàng, không một chút cảm xúc nào

Người khác trên xe nhìn họ, Đàm Dĩnh cũng không nháo nữa. Cô cắn môi một cái, vẫn đứng im trước ngực hăn không động đậy, đôi tay nhỏ nhẹ nhàng kéo vạt áo âu phục hăn để giữ trọng tâm, hành động suồng sã như vậy, người ngoài không biết còn tưởng bọn họ là cặp tình nhân yêu nhau cuồng nhiệt

Không biết có phải là ảo giác của cô hay không, bị hấn ôm ở trước ngực, hình như hấn còn cố ý vòng hai tay để tạo không gian cho cô, ít nhất làm cho cô cảm thấy thoải mái hơn một chút

Đàm Dĩnh vụng trộm ngẩng đầu nhìn hấn, từ góc độ của cô có thể thấy rõ ràng chiếc cằm góc cạnh của hấn, mà bên môi hấn còn nhàn nhạt ý cười?

Đàm Dĩnh cảm thấy nhất định là cô bị hoa mắt, dầy bị giẫm lên, áo sơ mi thì bị nhăn nhúm, tổng biên tập làm sao có tâm tình tốt được? Trừ phi hấn rất thích bị ngược đãi?

.....edited by Khuynh Lâu.....

Đàm Dĩnh rất nhanh liền biết đây là ảo giác của cô, ngài tổng biên tập không chỉ là người thích bị ngược đãi, còn là một kẻ tiểu nhân có thù tất báo! Lúc nghỉ trưa cô đang chuẩn bị cùng Hách Giai đi xuống canteen, bỗng nhiên bị Trình Quý Thanh gọi lại, người nọ đứng dựa vào khung cửa vẫy vẫy tay, tư thái tiêu sái.

"Có chuyện gì không?" Đàm Dĩnh đến gần hấn không khách khí đặt câu hỏi, cô lúc này đã đói đến nỗi ngực dán vào lưng, thái độ đương nhiên không chút khách khí

Trình Quý Thanh chậm rãi rút từ trong ví ra mấy tờ tiền cho cô "Mua cơm ở Quán Việt, hai phần."

Đàm Dĩnh bất khả tư nghị trừng to mắt, dùng ngón tay chỉ chính mình, "Tôi đi mua?" Quán cơm Quán Việt cách công ti này một giờ đi xe, mua về rồi chắc cô đã đói đến ngất xỉu

"Biển giày và áo của anh thành ra như vậy, em không cần bồi thường cho anh một tí à?" Trình Quý Thanh bộ dáng đương nhiên, cười híp mắt

còn nói, "Đương nhiên, em có thể trực tiếp mua lại trả anh, anh không ngại"

Đàm Dĩnh đứng tại kia không nói.

Giày cùng áo sơ mi của Trình Quý Thanh cô chắc chắn mua không nổi, mà bây giờ cô lại là người nghèo rớt mồng tơi, tiền lương tháng này cũng không đủ trả. Suy trước tính sau, cô phải khuất phục hiện thực, nhận tiền trong tay hẳn, hung hăng nghiêng răng nói: "Tiền xe nữa!"

"Đương nhiên." Trình Quý Thanh một chút cũng không so đo, đứng ở cửa ưu nhã xung phất tay cô "Đi sớm về sớm."

Giờ này là giờ nghỉ trưa, giao thông không lạc quan cho lắm, Đàm Dĩnh đứng ở cửa quán ăn Quân Việt mua cơm trưa, nàng quyết không gọi xe taxi. Trình Quý Thanh cố tình nhắn tin cho cô: anh không thích ăn nguội.

"Khốn kiếp." Đàm Dĩnh mắng một câu, càng gấp càng không đón được xe, có lần chen lấn xe với tên kia còn bị hấn xô suýt ngã, cô thật là không có tâm tình

Đang tại do dự không biết có nên đi bộ tiếp không, bỗng nhiên có chiếc xe dừng lại trước mặt cô, hình ảnh này quá quen thuộc, làm cho cô không tự chủ được đề phòng

Đứng trước mặt cô là chiếc xe hơi màu trắng, vừa nhìn chính là loại xe chuyên dành cho phụ nữ, cửa xe vừa hạ xuống quả nhiên lộ ra khuôn mặt Lê An Ni đang mỉm cười. Cô ấy như không muốn nhớ lại chuyện náo loạn khi trước, vô cùng nhiệt tình hỏi: "Muốn đi đâu? Tụi chị cho em đi quá giang một đoạn, bây giờ rất khó gọi xe"

Đàm Dĩnh nhìn không được nhìn vị trí phía trước, quả nhiên người lái xe chính là Thẩm Lương Thần. Xem ra hai người này rất nhàn rỗi, thời gian

ngủ trưa ngắn như vậy mà chạy tới tận đây ăn cơm, nơi này cách Thịnh Thế còn xa hơn công ti của cô nhiều

Trước kia thì cô sẽ cảm thấy vui vẻ, hiện tại bây giờ cô cũng chẳng có cảm giác gì

Thẩm Lương Thần an tĩnh ngồi ở đó, không nhìn cô cái nào, một tay chống vô lăng, tay kia không nhìn được gõ gõ tay lái. Anh giống như mỗi lần thấy cô dường như đều khó chịu, không tự giác cau mày

Không muốn hấn lại ngày càng khó chịu, Đàm Dĩnh do dự một chút, vẫn lắc đầu cự tuyệt, "Không cần, hai người đang vội mà"

"Tiện đường mà... Em muốn giành taxi với người ta nữa à?" Lê An Ni nói từ từ, cẩn thận, sợ tổn thương lòng tự trọng của cô

Nguyên lai hai người đều nhìn thấy bộ dáng chật vật của cô khi này, khó trách họ chủ động lại đây đón cô. Đàm Dĩnh cũng không cảm thấy xấu hổ lắm, chỉ là đứng tại chỗ do dự như cũ.

Lê An Ni vì chuyện Diệp Tử lần trước nên hơi áy náy, nghĩ cách khuyên Đàm Dĩnh, "Chị thấy em còn xách theo cơm trưa, để nguội không tốt"

Nhớ tới tin nhắn của Trình Quý Thanh, Đàm Dĩnh hơi khó xử, người nợ tính tình thiếu gia, có thể mang cơm trưa nguội ngắt đến gây khó dễ cho cô hay không? Xe đằng sau ầm còi liên tục, Thẩm Lương Thần rút cuộc không kiên nhẫn xoay đầu lại, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô

Ánh mắt kiên quyết, khi trước chắc chắn cô sẽ bỏ chạy, Đàm Dĩnh bỗng nhiên nghĩ lại, dựa vào cái gì mỗi lần thấy anh cô đều phải trưng cái bộ dáng nhát gan ấy cho anh xem? Cô thản nhiên mở cửa xe ngồi vào ghế sau, còn khẽ cười với hai người nói: "Vậy thì làm phiền hai người rồi."

Cô làm ra vẻ dửng dưng nhất mới có thể đánh trả hần, cô ngồi ngay ngắn ở hàng ghế sau, cười cười tự nhiên

"Sao lại khách khí như vậy" Lê An Ni không quen với bộ dáng này của cô, theo bản năng liếc mắt nhìn Thẩm Lương Thần

Thẩm Lương Thần đang nhìn gương chiếu hậu lái xe, nhưng không ai biết, ánh mắt anh thuận thế nhìn cô gái đang ngồi ở hàng ghế sau. Ánh mắt hơi hơi hướng xuống, nhìn hộp cơm cao cấp trong tay nàng vài giây, tiếp theo hung hăng đạp chân ga, xe liền phút chốc phóng lên phía trước

.....Edited by Khuynh Lô.....

Ba người bọn họ cùng ngồi trong xe làm cho không khí càng thêm xấu hổ, nhưng lần này biểu hiện của Đàm Dĩnh rất tốt. Lê An Ni nói chuyện với cô, cô cũng có thể bình tĩnh trả lời

"Vi toa cách đây rất xa, chắc em cũng chưa ăn cơm?"

"Vâng" Đàm Dĩnh nói xong lại bổ sung, "Mua về xong em mới ăn"

"Mua hai phần lận nhỉ ——" Lê An Ni quan sát đồ trong tay cô, chớp chớp mắt, "Có phải em đang định ăn cơm chung với người nào đó? Đối phương chắc chắn là nam nhỉ"

Thẩm Lương Thần đang lái xe bỗng nhìn quay lại, ánh mắt bén nhọn lại châm chọc. Đàm Dĩnh hiểu được ý tứ anh, lúc trước khi hai người chưa ở chung cô thường mang cơm trưa cho anh, đừng nói là cơm trưa, bữa sáng bữa tối cũng làm cho anh.

Cô tuy rằng nấu ăn không ngon, nhưng vẫn tin tưởng câu nói "Muốn đi đến trái tim một người, trước hết phải đi qua con đường dạ dày cái đã", cho nên cô hay quán theo Tuệ Tỷ hỏi khẩu vị của anh. Học nấu ăn không rắc rối lắm, nhưng phải thật kiên trì, lúc ấy nàng bỏ công đi nghiên cứu

cách nấu ăn, lúc đó đang là mùa hè trung học năm nhất, nhưng cô vừa buồn chán vừa chịu nóng trong phòng bếp vẫn không than vãn một câu nào

Lúc còn trẻ, vì người yêu chuyện gì cũng cam tâm tình nguyện

Cô đem thành quả đưa đến trước mặt Thẩm Lương Thần, người nọ luôn cau mày nói "Khó ăn", nhưng cô biết anh chưa động miếng nào

Lúc ấy cô luôn tự diễn, Thẩm Lương Thần đối với cô chắc là không giống với đồ ăn của cô đâu

Lời này vẫn giấu trong lòng cô rất lâu, cho đến khi cô đem hộp cơm ngon nhất đến văn phòng, lần đó cô còn bị bỏng dầu, trong lòng ủy khuất, không thể khống chế liền nói hết ra

Thẩm Lương Thần nhìn miệng vết thương nghiêm trọng của cô, cũng không khách khí trả lời, "Em năm mơ giữa ban ngày phải không? Anh chán ghét nhất tiểu thư như em. Còn nữa, cơm em làm khó ăn lắm, đừng làm nữa"

Anh hời hợt nói một câu, cô thật sự rất cuộc chẳng nấu cho anh bữa nào ra trò, nhưng cô vẫn cố gắng học tập. Thẩm Lương Thần từ đó đến bây giờ, chưa từng ăn qua một bữa cơm của cô, cho nên cũng chẳng biết tay nghề của cô đã tiến bộ đáng kể...

Khi còn trẻ phạm nhiều sai lầm ngu xuẩn, cô không hối hận, ít nhất mỗi một chuyện đều để lại cho cô một bài học. Hiện tại cô có tay nghề khá như vậy, cũng nên cảm ơn anh đã ban ân huệ

Ký ức cùng với hiện thực thật giống nhau, đôi mắt anh vẫn tỏ ra miệt thị như vậy, có lẽ Thẩm Lương Thần đang cho là cô dùng thủ đoạn tương tự theo đuổi người khác? Đàm Dĩnh cười, cũng không muốn giải thích.

Lê An Ni thấy cô này giờ không nói gì liền hiểu kì, "Người nào có quyền lực lớn như vậy, em còn đi mua cả cơm trưa cho hẳn?"

Đàm Dĩnh không nói ra tên Trình Quý Thanh, chỉ hàm hồ nói: "Một đồng nghiệp"

Nào biết Lê An Ni ngẫm nghĩ một hồi, lập tức đoán trúng, "Quý Thanh?"

"..."

Lê An Ni chăm chú quan sát từng cái nháy mắt, cô nhìn ngoài cửa sổ, vài giây sau mới bắt đầu cười khẽ, "Thật đúng là hẳn rồi. Người này thật cẩn thận, chỉ ăn cơm Trung ở quán Quân Việt, hẳn cự tuyệt sự theo đuổi của Bảo Ý, bởi vì hẳn vẫn chung tình với..."

Người tổng biên tập biến thái kia chung tình như vậy? Đàm Dĩnh còn chưa kịp hỏi, xe bỗng nhiên bị giật mạnh. Tốc độ lái quá nhanh, nếu như không đeo dây an toàn, Lê An Ni cùng với cô suýt nữa ngã sấp xuống

Biết Thẩm Lương Thần không thường xuyên lái xe, nhưng anh ta lạng lách quá đáng! Đàm Dĩnh khinh thường nhìn người ngồi trước, ánh mắt hai người vô tình chạm nhau trong gương chiếu hậu. Cô không khỏi giật mình, bởi vì ánh mắt Thẩm Lương Thần rất kỳ quái, đó là ánh mắt cô chưa từng thấy qua... Phần nộ cùng kinh hoảng?

Hai lại cảm xúc mâu thuẫn này sao lại xuất hiện trên mặt hẳn

Chưa kịp xem lại, Thẩm Lương Thần rất nhanh thu hồi tầm mắt, sắc mặt xanh mét nói với Lê An Ni: "Chị ấy lần đầu theo đuổi người khác, liền thất bại, em nói cho người khác biết chuyện này chị ấy sẽ giận"

Nói cũng đúng, Thẩm Bảo Ý mạnh mẽ khí thế như vậy, trên phương diện tình cảm gặp trắc trở chắc là mất mặt lắm? Đàm Dĩnh bĩu môi không

lên tiếng, chỉ là do sắc mặt Lê An Ni thật không dễ nhìn

Dù sao cũng là một đại tiểu thư, bị Thẩm Lương Thần la một tiếng, cô ấy trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng khó chịu "vâng" một tiếng.

Sau đó không ai nói gì, Đàm Dĩnh mừng rỡ vì có được phút giây yên tĩnh, ngẫu nhiên chạm phải ánh mắt của Thẩm Lương Thần, người nọ lúc nào cũng lạnh lùng với cô, giống như cô đã làm chuyện gì khiến anh không thể tha thứ

Cuối cùng cũng đến trước cửa công ty, Đàm Dĩnh cười híp mắt vẫy tay tạm biệt hai người, Lê An Ni cũng cười nói với cô "Hẹn gặp lại", chỉ là sắc mặt Thẩm Lương Thần vẫn âm trầm. Anh ghé liếc nhìn cô, tâm tình ác liệt tới cực điểm, "Nhiếp ảnh gia của công ty, còn muốn kiêm cả chức phục vụ trà nước? Em hiện tại cần tiền như vậy, đều sẵn sàng để người khác leo lên đầu lên cổ sai vặt hay sao?"

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Anh Xấu Xa, Sao Lúc Trước Còn Thích Anh?

Chưa từng thấy qua bộ dáng này của Thẩm Lương Thần bao giờ, Lê An Ni có chút giật mình, anh cũng không để ý phản ứng của cô, mặt mày tối sầm nhìn chăm chăm Đàm Dĩnh

Đàm Dĩnh bi anh vừa nhìn vừa chăm chọc như vậy vẫn thản nhiên nói, "Dù sao đi nữa, Thẩm tổng như anh sẽ không bao giờ biết sự quan tâm giữa đồng nghiệp là gì, anh thích nghĩ như thế nào thì nghĩ, suy nghĩ xấu xa của anh sẽ không bao giờ trong sạch trở lại được."

Lời này làm sắc mặt Thẩm Lương Thần đen thêm một tầng, Lê An Ni đứng bên cạnh có thể ngửi được cả mùi thuốc súng, cô đứng gần anh, có thể thấy được gân xanh trên trán hằn nổi lên giống như anh có thể xông lên đánh người. Chưa bao giờ có ai nói chuyện như vậy với Thẩm Lương Thần, Lê An Ni vì Đàm Dĩnh lau mồ hôi hột

Quả nhiên rất nhanh nghe tiếng giễu cợt của Thẩm Lương Thần: "Bây giờ em xem anh là một kẻ cực kì xấu xa phải không? Anh xấu xa, sao lúc trước còn thích anh?" Anh cười như không cười nhìn cô, độ ẩm trong mắt không cao hơn nhiệt độ không khí là bao

"Vâng." Đàm Dĩnh bỏ bàn tay sắp đông thành nước đá của mình vào túi áo, rồi cười híp mắt trả lời anh, "Trước đây tôi còn nhỏ không hiểu chuyện, mắt nhìn người khi ấy cũng quá kém"

"Vậy bây giờ phải nhìn người thật tốt vào, đừng mới gặp người khác vài hôm đã dán chặt vào người hẳn" Anh giận dữ cười trả lời lại cô, ngón

tay nhẹ nhàng gõ tay lái, tư thái nhàn tản giống như đang đùa giỡn với một chú mèo

Đàm Dĩnh thoát nhìn giống như đang tán thành, gật gật đầu, "Đương nhiên, có người ngoài tiền ra chẳng có gì cả, cho nên có tiền hay không, trước giờ tôi chưa bao giờ để ý"

Thẩm Lương Thần âm trầm liếc nhìn cô, tức mình nói lớn "Em không để ý đến tiền? Vậy em để ý cái gì, tình yêu? Nếu anh ta thật sự để ý em, trời lạnh như vậy sẽ không bắt em chạy khắp nơi mua đồ"

Cô với Trình Quý Thanh căn bản không phải mối quan hệ đó, Đàm Dĩnh cũng lười nói nhiều với anh, chỉ nhắc mí mắt trả lời: "Vậy bây giờ tôi nói cho anh biết, có vài thứ anh dù sao cũng không bằng anh ấy, nếu nói rõ ra không phải đả kích lòng tự trọng của anh sao?"

Câu nói như vậy Lê An Ni sợ rằng Thẩm Lương Thần thật sự xông lên bóp chết Đàm Dĩnh, tay cầm tay lái của anh vì dùng sức mà khớp xương trắng bệch, cố gắng khống chế chính mình để không gây ra chuyện. Hai người họ thật sự không hợp nhau chút nào, thấy mặt nhau thì không lần nào là không gây gổ

Anh thì ta một lời, cô thì chen vào một dạng

"Được rồi, Lương Thần..."

Lê An Ni định nói gì đó, chưa kịp thì nghe người nam nhân bên cạnh lạnh nhạt nói: "Cho rằng anh thích quản em? Anh chỉ là tốt bụng nhắc nhở em một câu, đàn ông ghét nhất phụ nữ dùng thủ đoạn cũ, sợ em chưa làm được gì đã bị người ta đuổi ra khỏi tầm mắt"

Anh nói xong thì không khống chế tâm tình của mình được nữa, hung hăng đạp chân ga một cái, xe trước mặt Đàm Dĩnh liền lao đi như tên bắn, mang theo một trận gió lạnh

Nói tới nói lui anh vẫn hiểu lầm, cho rằng cô vẫn xài chiêu "dùng mỹ thực" để theo đuổi đàn ông? Đàm Dĩnh đứng ở chỗ cũ cười nhẹ, toàn thân bị khí lạnh xâm nhập đến tận xương cốt làm cô không nhin được rùng mình một cái

Làm sao có thể chứ? Cố gắng như vậy để theo đuổi một người, cả đời cô chắc chắn chỉ có một lần đó? Đáng tiếc Thẩm Lương Thần không hiểu, anh ta trước đây không quan tâm cô tưởng cô chỉ yêu một người bằng cách như vậy, cho dù đó là Lê An Ni.

Rõ ràng bị anh nói những lời cay độc như vậy, Đàm Dĩnh đều không có cảm giác gì, cô hoài nghi có phải tim mình đã được bọc áo chống đạn rồi hay không, bằng không tại sao bị anh đâm một dao lại một đao vẫn chưa ngã khuỵ. Cô thở ra một hơi, đứng ở góc đầu đường trong thời tiết giá rét, mới cảm thấy cóng chịu không nổi, vội vàng cầm hộp cơm bước nhanh chạy vào trong công ty

.....Edited by Khuynh Lâu.....

"Anh vừa rồi đối xử với Đàm Dĩnh như vậy, có quá đáng hay không?" Xe phóng một đường trên quốc lộ, tốc độ nhanh đến dọa người, Lê An Ni mắt nhìn phía trước, lòng lâng lâng không thể bình tĩnh, "Anh biết rõ Quý Thanh thích Đàm Dĩnh, còn cố ý nói nhiều lời như vậy để kích thích cô ấy..."

Cô cắn môi một cái, quay đầu nhìn anh một cái, đem lời còn lại nói một hơi, "Nếu người hoà đàm dĩnh không quan hệ, như vậy mặc kệ người kia là Quý Thanh cũng hảo người khác đều tốt, người vì cái gì còn muốn nhúng tay?"

Thẩm Lương Thần vẫn trầm mặt như nước, lâu sau mới mím chặt một nói một câu, "Dù sao cũng không thể là Trình Quý Thanh."

"Vì sao?" Cả Lê An Ni đều cảm thấy buồn cười, "Quý Thanh có điểm nào không tốt? Nhiều năm như vậy rồi, lúc trước Đàm Dĩnh ở Mỹ biết hẳn _____ "

Thẩm Lương Thần bỗng dừng xoay đầu lại, ánh mắt như con dao sắt bén, cũng giống như một con thú dữ ngủ đông đang chuẩn bị thức giấc, lời Lê An Ni chưa nói xong đều kẹt ở yết hầu, bị dọa đến mức thở mạnh cũng không dám. Cô cố gắng điều chỉnh hô hấp, rốt cuộc vẫn đem câu nghi vấn ở ngược nói ra "Bây giờ anh vẫn không muốn Đàm Dĩnh ở cùng một chỗ với tên đàn ông khác phải không?"

Lần này xem ra người nọ không nói gì nữa, không khí trong khoang xe phớt chốc trở nên nghẹt thở, sau một lúc lâu anh mới đột nhiên bật cười, "Anh điên rồi sao, em biết rõ chuyện này không có khả năng."

"Vậy sao anh mỗi lần thấy cô ấy ở cùng với người khác đều mất bình tĩnh như vậy?" Lê An Ni cười khờ nói, lần nữa kể cho anh nghe "Lần trước ở nhà hàng cũ kia, anh thấy cô ấy cùng một đồng nghiệp nam cùng nhau ăn cơm, không biết sắc mặt anh lúc ấy khó coi cỡ nào đâu? Còn nữa hôm nay, nhìn cô ấy vì anh ta cùng người khác tranh xe thiếu chút nữa ngã nhào, ánh mắt anh lúc ấy như muốn ăn tươi nuốt sống anh ta..."

"Em suy nghĩ nhiều rồi." Thẩm Lương Thần không chờ cô nói xong liền trực tiếp cắt đứt lời của cô, "Anh không muốn người đó Trình Quý Thanh, chỉ là vì mối quan hệ của chị anh, em có biết chị anh sẽ là người dùng mọi thủ đoạn đạt được thứ chị ấy muốn"

Lê An Ni nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Anh là sợ, chị Bảo Ý sẽ bởi vì vậy nhằm vào Đàm Dĩnh?"

Thẩm Lương Thần căng thẳng, giống như trước hùng hổ, lại cực lực kiên nhẫn trả lời cô: "Trình gia sẽ không chấp nhận xuất thân của Đàm

Dĩnh, hai nhà Trình – Thẩm đả hỏ chỉ là chuyệ sớm hay muộn, đế thời điểm kia cô bé ngốc —— "

Hả gần như thốt ra, kịp thời chuyể lại, "Cô ấy rất ngu ngốc, cuối cùng sẽ bị người ta lừa gạt mà thôi. Cô ấy tốt xấu gì cũng có ân với anh, anh không muốn nhìn cô ấy đi đế bước kia."

Thấy anh giống như là nói thật, Lê An Ni mới trầm tĩnh lại, khoe miệng cô cười cười, đưa tay véo cánh tay anh, "Nhưng anh có đôi khi, đối với cô ấy rất đặc biệt"

Thẩm Lương Thần tránh đượ cánh tay nàng, lại cười như không cười nói "Như thế nào, em cũng thích anh hung hăng với em?"

"Nhàm chán." Lê An Ni dẫu môi không để ý tới anh.

Thẩm Lương Thần lại nhìn về đoạn đường phía trước, một tay còn lại lại theo bản năng thả lỏng caravat, cho dù cùng Đàm Dĩnh cãi nhau gay gắt tổn thương nhau, nhưng trong ngực anh vẫn không thấy thoải mái tí nào, ngược lại càng ngày càng buồn bực thêm, phảng phất như có cây đuốc, hừng hực thiêu đốt toàn bộ lí trí của anh

.....Edited by Khuynh Lâu.....

"Mới vừa gặp người yêu cũ sao." Đàm Dĩnh mới đẩy cửa văn phòng ra, Trình Quý Thanh mở miệng nói một câu, anh đứng trước cửa sổ, nên chắc chắn đã thấy một màn kia

Đàm Dĩnh vô tâm giải thích với anh, tức giận đem cơm hộp đặt trên bàn làm việc của hẳn, không nói một lời liền cúi đầu đi ra ngoài.

"Khoan đã."

"Tôi biết trời lạnh dễ nguội, anh còn muốn tôi đi hâm đồ ăn? Phòng trà nước có lò vi sóng." Đàm Dĩnh bất mãn quay lưng phất phất tay anh, bộ dáng hừ khí vô lực, "Tổng biên tập thương xót tôi với, ngày sau lại hành hạ tôi được không?"

Trình Quý Thanh nheo mắt đánh giá phản ứng của cô, biểu tình trên mặt nháy mắt trở nên nghiêm túc, "Xong chuyện thì trở mặt như vậy, anh còn nghĩ Đàm Dĩnh em là một nữ hán tử, cầm được thì cũng buông được chứ."

Đàm Dĩnh quay đầu, ánh mắt không có ý tốt đẹp nói với hắn "Tôi là đang đói bụng có được không? Đại gia anh có miếng ăn rồi, tuy rằng hơi nguội nhưng tận hai phần lận nhé! Còn tôi, còn phải đi canteen..."

Thấy bộ dáng cô hơi sầu não, Trình Quý Thanh cố nín cười, nhưng anh không nói gì, chỉ mang hai hộp cơm trực tiếp đi đến phòng trà nước.

Đàm Dĩnh một đường chạy như điên đến canteen, quả nhiên nhìn thấy các cô nhân viên đang dọn bàn, nàng bụng đói lộc cộc gọi món, còn phải kéo lê hai chân mềm nhũn của mình lên lầu ngòi. Nhưng khi đến vị trí ngòi, cô liền trợn tròn mắt, trên bàn có một hộp cơm, mà cái hộp kia nhìn rất quen mắt, hình như là cô mới vừa mua về ở quán Quân Việt?

Cô nghi ngờ nhìn về phía văn phòng Trình Quý Thanh, chuyện gì đây, trùng hợp như vậy ư

Cơm là cô mua, thức ăn bên trong cô nhớ rõ nhất, trong đó có một phần gồm toàn là món ăn cô thích. Đàm Dĩnh vừa mở ra thì hơi cơm nóng hổi toả ra nghi ngút, danh tiếng quán Quân Việt lâu nay quả nhiên không phải là đồn đãi

Nhìn màu sắc của thức ăn trong cà men, Đàm Dĩnh cảm thấy bụng càng ngày càng đói, Trình Quý Thanh cho dù lỡ để ở đây đi nữa cô cũng sẽ không trả cho hắn!

Không biết có phải hay gần đây cô ăn uống quá tùy tiện hay không, Đàm Dĩnh ăn sạch toàn bộ đồ ăn trong cà men, con người quả nhiên là động vật ăn tạp, làm cả buổi chiều cô làm việc cực kì hăng hái

Sau đó Trình Quý Thanh hay kêu cô đi mua cơm trưa, tất nhiên là trong đó có một phần dành cho cô. Lúc này Đàm Dĩnh nhin không được nghi ngờ, tổng biên tập đại nhân có phải đang tính toán chuyện gì không? Cô làm việc không phải là tốt nhất, còn được anh mua cơm, hơn nữa trước đó áo sơ mi và giày của anh đều bị cô làm hỏng, dân làm ăn như anh tính toán như vậy hơi bị lỗ nha

Nhưng cô ngược lại thật vui vẻ, dù sao gần đây nàng nghèo đến nỗi không có tiền ăn cơm, có người mua cơm trưa miễn phí cho cô như vậy thật tốt

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Nháy mắt liền tới tết âm lịch trước đi làm ngày cuối cùng, này thiên còn có cái tin tức tốt, đó chính là về Hách Giai phía trước đưa tin kết quả xử lý rốt cuộc đi ra. Này phía trước mọi người đều lo lắng đề phòng, đặc biệt Hách Giai chính mình, liên thư từ chúc đều đánh tốt lắm, kết quả lại hoàn toàn không phải sử dụng đến.

Chung quy Trình Quý Thanh lén dùng mối quan hệ của mình với nhà thiết kế kia để giải quyết, từ đó tạp chí đăng bài chính thức thanh minh những rắc rối trước kia

, hơn nữa Trình Quý Thanh còn kí hợp đồng với nhà thiết kế kia để giật dây qua cầu, kết cục là cho nhà thiết kế rất hài lòng

"Nghe anh nói lúc trước, tôi còn tưởng rằng anh muốn đuổi việc Hách Giai." Lần này cô thân thiết hơn với Trình Quý Thanh rất nhiều, cho nên Đàm Dĩnh nói chuyện rất thoải mái với anh, "Không nghĩ rằng anh cũng là người nhu tình như vậy a."

Trình Quý Thanh nghe cô nói thì nhìn cô, ý vị thâm trường nói: "Vốn là định xử lí chuyện như vậy, làm cho cô ấy rút được một bài học kinh nghiệm lớn, nhưng sau này anh đã thay đổi chủ ý."

"Vì cái gì?"

Nhìn gương mặt nghi ngờ của cô, anh thần bí khó lường cười cười: "Đương nhiên là, không muốn có người không vui"

Đàm Dĩnh nhìn anh nghiêng người đi, gương mặt góc cạnh của hắn giấu ý cười, nhưng không biết ý tứ trong lời nói kia là gì. Ý là sợ các đồng sự thất vọng sao? Cũng đúng, chung quy anh ta mới nhậm chức, quan hệ tốt với cấp dưới rất quan trọng a

Quả nhiên chiêu này của Trình Quý Thanh làm lung lay trái tim của rất nhiều người, giờ tan việc Hách Giai nhất định phải mời người ta một bữa. Bởi vì hôm nay là ngày đi làm cuối cùng, mọi người đều rõ rệt phấn khởi, Đàm Dĩnh cũng bị Hách Giai cùng Tần Ngôn kéo đi, nhưng cô không yên lòng để Diệp Tử một mình, cho nên cố ý trốn một bên gọi điện thoại.

Diệp Tử lần trước bị thương vẫn ở nhà tĩnh dưỡng, bình thường kì thật cô ấy có thể tự chăm sóc chính mình, hôm nay cô ấy lại ấp úng nói với cô trong điện thoại: "À, cậu về nhà một chuyến đi"

Đàm Dĩnh vừa nghe lời này của cô ấy biết chắc chắn có chuyện, lập tức khẩn trương nói "Sao vậy, cậu có chuyện gì à?"

Diệp tử trợn trắng mắt, "Không có đâu, chính là... Chính là trong nhà có khách đến. Tìm cậu, tóm lại cậu mau trở về đi."

Nói xong lời này điện thoại liền bị cúp, Đàm Dĩnh nhìn màn hình tối thui ngây người, cô đích thực không thể tưởng được có ai đến nhà cô để tìm cô

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Thâm Lương Thần Bây Giờ Đang Uy Hiếp Cô?

"Sao vậy?" Trình Quý Thanh thấy cô nghe điện thoại xong liền đứng ở trong góc ngẩn người, đi tới thân thiết hỏi.

Đàm Dĩnh nhìn anh một cái, "Đợt liên hoan này, tôi đi không được."

Cô chỉ nói đơn giản là trong nhà có việc, cuối cùng Trình Quý Thanh cũng không ngăn cản cô, ngược lại kêu tài xế đưa cô về, "Vừa lúc anh muốn về nhà thay quần áo, tiện đường."

Trên đường rất nhiều người tụ tập, tết càng đến gần, rất nhiều cửa hàng có chương trình khuyến mãi, vang lên câu khẩu hiệu "Chúc mừng phát tài" cùng rất nhiều ca khúc tân niên, Đàm Dĩnh nhìn ngoài cửa sổ liền nhớ tới lời đề nghị của Diệp Tử. Diệp Tử kiên trì muốn cùng cô về quê, tuy rằng ở Thanh Châu này cô chỉ còn một người cô ruột, tưởng tượng đến sắc mặt của cô và dượng, cô lại bắt đầu do dự.

"Cuối năm em chuẩn bị được gì rồi? Có định đi chơi không?"

Lời nói của Trình Quý Thanh làm cô nao nao, lắc đầu, "Không có, chỉ ở Thanh Châu thôi." Cô quyết định không đi nữa, sau khi ba mẹ qua đời, người thân của cô liền cắt đứt quan hệ với cô, ngay cả người cô người dượng thân mật nhất của cô cũng né tránh cô

Đàm Dĩnh không có oán hận bọn họ, mọi người đều là người nhà, ai cũng không dư giả gì, muốn nuôi một học sinh đại học như cô quả nhiên là chuyện không đơn giản...

Trình Quý Thanh nhìn cô đang xuất thần, "Vừa lúc anh cũng ở đây một mình, chúng ta có thể lập nhóm chơi tết âm lịch."

"Anh cũng không về nhà?"

"Ừ." Trình Quý Thanh hơi hơi trầm ngâm nói, "Có việc không đi được."

So với khi trước mỗi quan hệ của bọn họ có vẻ tốt hơn hẳn, huống chi hai người vẫn chưa thân nhau cho lắm, cho nên Đàm Dĩnh cũng không hoàn toàn thuận lòng "Thanh, lần sau sẽ cho anh nếm thử tay nghề của tôi"

Ánh mắt Trình Quý Thanh sáng ngời, sâu sắc nhìn cô, "Nói phải giữ lời"

Hai người nói cười một hồi đã đến dưới lầu nhà cô, Đàm Dĩnh tháo dây an toàn chào hẹn gặp lại anh. Vừa đi được vài bước thì bị Trình Quý Thanh kêu lại, cô phải bắt đất dĩ quay lại cười nhìn hẳn "Còn có chuyện gì cần dặn dò sao? Tổng biên tập."

Trình Quý Thanh bất đắc dĩ nhắc nhở cô: "Hiện tại chúng ta đã tan tầm, không cần xưng hô với anh như vậy"

"Vâng." Đàm Dĩnh ngượng ngùng sờ sờ mũi, nhưng nếu không gọi anh ta là tổng biên tập thì gọi là gì, Trình tiên sinh?

Thấy cô đứng ở kia bộ dáng cục súc, Trình Quý Thanh cũng không miễn cưỡng, "Hôm tết âm lịch... Nguyên liệu nấu ăn anh sẽ mua, em đến nhà anh đi, nhà anh khá rộng"

Anh ta kêu cô lại chỉ để nói chuyện này? Đàm Dĩnh bật cười nói: "Được rồi, dù sao tiền lương của anh cao hơn của tôi, anh bỏ tiền tôi bỏ sức"

Cô trừng mắt nhìn hắn, tiện đà vẫy tay tạm biệt, "Biết rồi, anh đi nhanh đi, muộn bữa liên hoan bây giờ. Anh hôm nay là nhân vật chính đấy."

Trình Quý Thanh tựa hồ còn muốn nói, hình như rất khó mở miệng, hồi lâu mới áo nã năn vuốt mi tâm, "Thôi, định nói với em cái này, nhưng chắc bây giờ chưa thích hợp, tết âm lịch sẽ nói với em"

Nói cái gì mà phải tỏ vẻ thần bí như vậy? Đàm Dĩnh hơi suy tư một phen, "Chẳng lẽ anh muốn tăng lương cho tôi?"

Trình Quý Thanh ánh mắt thập phần khinh bỉ nhìn cô, tiện đà lái xe rời đi. Đàm Dĩnh chờ anh đi mất, nắm thật chặt áo măng tô trên người, chuẩn bị chạy lên lầu, vừa quay lại thì thấy chỗ cầu thang có người

Thật kỳ quái, rõ ràng chỗ đó tối như mực, nhưng cô liếc mắt liền nhìn thấy người kia, còn thấy thân ảnh cao ráo quen thuộc của người đó, nháy mắt nhận ra chính là Thẩm Lương Thần.

.....Truy cập <https://> để xem chương mới sớm nhất.....

Trên đường về cô vẫn nghĩ người chờ mình sẽ là Thẩm Lương Thần, thật đúng như vậy, nhưng cô thật sự nghĩ không ra anh tìm mình vì lí do gì, nên rất nhanh cô dẹp bỏ suy nghĩ đó. Giờ quả thật nhìn anh xuất hiện trước mặt mình, cô vẫn có chút giật mình hoảng hốt

Cô không chủ động nói gì, ngược lại Thẩm Lương Thần bước tới phía cô, chân anh rất dài, rất nhanh bước đến trước mặt cô. Gương mặt chìm trong bóng tối của anh bỗng nhiên được đèn đường chiếu sáng, bộ dáng anh vẫn khiêu khích châm chọc cô như xưa, "Nhanh như vậy đã tìm được bạn trai mới, xem ra em rất thủ đoạn như trong tưởng tượng của anh"

Người này mỗi lần gặp cô chẳng nói được câu nào hay, Đàm Dĩnh lười so đo cùng anh, đi thẳng vào vấn đề chính, "Tìm tôi có chuyện gì?"

"À ——" Thẩm Lương Thần cười nhạt, ánh mắt so với trước còn lạnh lùng hơn, "Anh không rảnh như vậy, là ba anh nhất định muốn tới gặp em"

Đàm Dĩnh thân mình cứng đờ, "Chú Thẩm quay về?"

"Ở trên lầu chờ em đã nửa ngày." Thẩm Lương Thần cười như không cười nhếch môi, "Thật đáng tiếc ông ấy không ở dưới lầu chờ em, bỏ lỡ một trận chia tay quyến luyến như vậy." (Editor: chua lét chua lè:)))

"Có thể nói tiếng người với tôi được không vậy?" Đàm Dĩnh lườm anh một cái, trực tiếp lướt qua anh bước lên lầu, không ngờ bên hông chợt bị ôm, tiếp liền bị người dùng sức ôm vào trong ngực.

Xông vào mũi cô đều là mùi hương nam tính quen thuộc của anh, cô bỗng dưng trừng to mắt, "Anh điên rồi! Buông tay."

Thẩm Lương Thần vờ như không nghe thấy lời cô, con người xanh đen được ngọn đèn vàng chiếu sáng, nhìn rất ma lực rung động lòng người, anh an tĩnh ngưng mắt nhìn cô, bỗng nhiên chậm rãi giơ tay lên

Không biết anh định làm gì, nhưng cô vẫn theo bản năng né đi. Cứ như vậy anh đối diện với một bên mặt của cô, ánh mắt phảng phất biến thành băng lãnh, "Cứ như vậy không muốn anh chạm vào em? Đàm Dĩnh, chúng ta mới vừa chia tay thôi mà?"

Anh thoạt nhìn rất giận dữ, rất khó đè nén cơn thịnh nộ, đáng tiếc Đàm Dĩnh không biết anh đang giận cái gì? Nhìn anh như vậy giống như là đang dùng ánh mắt đông chết cô. Cô cắn môi một cái, thế nhưng nở nụ cười với anh, "Anh cũng đã đồng ý chia tay, bây giờ anh đang làm gì vậy? Thẩm Lương Thần, vẫn là anh có sở thích đặc biệt, luôn nhớ thương bạn gái cũ?"

Anh khó quên chuyện cũ với Lê An Ni như vậy, chẳng lẽ bây giờ cô trở thành bạn gái cũ, anh cũng nước lên thuyền lên?

Sắc mặt của anh chìm trong bóng tối, đen dọ người, đôi tay đang kiềm ở bên hông nàng cũng đang dùng sức. Thật lâu sau mới nghe anh cười lạnh một tiếng: "Xem ra Dĩnh đã thích ứng thân phận bạn gái cũ nhanh như vậy? Gấp rút cư xử xa lạ như vậy, vì đã tìm được người khác?"

Đàm Dĩnh quay đầu không nhìn anh, anh lại nắm cằm cô xoay lại nhìn thẳng mặt anh

"Nhớ giữ khoảng cách với Trình Quý Thanh, hai người không có kết quả tốt" Anh nhíu mày nhìn cô, môi mỏng vừa phun ra câu nói

Cô bị anh chọc cười, ngỗ nghịch đối đầu với anh, "Vì sao không có kết quả? Tôi ở cùng với ai còn đợi anh đồng ý hay sao? Anh không cảm thấy mình quá buồn cười hả?"

Thẩm Lương Thần rất nhanh khôi phục lí trí, khác hẳn lúc nãy kích động khiêu khích cô, chỉ đưa tay vỗ nhẹ gò má cô, ý vị thâm trường mỉm cười nói: "Em cảm thấy, anh sẽ để bạn gái trước cùng anh rẽ tương lai ở một chỗ?"

Nói đi nói lại cũng là vì mặt mũi Thẩm gia, lòng ngực Đàm Dĩnh phập phồng kịch liệt, càng nhìn cô anh càng cảm thấy xa lạ. Trước kia quen với Thẩm Lương Thần lạnh lùng với cô, nhưng sẽ không ác liệt như vậy, Thẩm Lương Thần bây giờ, trong mắt chỉ toàn là ham muốn đạt được lợi ích

Cô nhìn anh, trái tim từng đợt căng lên, yết hầu cũng phát không ra thanh âm gì.

Thẩm Lương Thần thấy cô không nói lời nào, lại suồng sã néo néo gò má cô, "Ngoan, em biết cái gì anh không thích, chắc chắn sẽ dùng mọi thủ đoạn để ngăn chặn nó xảy ra

"..." Đàm Dĩnh bất khả tư nghị nhìn anh, gần như không thể tin được điều mình nghe, Thẩm Lương Thần bây giờ đang uy hiếp cô?

.....edited by Khuynh Lâu.....

Tâm sự nặng nề lên lâu, Đàm Dĩnh vừa mở cửa liền thấy Thẩm Trạch Nghiệp chống gậy đi ra. Ông đứng ở cửa ra vào nhìn cô, râu hơi nhếch lên, "Cuối cùng cũng đợi được cháu trở về, thật đáng giá"

Nửa năm không thấy ông ấy, khẩu khí của ông vẫn mạnh mẽ như xưa, nhưng chỉ có Đàm Dĩnh biết ông đang uy nghiêm trách cô, thật là nội tâm phức tạp. Cô đã sớm quen bộ dáng này của ông Thẩm, cười cười, chủ động đi qua ôm ông một chút, "Chú Thẩm "

"Hừ." Thẩm Trạch Nghiệp nhìn xuống đánh giá nàng, "Chú còn tưởng rằng cháu đã sớm quên lão già này rồi"

"Sao có thể như vậy được?" Mặc dù không có máu mủ tình thâm, nhưng Thẩm Trạch Nghiệp vẫn rất thương cô, có lẽ là bởi vì ba mẹ cô đã táng thân trong biển lửa nên ông cảm thấy áy náy, hay là sự thương hại từ người lớn, tóm lại ông ấy đối xử với cô trước giờ vẫn tốt

Thẩm Lương Thần không bằng cô, quan hệ của anh và Thẩm Trạch Nghiệp không tốt, cho nên anh đã đi ra xe trước. Không có anh ở đây Đàm Dĩnh rất rụt rè, thân mật kéo cánh tay Thẩm Trạch Nghiệp đi vào trong phòng khách.

Diệp Tử đang thoải mái gác chân băng bó lên ghế, thấy cô trở về cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, "Ai, cậu về rồi, toàn bộ giao cho cậu."

Cô thực không biết nói gì với ông Thẩm, ông ấy lại là người không thích bắt chuyện trước, vì thế cô vét sạch tâm tư tìm đề tài nói chuyện, mệt chết đi được. Diệp Tử chống tay vịn sofa chuẩn bị rời đi cho hai người có không gian riêng, ngay lúc này Thẩm Trạch Nghiệp lại nhìn chăm chăm chân bị thương của cô ấy

Ông nhìn xong lại nhìn quanh căn phòng chật hẹp, cuối cùng chặc chặc lắc đầu, "Nha đầu này ông nói cho cháu nghe, phong này nhỏ lại không tốt, chạy tuốt ra đây ở trọ, có có một cô bạn gốc cùng phòng, mưu đồ gì đấy?"

Trong phòng chớp mắt trở nên an tĩnh, Đàm Dĩnh chưa kịp giải thích, Diệp Tử nói, "Bạn cùng phòng cái gì, cháu là chị của cô ấy, chị!"

"Biết rồi, không phải là năm đó cháu để cho Tiểu Nam lẻ loi một mình ở nhà một người không thân thích phải không" Thẩm Trạch Nghiệp mở miệng nói đến tên Thẩm Lương Thần đáng ghét, bất đắc dĩ nói câu làm cô ấy không thể phản bác.

Diệp Tử đỏ mặt không nói được một chữ

Thẩm Trạch Nghiệp lại liếc mắt nhìn chân của cô, "Người lớn như vậy còn không cẩn thận, còn bị thương, không phải là gốc sao? Chỉ số thông minh như vậy lây cho Tiểu Nam thì sao?"

Diệp Tử tức chết, vết thương trên chân cô không phải là do con trai bảo bối của ông ta ban tặng hay sao? Cô từ trên sofa bật dậy, "Ông —— "

Đàm Dĩnh vội vàng tiến lên ngăn lại cô, lúng túng cười nói với ông: "Chú Thẩm, chú đến tìm cháu có chuyện gì hay không?"

Hai người này ồn ào với nhau một hồi, khiến Diệp Tử bực mình chịu không được, cô chưa bao giờ lĩnh giáo qua công phu mềm miệng của ông, đây chính là Thẩm Lương Thần khi còn nhỏ cùng ông cãi nhau giáp lá cà mà dung luyện ra

Thẩm Trạch Nghiệp liền nhớ đến chuyện quan trọng, vỗ vỗ trán, "Đầu óc của chú đều bị con nha đầu gốc này che mờ hết. Chú thật ra không có gì khẩn cấp, chỉ là tới đón cháu về nhà ăn tết thôi"

" "

...

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 13: "Anh Trai"

Thẩm Trạch Nghiệp nói "nhà", dĩ nhiên đó là nhà mới của nhà họ Thẩm, ở đó không chỉ có ông Thẩm và bà Thẩm, còn có Thẩm Bảo Ý và Thẩm Lương Thần, tuy rằng chị em bọn họ chỉ về nhà trong hai ngày nghỉ. Đàm Dĩnh đương nhiên chẳng nghĩ nhiều, ngoại trừ Thẩm Trạch Nghiệp cô chẳng muốn nghĩ về ai cả

Cô đứng ở kia thái độ chần chừ làm cho Thẩm Trạch Nghiệp nhíu nhíu mày, ông chống gậy khập khiễng, dùng sức một hồi mới bước đến gần cô, "Nha đầu, chú biết thằng nhóc đáng ghét kia đã làm cho cháu chịu nhiều uỷ khuất..."

Trong lòng Đàm Dĩnh suy nghĩ câu trả lời, rồi mới ngẩng đầu lên nhìn ông, "Chú Thẩm, cháu nhớ trước đây chú đã từng nói, chỉ cần cháu cảm thấy vui vẻ, chú đều sẽ đáp ứng đúng không?"

Thẩm Trạch Nghiệp rất thông minh, lập tức liền đoán được cô muốn nói gì, mím môi không lên tiếng.

Đàm Dĩnh vẫn cương quyết nói ra, "Cháu không muốn cùng chú trở về."

"Bởi vì thằng nhóc chết tiệt kia?" Thẩm Trạch Nghiệp thở phì phò trừng mắt nhìn, nói xong hung hăng dùng gậy chống gõ hai tiếng trên sàn nhà.

Đàm Dĩnh cầm bàn tay ông trấn an, "Không phải vì anh ấy, nam nữ chia tay là lẽ thường tình, cháu sẽ không để ý. Nhưng cháu không thể cả

đời cứ ỷ lại vào chú, cháu muốn sống độc lập"

Thẩm Trạch Nghiệp nghe cô nói vậy bỗng cảm thấy bi thương, "Tiểu Nam, cháu muốn vứt bỏ chú Thẩm?"

Đàm Dĩnh quả thực không biết nên khóc hay cười, "Chú đừng như vậy mà"

"Chú biết" Thẩm Trạch Nghiệp cuối cùng cũng khôi phục thái độ bình thường, thở dài một hơi "Chú biết cháu là người có chí khí, mấy năm nay chẳng sợ bị ủy khuất cam tâm tình nguyện tại Thẩm gia, không phải là vì tên nhóc chết tiệt kia sao. Nay nó làm cho cháu thương tâm khổ sở, chẳng còn lí do cho cháu kiên trì nữa, chú ép cháu trở về như vậy thật sự khó cho cháu"

Những việc này không ngờ người ngoài cuộc có thể thấu lòng cô như vậy, Đàm Dĩnh không còn gì để nói, chỉ cảm kích nhìn ông Thẩm, "Cám ơn chú đã nói giúp cho cháu"

Thẩm Trạch Nghiệp lúc sắp đi về thì nhìn Đàm Dĩnh đã trưởng thành một lần nữa, lại khuyên: "Cháu cứ nghĩ kỹ, không thì cháu tới ăn tất niên thôi, lúc đó chú sẽ kêu ông Triệu đưa cháu về?"

Đàm Dĩnh đã đỡ ông xuống lầu dưới, xe Thẩm Lương Thần đang chờ cách đó không xa, anh ngồi ngay ngắn ở ghế lái, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào màn đêm, tựa hồ không quan tâm đến cuộc đối thoại của hai người họ. Cô cũng thoải mái nói với Thẩm Trạch Nghiệp: "Không đâu ạ, nếu chú muốn gặp cháu, cháu đi uống trà, dâng hương với chú được chứ ạ? Dù sao chú cũng biết nhà cháu"

Thẩm Trạch Nghiệp nhìn cô, liên tiếp thở dài, "Chú đi đây, cháu thật là ngang bướng"

Đàm Dĩnh đưa ông lên xe, hoàn toàn không nhìn đến người ngồi trước, chỉ cúi người dặn dò ông, "Có gì chú có thể gọi điện thoại cho cháu"

"Được rồi, vào nhà đi, ngoài trời lạnh lắm." Thẩm Trạch Nghiệp lo lắng nhìn cô, không thể không lo lắng cho một cô bé độc thân ở riêng

Thấy Đàm Dĩnh đứng bất động, vẫn trầm mặt không nói, Thẩm Lương Thần liền chậm rãi hạ cửa kính xe xuống, cau mày quan sát cô, "Em không đi cùng à?"

Đàm Dĩnh trước mặt ông khó nói, cúi xuống, ghé vào lỗ tai anh ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Vừa rồi tôi đồng ý với anh không qua lại với Trình Quý Thanh, không cùng ở cùng anh ta quá một năm... Nhưng tôi không đáp ứng ở cùng với anh a"

Thẩm Lương Thần bị lời của cô chọc giận, Đàm Dĩnh lại mặt mày hớn hờ hướng anh phất phất tay, "Tết âm lịch vui vẻ nhé anh trai, đi đường cẩn thận."

.....edited by Khuynh Lâu.....

Đàm Dĩnh lâu rồi không kêu "anh trai", Thẩm Lương Thần đã quên, lúc nhỏ nha đầu ngốc kia luôn ở sau lưng hăn la lên anh trai anh trai, làm cho anh vô cùng chán ghét. Anh từ nhỏ rất ghét lối xưng hô "anh trai em trai" này, không vì lí do gì khác, chỉ vì lúc năm tuổi mẹ qua đời, anh bỗng nhiên có thêm một người "chị"...

Người chị kia mỗi khi thấy anh luôn cười híp mắt gọi anh "Em trai", nhưng ánh mắt chị ta nhìn anh không thân thiện cho lắm

Mẹ kết hôn với Thẩm Trạch Nghiệp 10 năm, anh năm tuổi, nhưng anh lại có thêm người chị tám tuổi? Sau này lớn lên, rốt cuộc anh cũng hiểu rõ sự thật bên trong của ba mình. Chuyện này làm cho anh rất ghét Thẩm Trạch Nghiệp, càng thêm căm ghét có người gọi mình là "anh trai" hoặc là

"em trai", xưng hô thân mật như vậy mà lại đâm sau lưng nhau làm anh cảm thấy thật ghê tởm

Đàm Dĩnh rất nghe lời, anh nói không thích cô kêu như vậy, cô cũng không kêu, nhưng sau này cô cả gan làm loạn, gọi thẳng tên của anh luôn

Có đôi khi anh bắt cô gọi mình lại là anh trai vì anh nghĩ như vậy còn đỡ chán, cô lại thần thần bí bí nói với anh: "Không chịu, em muốn cho mọi người biết, anh thật ra không phải anh trai em"

"Tại sao?" Thông minh như anh cũng nhất thời không phản ứng kịp, quay đầu hỏi lại cô

Cô liền híp mắt, như con mèo nhỏ hà hơi vào lỗ tai hẩn, "Như vậy em mới có thể tuyên bố chủ quyền, cho mọi người đều biết em thích anh á. Người khác muốn vào giành anh với em, tự biết họ là người đến sau"

Cô chính là một cô bé ngốc không biết xấu hổ, mặc kệ anh nói như thế nào cô cũng không thềm để ý, nhưng đến năm ấy chuyện của anh với Lê An Ni đã ép cô lần nữa gọi anh là "anh trai". Thậm chí Lương Thần vĩnh viễn quên không được năm ấy ở Mỹ, cô đứng đó hốc mắt đỏ bừng không ngừng rơi lệ, mà phía sau cô là Trình Quý Thanh đang đứng

Đến sau này anh rốt cuộc biết rõ một sự thật, "anh trai" hai chữ này trong lòng cô có nghĩa là đã phân định khoảng cách cả hai, gọi hai chữ này, biểu lộ tâm cô đã quyết...

Như mất khống chế chuyện gì đó, Thậm chí Lương Thần hung hăng dẫm chân chân ga, tiếp nghe được giọng Thậm chí Trạch Nghiệp hả hê, "Sao vậy, không thoải mái?"

"Con không có gì là không thoải mái." Thậm chí Lương Thần mặt âm trầm, thanh âm như là muốn giết người.

"Cho rằng mình có thể làm vua trong thế giới của cô ấy, kết quả phát hiện thật ra không phải vậy, cảm giác này rất không dễ chịu đúng không?" Thẩm Trạch Nghiệp liếc hẳn đang ngồi thẳng lưng, khẽ thở dài một cái, "Tính tình con bé Đàm Dĩnh kia ba hiểu hơn ai hết, thích mềm không thích cứng, con bức nó như vậy, sớm muộn gì con cũng sẽ hối hận"

Thẩm Lương Thần nắm thật chặt tay lái, nhưng vẫn cười, "Không hiểu ba có ý gì"

Thẩm Trạch Nghiệp một lần nữa nhắm mắt lại, hồi lâu mới nói: "Con suy nghĩ gì ba đều biết cả. Đợi con làm xong chuyện con muốn làm, nó cũng chưa chắc vẫn đứng đó chờ con, con trai, tóm lại con vẫn là một con người bình thường mà thôi"

Khoang xe lần nữa rơi vào yên lặng, Thẩm Lương Thần có thể nghe được tiếng tim của mình đang đập kịch liệt, có một vài thứ đã lệch khỏi quỹ đạo anh mong muốn, anh biết rất rõ ràng. Anh từ trong kính chiếu hậu nhìn ba mình đang ngồi sau, nửa năm không thấy, tóc ông bạc càng nhiều, râu bắt đầu lấm chấm bạc, không thể không thừa nhận ông già thật rồi.

Thẩm Trạch Nghiệp cảm giác được con trai đang nhìn mình, chậm rãi mở to mắt. Tầm mắt hai người chạm nhau trong kính, ông liền né ánh mắt của con trai, không khỏi cười khẽ: "Một mình Tiểu Nam, vẫn không thể bù lại thiếu sót trong lòng con?"

Thẩm Lương Thần mím môi, đem kính chiếu hậu bẻ lệch đi, "Mối quan hệ của con với Đàm Dĩnh rất đơn giản, chỉ là báo đáp ơn cứu mạng của cô ấy, cùng cô ấy hoà thuận ở chung. Thật đáng tiếc là con không thể thích cô ấy, cho nên nhất phách lưỡng tán."

Nhất phách lưỡng tán: vì đạt được lợi ích, hai bên đều cam lòng chịu thiệt

"À, nhất phách lưỡng tán." Thẩm Trạch Nghiệp như là nghe chuyện hài, nhắm mắt lại không nói. Đúng vậy, lúc còn trẻ không trải qua khó khăn, làm sao trưởng thành được?

Thẩm Lương Thần sau khi về nhà liền về phòng của mình, hẩn ngòi ngay ngắn trên ghế, không nháy mắt nhìn chăm chăm bức tranh trên tường. Chỉ là một nét phác họa đơn giản, tuy rằng người vẽ rất có hoa tay, nhưng đây không hẳn là một kiệt tác, nhưng anh chuyên chú nhìn rất lâu, cuối cùng tâm trạng mới từ từ trầm tĩnh lại

Anh kéo học bàn trên cùng, bên trong có một cái khung ảnh, có thể nhìn rất rõ ảnh chụp sau lớp kính —— là một cô gái trẻ, khuôn mặt xinh đẹp đoan trang, nhìn kỹ rất giống anh

Ngón tay nhẹ nhàng đặt lên, anh hạ quyết tâm, "Ông già nói tới nói lui, vẫn là tưởng tôi che chở cho hai mẹ con kia, tôi chắc chắn sẽ không bỏ dở nửa chừng đâu."

"Tôi đã ra tay rồi thì không ai chạy thoát" Khoé mắt hẹp dài của anh hơi nheo nheo lại, trong con ngươi dường như có một tia nguy hiểm

.....<https://>.....

"Tớ nghĩ là cậu sẽ không về nhà Thẩm gia đâu, nhưng không ngờ về nhà tớ cậu cũng từ chối" Diệp tử đứng ở chỗ xe khách tạm biệt Đàm Dĩnh, chu môi, "Ba mẹ tớ hai năm nay đều hỏi thăm cậu"

"Tớ biết." Đàm Dĩnh ôm ôm bả vai cô ấy, "Tớ thật không oán trách cô và chú, chỉ là tớ không muốn gây thêm phiền toái cho bọn họ"

Diệp Tử lẩm bẫm một câu, "Đều là người một nhà cả, phiền toái cái gì."

Đàm Dĩnh không muốn nói chuyện cũ, nói sang chuyện khác: "Cậu đi một mình được không?"

"Được chứ." Diệp Tử bất đắc dĩ nói, "Mẹ tớ sẽ đến đón tớ, chân tớ đã đỡ nhiều rồi."

Đàm Dĩnh biết chân của cô ấy đã gần hồi phục nên mới an tâm để cô ấy đi một mình, vì thế cũng không hỏi nhiều, chờ cô ấy thuận lợi lên xe, lại nhìn chiếc xe mất dạng mới rời đi

Bây giờ về nhà chỉ còn mình cô, thuê một chung cư nhỏ như vậy, thiếu mất một người cô cảm thấy không cô đơn mấy. Đàm Dĩnh đứng ở chỗ hành lang gần cửa ra vào, nhìn bốn bức tường lạnh như băng, ngay cả bước đi cũng phát ra thanh âm tĩnh mịch dọa người

Đây là lần đầu tiên cô ném thử tư vị của nỗi cô đơn, không khí tết đã tràn ngập ngoài cửa sổ, khắp nơi xa gần đều có tiếng pháo, chỉ cách một cánh cửa sổ, những thứ nhộn nhịp ngoài kia với hoàn cảnh của cô bây giờ thật chẳng liên quan

Đàm Dĩnh nhìn tuyết ngoài cửa sổ, nhịn không được khe khẽ thở dài, cô xắn cổ tay áo lên, định dọn phòng cho sạch sẽ, đón tết âm lịch một mình phải thật đặc biệt

Cô đến siêu thị sắm đồ tết và câu đối, trang trí phòng trọ cho ấm áp, sáng sớm còn đến tiệm hoa mua hoa về cắm, rảnh rồi thì mở TV to tiếng, như vậy làm cho cả phòng trọ không trở nên vắng lặng cô đơn

Mấy ngày kế tiếp thật yên bình, Trình Quý Thanh bỗng nhiên bốc hơi, vốn Đàm Dĩnh còn buồn bã không biết tìm lí do gì để từ chối hẳn. Cô luôn luôn nói được làm được không bao giờ nuốt lời, duy chỉ có lần này không thể không thoả hiệp với Thẩm Lương Thần, nói đến cùng, cô bị uy hiếp quá nhiều.

Trên đời này cô chỉ lẻ loi một mình, đáng tiếc Thẩm Lương Thần lại nắm rõ điều này, tùy tiện nhắc tới liền chọt trúng chỗ đau của cô... Nhớ đến chuyện này, Đàm Dĩnh vẫn lấy điện thoại di động ra gọi cho Trình Quý Thanh, định giao nguyên một cái tết âm lịch của cô cho hắn, nhưng bên kia đầu dây đã khoá máy

Đàm Dĩnh gọi vài cuộc vẫn như vậy, cô rút cuộc ngẫm ra có gì đó không đúng, cảm giác rất kì quái, nhưng không biết vì sao. Cô nhúu nhúu mày, chuẩn bị đi nấu đồ ăn, vừa đem di động để trên bàn, tiếng chuông quen thuộc bỗng vang lên.

Đàm Dĩnh hoảng sợ, trong lòng có cảm giác bất an

Là số lạ, cô không biết là ai, vì thế do dự vài giây mới nghe máy, rất nhanh đầu dây bên kia truyền đến một tin tức không tốt lành...

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Đây Là Cách Em Cầu Xin Tôi Phải Không?

"Xin lỗi Đàm tiểu thư, Thẩm tổng hai ngày nay không ở Thanh Châu." Trợ lý của Thẩm Lương Thần lần nữa không đồng ý cuộc hẹn của Đàm Dĩnh, thái độ khách khí, không phân biệt được thật giả

Đàm Dĩnh nắm điện thoại thật chặt, kiên nhẫn hỏi: "Vậy chừng nào anh ấy trở về?"

"Tôi cũng không rõ, lúc tiên sinh đi tiên sinh không nói với tôi"

Trầm mặt một lúc lâu, Đàm Dĩnh cuối cùng hạ thấp giọng, "Dương Hằng, tôi thật sự có chuyện khẩn cấp muốn gặp anh ấy"

Dương Hằng đã làm trợ lý cho Thẩm Lương Thần nhiều năm, chuyện của bọn họ hẳn cũng biết rất rõ, hơi hơi trầm ngâm một lát, hăng hăng giọng một cái nói: "Huyện Trần tuyết rơi dày đặc, nhà máy có sự cố cần Thẩm tiên sinh đích thân xử lý"

"Cám ơn anh!" Đàm Dĩnh cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, cúp điện thoại liền chạy thẳng bến xe.

Thời điểm này rất khó mua vé, cô xếp hàng rất lâu cũng chỉ mua được vé xe ban đêm, nhưng có còn hơn không. Đi được một giờ, đến huyện Trần đã được hơn mười giờ đêm, cả một con đường phủ đầy tuyết trắng xoá, Đàm Dĩnh mang ủng đi tuyết, đem mặt vui vào trong khăn quàng cổ

Vừa ra khỏi bến xe gặp không ít gã taxi đang câu khách, cô cũng không thèm để ý cứ tiếp tục đi về phía trước, bây giờ chẳng có chiếc xe

buýt nào, hơn nữa cô cũng không biết phải đi đâu để tìm Thẩm Lương Thần

Nếu là ban ngày có thể chạy thẳng đến nhà máy tìm anh, nhưng lúc này Thẩm Lương Thần chắc chắn không ở đó... Đàm Dĩnh ánh đèn leo lét, do dự một lát vẫn gọi một chiếc taxi, nói với tài xế: "Tới khách sạn tốt nhất đi ạ"

Trong hai năm qua huyện Trần phát triển rất nhanh, Thẩm Lương Thần ngoài ở nhà thì rất thích ở trong khách sạn, anh ấy đặc biệt rất chú ý đến chỗ ở. Quả nhiên là khách sạn tốt nhất của huyện, ngay cả chuyện bảo mật thông tin khách hàng cũng tốt vô cùng. Cô tiếp tân chuyên nghiệp cười lễ phép, lắc đầu với cô, "Ngại quá, chúng tôi không thể tiết lộ thông tin khách hàng"

"Tôi có quen anh ta ——" Đàm Dĩnh định nói thì dừng lại, nói không không vậy làm sao cô ấy tin được? Muốn cô ấy tin, cô có thể gọi điện cho anh, mà có điều Thẩm Lương Thần không muốn nghe điện thoại của nàng!

Đàm Dĩnh bỗng nhiên nhanh trí, "Tôi biết số điện thoại và giấy chứng minh của anh ta, không tin cô có thể kiểm tra một chút. Cái này là thông tin riêng tư rồi phải không? Tôi không bao giờ lừa cô"

Cô tiếp tân vẫn là vẻ mặt khó xử, "Xin lỗi."

"Vậy cô gọi điện thoại cho hẳn? Nói là Đàm Dĩnh gọi."

"Tiểu thư, thật sự rất xin lỗi."

Nghĩ đến chuyện xưởng nhà máy của công ty Thịnh Thế đã cống hiến to lớn cho nền kinh tế huyện này, chỉ sợ rằng Thẩm Lương Thần vào thẳng uỷ ban huyện ở người ta cũng chẳng nói gì, không thể để cho một người lạ tùy tiện làm phiền anh ấy. Đàm Dĩnh buồn bực gục đầu xuống quầy tiếp

tân, nhin không được kêu một tiếng, lại ngẩng đầu bất đắc dĩ nhìn đối phương, "Cho tôi thuê một phòng được không?"

"Đương nhiên là được ạ"

Cô tiếp tân đưa tay lấy giấy tờ của cô, nào ngờ Đàm Dĩnh lại nói thêm, "Có thể ở cùng tầng với anh ta được không?"

"..." Cô tiếp tân lập tức rút tay về

Đàm Dĩnh chê cười nói: "Tôi nói đùa thôi."

.....edited by Khuynh Lâu.....

Tiền thuê phòng khách sạn của Đàm Dĩnh không rẻ tí nào, cô ngồi ở trên giường ấm ức nhìn vì tiền của mình chăm chăm, trong lòng mắng Thẩm Lương Thần một trăm lần. Đến bây giờ cô cũng cuối cùng hiểu, người nọ rõ ràng cô tình ép buộc cô! Hèn gì Dương Hằng cứ gọi điện báo tin cho cô

Nghĩ tới điều này, cô liền cầm di động lên gửi tin nhắn, sau đó liền đưa chân dài đặt ở trên giường. Quả nhiên không quá vài giây sau di động liền vang lên, tiếng chuông một lần lại một lần vang vọng cả phòng, lần này cô cố tình để thật lâu vẫn chưa nghe điện thoại

Thẩm Lương Thần không kiên nhẫn, thế nhưng vẫn gọi lại, Đàm Dĩnh sau một lát mới nghe điện thoại hông chút hoang mang, biểu tình lạnh buốt, cố ý nói to "Anh trai?"

"Số phòng."

Âm thanh lạnh ngắt của anh mang theo vài phần tức giận, Đàm Dĩnh lại nhẹ nhàng cười nhẹ một tiếng, "Anh có bản lĩnh như vậy, cũng chẳng biết số phòng của tôi à?"

Hơi thở Thẩm Lương Thần nặng một chút, phút chốc tắt điện thoại.

Đàm Dĩnh yên tâm thoải mái nằm ở đó, lấy remote bật TV lên. Rất nhanh cảm thấy có người nói chuyện trên hành lang, gian phòng này dành cho một người, hiểu quả cách âm không tốt, tiếng bước chân ngày càng lớn, ngay lập tức khoá cửa phòng cô "Tích" một tiếng bị người từ bên ngoài mở ra.

Sau đó cô có thể nghe giọng trầm thấp dễ nghe của Thẩm Lương Thần, hình như đang nói cảm ơn với ai đó, Đàm Dĩnh cũng lười nhồm dậm xem, cứ như vậy nằm ở trên giường xem tv.

Rất nhanh bóng dáng Thẩm Lương Thần đứng ở chỗ hành lang gần cửa ra vào, anh chỉ mặc áo choàng tắm của khách sạn, tóc hơi ướt, rũ trên trán, thoạt nhìn trẻ hơn rất nhiều so với độ tuổi của anh. Vừa nhìn tới, anh giống như hồi còn đi học ở trường cùng với Đàm Dĩnh

Anh thấy cô bình tĩnh nhìn mình, lại thản nhiên quét nhìn gian phòng, lúc này mới lên tiếng nói: "Bệnh à? Anh thấy bản lĩnh của em ngày càng lớn, còn học cách nói dối với anh"

Đàm Dĩnh anh muốn quay người đi, ném cái remote trong tay, cứ như vậy nhảy chân trần xuống giường, tiếp không chờ anh phản ứng liền nhảy lên lưng anh. Cô cực kì gầy, khi còn nhỏ cô thường bất ngờ nhảy lên lưng hẳn như vậy một cách nhẹ nhàng, làm Thẩm Lương Thần không thể tránh né được.

Lần này cũng vậy, lưng anh đột nhiên cứng đờ, liền lạnh giọng ra lệnh, "Xuống mau!"

Đàm Dĩnh chẳng những không nghe lời còn há miệng cắn lỗ tai anh, cắn thật, một phát mạnh. Cô vừa cắn vừa mơ hồ mắng, "Thẩm Lương Thần anh là cái đồ chết tiệt, lấy khu mộ của ba mẹ tôi uy hiếp tôi, anh không phải là người!"

.....edited by Khuynh Lâu.....

Nhớ tới lúc nhận được cuộc điện thoại kia thì Đàm Dĩnh liền trở nên bối rối, lúc trước hậu sự của cha mẹ là do người nhà Thẩm gia xử lí, khi đó cô vẫn đang còn đi học, không có năng lực kinh tế để giải quyết chuyện này, huống chi lúc ấy ba mẹ là người hầu nhà Thẩm gia, xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở nhà họ Thẩm, nhà bọn họ cũng muốn che giấu sự cố này

Vì thế việc mua khu mộ của là do Thẩm gia mua, cô nhớ rõ lúc ấy Thẩm Lương Thần còn thật lòng đề xuất, nói muốn đưa ba mẹ cô về quê an táng. Cho nên khu mộ kia được mua ở quê nhà cô, nhưng Đàm Dĩnh vạn nhất không thể tin được khu nghĩa địa kia bây giờ đã bị người ta quy hoạch

Cô mới nói được một nửa thì bị cắt lời, Thẩm Lương Thần tức giận nắm chặt cánh tay cô, thuận thế quật cô lên giường. Anh thật không để cho cô đường sống, lợi dụng môn taekwondo trước đây anh học một cách triệt để, dùng toàn lực cánh tay để đối phó cô, Đàm Dĩnh cảm thấy cả người mình đều bị mềm nhũn ra, gọi là gì ấy nhỉ, gần gần giống như là liệt cả người

Cô chưa phục hồi lại tinh thần, Thẩm Lương Thần đã quỳ một gối lên nệm, anh nhẹ nhàng bóp chặt cằm cô, hơi hơi nheo mắt nói, "Nếu anh đoán không sai, bây giờ em đang cầu xin anh phải không?"

Đàm Dĩnh nhất thời ngớ ra, cơn tức nháy mắt liền biến mất không còn dấu vết.

Không sai, cô tưởng cô có thể tìm bạn cô để giúp cô trong chuyện này, nhưng lại bị ai phát hiện cô chỉ có thể tìm một mình Thẩm Lương Thần. Thẩm Trạch Nghiệp đã sớm nghỉ hưu, ông lâu nay không có ở trong nước, chuyện trong nhà và chuyện công ty đều do Thẩm Bảo Ý giải quyết, nếu như muốn đi cầu xin anh, anh chỉ biết giao toàn bộ chuyện này cho người

chị thân thương của anh ta xử lí, mà Thẩm Bảo Ý căn bản không thật tâm giúp cô

"A ——" Thẩm Lương Thần lại lộ ra vẻ mặt đùa cợt, phảng phất khí chất vương giả nhìn xuống, "Đây là cách em cầu xin tôi phải không?"

Anh nhéo nhéo gò má cô, ghé vào tai cô nói với giọng điệu trầm thấp, "VẬY BÂY GIỜ ANH NÓI CHO EM BIẾT, EM LÀM ANH RẤT KHÔNG HÀI LÒNG, CHUYỆN NÀY ANH KHÔNG GIÚP EM ĐƯỢC"

Thẩm Lương Thần buông cô ra định đi, Đàm Dĩnh vội vàng đưa tay vòng lấy cổ anh kéo anh về. Hai người cách nhau vô cùng gần, gần đến mức rất lâu cô mới che giấu cảm xúc phần nổi trong ánh mắt mình, ra vẻ xinh đẹp bật cười, "Em vừa rồi chỉ giỡn với anh thôi, anh không biết cái đó gọi là tình - thú sao?"

Nhìn cô vụng về lấy lòng mình, Thẩm Lương Thần cũng không vạch trần cô, khá hứng thú nhếch môi, "Thật không? Lâu nay không gặp, em còn học được cái gì nữa?"

"Em học hồi nào nha, anh đang làm khó em phải không?" Cô nói xong tự cảm thấy ghê tởm, nhưng không sao, để ba mẹ yên tâm an nghỉ, chuyện gì cô cũng chịu được

Đàm Dĩnh bây giờ chắc chắn biết được anh chắc chắn có liên quan đến khu mộ kia, mục đích chính là ép cô tới cầu xin anh Nhưng sao? Anh ta tưởng anh ta làm cái gì cô đều không biết, đoán không ra à. Cho nên bây giờ phải bất động, yên lặng theo dõi quân địch

Nhưng Thẩm Lương Thần vẫn không có hành động gì quá đáng, tư thế mập mờ như vậy, chỉ nói một câu đùa một câu với cô như nói chuyện phiếm

Đàm Dĩnh có chút không chịu được, dứt khoát chủ động hôn hẳn, dù sao Thẩm Lương Thần không yêu cô, làm như vậy không biết có làm tốt lắm thế sự hiện giờ hay không. Cô ở trong lòng tự nói với chính mình, coi như là bị quý ám đi, trước đây do bản thân cô không nhìn rõ ràng, bây giờ muốn nói cái gì nữa?

Tốc chiến tốc thắng rời khỏi người đàn ông này mới là mục đích chính!

Thẩm Lương Thần tròn mắt u ám, bình tĩnh đẩy cô ra. Anh vấp chéo chân, nghiêng người đánh giá cô mặt đỏ tới mang tai đang ngồi trên giường, đột nhiên anh chậm rãi nở nụ cười, "Tiểu Nam, em cảm thấy bây giờ em đáng giá nhiều tiền như vậy?"

Đàm Dĩnh cả người đều run rẩy, cô tưởng cô nghe lầm, khi này cô đã chuẩn bị tâm lý chịu nhục nhã, nhưng vẫn là không thể không bị thương. Ngồi trước mặt anh, rất nhanh cô mở miệng, đôi môi gợi cảm, lời nói như một thanh kiếm sắc bén, một đao lại một đao

"Mảnh đất đó rất nhiều người đang nhắm tới, em ra giá một đêm với anh nhiều đây" Thẩm Lương Thần nhìn hàng chữ số, lại cười như không cười nhìn xuống đánh giá cô "Em ngủ cùng anh một đêm đáng nhiều tiền như vậy? Bây giờ ở phố đèn đỏ ngủ một đêm đâu nhiều tiền như thế, huống chi em —— "

Ánh mắt trần trụi đáng ghét như vậy làm cho cô khổ sở che giấu ánh mắt bị thương, cả người Đàm Dĩnh giống như bị đóng đinh tại chỗ, trái tim từng đợt co quắp. Trước đây Thẩm Lương Thần không dùng những từ ngữ như vậy vũ nhục cô, nay... Quả nhiên cái gì cũng thay đổi.

Cô cắn môi, như làm muốn đem môi của cô cắn nát cho máu me bê bết, như vậy cô mới có thể phần hận nuốt được đồng uất ức này, bây giờ cô đã học được đức tính nhẫn nại

Hồi lâu cô mới ngẩng đầu lên, sắc mặt không thay đổi hỏi: "VẬY cuối cùng anh muốn thế nào?"

Bây giờ chỉ tức vì cô không có bản lĩnh, uống thời gian sống chung nhiều năm như vậy, không biết hẳn là một tên cầm thú, nếu như cô hiểu đạo lí này sớm hơn, có lẽ cô đã sống tự lập từ lâu rồi, có thể dễ dàng tìm người khác giúp nàng giải quyết. Nhớ tới mấy năm nay bị anh "chăm sóc", lấy lí do thân thể không tốt không cho cô tiếp xúc với thế giới bên ngoài, nay gặp khó khăn, cô quay đầu lại tìm cũng chỉ có thể tìm đến anh

Đây chính là Thẩm Lương Thần, đây là người đàn ông cô yêu nhiều năm, anh nhìn tưởng chừng như vô hại, chăm sóc cô tỉ mỉ, kì thực mỗi việc đều là một thế cờ của anh, tính kế cô vô cùng nhuần nhuyễn

Đàm Dĩnh ngồi ở đó, trong đầu bỗng nhiên ngẫm nghĩ cẩn thận, lại liếc mắt nhìn anh trở nên ngày càng xa lạ

Thẩm Lương Thần không nhìn ra ánh mắt biến hoá của cô, chỉ chậm rãi nâng ngón tay thon dài lên - nắm lấy đôi môi mềm mại của cô, tiện đà cúi người nói với cô: "Muốn anh giúp em cũng không phải là chuyện gì khó, em ở lại bên cạnh anh, cho đến khi... Xong chuyện mới thôi."

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Đáp Phi Sở Vấn

Xong chuyện? Đàm Dĩnh nhin không được nhú mày, nhất thời mờ mịt không hiểu dụng ý trong lời nói của Thẩm Lương Thần, đột nhiên cô ngẩng ra, lạnh lùng nở nụ cười: "Đến khi nào anh kết hôn với Lê An Ni mới thôi?"

Ánh mắt Thẩm Lương Thần thâm trầm như nước, dường như cũng không muốn giải thích gì với cô

Đàm Dĩnh cười chế giễu, "Anh không phải thật lòng yêu Lê An Ni sao? Làm như vậy để nhục nhã tôi cũng được, nhưng anh không sợ cô ấy biết sẽ thương tâm sao?" Ánh mắt cô hướng về chiếc điện thoại của mình, dùng sức nắm thật chặt

"Em muốn nghe đáp án gì?" Thẩm Lương Thần nheo mắt, âm điệu vẫn không cao không thấp, đáp phi sở vấn nói, "Lúc đêm đó em bỏ đi, anh đã nói với em cái gì nhớ không?"

(Đáp phi sở vấn: nói một đấng trả lời một nẻo)

Cô đương nhiên nhớ rõ! Thẩm Lương Thần đã nói là thế sự khó lường, chắc chắn cô sẽ quay đầu lại cầu xin anh, lúc trước khi anh nói những lời đó anh đã sắp xếp hết tất cả mọi chuyện. Đàm Dĩnh ngồi ở đó, ngực kịch liệt đập phồng, cố rặn ra một nụ cười, "Nhiều khi tôi không biết anh đang tính toán cái gì trong đầu, anh đã lớn như vậy rồi còn trẻ con phí hoài tâm tư ép buộc tôi ở bên cạnh anh, anh có mưu đồ gì?"

"Nói chung là... đã quen có em bên cạnh?" Thẩm Lương Thần vô tư nói, không rõ có là anh ta có cùng tâm tư với cô anh không, "Hoặc là đơn giản không thích em ở bên người đàn ông khác, càng không thích người đó là anh rể tương lai Trình Quý Thanh. Ai biết được?"

Anh quay đầu thấy Đàm Dĩnh hung hăng nhìn mình chăm chăm, không giận ngược lại cười nói: "Mặc kệ lí do là gì, Em vẫn sẽ không có lựa chọn nào khác. Tiểu Nam, không phải em đã suy nghĩ kĩ từ trước rồi à, nếu em có đường lui, em sẽ không đến tìm anh"

Chính xác là không có đường lui nào, Thẩm Lương Thần trời sinh là thương nhân, anh đã quyết định bức cô đến con đường này, đương nhiên sẽ không lưu lại nửa điểm đường sống cho cô, đã đem mọi con đường cắt đứt

Bất đắc dĩ mấy năm nay cô có rất ít mối quan hệ xã giao, người duy nhất có khả năng giúp cô được là Trình Quý Thanh thì cô không liên lạc được, mà hết thảy đều sợ đây là một kế hoạch của Thẩm Lương Thần, nói chung chuyện anh đã làm, sẽ không từ mọi thủ đoạn để đạt được

Thẩm Lương Thần đợi một lát cũng không thấy cô nói chuyện, mất kiên nhẫn, hai tay nắm chặt trong túi áo choàng tắm đứng lên, anh cao ngạo nhìn xuống cô nói: "Nghỉ sớm đi, anh không ngại cho em một đêm để suy nghĩ"

Cô không ngẩng đầu lên, chỉ cúi đầu không lên tiếng, Thẩm Lương Thần sau khi đứng lên thì không rời đi ngay, ngược lại đột nhiên cúi xuống lấy di động của cô

Đàm Dĩnh bị dọa cho giật mình, cô chết chắc rồi

.....edited by Khuynh Lâu.....

Thẩm Lương Thần nhếch khóe miệng cười, nhìn màn hình hiện 4 chữ "Đang ghi âm", thản nhiên liếc nhìn cô, "Em thật không biết điều, chỉ biết

hành động một cách ngu ngốc, em cho rằng những thứ này có thể uy hiếp được anh?"

Tim Đàm Dĩnh đập như trống chầu, trừng mắt đề phòng nhìn anh, cô không ngờ anh có thể phát hiện ra được

"Vừa rồi thấy em chủ động như vậy anh đoán được ngay" Thẩm Lương Thần một lần nữa ném điện thoại vào lòng cô, ý tứ ghét bỏ rõ ràng, "Định ghi âm cuộc đối thoại thân mật của chúng ta, sau đó nói muốn đưa cho An Ni, như vậy khiến anh luống cuống liền ngoan ngoãn nghe theo ý em? Về sau có thể thoát khỏi lòng bàn tay anh?"

Khẩu khí anh tùy ý, nhưng lại nói hết ý đồ trong bụng cô, "Không sai chứ, ý tưởng rất hay."

Tại Đàm Dĩnh bắt đầu nóng lên, lần thứ 1000 hối hận tại sao cô lại yêu tên chết tiệt này nhiều năm như vậy! Cô bị bộ dáng đó của anh bức đến nổi trở nên kích động, phút chốc liền nhảy dựng lên túm lấy cổ áo anh, "Thẩm Lương Thần anh —— "

"Hừ." Đối với sự phẫn nộ của cô, Thẩm Lương Thần chỉ vỗ nhẹ xoa dịu cô đang kích động đến mức run cả hay tay, "Muốn uy hiếp anh, lại không biết anh để ý nhất là cái gì, đương nhiên sẽ thất bại."

Đàm Dĩnh nao nao, chẳng lẽ người anh để ý nhất không phải Lê An Ni sao?

Cô thất thần không để ý đến anh đã quay lưng chuẩn bị đi ra cửa, nói với cô, "Ngủ ngon."

.....

Rõ ràng là mệt mỏi cả một ngày, buổi tối Đàm Dĩnh trần trọc một hồi mới ngủ được, cô cả đêm suy nghĩ cách đối phó Thẩm Lương Thần, cảm

thấy bản thân mình sắp biến thành một kẻ mưu mô rồi. Không ngờ mới ngủ được một tí cô liền mơ mơ màng màng cảm thấy cửa bị đẩy ra lần nữa, cô híp mắt nhìn khe hở giữa hai bức màn, có một chút ánh sáng chiếu vào, trời đã sáng rồi

Không cần nghĩ cũng biết ai đang tới, cô cuộn chặt mình trong chăn, cả người giống như một con nhộng phủ kín cả đầu. Người nọ đứng ở bên giường nhìn cô một hồi, thanh âm sâu kín truyền lại, "Cho em 2 phút, nếu vẫn chưa chịu dậy, chuyện gì cũng không xem xét nữa."

Không cam lòng nhưng Đàm Dĩnh vẫn mang hai đôi mắt quàng thâm bật dậy từ trên giường. Toàn thân cô oán khí nhìn anh chăm chăm, hận không thể biến ánh mắt mình thành con dao sắt bén bắn xuyên qua người anh

Thẩm Lương Thần nhìn cô như vậy thì nhịn cười, nhưng anh cẩn thận che giấu đi, chỉ lạnh giọng nhắc nhở: "Còn một phút."

"Đồ biến thái chết đi" Đàm Dĩnh rất nhanh bò dậy, tóc tai rối bời, liền chạy ngang qua trước mắt anh vào phòng thay đồ

Từ sớm Thẩm Lương Thần đã lôi cô dậy, nhưng chỉ để ăn điểm tâm cùng anh? Khi sáng rời giường, Đàm Dĩnh rất đói bụng, cô ngồi ở đó không khách khí, ăn sạch hết món trứng ốp lết với bánh mì nướng phục vụ đã đưa lên

"Khẩu vị tốt đấy"

Đàm Dĩnh bây giờ mới liếc nhìn anh, "Đương nhiên, không ăn no thì sẽ không có sức cãi nhau với anh"

Thẩm Lương Thần vậy mà tán thưởng gật gật đầu, "Rất sáng suốt, cũng thật độc sức"

Đàm Dĩnh im lặng trợn trắng mắt.

Ăn điểm tâm xong anh đưa cô đến nhà máy, tuyết đọng trên đường vẫn chưa tan, xe đi rất chậm, trong khoang xe máy sưởi rất ấm áp, Đàm Dĩnh rất nhanh bắt đầu buồn ngủ. Tiếc rằng cô vẫn chưa ngủ được thì đầu bị người kia đẩy đẩy, thật là bực mình!

Đàm Dĩnh nổi giận đùng đùng nhìn về phía người gây chuyện, "Anh làm gì vậy!"

Thẩm Lương Thần lại cúi đầu xem văn kiện, "Vừa ăn xong thì ngủ, em là heo à"

Cố gắng kìm lại để không chửi anh, Đàm Dĩnh bỗng nhiên cười híp mắt nhích lại gần nói với anh "Cùng một con heo ngủ cùng giường ba năm, Thẩm tiên sinh là loài gì?"

Thẩm Lương Thần nghe vậy mới từ trong văn kiện ngẩng đầu lên, vẻ mặt "đương nhiên" nói cho cô biết, "Rõ ràng, anh là chủ."

"..." Đàm Dĩnh có cảm giác ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo

Người ngồi ghế tài xế phía trước chắc là người của huyện Trần cử đến, là một người đàn ông trung niên, đối phương nói một hơi bằng tiếng phổ thông: "Thẩm tổng nói rất đúng, vừa ăn xong điểm tâm sẽ ngủ không ngon, không tốt cho cơ thể. Đó là tiên sinh đang quan tâm cô đấy"

"Cháu không có ngủ a, chỉ là nhắm mắt lại mà thôi, chú nhìn lầm rồi." Đàm Dĩnh thè lưỡi với tài xế, kết quả vừa quay đầu liền nhìn thấy vẻ mặt khinh bỉ của Thẩm Lương Thần đang nhìn chính, rất khinh thường lời nói đối vụng về của cô

Đàm Dĩnh bỗng nhiên xao động, nhân cơ hội nhích lại gần nói với tài xế: "Chú không biết chứ, ánh mắt của anh cháu không thân thiện lắm"

"Anh?" Biểu tình của chú tài xế nháy mắt trở nên phần khích, như là nhìn thấy một chuyện vô cùng ghê gớm, rõ ràng khi này ông nghe được là hai người này đã ở chung với nhau ba năm

Đàm Dĩnh gật đầu như già tói, "Đúng rồi, anh ấy là anh trai"

Tài xế lần này nhìn thấy ánh mắt Thẩm Lương Thần rất mâu thuẫn, trên mặt rõ ràng viết 4 chữ lớn "Người nhà nổi loạn". Nhưng bộ dáng Thẩm Lương Thần ngược lại tỏ vẻ không sao cả, đưa tay túm lấy cổ áo của Đàm Dĩnh kéo về ghế ngồi, đen mặt quát lớn, "Ngồi im đi."

"Chỉ đùa một chút thôi, nhỏ mọn quá" Đàm Dĩnh nói xong thuận thế liền đem tay khoát lên trên bả vai anh, Thẩm Lương Thần nhú nhú mày, một phen đẩy cô ra

Bộ dáng kia như là chuyện đã rõ ràng còn che dấu, tài xế lặng lẽ quan sát hai người, ưỡn lưng cũng không dám tùy tiện nói tiếp. Đàm Dĩnh buồn cười nói với nam nhân bên cạnh: "Người ta tưởng anh là kẻ biến – thái bây giờ, không phải như thế đâu phải không?"

Thẩm Lương Thần ngoài cười nhưng trong không cười, nói: "Phải không vậy? Một khi đã như vậy rồi, tối nay sẽ cho em nhìn một tí bộ dáng anh biến – thái thế nào?"

Cái này Đàm Dĩnh cảm thấy không buồn cười tí nào, ngồi nghiêm chỉnh, dứt khoát lấy điện thoại di động ra chơi tiếp. Thẩm Lương Thần hình như bề bộn nhiều việc, thấy cô yên tĩnh thì không nói gì, dọc theo đường đi đều đọc rất nhiều tư liệu văn kiện.

Đàm Dĩnh chơi trò chơi trong di động, bên tai vang lên âm thanh lật trng giấy, cô không hiểu anh bận rộn như vậy còn muốn giành chút thời gian tính kế cô, rốt cuộc là ý gì?

.....edited by Khuynh Lâu.....

Hai người đều làm việc riêng như vậy cho đến khi xe tới trước cửa nhà máy, nơi này ở vùng ngoại thành, gần sát với biển, nên vừa xuống xe Đam Dĩnh vẫn bị gió tuyết thổi qua liền hắt hơi một cái

"Ở đây hoang vắng, gió to, tiêu thư mặc ít đồ quá." Chú tài xế cồng đến mức hai má hồng hồng

Đam Dĩnh kéo kéo khăn quàng cổ, lúc cô thức dậy đã phục trang đầy đủ, đâu ngờ ở đây nhiệt độ thấp như vậy. Thẩm Lương Thần im lặng bất động nhìn cô một cái, không nói gì liền nhắc chân đi về phía trước.

Cô vội vàng cúi đầu theo sau, người nọ thân cao chân dài, mỗi một bước đi đều đạp lên tuyết một dấu chân rất to, cô đi sau đạp lên, nên khi đi không làm cô mất nhiều sức lắm, chỉ là cảm thấy hay tay sắp cồng thành đá

Đi ra phía sau Viễn Chi, Thẩm Lương Thần không quay đầu lại bỗng nhiên đưa qua một thứ, Đam Dĩnh sửng sốt một chút, vừa nhìn mới biết trước đó anh mang bao tay lông dê

Đam Dĩnh nhìn trừng trừng, không hiểu tình huống này là gì đây, người này không tốt đến mức trời lạnh cồng đến như vậy lại đem bao tay của hân cho cô? Anh ta tốt như vậy sao?

Cảm thấy cô không chịu đưa tay ra nhận, Thẩm Lương Thần mới cau mày xoay người liếc nhìn cô một cái, "Anh hai ngày nay bề bộn nhiều việc, nếu như em ngã bệnh, chỉ sợ ảnh hưởng đến tiến độ công việc của anh."

Anh nói như vậy, Đam Dĩnh cũng không dám để bản thân mình bị bệnh, chung quy thì Thẩm Lương Thần vẫn chưa trả lại mảnh đất kia cho cô

Cô mang đôi găng tay có chút hơi ấm của anh, đi theo phía sau anh, nhin không được liếc nhìn y phục trên người anh. Anh mặc cũng không nhiều, áo khoác màu đen lạnh lẽo, trời lạnh nhìn có vẻ hơi mỏng manh, có

lẽ người máu lạnh như anh có thể chống chọi lại cái lạnh cũng không chừng...

Đàm Dĩnh lão đảo theo sát Thẩm Lương Thần trong nhà máy, bây giờ là lúc các công nhân đi làm, khuôn viên nhà máy lớn như vậy, không khí tĩnh lặng, chỉ mơ hồ nghe được tiếng gầm rú của máy móc

"Thẩm tổng." Có một nhân viên công tác vội vã chào đón, khẩu khí nôn nóng mười phần, "Phía Bắc vừa có tin báo, đường vẫn chưa thông, đợt hàng này bị chậm trễ rồi"

Thoạt nhìn anh rất bận rộn, nghe vậy thì hơi trầm ngâm một chút liền trấn định phân phó đối phương, "Thông báo cho họ, hàng phải đúng hạn hoàn trả, những thứ khác tôi đã có cách rồi."

"Vâng vâng." Người nọ một đường rời đi, chỉ là trước khi ánh mắt nghi ngờ nhìn Đàm Dĩnh.

Tài xế cũng đã sớm rời khỏi, Đàm Dĩnh đi theo Thẩm Lương Thần vào văn phòng, anh đang nói chuyện điện thoại, cô không biết phải làm gì, vì thế đứng cách anh không xa nhìn anh trân trân

Thẩm Lương Thần nói chuyện rất lâu mới tắt máy, xoay người lại, nhìn cô đến khi cô chịu không được nhú mày, "Ngây ngốc làm gì?"

"..." Đàm Dĩnh không biết cô đến đây để làm gì!

Thẩm Lương Thần mở máy sưởi, vừa cởi áo khoát vừa nói với cô, "Đi pha cho anh ly trà."

"A?" Đàm Dĩnh cho rằng mình nghe lầm.

Thẩm Lương Thần kéo ghế ra ngồi xuống, thấy bộ dáng này của cô không khỏi cười như không cười hỏi ngược lại, "Bằng không, em cho rằng

anh giữ em ở bên cạnh anh để làm gì, không phải em tính toán muốn lên giường với anh sao?"

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Một Giây Kia Cô Chợt Thấy Anh Cười Thật Thê Lương

Đàm Dĩnh trợn trắng mắt liền đi ra ngoài, lúc pha trà cô mới nhẹ nhàng thở ra, so với những việc khác, chuyện này đối với cô còn đỡ chán. Nhưng nếu tiếp tục ở bên cạnh anh dù sao đi nữa đối với cô là chuyện không thể... Đàm Dĩnh quyết định sẽ tùy cơ ứng phó

Vì thế cả ngay nay cô vừa làm trợ lí vừa kiêm luôn sai vặt, vừa chạy đi in ấn tài liệu, vừa chuẩn bị cơm trưa cùng điếm tâm, thường thường còn phải thay anh liên lạc với đối tác làm ăn. Bởi vì tuyết rơi quá nhiều, rất nhiều đơn hàng không giao cho khách hàng đúng hạn, bởi vậy không ít người tỏ ra thái độ khó chịu

Đàm Dĩnh bị đối phương hung dữ răn dạy, cũng chỉ có thể làm cái túi xả giận, nếu Thẩm Lương Thần có thể làm việc nghe mắng này, cô cũng muốn hẳn làm cùng cô cho biết mặt

Kết quả cô bị người khách hàng mắng cả một buổi chiều, cúp điện thoại thì đến nửa câu cô cũng không thèm nói. Thẩm Lương Thần ngược lại hình như rất rảnh rỗi, còn bớt chút thời gian liếc nhìn cô, nói: "Oán khí nặng như vậy, định quay phim kinh dị với gương mặt đó sao?"

"Bây giờ tôi cạn kiệt năng lượng rồi, đừng có nói chuyện với tôi" Cô nằm trên bàn, gương mặt buồn bực, hữu khí vô lực khua tay với anh

Thẩm Lương Thần không lại để ý cô, lại cúi đầu, cả ngày bận rộn, cơm trưa cũng vội vàng ăn được có mấy miếng liền trở về văn phòng. Đàm Dĩnh nhắc mắt nhìn bộ dáng anh chuyên tâm làm việc, tự nhiên cô lại liên

tưởng đến bộ dáng của hắn lúc đang ôn thi đại học... Nhìn ra được anh thật sự giống trước kia

Cô nhin không được đem nghi hoặc trong lòng mình ra hỏi, "Sao chuyện này anh lại đích thân đến đây xử lí?" Tuy nói vị trí của anh ở Thịnh Thế không phải là cao nhất, nhưng dầu gì cũng là phó giám đốc, mấy vấn đề này nếu như cấp dưới không giải quyết được thì cũng có người khác, huống chi bây giờ đã gần đến tết, anh ngược lại còn bị cử đi đến chỗ xa lắc này để xử lí?

Hỏi câu này bây giờ thật không thích hợp, vì thế Thẩm Lương Thần không trả lời ngay, mà trầm mặc một hồi, "Xưởng này trước giờ thu ít lợi nhuận, năm trước bỗng nhiên lại có rất nhiều công nhân rời chức, hơn nữa tuyết rơi gió mạnh... Cục diện rối rắm như vậy, đương nhiên chẳng ai muốn tiếp nhận"

Anh nói xong thì châm chọc cười, nụ cười kia vô cớ làm Đàm Dĩnh cảm thấy rất không thoải mái.

Cô trở mắt nhìn anh, bỗng nhiên thấy người nọ ngẩng đầu nhìn qua đây, ánh mắt hai người chạm nhau, đáy mắt sâu thẳm của anh làm cho người nhìn khó có thể đoán ra được tâm tư. Cuối cùng hắn lại chủ động tránh ánh mắt cô cô, hỏi ngược lại: "Sao vậy?"

"Tò mò thôi, có người thế mà lại thích ôm những rủi ro này" Đàm Dĩnh nói nhỏ, cúi đầu tiếp tục xử lý công việc, trong lòng hơi hơi có chút dao động, cô vừa rồi chắc chắn là không bình thường, một giây kia cô chợt thấy anh cười thật thê lương?

Vẻ mặt này sao có thể xuất hiện trên mặt anh?

Tuy rằng đoán được nhất định là Thẩm Bảo Ý làm khó dễ quăng cục diện rối rắm này cho anh xử lí, nhưng việc này không đến lượt cô quan tâm, anh ta ra sao cũng không đến lượt cô bận tâm

Quả nhiên Thẩm Lương Thần lập tức khôi phục vẻ mặt lãnh đạm độc miệng nói "Rất vinh hạnh, có lẽ chuyện sẽ trở nên rất thú vị cũng không chừng."

Đàm Dĩnh thấy trông mắt anh lạnh băng, nghĩ nghĩ cuối cùng quyết định không kích thích anh nữa

.....edited by Khuynh Lâu.....

Thẩm Lương Thần phải đối mặt với cả một cục diện rối rắm, Đàm Dĩnh có thể giúp hẳn xử lý một vài việc vặt đơn giản, chờ cô bận rộn với việc bên này, thấy anh còn cầm điện thoại liên lạc những người khác. Nhưng sự tình tựa hồ so với bọn họ tưởng tượng còn phiền toái hơn nhiều, mặc kệ ra giá bao nhiêu tiền những nhà cung cấp anh liên lạc đều lắc đầu cự tuyệt. Nghĩ đến cũng là, đi hướng giải quyết trực tiếp vấn đề chính đã không tốt rồi, anh tưởng đi đường tắt sẽ đơn giản như vậy sao?

Lúc này đã hơn chín giờ đêm, bên ngoài khắp nơi đều sáng ánh đèn, Đàm Dĩnh đã không giúp được anh cái gì, dứt khoát quần khăn quàng cổ chạy đi

Cô đang làm thì chạy xuống gặp người tuyết, năm nay mùa đông đặc biệt lạnh, cô chưa kịp làm gì cả thì mùa đông đã muốn đi qua. Trước kia Thẩm Lương Thần sẽ cùng cô làm những việc ngây thơ như thế này, khi đó anh không bận rộn như bây giờ, cô cũng không phiền não, bọn họ tuy rằng vẫn cãi nhau như trước, nhưng so với trước kia vui hơn nhiều

Thời gian vui sướng luôn ngắn ngủi, những kí ức kia tràn về như là họ đã qua một đời, tuy rằng người kia cách cô chỉ có một đường ngăn cách

Đàm Dĩnh vừa mới gặp một nửa thì Thẩm Lương Thần bước đi ra, anh đứng tại trên bậc thang, biểu tình cứng đờ. Ánh mắt của anh hơi hơi liếc qua người tuyết vẫn chưa thành hình, nói với cô: "Đi thôi."

Đàm Dĩnh cũng không hỏi là đi đâu, phúi phúi bông tuyết trên tay liền vội vàng đuổi kịp anh, đi được nửa đoạn cô vẫn quay đầu lại nhìn người tuyết bé nhỏ

Đây là trận tuyết cuối cùng của năm nay, cô cuối cùng vẫn không thể gặp người tuyết được nữa rồi——

Thẩm Lương Thần đưa cô đến một nhà hàng, điều kiện nơi này không bằng Thanh Châu nhưng thoạt nhìn khung cảnh cũng không tệ, vừa nhìn thì biết anh có dụng ý. Đàm Dĩnh suy đoán Thẩm Lương Thần nhất định là có hẹn, quả nhiên hai người đẩy cửa phòng ra, đã sớm có người chờ đợi ở bên trong.

"Thẩm tổng." Đối phương là một người đàn ông trung niên, nhưng thoạt nhìn rất phong độ, thấy hai người tiến vào vội vàng đứng dậy bắt tay Thẩm Lương Thần

Thái độ Thẩm Lương Thần cũng không kiêu căng, trên mặt vẫn lễ phép mỉm cười, "Trương tổng, đã lâu không gặp."

"Ai, quả thật đã lâu lắm rồi." Trương tổng nắm tay anh không buông ra, bộ dáng thâm hậu, "Nói ra cũng là do duyên phận a, ở nơi này lại gặp nhau. Tôi còn tưởng rằng tết âm lịch chỉ có mình tôi tặng ca thôi chứ!"

"Ông đây là một quý nhân bận rộn, tôi làm sao có so với ông được" Thẩm Lương Thần vậy mà cũng có lúc ôn hoà như vậy, Đàm Dĩnh nhìn không được liếc mắt nhìn anh

Kế tiếp hai người đàn ông ôn hoà ngồi bàn chuyện trên bàn cơm, Đàm Dĩnh hoàn toàn không chen miệng vào được, dứt khoát chuyên tâm ngồi ăn, hồi nãy cô còn tưởng rằng Thẩm Lương Thần không muốn bàn chuyện công việc nữa là

Bữa ăn được hơn hai mươi phút, rốt cuộc nghe được Thẩm Lương Thần vô tình nhắc tới, "Vâng, lần trước tôi còn nghe chị nhắc tới ông, nói Trương tổng vô cùng trượng nghĩa, lại quen biết rộng, là một người bằng hữu đáng để kết bạn."

"Có đâu chứ" Trương tổng vừa nghe tên Thẩm Bảo Ý thì cả khuôn mặt đều hồng, ánh mắt đều bắt đầu trở nên khác thường, "Là Thẩm tổng khen nhầm thôi."

Đáy mắt Thẩm Lương Thần hiện lên ý cười, lại có chút lãnh đạm, "Chị ấy ngược lại vẫn luôn luôn khen ông, không bằng lần sau hẹn chị một bữa cơm?"

"Được chứ?" Trương tổng biểu hiện kích động không thôi, bộ dáng nóng lòng muốn thử, "Mà Thẩm tổng bận rộn như vậy, có khi nào rảnh đâu"

"Nói tới cũng là, chị ấy gần đây có chút bận rộn" Thẩm Lương Thần nói xong lộ ra vẻ mặt lo lắng

Trương tổng lập tức liền nói tiếp: "Sao vậy?"

"Cũng không có gì, chỉ là gần đây có đợt hàng xảy ra vấn đề, bởi vì thời tiết nên không thể giao hàng đúng hẹn, vì chuyện này nên chúng tôi bồi thường không ít tiền" Thẩm Lương Thần nói xong biểu tình đặc biệt tiết hận (hồi tiết + hối hận), "Kỳ thật tiền bồi thường không quan trọng, chỉ là chị ấy lo lắng Thịnh Thế sẽ bị tổn hại danh dự."

Trương tổng nghe được liên tục gật đầu, "Cái này đúng là... A, tôi có biện pháp a!"

Thẩm Lương Thần một bộ dáng kinh ngạc, "Trương tổng ngay cả chuyện này đều có thể giúp chúng tôi một tay?"

Trương tổng hắc hắc cười một tiếng, "Cậu cũng biết đây là quê hương của tôi mà? Tôi có người cháu hay chạy xe đường dài, quen biết rộng, hơn nữa lại thành thực giao thông ở đây, nói không chừng có thể có biện pháp gì đó"

"Tôi xấu hổ lắm" Thẩm Lương Thần khóe miệng mang theo vài ý cười, làm Đàm Dĩnh ngồi sau liền lạnh run

Người này cũng quá giáo hoạt, vốn chuyện này phải trì hoãn rất lâu mới giải quyết xong, anh thế mà chỉ một bữa cơm liền giải quyết hết, hơn nữa còn dùng danh nghĩa của Thẩm Bảo Ý, không biết sau này Thẩm Bảo Ý biết chuyện, sắc mặt sẽ biến thành cái dạng gì đây?

Trương tổng vừa lấy di động ra vừa an ủi anh: "Chỉ là chuyện nhỏ, cậu không phải là người ở đây, mấy thứ sẽ không rành bằng tôi, hơn nữa bây giờ là cuối năm, dân bản xứ ở đây không giạt dây thì sẽ không ảnh hưởng đến mặt mũi của cậu đâu"

Đàm Dĩnh cũng tràn đầy đồng cảm, Trương tổng nghĩ tới hướng giải quyết giống như Thẩm Lương Thần đã đưa ra, còn kèm theo người hỗ trợ chuyển tuyến trung gian

Trương tổng cầm điện thoại ra ngoài liên hệ với đối phương, Thẩm Lương Thần rót cho mình một li trà, một bộ bộ dáng nhàn nhã.

Đàm Dĩnh khinh bỉ mắng: "Gian thương."

Thẩm Lương Thần uống ngụm trà, lạnh lạnh nhìn cô một cái, "Em nói anh?"

"Chẳng lẽ là tôi?"

Nhìn vẻ mặt đùa cợt của cô, Thẩm Lương Thần vẫn gật gật đầu thừa nhận, "Quả thật, nói em thông minh, thật là vũ nhục hai từ này"

"..." Chẳng lẽ hai chữ này là lời ca ngợi sao?!

Thẩm Lương Thần hình như còn đang suy nghĩ cái gì, có chút xuất thần, Đàm Dĩnh không kềm chế được hỏi: "Trương tổng này thoát nhìn rất thích chị của anh, đến lúc đó anh sẽ không nuốt lời chứ?"

Người này rõ rệt đang lợi dụng Trương tổng, cô thấy vẻ mặt Trương tổng nhiệt tình như vậy có chút không đành lòng

"Chuyện gì?" Thẩm Lương Thần quay đầu lại, rất nhanh tỉnh táo lại, "Em nói chuyện ăn cơm?"

Đàm Dĩnh gật gật đầu, cô không nghĩ Thẩm Bảo Ý sẽ cùng vị Trương tổng này ăn cơm, nhưng cô cảm thấy vị Trương tổng này tuy vậy mà xứng Thẩm Bảo Ý, nhưng rõ ràng là không hợp nhau. Nội tâm của Thẩm Bảo Ý còn cách xa vị Trương tổng này vài con phố.

Thẩm Lương Thần hơi hơi nhếch nhếch môi, "Như thế nào, cá nhân anh phi thường chờ mong bữa ăn đó, nhất định sẽ không nuốt lời."

Đàm Dĩnh nhìn nụ cười kia của anh thì nhin không được rung mình một cái, Thẩm Lương Thần bây giờ rất khác trước kia, khi cười đều để lộ ra một cổ hàn ý nồng đậm

.....

Sự việc thuận lợi hay không, còn phải chờ tin tức từ cháu vị Trương tổng kia nữa, mà Thẩm Lương Thần tựa hồ đã nắm chắc phần thắng. Lúc trở về thoát nhìn tâm tình anh rất tốt, tuy rằng vẫn nhăn mặt như trước, nhưng Đàm Dĩnh có thể cảm giác được. Quả nhiên xe chạy được một đoạn, Thẩm Lương Thần bỗng nhiên nói với cô: "Ngày mai sẽ là giao thừa, chúng ta sẽ không quay về."

Đàm Dĩnh ngoài ý muốn quay đầu, "Không phải có thể giải quyết chuyện ngay lập tức sao?"

Thẩm Lương Thần nói nghiêm trang, Phải chắc chắn 100% không có rui ro"

Đàm Dĩnh trầm mặc, thử thăm dò hỏi: "Vậy khu mộ của ba mẹ tôi _____ "

"Không có anh phân phó, không ai dám động vào"

Nghe anh nói như vậy, lòng Đàm Dĩnh cuối cùng cũng trầm xuống, thế trận trước kia hẳn dồn cô vào, cô không khỏi tức giận cùng khổ sở. Thông qua chuyện này cô ngày càng hiểu con người Thẩm Lương Thần bây giờ, cũng càng hiểu thêm cô với anh quá chênh lệch nhau

Muốn thoát khỏi anh, so với nàng tưởng tượng ngày càng khó khăn hơn nhiều

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng Đàm Dĩnh liền bị Thẩm Lương Thần đánh thức, người nọ dùng thẻ phòng cô thật tự nhiên như thẻ của hẳn. Đàm Dĩnh trầm mặt lên án, "Tôi muốn trách cứ bọn họ, nhưng vì cái gì chuyện của anh thì riêng tư, còn của tôi thì không phải!"

Thẩm Lương Thần đã chờ xuất phát từ sớm, hôm nay anh ăn mặc thật tùy ý, áo phông kèm theo áo lông, cả người anh nhu hòa hơn trước. Anh vờ như không thấy biểu tình ai oán của cô, trực tiếp đi qua kéo rèm, "Nếu chậm, cho em đi bộ"

Đàm Dĩnh biết Thẩm Lương Thần anh là cái người có thể làm ra chuyện vô sỉ này, liền giơ ngón giữa với bóng lưng hẳn

Giờ này bầu trời bên ngoài dù vẫn còn xanh thẫm, nhưng vẫn rất sáng sủa, bóng dáng của cô đều bị phản chiếu bởi ánh sáng qua cái cửa sổ sát đất,

bao gồm cả hình ảnh cô giơ gối đầu múa may sau lưng anh

Thẩm Lương Thần trầm mặt quay đầu lại, Đàm Dĩnh lập tức đem gối đầu ôm vào trong ngực.

"Ba..." Anh chưa kịp hô con số còn lại, Đàm Dĩnh đã chạy thật nhanh vào phòng tắm

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tết Âm Lịch

Xe chạy đường núi, trời chưa sáng hẳn, xung quanh đều đen như mực, lặng ngắt như tờ. Đàm Dĩnh nhìn ngoài cửa sổ, ánh đèn quốc lộ như kéo dài vô tận, dường như không có điểm dừng

Cô nhin không được hỏi người bên cạnh, "Đi đâu vậy?"

"Yên tâm, sẽ không đem em đi bán đâu"

Anh từ chối trả lời câu hỏi, Đàm Dĩnh cũng lười đòi co với anh, dù sao người này đã không muốn nói rồi thì hỏi cũng vô dụng

Đường đi rất khó khăn, đường núi dốc đứng gập ghềnh, vẻ mặt Thẩm Lương Thần nghiêm túc, phải lái cực kì cẩn thận, Đàm Dĩnh dần dần cũng không muốn nói gì, lời nói trong bụng đều nghẹn ở cổ họng. Lái xe hơn một giờ, núi non trùng điệp, có ánh nắng chiếu xuyên qua những tán lá cây trong rừng, sương mù bao phủ khắp nơi, trên đỉnh những dãy núi đầy những mảng tuyết trắng xoá, khung cảnh vô cùng hùng vĩ nhưng vậy nhưng chẳng ai có tâm trạng quan tâm

Đi xuyên qua một đường hầm rất dài, rốt cuộc bọn họ cũng thấy một toán xe tải dài đang đỗ ở bên đường, một cánh đàn ông mặc áo măng tô đang đứng đó đùa giỡn, trong đó có vị Trương tổng kia là nổi bật nhất

Thẩm Lương Thần vừa đỗ xe, vị kia Trương tổng kia đã chủ động đi tới. Ông cười cười chào hỏi với Đàm Dĩnh, liền bắt đầu nói chuyện chính với Thẩm Lương Thần, "Đã chuẩn bị xong, sẽ xuất phát ngay, cậu có muốn nhìn xem một tí không?"

"Cách làm việc của ông làm tôi rất yên tâm." Thẩm Lương Thần cười, từ trong đáy lòng nói một câu, "Lần này thật sự cảm ơn ông."

Trương tổng là một người vô cùng thú vị, lớn tuổi rồi còn cười rộ lên một cách xấu hổ, "Giúp đỡ chút đỉnh mà thôi, giữa bạn bè không phải nên như vậy sao? Cậu giúp tôi, tôi cũng giúp cậu một chút, ai mà chả có khó khăn."

Đàm Dĩnh nhìn ông lộ ra vẻ mặt thật thà, trong lòng không khỏi thờ dài, vị Trương tổng này thật đúng là một người rất tốt. Thẩm Lương Thần thấy cô xuất thần nhìn chằm chằm Trương tổng, ánh mắt sắc bén quét tới, âm điệu hạ thấp vài phần, "Ngần người cái gì?"

Trương tổng đã đi qua nói chuyện với cháu của mình, mặt Đàm Dĩnh liền lộ ra vài phần khinh miệt nói với anh: "Chỉ là có chút cảm động thôi, cùng là thương nhân nhưng sao lại khác nhau như vậy? Có người lợi ích là trên hết, có người lại thành tâm giúp đỡ vì tình cảm. Đáng tiếc thật, những tâm ý kia đều tặng cho một tên gian xảo..."

Đối với chuyện này trong lòng Đàm Dĩnh rất khinh thường Thẩm Lương Thần, chung quy chuyện quan tâm về danh dự của Thịnh Thế đều là giả dối! Anh chỉ là thông qua chuyện này để chứng tỏ năng lực của mình mà thôi, vừa muốn chứng minh cho Thẩm Trạch Nghiệp xem, vừa tính toán làm cho Thẩm Bảo Ý xấu hổ.

Nói tới đây cũng không có gì đáng trách, mà hôm nay khi cô thấy tình hình giao thông, trong lòng liền rất không thoải mái. Vì miếng ăn, đám người vận chuyển này bất chấp mọi hiểm nguy, nếu như một trong những chiếc xe này gặp rủi ro thì sao bây giờ?

Đêm nay chính đêm giao thừa, bọn họ phải nên ở nhà với vợ con và cha mẹ mới đúng

.....edited by Khuynh Lâu.....

Thẩm Lương Thần đương nhiên biết Đàm Dĩnh đang khinh bỉ mình, nhưng kì lạ là anh không so đo với cô, ánh mắt u trầm nhìn cô một cái thì quay đi

Đàm Dĩnh vốn đang chuẩn bị sức lực để cãi nhau với anh, đâu ngờ anh lại có loại phản ứng lãnh đạm này đâu? Nhất thời cô có cảm giác mình bị đánh một cái

Đoàn xe phía trước đã chất đủ hàng hoá, Thẩm Lương Thần cùng người phụ trách bàn bạc một hồi, tất cả đám tài xế đều lên xe mở khoá chuẩn bị xuất phát.

Trải qua một đêm, tuyết trên đường tan đi một chút, như so với trước thập phần nguy hiểm hơn, con đường bây giờ trở nên đặc biệt khúc khuỷu. Đoạn đường phía trước chật chội trơn ướt, kéo dài một đường đến tận dãy núi bên kia, bên đó có nguy hiểm gì hay không chẳng ai biết rõ

Trong lòng Đàm Dĩnh có chút bất an, đứng tại chỗ khẩn trương nhìn bọn họ, vừa lúc Thẩm Lương Thần cũng đang chậm rãi đi tới. Anh lên xe rồi mở khoá, hơi nhíu mày nói với cô: "Lên xe."

Đàm Dĩnh không nghĩ tới, Thẩm Lương Thần không đem xe rời đi, ngược lại còn lái xe đi theo đoàn xe trung chuyển. Cô ngoài ý muốn ngây người vài giây, "Anh —— "

"Anh nên cao hứng vì làm cho em giật mình mới đúng, em vẫn nghĩ anh là tên cầm – thú lạnh lùng như vậy à" Anh cười lạnh lùng, ánh mắt lạnh như lưỡi dao

Đàm Dĩnh mím môi không lên tiếng nữa, quyết định này của Thẩm Lương Thần làm cô có chút ngoài ý muốn, cô còn cho rằng người này đã lãnh khốc đến tận xương tuỷ

.....

Đoàn xe đi với một tốc độ thông thả, giữa núi rừng hoang vu, ánh mặt trời toả sáng làm cho tuyết đọng trên đường tan dần, cho nên mọi người đều đặc biệt cẩn thận. Đàm Dĩnh này giờ không nói chuyện với Thẩm Lương Thần, sắc mặt người nam nhân rất khó nhìn, hình như là đang mất hứng, bộ dáng cô ngược lại thản nhiên như không có gì, chỉ nhìn chằm chằm phong cảnh ngoài cửa sổ

Hai bên đường có rất nhiều cây tùng, có thể nhìn thấy hai ba chú sóc con chạy lui chạy tới trên đường, cảnh này chẳng thể ngắm lúc ở Thanh Châu, Đàm Dĩnh vui sướng lấy điện thoại di động ra chụp mấy tấm ảnh.

"Răng rắc" có tiếng vang lên, cô cảm giác nhiệt độ bên trong xe ngày càng thấp hơn, cô quay đầu nhìn người đang lái xe đang hé hé môi, hình như có sinh khí hơn khi nãy. Anh mở miệng nói với giọng lạnh băng, "Còn có tâm tình chụp ảnh, không sợ xe lao xuống vực à?"

Cô cất điện thoại xong, mặt không thay đổi trả lời anh, "Không sao, anh sẽ không bao giờ để cho bản thân anh gặp chuyện không may, cho nên tôi một chút cũng không lo lắng." Nói xong còn miễn phí tặng kèm thêm một nụ cười

Thẩm Lương Thần "Hừ" một tiếng không nói gì nữa, sắc mặt so với khi nãy càng thú vị hơn

Nhớ tới lúc trước anh luôn làm cho cô khó chịu, bây giờ Đàm Dĩnh cũng bắt chước làm cho anh khó chịu

Không khí xấu hổ quỷ dị này kéo dài cả ngày, sắc trời cực kì ảm đạm, họ quyết định dừng ở một khách sạn ven đường để ăn no một trận

Lúc này TV bắt đầu chiếu "Tiệc tối liên hoan cho Tết Âm Lịch", rồi chiếu cảnh các bàn cơm tất niên của các nhà, Đàm Dĩnh nhìn chỉ cảm thấy thật khó tin, vài ngày trước cô còn hẹn ăn cơm tết với Trình Quý Thanh... Nay lại cùng một đám người không quen biết ngồi chung bàn ăn lẩu.

Điện thoại của Trình Quý Thanh vẫn chưa gọi được, nhưng bây giờ Đàm Dĩnh không còn lo lắng nữa, bởi vì hôm qua Thẩm Lương Thần cuối cùng cũng có lương tâm nói cho cô biết, anh ta quay về Mỹ thăm cha mẹ. Tuy rằng không biết giữa họ phát sinh chuyện gì, nhưng cô biết anh ta an toàn là được rồi

Cô vuốt ve di động, cuối cùng vẫn chúc tết Trình Quý Thanh qua blog, cô không có nhiều bạn, tính đi tính lại chỉ có mấy người đó là bạn thôi

Thẩm Lương Thần ngồi bên cạnh cô, qua sát toàn bộ hành động của cô, khoé môi cong cong biểu lộ sự căng thẳng

Đàm Dĩnh không ngờ mình vừa mới nhận một cái thì đã có tin nhắn hồi âm, một dãy số nước ngoài gọi tới, không cần đoán cũng biết là ai, cầm di động đứng lên, Thẩm Lương Thần ngồi bên âm u nhìn chăm chăm cô, ánh mắt kia hận không thể đánh bay cái điện thoại trong tay cô

Đàm Dĩnh nói "Xin lỗi" với những người trong bàn rồi đi ra ngoài, dù sao ở đây có nhiều người, Thẩm Lương Thần sẽ không làm khó cô

"Chắc là bạn trai gọi rồi. Thẩm tổng không phải tôi đã nói với cậu rồi sao, tặng ca vào dịp tết âm lịch cậu nên tìm một trợ lí nam nha, người ta là con gái nên bất tiện lắm" Trương tổng cười trêu ghẹo, không phát hiện thần sắc Thẩm Lương Thần cực kì khó coi

Thẩm Lương Thần uống ngụm trà, rồi mới bật cười, "Cô ấy đâu có bạn trai gì đâu"

Trương tổng bắt đầu ngửi được mùi vị kì quái, thần bí hề hề lại gần hỏi: "Cậu trong chuyện gì cũng rõ ràng rành mạch mà. À, tôi nhớ rõ trước đây cậu không bao giờ dùng chọn một cô gái làm thư kí!"

Lời nói này làm mọi người ở đây nhìn anh mập mờ, Thẩm Lương Thần cũng không giải thích nhiều, chỉ ý vị thâm trường nói: "Cô ấy là bạn

từ nhỏ cùng lớn lên với tôi, tôi rất yên tâm giao việc cho cô ấy"

"Nguyên lai là thanh mai trúc mã à ——" Trương tổng hiểu ý cười, "Vậy phải nắm bắt cơ hội, nói thế nào đi nữa, gần quan được ban lộc, cô ấy lớn lên xinh đẹp như vậy, chắc là rất nhiều người theo đuổi nha"

Thẩm Lương Thần nhìn xuyên qua cửa kính trong sân, Đàm Dĩnh đứng ở đó đang nghe điện thoại, khoe miệng mang theo ý cười, vẻ mặt này lúc cô ở gần anh anh chưa bao giờ thấy qua

Anh nhú nhú mày, trong đầu lại bắt đầu hiện lên những hồi ức không vui, biểu tình thêm ủ dột

"Xem xem, chắc là cô ấy có rất nhiều người theo đuổi rồi!" Trương tổng nhìn sắc mặt anh liền đoán được một hai ngay, cười ha ha, "Người nợ tám đời nhà hăn đã làm cái gì khiến cho cậu canh cánh trong lòng giữ vậy? Nhìn mặt đều đen hết cả kìa."

Thẩm Lương Thần căng thẳng để tay lên bàn, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ không quan tâm, "Đừng nói bừa, con gái da mặt mỏng, cô ấy quay lại nghe thấy khóc bây giờ."

.....

Ngay lúc này ở trong sân, thanh âm Trình Quý Thanh từ trong sóng điện thoại truyền qua rõ ràng, trầm thấp dễ nghe, "Xin lỗi, muộn như vậy mới gọi cho em"

"Không có việc gì, anh... Có phải là gặp chuyện gì rồi không?" Đàm Dĩnh muốn hỏi có phải Thẩm Lương Thần đã làm cái gì rồi không, bằng không tại sao Trình Quý Thanh đang yên đang đẹp tự nhiên về Mỹ, như hỏi như vậy hình như không thích hợp lắm

Trình Quý Thanh quả nhiên là không muốn trả lời, anh trầm ngâm một lát, chỉ hàm hồ nói: "Có một số chuyện phiền phức, nhưng đã giải quyết được rồi."

"Giải quyết được thì tốt" Đàm Dĩnh cười, cảm thấy bây giờ không biết nói gì, vì thế chủ động nói tiếp, "Tết âm lịch vui vẻ"

"Em cũng tết âm lịch vui vẻ nhé." Không biết có phải là cách nhau qua điện thoại hay không, giọng của anh hôm nay đặc biệt ôn nhu, khác nhau một trời một vực với vị tổng biên tập chỉ biển áp bức cô

Đàm Dĩnh cảm thấy không khí lạ lạ, đầu óc trống rỗng cười ngượng ngùng, cố ý buông lỏng nói: "Lần đầu tiên tưởng được khoe khoang tài nghệ với anh, tiện thể hồi lộ vị tổng biên tập của chung ta, xem ra là không thành rồi."

Trình Quý Thanh thế nhưng cười nói, "Lần sau anh về nhất định sẽ có cơ hội"

"Vâng" Đàm Dĩnh hàm hồ trả lời một câu, có cơ hội hay không đã không phải do cô quyết định nữa, cô không muốn liên lụy tới Trình Quý Thanh.

Hai người trầm mặc, Đàm Dĩnh nhìn thấy vị Trương tổng kia đã đứng ở cửa vẫy vẫy mình, vì thế đành nói với bên kia đầu dây: "Vậy tôi cúp máy trước nhé tổng biên"

Trình Quý Thanh sau một lát mới đồng ý, trước khi cô cúp máy bỗng nhiên nói: "Thật ra đây không phải là lần đầu cô bé, đây là lần thứ hai rồi, lần thứ hai anh thất hứa, xin lỗi em"

"Hả?" Đàm Dĩnh còn chưa định thần, đầu dây bên kia đã cúp máy

Cô sững sờ tại chỗ, cố gắng nhớ lại cũng không nhớ được trước đây hai người họ đã hứa với nhau cái gì, chẳng lẽ tổng biên tập thật sự gặp phải chuyện rắc rối khó giải quyết, bằng không tại sao lại nói chuyện không có logic gì hết trơn vậy?

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Vết Sẹo Còn Chưa Khỏi Hằn

Đàm Dĩnh vừa quay lại bàn ăn, những người ở đây hiểu chuyện không tiếp tục đề tài khi nãy nữa, cô vừa tốt nghiệp không bao lâu, vẫn còn rất ngây ngô chưa hiểu sự đời, mọi người lo rằng cô da mặt mỏng sẽ khóc nhè mất

Không khí ấm cúng đêm âm lịch dần dần trở nên kì lạ, Trương tổng trò chuyện một tí thì liền kể về sự nghiệp của mình, trong lời nói tràn đầy xúc cảm, "Tôi nghèo đến nỗi trong túi áo lúc đó chỉ còn vài đồng, xe cũng không dám ngồi, mỗi ngày trong đầu chỉ suy nghĩ một chuyện duy nhất, tiền. Lúc ấy chả dám nghĩ đến chuyện gì cảm, chỉ cần có tiền, những thứ trước đây chê bỏ tôi đều lục lại đem về."

Mọi người trong bàn im lặng như tờ, chỉ còn nổi lẩu nóng hồi đang sôi ầm ầm toả khói trắng nghi ngút

Đàm Dĩnh nghe được thì thất thần, cô ở tuổi này chưa bao giờ trải qua khó khăn gian khổ như vậy, nhưng mấy ngày này ở một mình cô cũng hiểu được đời sống sinh hoạt của cô khốn khó thế nào

Trương tổng nói xong lại trầm thấp cười một tiếng, "Bây giờ có tiền rồi, nhưng có một số thứ bây giờ tôi mới biết là không thể mua được bằng tiền, chẳng hạn như tình cảm."

"Ý của ông là, có phải là lúc trước..."

Có người trêu chọc ông, Trương tổng cũng thành thật thừa nhận, "Lúc trước có một cô gái tôi rất thích, người ta đối với tôi cũng thật lòng thật dạ,

không ngại tôi nghèo khó bần hàn. Mà lúc ấy tôi nào biết, tưởng cô ấy thích tôi sẽ không bỏ tôi đi, nên không bao giờ để ý đến tâm trạng của cô ấy"

Đàm Dĩnh có chút xúc động, khẽ giọng nói tiếp: "Sau đó thì sao?"

"Cô ấy cười người khác, con của cô ấy bây giờ đã được sáu bảy tuổi" Trương tổng cười ha hả cúi đầu uống một ngụm nước, không biết trong lời nói đó của mình có bao nhiêu chua xót

Hồi lâu ông mới thở dài một hơi nói: "Có một vài thứ, nếu như cô có cả thế giới cũng không bao giờ đổi lấy được, tình cảm chính là thứ như vậy, không mất đi thì sẽ không biết cái gì là quan trọng với mình nhất"

Đàm Dĩnh không nói thêm, lặng lẽ cúi đầu ăn. Đạo lý này mỗi người đều hiểu, ai cũng sẽ phạm sai lầm, cuộc đời con người kì diệu như vậy đấy

Vừa liếc nhìn Thẩm Lương Thần thì thấy gương mặt anh có chút đăm chiêu, anh nhếch nhếch môi cười, hiếm lắm mới mở miệng cho ý kiến, "Nên một khi đã biết được cái gì quan trọng nhất rồi, thì sẽ dùng trăm phương nghìn kế để giữ nó lại bên mình, sẽ không bao giờ để bản thân có cơ hội hối hận phải không."

Trương tổng giật mình, không khỏi cười to, "Đúng đúng, đúng là nam nhi, nói chung phải thật quyết đoán, ai cũng phải kết hôn rồi sinh con mà... Nhưng nói đến cùng tôi vẫn là người xứng đáng nhất ấy chứ."

Không khí liền bị ông làm cho sôi động hẳn lên, một đám đàn ông cười vang khanh khách. Không biết có phải là ảo giác hay không, Đàm Dĩnh luôn cảm thấy lúc Thẩm Lương Thần nói câu kia ánh mắt anh dường như cố ý xẹt qua người mình, nhưng cô hoàn toàn không suy tưởng đó là lời nói dành cho cô

Nói tới đây, đời này người duy nhất Thẩm Lương Thần sợ mất đi chỉ có mình Lê An Ni mà thôi. Cô vẫn còn nhớ dáng vẻ thất hồn lạc phách của

anh trong trận hoả hoạn năm đó, nếu như không yêu thật lòng, làm sao phải để ý đến như vậy?

Nói chung mỗi tình đầu của cô đã có người yêu nên cô không thể làm làm anh yêu cô, khó trách cô ở bên cạnh anh lâu như vậy, vẫn thất bại thảm hại. May mắn hiện tại bây giờ cô đã hiểu chuyện, nếu không cô sẽ ngu xuẩn trong bao lâu nữa?

.....edited by Khuynh Lâu.....

Giữa trưa mồng một, đoàn xe rớt cuộc cùng đến nơi đúng hẹn, do có Thẩm Lương Thần theo sau, nên các thương nhân đối tác tiếp đãi anh rất tốt. So với ngày hôm qua lời ngắn gọn, thần sắc nghiêm nghị, hôm nay mặt mày ông thoạt nhìn rất hớn hở, "Thẩm tổng thật tận tình làm ông Lưu tôi đây rất khâm phục, đúng là hậu sinh khả úy."

(Hậu sinh khả úy: thế hệ sau tài giỏi hơn thế hệ trước)

"Có gì đâu, đây là việc thôi phải làm, tôi phải cảm ơn Lưu tổng đã chấp nhận tin tưởng chúng tôi."

Người họ Lưu kia càng thêm khiêm tốn cười với anh, "Có người như cậu phụ trách, tôi có thể tin tưởng Thịnh Thế hơn rồi"

Lại là kiểu a dua nịnh nót cũ rích, Đàm Dĩnh nghe được thì khoe miệng run rẩy, ngược lại là Trương tổng nói với cô: "Thẩm tổng rất thủ đoạn, chẳng màng ở trong tình cảnh độc địa cũng có thể tung ra cú đòn tuyệt mỹ, tôi phải học tập cậu ta một chút rồi."

Đàm Dĩnh nghe được thì trong lòng cả kinh, nguyên là vị Trương tổng này cũng biết Thẩm Lương Thần đang lợi dụng ông

Trương tổng nhìn cô biểu tình ngạc nhiên, không khỏi mỉm cười nói: "Business is business, Thẩm tổng có dã tâm cũng có thủ đoạn, có thể học

được từ cậu ấy một ít thứ đấy chứ"

Đàm Dĩnh mắt nhìn Thẩm Lương Thần đứng cách đó không xa, biểu tình nhất thời có chút phức tạp.

"Nếu anh đã cố giao hàng đúng hạn, vì sao còn gọi cho bọn họ xin kéo dài thời gian giao hàng?" Lúc trở về Đàm Dĩnh nhin không được hỏi Thẩm Lương Thần, trước đó cô nghĩ anh chỉ phòng trừ chuyện nhờ không may xảy ra, nhưng bây giờ hình như chuyện không phải như cô tưởng

Thẩm Lương Thần hơi làm trầm ngâm nói: "Rất đơn giản, nếu như không có cuộc điện thoại hôm qua, hôm nay anh giao hàng đúng hạn, công của anh cùng anh vị nhân viên kia sẽ trở thành công cốc. Mà bây giờ em cũng thấy được, chúng ta gây dựng lợi nhuận bằng cách làm chơi ăn được, Lưu tổng sẽ tiếp tục hợp tác với Thịnh Thế, hơn nữa sẽ trả giá cao cho đơn hàng của chúng ta"

Anh ta quá thủ đoạn đi? Đàm Dĩnh trong thâm tâm lặng lẽ rùng mình một cái, so với Thẩm Lương Thần, cô quả thực kém không chỉ có một nửa, hơn nữa cô càng nhìn Thẩm Lương Thần trước mặt, càng cảm thấy run sợ, giống như trước kia cô chưa bao giờ một lần nhìn rõ nội tâm hẳn

Thẩm Lương Thần thấy sắc mặt cô khó coi, nhíu nhíu mày: "Sao vậy?"

"Không có gì." Đàm Dĩnh quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, trong đầu bỗng nhiên lóe lên một ý niệm đáng sợ —— nếu bây giờ cô không đủ năng lực thoát khỏi Thẩm Lương Thần, không bằng bây giờ học tập vài thứ trên người của anh để đủ lông đủ cánh, sau đó sẽ...

Nhưng ý niệm này chỉ chợt lóe qua trong đầu cô, cô nghi ngờ chính mình có phải là do ở chung với Thẩm Lương Thần lâu quá nên bắt đầu trở nên đáng sợ hay không

Thấy trên mặt cô trắng xanh luân phiên, Thẩm Lương Thần rốt cuộc không kềm chế được mở miệng hỏi, "Có phải Trình Quý Thanh nói gì với em không?"

"Hả?" Đàm Dĩnh chưa phục hồi lại tinh thần, biểu tình có chút hoảng hốt, sau một lúc lâu mới lắc đầu, "Không có."

Sau đó cô liền cảm thấy có chút gì đó không thích hợp, Thẩm Lương Thần sao lại hỏi như vậy? Hình như rất sợ Trình Quý Thanh sẽ nói gì đó với cô? Thẩm Lương Thần hình như không tin lời của cô, mi tâm nhíu chặt, mà biểu tình của anh như vậy càng chứng minh suy đoán của Đàm Dĩnh là đúng

Đàm Dĩnh im lặng thanh sắc cười cười, có chút che dấu, "Tôi không sợ anh lấy mảnh đất kia uy hiếp tôi hay sao? Tôi đâu có gan lừa anh."

Lời làm cho khoé môi Thẩm Lương Thần mím lại, anh hung hăng nhìn cô một cái, ngược lại khoé môi hơi giương lên, "Biết thì tốt. Hai ngày nay biểu hiện của em không tệ, tiếp tục như vậy đi."

Đàm Dĩnh sắc mặt trầm lại, im lặng

.....

Tuy rằng khổ cực một ngày một đêm, nhưng việc lần này không thể nghi ngờ được rằng thật sự Thẩm Lương Thần đã cho Thẩm Bảo Ý xinh đẹp một cú đá ngoạn mục. Đang trên đường về điện thoại hân rung liên hồi, đầu tiên là Thẩm Trạch Nghiệp gọi đến, "Ba nghe nói, con đã xử lí xong, đúng là có phong thái của ba năm đó."

Ba anh hiếm khi khen anh, Thẩm Lương Thần nghe được lời này lại không có cảm xúc gì, đôi mắt lạnh như băng

Thẩm Trạch Nghiệp còn nói: "Ba nói với Bảo Ý, năm sau ban cổ phần của nó sẽ thưởng cho con thật hậu. Nhìn xem chị của con đối xử với con tốt chưa, khi trước dù con có chút thành kiến với nó nhưng nó vẫn không phân biệt đối xử chút nào."

"Vậy con phải cảm ơn chị đã ban cho con cơ hội lần này?" Thẩm Lương Thần mỉa mai nhếch môi cười, tròng mắt tối đi, ngay cả người tài xế và cảnh Đám Dĩnh đều có thể cảm nhận được anh đang tuột cảm xúc

Thẩm Trạch Nghiệp hiển nhiên cũng cảm nhận được con mình mất hứng, dừng một chút mới nói: "Sao con vẫn luôn có thành kiến với chị như vậy, ngay cả năm đó trận hoả hoạn kia con cũng —— "

Thẩm Lương Thần ánh mắt phút chốc thay đổi, khó chịu ngắt lời ông, "Không có việc gì con cúp đây."

Đầu kia rốt cuộc truyền đến tiếng la giận dữ của Thẩm Trạch Nghiệp, "Tên nhóc này, thái độ gì đây?!"

Sắc mặt Thẩm Lương Thần đã âm u đến độ mây đen dày đặc, có thể hô mưa gọi gió bất cứ lúc nào. Anh rõ ràng là đang khẽ cười, đáy mắt hiện lên một tia hàn ý mãnh liệt, "Đường núi tín hiệu không tốt, ba không phải gấp đến độ gọi con để kể rằng chị ấy đã thương em trai mình như thế nào chứ?"

Thốt ra lời này, làm cho Thẩm Trạch Nghiệp nửa ngày không biết nói cái gì cho phải, ông vừa tức vừa quát, "Được, ba nói xong chuyện chính rồi mới được cúp máy."

"Vâng." Thẩm Lương Thần cười cười, "Con còn tưởng rằng ba đã nói xong chuyện chính rồi từ sớm rồi."

Thẩm Trạch Nghiệp thật sự bị thằng con làm cho tức chết, bình tĩnh một chút mới mở miệng, nói: "Con bé Đám Dĩnh kia có phải đang ở cùng

con không?"

Câu này làm cho Đàm Dĩnh không được tự nhiên rút một cái, Thẩm Lương Thần lạnh lùng nói: "Ba hỏi làm gì?"

Thẩm Trạch Nghiệp không giận mà cười: "Con làm cái gì thì con biết rõ hơn ai hết mà, lần trước nói chuyện với con xong ba biết con sẽ nổi giận mà, dùng thủ đoạn này đem con bé trói bên người, sớm muộn gì con cũng sẽ hối hận."

"Chuyện này không cần ba bận tâm."

"Cho rằng ba bận tâm con? Ba là lo lắng cho con bé kia lại chịu ủy khuất. Chuyện này của con mà để cho Lê gia biết, con có nghĩ con sẽ đẩy nó đến bước đường kia không?"

Đàm Dĩnh chỉ có thể nghe được vài câu đứt quãng, không biết được Thẩm Trạch Nghiệp nói gì, nhưng chỉ biết là có liên quan đến cô, chỉ là sắc mặt người nam nhân bên cạnh càng ngày càng khó coi, điều này làm cho cô càng khẩn trương.

Quả nhiên Thẩm Lương Thần liền không nhịn được nói, "Con có chùng mực, như vậy đi"

Cách một sóng điện thoại nhưng Đàm Dĩnh cũng có thể cảm giác được Thẩm Trạch Nghiệp đang vô cùng tức giận, "Vô liêm sỉ, ba còn chưa nói xong!Đưa Đàm Dĩnh về nhà ăn cơm, về phần con, có về thì về cùng nhau đi"

Hình như Thẩm Trạch Nghiệp bị tức chọc tức không nhẹ, vừa nói xong thì điện thoại vừa tắt, trong khoang xe càng thêm im lặng. Đàm Dĩnh nhìn người bên cạnh tràn đầy lệ khí, nắm thật chặt ngón tay, thử dò xét nói: "Chú Thẩm nói gì với anh?"

Thẩm Lương Thần trầm mặt nhìn qua, bỗng nhiên cười cười, "Sao, mới hai ngày thì không tiếp tục làm bộ nữa à? Em chắc không cho rằng ông ta có thể giúp đỡ em đúng không?"

.....edited by Khuynh Lâu.....

Lúc đó chả ai nói gì, cả người Thẩm Lương Thần tràn đầy một cỗ khí âm trầm làm cho người ta sợ hãi, Đàm Dĩnh nắm chặt nắm tay, móng tay gần như bấm mạnh vào lòng bàn tay phẫn nộ

Chỉ nghe anh lại cười lạnh nói: "Bây giờ anh làm em khó chịu ngòi chịu đựng như vậy à?" Chưa gây khó dễ cho cô, chỉ là muốn cô yên tĩnh ngòi cạnh anh cũng không được?

"Đúng." Đàm Dĩnh cũng quay đầu nhìn anh, gượng cười không nổi, "Nếu như lúc trước lúc rời khỏi anh, tôi còn có thể ngẫu nhiên nhớ lại những hồi ức tốt đẹp, nhưng bây giờ một hồi ức tôi cũng không muốn."

Thẩm Lương Thần bỗng dừng quay đầu nhìn cô, đáy mắt như là có lửa đang thiêu đốt, không nghĩ cô thản nhiên nói thẳng như vậy, gân xanh trên trán đều nổi lên, nhưng anh mím môi không nói nửa lời

Mờng một đầu năm trên núi gần như vắng bóng con người, Đàm Dĩnh nói xong liền có chút sợ hãi, chọc giận Thẩm Lương Thần là bất lợi đối với cô, đều đã nhẫn nhịn anh hai ngày, vì sao cũng chịu nhẫn nhịn tiếp a?

Lòng ngực Thẩm Lương Thần kịch liệt phập phồng, không biết là do giận cô hay là giận ông Thẩm, may sao di động của anh lại vang lên, đây thần kinh Đàm Dĩnh mới có thể thả lỏng đôi chút

Cô nhìn ngoài cửa sổ điều chỉnh hô hấp, bên tai truyền đến âm thanh ôn nhu bất ngờ của Thẩm Lương Thần, "Ừ?"

"Em vừa nghe ba nói, chúc mừng anh." Bên kia có một giọng nữ truyền lại đây, mềm nhẹ nhẹ nhàng "Chờng nào anh về?"

Đàm Dĩnh dùng sức nhéo nhéo đầu ngón tay lạnh lẽo của mình, cố gắng không muốn nhìn không nghe. Mà Thẩm Lương Thần lại ngồi gần cô như vậy, từng chữ từng câu đều rõ ràng truyền vào tai cô, "Sao vậy, nhớ anh?"

Giọng điệu này nhẹ như lông vũ, xẹt qua trái tim sớm đã khô khốc của Đàm Dĩnh làm nổi lên một tia gợn sóng, mang theo một nỗi chua xót khó hình dung. Cô vẫn là con người trần tục, vết sẹo còn chưa khỏi hẳn, khó tránh khỏi cơn đau quay về

Lê An Ni đầu dây bên kia vẫn tĩnh tĩnh, mở miệng có chút thẹn thùng, lại có vài phần giận hờn thiếu nữa nói, "Em nói muốn đi với anh, mà anh không chịu."

Trùng hợp vừa lúc xe mới đi qua đường hầm, Đàm Dĩnh có thể thấy được ánh mắt Thẩm Lương Thần có ý cười, cặp mắt đen nhìn trân trân cô, nhng lời nói ôn nhu đó lại dành cho người khác. Anh gần từng chữ rõ ràng nói: "Sao anh có thể để em chịu khổ cùng anh được, bên này chán lắm."

"Thiệt không?" Lê An Ni hoài nghi nói, "Hình như tâm tình của anh rất tốt."

Mắt Thẩm Lương Thần nhìn người bên cạnh, ý tứ hàm xúc không rõ nói: "Công chuyện rất thuận lợi, đương nhiên là anh vui rồi."

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Duy Nhất Không Phải Là Bởi Vì Yêu

Do trước đó đã từ chối lời mời của Thẩm Trạch Nghiệp đến Thẩm gia, cho nên lần này Đàm Dĩnh khó có thể ngại ngùng nói "Không" tiếp, huống chi ông ấy đối xử rất tốt với cô, mong một đầu năm đi chúc tết là một lễ nghi cơ bản

Cô mua quà đem qua biểu, Thẩm Lương Thần nhìn chế nhạo nói: "Em đối với ông ta tốt thật, nhìn người chỉ biết nhìn bề ngoài."

Đàm Dĩnh nghiêng người để đồ ở hàng ghế sau, rồi mới gật gật đầu trả lời anh: "Tôi trước giờ nhìn người không thấu, thay vì tổn hao tâm trí suy nghĩ xem họ nghĩ gì, chỉ bằng nhìn bề ngoài thấy thoải mái là được"

Nha đầu này bây giờ mồm mép như rót mật, bất kể anh nói cái gì đều trả lời trôi chảy, mặt Thẩm Lương Thần mặt lạnh lùng không tiếp tục đôi co, lái tăng xe về biệt thự nhà họ Thẩm

Biệt thự nhà họ Thẩm này được mua từ ba năm trước, Thẩm Trạch Nghiệp và vợ ít khi ở nhà, cho nên bình thường chỉ có Thẩm Bảo Ý quán xuyên nhà cửa, vì thế cả biệt thự đều mang phong thái nữ tính, có thể nhìn ra được chủ nhân ngôi nhà này sủng ái con gái bao nhiêu

Đàm Dĩnh đứng ở cửa hít một hơi thật sâu, định tự mình cầm hộp quà đi vào, ai ngờ Thẩm Lương Thần vừa đậu xe xong cũng đi tới đây

Đàm Dĩnh nhú nhú mày nhìn người đàn ông đứng bên cạnh, trong Thẩm gia quan hệ hai cha con họ không tốt, khi này cô tưởng Thẩm Lương

Thần sẽ không theo cô về đây nên mới nói vậy, kỳ thật ở sâu trong lòng là do cô không muốn ở cùng một chỗ với anh

Thẩm Lương Thần thản nhiên liếc cô một cái, giơ tay bấm mặt mã, "Tuệ Tỷ đã về quê rồi, chẳng lẽ bây giờ em muốn anh về nhà ăn không khí sao?"

Vừa nghe đã biết đây là lí do lí trấu, chẳng lẽ thiếu gia họ Thẩm như anh lại thiếu chỗ ăn cơm?

Vào trong, Thẩm Trạch Nghiệp nhìn thấy Đàm Dĩnh thì rất vui vẻ, cười cười dịu dàng, lôi kéo tay cô vào trong, "Chú sắp nghẹn chết rồi, cháu đến thì tốt rồi, cùng chú Thẩm đánh vài ván cờ nhé?"

Ông thềm nhìn Thẩm Lương Thần, ngược lại Thẩm Bảo Ý đứng sau ông nhiệt tình nói chuyện cùng em trai, "Giải quyết vấn đề ở Trần Huyện rất kịp thời, đợt hàng đó Lưu tổng cũng muốn quyên tặng cho thị trấn, nếu như xảy ra chuyện thật sự, danh tiếng Thịnh Thế đi tong luôn. Nhưng trái lại, em đã lập công lớn cho Thịnh Thế rồi."

Thẩm Bảo Ý cười vỗ vỗ vai anh, bộ dáng thành thật, "Đến lúc đó chị sẽ đề nghị ban giám đốc khen thưởng cho em."

Thẩm Lương Thần nhìn hai người kia đang cách đó không xa, Thẩm Trạch Nghiệp mặc dù đang nói chuyện với Đàm Dĩnh, nhưng vẫn đang chú ý chuyện ở đây, nghe Thẩm Bảo Ý nói xong thì ông rất hài lòng, vừa chạm mắt anh ông liền nói: "Xem đi, chị con tốt với con như vậy, trước giờ con vẫn luôn hiếu lắm chị đấy thôi!"

Khoé miệng Thẩm Lương Thần hơi hơi nhếch lên, bỗng nhiên nói với Thẩm Bảo Ý: "Chỉ là khen ngợi thôi, em còn tưởng rằng có một phần thưởng đi kèm cơ"

Biểu tình Thẩm Bảo Ý chớp mắt trở nên xấu hổ, rất nhanh khôi phục như thường, "Đương nhiên, chuyện này chị cũng biết tự sắp xếp."

"Vâng ——" Thẩm Lương Thần kéo một hơi dài, nheo mắt, "Chị biết em vẫn luôn hứng thú với bất động sản, vừa lúc năm nay Thịnh Thế có kế hoạch về lĩnh vực này, hay là giao cho em làm đi?"

Thẩm Bảo Ý không nghĩ rằng anh sẽ vội vàng đưa ra yêu cầu này, nếu bình thường cô sẽ nói anh không đủ thành khẩn, không có đủ kinh nghiệm xã hội và qua loa tắc trách, nhưng trước mắt bây giờ họ đang đánh một trận chiến ác liệt như vậy mà.

Quả nhiên Thẩm Trạch Nghiệp trước đây không quan tâm đến công việc cũng mở miệng, bộ dáng không để ý, "Nhìn nó có cố gắng như vậy, cho nó thử sức chút đi."

Bàn tay Thẩm Bảo Ý để trên đầu gối dùng sức nắm thật chặt, trên mặt lại cười nhạt nói: "Nếu ba đã nói vậy, thì để cho em chịu trách nhiệm vậy, ngàn vạn lần không được để chị thất vọng"

"Tất nhiên là không." Thẩm Lương Thần nhìn nàng cô cười nhưng trong lòng không cười, đáy mắt chợt lóe lên ngoan ý.

Kế tiếp chị em bọn họ sẽ có một trận chiến phải đánh, Thẩm Bảo Ý ở ngoài mặt thì đáp ứng, nhưng sau lưng lại tính kế để Thẩm Lương Thần thất bại té nhào... Đàm Dĩnh đứng bên cạnh nhìn được hiểu được rõ nhất, Thẩm Trạch Nghiệp cố tình vì cái gì đều biết rõ, có thể nghĩ được mùi vị thuốc súng nồng đậm.

.....edited by Khuynh Lôu.....

Nói xong thì Thẩm Lương Thần liền lên lầu, Đàm Dĩnh cùng ông Thẩm vào phòng chơi cờ, lúc này cô mới thấy mẹ của Thẩm Bảo Ý trên hành lang —— nữ chủ nhân chính thức của Thẩm gia, Phó Tuệ.

Phó Tuệ trông vẫn trẻ như ba năm trước, cũng có lẽ là do Đàm Dĩnh ít khi thấy mặt bà, cho nên mỗi lần gặp đều cảm thấy bà vẫn trẻ như trước

Nhắc tới cũng lạ, cô cảm thấy bà có chút bài xích mình, nên khi đụng mặt trực tiếp như vậy, cô theo bản năng cúi đầu, ấp úng chào hỏi, "Chào cô ạ."

Vẻ mặt Phó Tuệ ôn hòa, đáy mắt vẫn mang theo ý cười nói chuyện với cô, "Đàm Dĩnh à? Đã lâu không gặp a".

Đàm Dĩnh "vâng" một tiếng thì không biết nên nói cái gì, bộ dáng lúng túng đứng đó

Phó Tuệ cũng không tiếp tục nói chuyện với cô, chỉ oán trách Thẩm Trạch Nghiệp một câu: "Cơn nghiện cờ lại nổi lên à? Nghỉ sớm tí, thân thể Đàm Dĩnh không tốt."

"Biết rồi, anh tự biết suy xét mà."

"Sợ anh lại bệnh hay quên" Phó Tuệ cười híp mắt nói xong muốn xuống lầu, nhưng vừa đi ngang qua Đàm Dĩnh thì bỗng nhiên lại quay đầu nhìn cô nói, "Nếu chú Thẩm chơi cờ khuya quá, cháu có thể tới trò chuyện với cô, khi nhỏ cháu hay đi theo cô lắm mà."

Huyệt thái dương Đàm Dĩnh giật giật vài cái, bỗng dưng ngẩng đầu nhìn đối phương một chút, mắt Phó Tuệ hơi cong, cô khó có thể bắt được cảm xúc của bà, làm cho tim cô tự nhiên hơi run rẩy.

Có một vài chuyện cô không thể nhớ ra, bởi vì những thứ kia không quan trọng gì, chỉ khi nào Phó Tuệ nhắc tới, Đàm Dĩnh mới đột nhiên nhớ lại khi trước cô hay lẽo đẽo theo bà, hơn nữa quan hệ của cô với bà Thẩm không tệ.

Nhưng hiện tại cảm giác sợ hãi của cô với bà là từ đâu đến? Cô cảm thấy một vài kí ức trong đầu cô đột nhiên bị xoá sạch, chỉ cần nghĩ tới, đầu óc sẽ bắt đầu loạn cả lên

Thẩm Bảo Ý đi theo sau, bỗng nhiên lên tiếng, "Sao vậy, nhìn sắc mặt em không tốt lắm, có phải không thoải mái ở đâu hay không?"

Câu này làm ánh mắt Thẩm Trạch Nghiệp cũng rơi trên người cô. Đàm Dĩnh trừng thẳng hai mắt nhìn về phía trước, phía sau lưng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, cô khẩn trương nuốt nước bọt một chút, chậm rãi lắc đầu, "Không sao, vừa rồi dạ dày bỗng nhiên có chút không thoải mái."

.....

Như là có cái gì đó bỗng nhiên ùa về, cả ngày nay Đàm Dĩnh đều cảm thấy rất đau đầu, cô không yên lòng, vài ván cờ thua rất thê thaem. Thẩm Trạch Nghiệp than thở nói: "Tiểu Nam, có phải cháu cố ý đùa cho chú Thẩm vui không? Trước giờ chỉ có mình cháu thắng chú."

Đàm Dĩnh che giấu trả lời: "Vài năm nay không chơi, cháu xuống tay rồi."

"Thôi, nên đi ăn cơm rồi." Thẩm Trạch Nghiệp nhìn đồng hồ, bảo Thẩm Bảo Ý dọn bàn cờ

Đàm Dĩnh nhịn không được nhẹ nhàng thở ra, ông Thẩm vừa đi rửa tay, liền thừa chỉ có cô và Thẩm Bảo Ý trong phòng. Thẩm Bảo Ý đem cờ trắng cất xong, có ý tử hởi cô: "Em sao lại nghĩ quẩn như vậy, quay về bên người Lương Thần? Nó với An Ni đã rõ ràng rồi mà"

Biết lời này Thẩm Bảo Ý nói không phải chỉ đơn giản là muốn tốt cho mình, Đàm Dĩnh im lặng nhìn chăm chú cô ấy, cũng không phát biểu ý kiến gì

Khoé miệng Thẩm Bảo Ý mang một ý nghĩ không rõ, chậm rãi ngồi xuống, "Chị nói cho em hiểu, Lương Thần cũng không phải là yêu An Ni sâu đậm, nó với An Ni ở chung với nhau, thật ra là do cạnh tranh Thịnh Thế với chị.Em cũng biết ba của An Ni là ai."

Trong phòng cực kì im lặng, có thể nghe được những tiếng động rất nhỏ, Đàm Dĩnh nhìn chăm chú vào gương mặt xinh đẹp tinh xảo kia, không khỏi khẽ mỉm cười nói: "Phải không? Có liên quan gì tới em đâu?"

"Không liên quan?" ý cười trong mắt Thẩm Bảo Ý sâu hơn, "Chẳng lẽ em không phát hiện ra, Lương Thần đối xử với em rất khác sao? Em chỉ thua An Ni ở chỗ là em không có người ba nhiều tiền thôi"

"Vâng." Đàm Dĩnh thừa nhận gật gật đầu, gia thế Lê An Ni cô đương nhiên không sánh bằng.

Lúc này bộ dáng cô vẫn lãnh đạm trở mắt nhìn Thẩm Bảo Ý, cô ngừng một chút nói: "Biết rõ trong lòng nó vẫn còn có em, chẳng lẽ em không muốn cướp nó về? Đàm Dĩnh, chị biết em trước giờ không phải người dễ dàng nhận thua."

Nói đến đây Đàm Dĩnh đại khái cũng hiểu được ý Thẩm Bảo Ý, cô ấy nói chuyện cũng có vài câu là thật lòng, ví dụ như khả năng Thẩm Lương Thần thật ự muốn mượn thế lực nhà Lê An Ni, cho nên bây giờ chị ta đang luống cuống, vì thế muốn lợi dụng cô để kích thích Thẩm Lương Thần?

Nhưng cô ta thật sự tính toán sai rồi, cô đối Thẩm Lương Thần có được tính là gì đâu, nếu là chuyện thật quan trọng, làm sao anh có thể lần lượt nói mấy lời nói làm đau lòng người khác, ở trước mặt cô ân ái với Lê An Ni? Người bình thường sao có thể làm những chuyện như vậy với người mình yêu?

Đàm Dĩnh bị kế hoạch của chị ta làm cho tức cười, chị em bọn họ thật sự quá đáng sợ

Thấy phản ứng này của cô, biểu tình Thẩm Bảo Ý nháy mắt chìm xuống, "Em cười cái gì?"

"Xin lỗi, em nhịn không được."

Đàm Dĩnh khẽ thở dài một cái, điều chỉnh biểu tình của mình, cố trở nên nghiêm túc, "Em nghĩ em làm Thẩm tiểu thư thất vọng rồi, trước giờ Thẩm Lương Thần căn bản là không yêu em, nếu như thật sự yêu em, chị tìm đến em là mười phần sai rồi. Anh ấy vì chuyện gì đều có thể đánh đổi hết ngay cả tình yêu, chị nghĩ có cái gì có thể ảnh hưởng đến anh? Chị đánh giá em quá cao rồi."

Thẩm Bảo Ý bị cô nói thế thì mặt trắng mặt xanh, biểu tình trông rất đẹp mắt, cuối cùng mới cười lạnh nói: "Thật không? Vậy nó tổn nhiều tâm tư như vậy buộc em bên cạnh nó làm gì?"

Chuyện ấy có thể giải thích rằng, chính anh cũng nói, có thể là do thói quen, cũng có thể là không thích cô ở cùng một chỗ với tỉ phú tương lai Trình Quý Thanh. Tóm lại là anh cho cô hàng trăm ngàn lý do, nhưng duy nhất không phải là bởi vì yêu.

Mà tại sao cả thế giới này đều tưởng là anh ấy lụy tình với cô vậy?

Thấy bộ dáng Đàm Dĩnh không thông, Thẩm Bảo Ý cất xong con cờ cuối cùng, chậm rãi ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô, ngoan cố cắn môi một cái, "Được rồi, nếu em tin cảm giác của mình, thì chị cố một số việc quan trọng muốn nói với em. Đàm Dĩnh, em đã bị Lương Thần lừa từ lâu rồi —— "

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Mọi Sự Do Người

Lời nói Thẩm Bảo Ý còn chưa dứt, cánh cửa liền bị người nhẹ nhàng mở kêu lên, không đợi người bên trong lên tiếng trả lời, Thẩm Lương Thần đã nghiêng người tiến vào, không nhìn được nói: "Ăn cơm."

Anh xuất hiện lúc này, dường như liền chứng minh lời nói mơ hồ của Thẩm Bảo Ý là đúng, Đàm Dĩnh tinh tường nhìn thấy trong mắt chị ta một ý cười không tốt lành gì.

Thấy Đàm Dĩnh còn ngớ tại chỗ không nhúc nhích, vẻ mặt kiên nhẫn trên mặt Thẩm Lương Thần càng hiện rõ, ánh mắt thẳng tắp nhìn cô, ngữ khí cũng không khách sáo, "Không nghe thấy lời anh nói?"

Tay Đàm Dĩnh xuôi ở bên người dùng sức cầm chặt tay, vừa lúc Thẩm Trạch Nghiệp từ phòng vệ sinh đi ra, thấy bộ dáng này của anh liền hung hăng trừng mắt, "Con đây là đang nói chuyện với ai đó!"

Mắt Thẩm Lương Thần nhìn hướng Thẩm Bảo Ý, cũng không trả lời, nhưng cũng không định rời đi trước

Thẩm Trạch Nghiệp không để ý tới anh, chỉ thân thiết đi qua kéo Đàm Dĩnh ra khỏi cửa, ngoài miệng còn an ủi: "Không cần để ý tên nhóc chết tiệt đó, bình thường nó quen ồn ào cùng chú rồi, nó nói được câu nào tốt đẹp còn khó hơn cả trời nữa đấy."

Thấy Đàm Dĩnh cúi đầu không lên tiếng như trước, Thẩm Trạch Nghiệp còn nói: "Yên tâm, cháu cứ ngồi bên cạnh chú, nó không dám hung hăng gì cháu đâu."

Nghe ông ôn hoà trấn an, Đàm Dĩnh cuối cùng bật cười, "Không có gì đâu, cháu mới không sợ anh ấy"

"Thật sự?" Thẩm Trạch Nghiệp cười to, "Chú quên mất, khi còn nhỏ toàn là nó bị trêu chọc không à mà..."

Hai người kia dần dần đi xa, Thẩm Lương Thần giờ mới nâng tay ngăn cản Thẩm Bảo Ý đang đi theo phía sau. Thẩm Bảo Ý nao nao, lại rất nhanh phục hồi lại, ôm cánh tay nhìn lại anh "Sao vậy?"

"Không có gì." Thẩm Lương Thần nhếch nhếch môi, "Chỉ là muốn nhắc nhở chị, đừng lãng phí thời gian với cô ấy, chị biết rõ chuyện năm đó, nhớ tới nó không có lợi gì cho chị đâu."

Thẩm Bảo Ý bộ dáng một chút cũng không thêm để ý, thoải mái mà dựa vào cánh cửa, "Chị mà không lo lắng, dù sao Trình gia đã nhận định chỉ mình chị là con dâu rồi."

"Thật không?" Thẩm Lương Thần cười lạnh nhìn chị ta một cái.

Thẩm Bảo Ý biểu hiện càng thêm bất an, cô liền ngồi dậy, gằn từng chữ nói: "Đừng nhìn Quý Thanh bây giờ hay đi theo nó rồi nói, sớm muộn gì cũng sẽ trở lại bên cạnh chị. Chị ngược lại là tương đối quan tâm em hơn, mỗi ngày nhìn bọn họ sớm chiều ở chung, em không ăn giấm chút nào sao?"

"Em điên rồi phải không?" Thẩm Lương Thần bình tĩnh phun ra một câu này, trong mắt không có chút nào gợn sóng.

Thẩm Bảo Ý bất động thanh sắc cười, cánh tay nhẹ nhàng khoát lên trên bả vai anh, "Em trai thân ái của chị, kỹ xảo biểu diễn của em còn chưa đủ tốt, em có quan tâm Đàm Dĩnh hay không, đáp án này chị đã biết ba năm trước."

"Nguyên lai chị hiểu rõ em như vậy? So với em thì tự em có thể lí giải chính em được rồi." Thẩm Lương Thần chằm chọc nhìn chị một cái, chán ghét tránh sự đụng chạm của chị ta

Thẩm Bảo Ý cũng không ngại, chỉ lầm lũi tiếp tục nói: "Có đôi khi ngẫm lại em cũng rất đáng thương. Cảm tình của em với nó, em không lừa được chính em, càng không lừa được toàn thế giới, lại cố tình lừa nó. Cũng không biết đây có nên tính là báo ứng hay không?"

Rốt cuộc khi nghe được một câu cuối cùng thì biểu tình Thẩm Lương Thần hơi gợn sóng, anh hung hăng nhìn Thẩm Bảo Ý, lại cười càng thêm thâm trầm, "Báo ứng? Em trước nay không tin hai chữ này, em chỉ biết, mọi – sự – do – người."

Anh quay người rời đi, sắc mặt Thẩm Bảo Ý cũng nháy mắt trở nên âm u, cô đứng tại chỗ hồi lâu mới cưỡng ép chính mình tỉnh táo lại, rất nhanh sau đó liền lộ ra ý tứ hàm xúc không rõ cười nói, "Mọi sự do người, đích thật là như vậy, chúng ta nên mở mắt chờ xem sự việc nào"

.....edited by Khuynh Lâu.....

Bữa cơm sau đó nhạt như nước ốc, vài lần Đàm Dĩnh không nghe rõ Thẩm Trạch Nghiệp nói gì, đáp phi sở vấn, náo loạn làm mọi người đều chê cười. Phó Tuệ như thường sẽ mở miệng giảng hoà, luôn luôn tạo nên không khí thoải mái "Đàm Dĩnh vẫn còn dễ thương như hồi nhỏ, cô nhớ rõ trước đây cháu rất hài hước, cô nhớ ông bà Đàm mỗi lần nhắc đến cháu đều cười haha."

Đã lâu rồi, bỗng nhiên nhắc tới ba mẹ đã qua đời, sắc mặt Đàm Dĩnh cũng khó coi. Mà Phó Tuệ giống như là không thấy được bộ dáng này của cô, lại tiếp tục giận giữ nói, "Thật tiếc, người tốt như vậy."

Thẩm Trạch Nghiệp ho một tiếng, hiển nhiên là muốn nói sang chuyện khác, nào biết ông còn chưa kịp tiếp lời, Phó Tuệ còn nói: "Vừa nói tới,

Đàm Dĩnh hiện tại 22 tuổi rồi?"

"23." Đàm Dĩnh trả lời.

Phó Tuệ cười gật đầu, "Cháu vẫn còn độc thân, cô với lão Thẩm cũng không yên lòng, nếu không cô giới thiệu cho cháu vài đối tượng nhé?"

Đây là ngày lễ tết không nên nói chuyện trước đây, Phó Tuệ vẫn không biết chuyện mấy bữa nay của Đàm Dĩnh và Thẩm Lương Thần, quan hệ của cô cùng Thẩm Lương Thần chung quy rất vi diệu, cho nên bà rất ít quản việc tư Thẩm Lương Thần

Trừ Phó Tuệ thì một bàn đều trở nên xấu hổ, Đàm Dĩnh tính toán cự tuyệt, nào biết Thẩm Trạch Nghiệp biết rõ nội tình cũng bỗng nhiên hòa theo gom góp náo nhiệt đến, "Được được, cháu thích ngoại hình gì, nói cho chú Thẩm, chú nhìn người chuẩn lắm nha."

Thẩm Lương Thần nghe lời này bỗng nhiên lạnh lùng cười, ngược mắt nhìn ông, "Ba?"

Sắc mặt Thẩm Trạch Nghiệp nháy mắt trở nên trướng hồng, đương nhiên hiểu được con trai đang mượn chuyện châm chọc mình, lập tức nghiêm mặt nói: "Có đúng hay không không nói, ít nhất ba sẽ cho Tiểu Nam một chỗ dựa, một người biết nóng biết lạnh biết quan tâm chăm sóc."

Lời này vừa nghe đã biết là nói cho Thẩm Lương Thần nghe, ngụ ý chính là nói ông Thẩm không quen nhìn anh từ trước tới nay đối đãi như vậy với Đàm Dĩnh, mà Thẩm Lương Thần bộ dạng nghe không hiểu, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Phó Tuệ tiếp tục nói với Đàm Dĩnh: "Ba mẹ cháu không ở đây, chúng ta cũng là nhìn cháu trưởng thành, nếu thấy cháu có được một bến đỗ tốt, chúng ta cũng bớt bận tâm"

Cả bàn ai cũng ôm tâm tư, Thẩm Lương Thần dường như không có hứng xem kịch vui, Thẩm Bảo Ý vẫn hàm súc không rõ đánh giá anh, giống như tùy thời chờ mong anh lật bàn mà đi.

Đàm Dĩnh tóm lại vẫn là nữ hài tử, da mặt mỏng, rất nhanh sẽ không chịu nổi, đỏ bừng hai má trả lời: "Chú Thẩm, cô Thẩm, cảm ơn ý tốt của mọi người, nhưng là bây giờ cháu vẫn không muốn những thứ này."

"Vẫn là nói, em đã có người em thích?" Thẩm Bảo Ý liếc mắt nhìn em trai đối diện, chống cằm hỏi Đàm Dĩnh, "Đồng nghiệp?"

Đàm Dĩnh không biết dụng ý chị ta, lập tức lắc đầu.

Phó Tuệ lại hỏi: "Đó là ai, nói đi để cô với chú Thẩm thay cháu quan sát tên đó"

Mặt Đàm Dĩnh càng ngày càng đỏ hồng lợi hại, "Thật sự không có mà, cháu bây giờ chỉ muốn làm việc thật tốt."

"Có sự nghiệp đương nhiên là tốt, nhưng cũng không thể chậm trễ chuyện nhân sinh đại sự. chú biết cháu ngại, cứ quyết định như vậy, chú thay cháu an bài."

Phó Tuệ đập bàn định ra, lần này xem ra ánh mắt Thẩm Bảo Ý cùng Thẩm Trạch Nghiệp đều đồng loạt nhìn mặt Thẩm Lương Thần

Thẩm Lương Thần cũng vừa cơm xong một cách ngon lành, hợp thời buông bát đĩa, không biết là phát ra từ tấm lòng hay không mà còn là giả ý nói câu, "Bác gái nói rất đúng, em cũng không còn nhỏ, nên suy xét về vấn đề này."

Anh nói xong liền ra khỏi phòng ăn trước, hai tay bỏ vào túi bộ dáng tiêu sái bất kham, Đàm Dĩnh mắt nhìn bóng lưng anh, nhin không được nhú nhú mày, cảm giác hơi khó chịu. Anh quả nhiên như lời anh nói, chỉ

là không thích cô và anh rể tương lai ở cùng một chỗ, không phải là Trình Quý Thanh, ai anh đều không quan tâm

.....

Buổi tối Đàm Dĩnh rốt cuộc cũng trở về phòng trọ nhỏ của Diệp tử

Mới hai ngày không trở về, cô có cảm giác như đã trải qua mấy đời, trong bồn tắm nước nóng, thoải mái mái nằm trên giường chuẩn bị ngủ, đã mệt mỏi hai ngày, nằm xuống một cái thì không ngủ được

Trong đầu luôn hiện lên lời nói bị cắt đứt của Thẩm Bảo Ý, còn có Thẩm Lương Thần...

Cô cưỡng ép chính mình ngưng suy nghĩ, lật người, nhưng vẫn là khống chế không được suy nghĩ lung tung, rốt cuộc là cái gì? Thẩm Bảo Ý nói Thẩm Lương Thần lừa cô rất lâu, liệu có chuyện gì để anh lừa cô lâu như vậy?

Y như cá tính Thẩm Bảo Ý, việc kia nhất định đối với chị ta mà nói có thể là có lợi.

Đàm Dĩnh đang cân nhắc, di động đặt trên tủ đầu giường liên vang lên, là Diệp tử gọi. Từ lần trước cô ấy đi, hai người chỉ thỉnh thoảng blog cho nhau, bây giờ nghe được âm thanh của cô ấy, Đàm Dĩnh cảm thấy thân thiết lạ thường

"Cậu có nhớ tớ không?" Diệp tử liền mở miệng

Đàm Dĩnh không khỏi cười, "Ừ, nhớ cậu muốn chết."

"Đang tết phải kị lời nói nha, chết cái gì, điềm xấu."

Đàm Dĩnh nhìn mình trong gương lớn đối diện đang cười, gãi cánh tay nói: "Sao đâu, ngủ không được a, vừa lúc cậu gọi icho tớ luôn."

Diệp Tử nói: "Không phải tớ sợ cậu cô đơn sao? Làm sao, tớ phá hư chuyện tốt của cậu?"

"Không có, tớ thì có chuyện gì tốt."

"Nói bậy, ta nhớ rõ lần trước đêm giao thừa muốn gọi chúc tết cậu, điện thoại cậu vẫn hiện đang bận, như thế nào cũng không gọi được, nói nhanh lên, cùng ai trò chuyện lâu như vậy?"

Khi Diệp Tử nói cái này, Đàm Dĩnh mới nhớ tới, "Là tổng biên tập của tụi tớ."

Diệp Tử bỗng nhiên tinh thần tỉnh táo, thanh âm đều cao vài độ, cực kỳ hưng phấn, "Có phải đại soái ca đưa cậu về hay không? Tớ đã nói anh ta có ý với cậu mà, nào có cấp trên nào đặc biệt đi chúc tết cấp dưới chứ."

Đàm Dĩnh cũng không phản bác, từ lúc có lần Trình Quý Thanh đưa cô về nhà bị Diệp Tử gặp được thì Diệp tử liền luôn nói với anh

Không phải đây sao, vừa nghe tên đối phương liền bắt đầu, "Tớ nói với cậu, tớ tìm bạn đi nghe ngóng, nguyên lai cha mẹ người tổng biên tập kia li dị, còn nhỏ liền theo ba đi Mỹ. Được, tớ còn phát hiện rất nhiều chuyện nha, anh ta học chung đại học với Thẩm Lương Thần, có phải trước đây cậu đã từng gặp anh ta hay không? Hoặc là anh ta còn đối với cậu nhất kiến chung tình?"

Đàm Dĩnh vốn định không nghe cô ấy bịa chuyện, bỗng nhiên phảng phất nghe trong điện thoại có câu gì đó gõ mạnh cô một cái, tim đập chọt nhanh, trong đầu có chút hoảng hốt gì đó bắt đầu loáng thoáng nhớ ra

Cô phút chốc liền ngồi dậy, khí tức không ổn hỏi: "Cậu vừa rồi, nói cái gì đó?"

"Nhất kiến chung tình?"

"Không phải, cả câu trước."

Diệp Tử thử dò xét nói: "Các cậu trước đây chưa gặp qua nhau? Tôi cũng là nói bừa thôi, chỉ là tôi xem tình báo thì thời gian rất vừa vặn, lúc đó cậu ở Mỹ, anh ta vừa vặn về trường diễn thuyết"

Lòng Đàm Dĩnh trong nháy mắt chấn động hạ, cô nhìn trân trân cái sàn, rất lâu mới thì thào nói nhỏ một câu, "Không, Diệp Tử, tôi giống như, giống như thật sự đã gặp Trình Quý Thanh..."

Hơn nữa cô bỗng nhiên phát hiện, thực kì quái, kí ức của cô về lần lạc đường kia ở Mỹ, dường như có đoạn trở nên cực kỳ mơ hồ, mơ hồ đến nỗi rất nhiều thứ cô căn bản nghĩ không ra! Vừa nhớ liền đau đầu cực kì, này thật là quá kì quái

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Nghi Ngờ

"Ôi, hôm nay trời có gió lạ rồi, Đàm đại tiểu thư thế nhưng chủ động muốn gặp mặt chị đây." Thẩm Bảo Ý ngồi trong quán cà phê, lấy mắt kiếng xuống khi trước âm dương quái khí tới một câu như vậy.

Đàm Dĩnh chỉ hơi hơi ngược mắt nhìn, "Chị ngày hôm qua cùng tôi nói những lời này, không phải là chờ tôi chủ động gặp chị?"

Thẩm Bảo Ý bĩu môi, "Vậy em bây giờ không sợ chị lừa em? Em không phải vẫn luôn cùng thằng nhóc kia cùng một giuộc sao?"

Đối với cá tính của Thẩm Bảo Ý, cực kì cẩn thận ở bên ngoài rất ít khi xưng hô như vậy với Thẩm Lương Thần, cho nên nhìn ra được chị ta giờ phút này kỳ thật đã lựa chọn tin tưởng mình, cho nên Đàm Dĩnh cũng không giải thích nhiều, chỉ nói: "Chị chỉ muốn nói cho em biết, về phần tin hay không, là do em tự mình quyết định."

"Thật đúng là cô gái thông minh"

Thẩm Bảo Ý chống cằm, cười như không cười đánh giá cô, "Em vì cái gì bỗng nhiên liền muốn biết vậy? Có phải là do chính bản thân cũng đang nghĩ đến hay không? Chị đã sớm nói, ông trời làm sao có thể giúp nó mọi thứ, chung quy nó làm nhiều chuyện xấu như vậy."

Trong miệng chị ta "Nó", nghĩ đến nhất định là đang nói Thẩm Lương Thần? Mí mắt Đàm Dĩnh hung hăng giật giật, trên mặt cũng không có biểu tình gì. Cô biết Thẩm Bảo Ý không có khả năng hoàn toàn nói thật, nhất định chỉ biết nói những lời có lợi cho mình, nhưng cô muốn biết rõ ràng

những chuyện kia thì chỉ có thể xuống tay áo trước với đối phương, ai bảo Trình Quý Thanh thần bí như vậy.

Dù sao cô đừng cả tin quá là được

Thẩm Bảo Ý thấy cô vẫn thận trọng, bĩu môi, son môi điểm lệ làm bật lên thần thái của chị ta, "Sự việc ba năm trước, em đã quên hoàn toàn? Trình Quý Thanh rốt cuộc là ai, em thật sự một chút cũng nhớ không nổi?"

Phảng phất lại nghe chuyện của mình, lại phảng phất nghe chuyện của người khác, trong đầu Đàm Dĩnh vẫn một mảnh trống không, không nhớ ra một điều gì! Cô trở mắt lắc lắc đầu.

Thẩm Bảo Ý cười một tiếng, "Kỳ thật chị cũng rất không bằng lòng nói cho em biết, chung quy tình cảm của chị đối với Quý Thanh không phải giả, đương nhiên không nguyện ý nhìn thấy hai người nối lại chuyện cũ. Nhưng chị cũng là thật sự không quen nhìn anh ấy đối với em như vậy, rõ ràng lúc trước dùng nhiều thủ đoạn đoạt em từ Quý Thanh về bên người, kết quả bây giờ vì Lê An Ni lại vứt bỏ em..."

Chẳng sợ biết rõ Thẩm Bảo Ý bụng dạ khó lường, Đàm Dĩnh vẫn bị lời nó chị ta làm cho chấn động, cô cùng Trình Quý Thanh? Làm sao có thể! Đừng nói cô đến nửa điểm ấn tượng đều không có, nếu thật sự cô cùng Trình Quý Thanh có cái gì mờ ám, anh như thế nào sẽ vẫn giả bộ như người bình thường không nói chuyện gì cho cô biết được?

Không đúng, Trình Quý Thanh cũng hình như cũng không hoàn toàn là không ám chỉ cho cô ——

Đầu Đàm Dĩnh loạn hơn, như là có vô con sợi mơ hồ, càng kéo càng loạn, loạn đến mức cả người cô đều hồng bết

Thẩm Bảo Ý nhấp cà phê, quan sát sắc mặt cô, nói tiếp: "Chị thừa nhận chính mình làm như vậy là có chút hèn hạ, Thịnh Thế là chị một tay

gây dựng nên, không những có công lao cũng có khổ lao. Nhưng em biết đây, Lương Thần rất hận chị và mẹ, một khi Thịnh Thế về tay nó, chị và mẹ sẽ nhất định có ngày không dễ chịu. Chị cũng là không có lựa chọn khác."

Vì Thịnh Thế, chị ta chỉ có thể tiếp tục làm kẻ tiểu nhân.

Đàm Dĩnh cũng không quan tâm nỗi khổ và cái cố của chị ta chỉ là hai mắt đăm đăm nhìn chị ta chăm chăm, "Chị nói cho em biết chuyện này, không phải là muốn em hận Thẩm Lương Thần, tốt nhất là phải trả thù anh ấy làm cho anh ấy cùng Lê An Ni nhất phách lưỡng tán? Như vậy anh ấy sẽ không có thể lực bên ngoài để dựa vào, cũng không có khả năng tranh Thịnh Thế với chị."

(Nhất phách lưỡng tán: một đánh hai mất)

Tâm tư bị vạch trần, Thẩm Bảo Ý không chút cảm thấy xấu hổ, gật gật đầu thừa nhận nói: "Đúng, chị trước nay không giấu diếm mục đích của mình, cũng không phải là ích kỉ kiếm cơ vì bản thân. Không giống nó, vì ích lợi cái gì đều có thể hi sinh, cũng cái gì cũng đều có thể thẳng tay thương tổn."

.....edited by Khuynh Lâu.....

"Chị biết em không hoàn toàn tin chị, dù sao em cũng sẽ tìm Quý Thanh chứng thực, cho nên chị không có khả năng lừa em. Em cùng Quý Thanh ở Mỹ quen nhau, sau này vẫn liên lạc, cuối cùng như thế nào lại đi cùng nhau chị cũng không rõ chuyện này lắm, nhưng chị chỉ biết chuyện này hình như làm cho Lương Thần rất không dễ chịu." Đàm Dĩnh nay nghe Thẩm Bảo Ý kể lại hết thấy chuyện khi đó, như trước vẫn cảm thấy câu chuyện này với câu chuyện lúc trước chẳng khác gì nhau

Thẩm Bảo Ý cũng không để ý, tiếp tục chậm rãi nói: "Em cũng biết, hẳn em chị lòng háo thắng rất mạnh, bản thân đã quan tâm cái gì đó, dù chỉ là một món đồ chơi, một khi đã không muốn buông tay cho người khác thì

không ai có thể đem đi. Lúc ấy khi phạm điều này, nó đã nhiều lần làm chuyện hại người"

Chị yta nói đến đây thì dừng một chút, nhắc lên mi mắt quan sát Đàm Dĩnh, đột nhiên bật cười, "Về chuyện là những chuyện gì, chị cũng không dám nói."

Đàm Dĩnh giật mình, bất khả tư nghị nhìn Thẩm Bảo Ý, chuyện mà chị ấy cũng không muốn nói ra, đến tột cùng là chuyện gì, lại có thể là cái gì mới được?

Thẩm Bảo Ý dùng thìa nhẹ nhàng khuấy đều tách cà phê trước mặt, ánh mắt thản nhiên dừng tại mép ly, như là tại suy nghĩ lời kế tiếp có nói hay không, hơi hơi trầm ngâm một lát, vẫn là căn răng nói: "Còn có một chuyện nữa, chuyện này chỉ vẫn chưa rõ chính xác, nhưng vẫn cảm thấy khả nghi. Chị không phải là người hay đi nói lung tung, chỉ là cảm thấy quan trọng nên nói cho em biết, tránh cho em tiếp tục suy tưởng ngốc nghếch"

Đàm Dĩnh còn chưa tiêu hóa xong câu chuyện khi nãy, bỗng nhiên lại nghe được một câu này, trái tim chột siết thật chặt, cô cầm nắm tay, bỗng đứng ngẩn đầu nhìn Thẩm Bảo Ý.

"Đừng khẩn trương, chị cũng chỉ suy đoán." Thẩm Bảo Ý buông thìa, ngón tay thon dài giao nhau, "Hơn hai năm trước đây, chị từng bắt gặp chú Đàm cùng một người nọ gây ra tranh chấp, bọn họ khắc khẩu nhau rất căng thẳng, còn đánh nhau, chú Đàm bởi vậy còn phải vào bệnh viện."

Đàm Dĩnh không cần đoán cũng biết Thẩm Bảo Ý ám chỉ người kia là ai, mà... Ba cùng Thẩm Lương Thần gây ra xung đột nghiêm trọng? Chuyện ấy cô trước giờ vẫn hoàn toàn không biết, hai người này trước mặt cô đều là bộ dáng ôn hoà

Cho tới giờ khắc này, cô bỗng nhiên có cảm giác chính mình ba năm này đều sống trong một khung cảnh đối trá. Có lẽ Thẩm Lương Thần đem cô "Chăm sóc" rất tốt, cũng không phải là bởi vì lo lắng thân thể cô khôi phục không tốt, mà là lo lắng cô biết một ít chuyện không nên biết?

Đàm Dĩnh cuối cùng vẫn đánh giá cao chính mình, cô vẫn không thể tránh khỏi chuyện bị lung lay, trong lòng đã bắt đầu có vô số vấn đề suy diễn.

Lòng bàn tay cô mồ hôi ướt đẫm, nhưng lại vẫn cực lực duy trì bình tĩnh, vài lần như vậy mới miễn cưỡng làm cho mình tỉnh táo hỏi, "Chuyện có mâu thuẫn cũng bình thường thôi mà, chị muốn ám chỉ em cái gì?"

Thẩm Bảo Ý lắc lắc đầu, "Chị tuy rằng cùng Lương Thần đối phó nhau, nhưng đều chỉ vì tranh đấu cho Thịnh Thế thôi, chẳng sợ thất bại hoàn toàn, cùng lắm thì lưu lạc đầu đường xó chợ. Chị vẫn không độc ác đến mức để nó làm cho mọi chuyện tệ hơn đâu"

"Cái gì... Chuyện tệ hơn?" Đàm Dĩnh cố gắng ép chính mình không được suy diễn, ngàn vạn lần đừng trúng bẫy Thẩm Bảo Ý, nhưng vừa nghe tới vẫn khó có thể kìm chế nhảy dựng lên

Thẩm Bảo Ý sâu sắc liếc nhìn cô, gằn từng chữ nói: "Sau trận hoả hoạn kia, Lương Thần đối với em gần như là thiên y bách thuận, mấy năm nay tụi em ở cùng nhau nó đối xử tốt với em thế nào em là người biết rõ nhất. Tính tình nó không phải là tử tử tốt bụng gì, nếu quả thật muốn cảm kích ân cứu mạng của em, hoàn toàn có thể cho em một chút tiền hoặc là vật chất gì đó để em sống tốt, nhưng biểu hiện của nó chăm chút như vậy, chị cảm thấy rất bất thường——"

(thiên y bách thuận: bảo gì làm nấy)

Chị ta nói đến đây liền dừng lại, hơi mím môi cuối cùng không tiếp tục nói

Đàm Dĩnh lại khống chế không được hô to lên tiếng, "Chị nói cho rõ ràng, chuyện gì không bình thường!"

"Đàm Dĩnh." Biểu tình trên mặt Thẩm Bảo Ý đột nhiên trở nên ngưng trọng, nếu như nói chị ta đang giả vờ, vậy người này kỹ xảo biểu diễn thật quá tốt đi.

Trong mắt chị ta thật sự mang theo một tia lo lắng che giấu cùng đồng tình, "Chị không tin em mấy năm nay không nghi ngờ, chú Đàm cô Đàm ở lâu một, rất gần cánh cửa! Mà lúc phát sinh hoạ hoạn, mọi người ở cùng lâu tụi em đều chạy ra an toàn, bọn họ vì sao không ra!"

Đàm Dĩnh ngớ tại tại chỗ, rất lâu không mở miệng, đúng vậy, đây là tâm ma của cô, cô vẫn chưa hiểu rõ chuyện này

Năm đó cô cứu Thẩm Lương Thần, một lòng cho rằng ba mẹ ở lâu một đã chạy ra an toàn, cô từ lầu trên chạy xuống, đúng dịp nhìn qua cửa cầu thang thấy cửa phòng Thẩm Lương Thần đang mở. Anh lúc ấy nằm trên mặt đất, cô thì đứng trên bậc cầu thang nhìn qua, cũng không biết anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn ương ngạnh mà đi vào.

Sau này khi dốc toàn lực đem anh từ trong đám cháy ra, bác sĩ chẩn đoán chính xác anh bị xuất huyết dạ dày, khi đó chính là thời điểm Lê An Ni rời đi...

Đàm Dĩnh có thể nào không quan tâm hẳn được không, cô khi đó mới biết được ba mẹ không trốn ra ngoài, nhưng vì sao? Bọn họ trước giờ đều không phải người ngu không biết trời đất gì, cô nghĩ vô số loại lý do đều nghĩ không ra, căn phòng của bọn họ rõ ràng cách cửa gần như vậy!

Mà sau này còn để lại trong ngực cô một vết sẹo, cô bị lửa đốt để lại dấu vết này đây, cô không dám đụng vào, lại không dám nhớ lại

Rõ ràng cô không cứu Thẩm Lương Thần anh ta cũng không quan tâm gì chuyện này, nhưng cô vẫn luôn tự trách. Thẩm Lương Thần trước giờ đều không biết, mỗi khi anh đối tốt với cô, tưởng dùng những chuyện kia để báo đáp ân cứu mạng, những ý tốt đẹp kia đều biến thành con dao, đâm vào ngực Đàm Dĩnh một chút lại một chút.

Những ý tốt kia thật sự luyện ra từ lửa địa ngục, làm cô đau đớn một lần lại một lần.

Thẩm Bảo Ý thấy sắc mặt cô không tốt, chần chờ hồi vẫn đem một phần tài liệu chậm rãi đẩy đến trước mặt cô "Em xem cái này sẽ hiểu."

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Sinh Nhật

Đàm Dĩnh mắt nhìn vật trước mặt, là một hoá đơn chuyển tiền khủng, mà tên người chuyển khoản là Thẩm Lương Thần, lại nhìn sang tên người nhận... Chính xác là ba cô! Cô chỉ cảm thấy hoa mắt, khó có thể miêu tả cảm giác thất hồn lạc phách, cả người đều giống như bị hung hăng gõ một cơn

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nhiều năm trôi qua như vậy, giữa bọn họ đến cùng là phát sinh cái gì, mà Thẩm Lương Thần vì sao lại không nói lời nào? Những câu hỏi đa nghi trong khoảnh khắc liền tràn đầy đầu óc cô, nhưng vẫn như cũ không có lời đáp

Chuyện này vốn dĩ là chuyện liên quan đến cô, bây giờ nghe đến vừa xa lạ vừa đáng sợ

Thẩm Bảo Ý hợp thời còn nói: "Mỗi lần chuyển một khoản tiền khủng tới tài khoản này, hơn nữa còn chuyển thường xuyên, chuyện này xảy ra trước lúc hoả hoạn không lâu —— "

Quả nhiên lời chị ta vừa mới nói xong, sắc mặt Đàm Dĩnh càng không dễ nhìn, chính cô cũng hiểu rõ ràng ý chị ta là gì.

"Chị không phải là thông qua chuyện này để ám chỉ cái gì cho em, nhưng chị nghĩ, tóm lại vẫn là chuyện của em. Trận hoả hoạn trước kia có phải xảy ra một vài chuyện mà chúng ta không biết hay không, mà nói chú cùng Lương Thần tranh chấp là vì cái gì, lí do Lương Thần cho chú tiền, này chị đều không biết, cũng sẽ không suy đoán lung tung." Chị ta nhìn

chằm vào hai má trắng bệch của Đàm Dĩnh, từng chữ từng chữ nói: "Còn phải dựa vào việc em tự mình tìm hiểu đầu đuôi câu chuyện."

"..."

Sau khi Thẩm Bảo Ý rời khỏi quán, cả người Đàm Dĩnh đều lâm vào hỗn loạn, cô ngồi trong quán cà phê mà không lập tức rời đi, ngồi lâu nhìn cửa sổ thất thần

Cô đương nhiên cũng sẽ không dễ tin lời Thẩm Bảo Ý nói, nhưng mấy thứ này đều dễ dàng tìm hiểu, Thẩm Bảo Ý sẽ không ngu ngốc đến nỗi dùng những chuyện này để đi lừa gạt cô

Hôm này thời tiết rất đẹp, là một ngày ấm áp sau tết âm lịch, mặt trời gay gắt chiếu sáng cả vùng, khắp nơi đều ấm áp, đáy lòng cô lại lạnh đến mức từng đợt phát run. Đó là cảm giác sợ hãi đối với mọi thứ, nồng đậm tràn đầy nội tâm của cô

Ngồi không biết bao nhiêu lâu, bả vai bỗng nhiên bị người ta nhẹ nhàng gõ, cô giống như chim sợ cành cong một loại hung hăng co quắp bả vai, quay đầu nhìn đối phương mang theo vài phần cảnh giác che giấu

Phục vụ bị bộ dáng này của cô làm cho hoảng sợ, khiếp khiếp chỉ xuống di động cô để ở trên bàn, "Ngại quá tiểu thư, điện thoại di động của cô đã vang lên rất lâu, những vị khách kia cảm thấy cực kì khó chịu."

Đàm Dĩnh giờ mới phát hiện tiếng chuông điện thoại của mình reo một lần lại một lần, mấy vị khách kia vẫn đang nhìn cô, cô ngượng ngùng xin lỗi, mặt đỏ vội vàng nhắc máy lên nghe

Là Thẩm Lương Thần gọi, mở miệng liền hỏi, "Ở đâu?"

Lúc này, ngay tại đây, bỗng nhiên nghe được tiếng của anh làm cho cô chống cự theo bản năng, cô gần như không chút nghĩ ngợi liền hỏi lại,

"Chuyện gì?"

Có lẽ là giọng nói của cô quá mức bướng bỉnh, đầu dây bên kia trầm mặc vài giây, "Đàm Dĩnh, em đã nói chuyện với ai?"

Đàm Dĩnh nhất thời nghẹn lời.

Đúng a, cô quên mất, người cô đang chống lại là người hoàn toàn có khả năng uy hiếp cô. Trừ khu mộ của ba mẹ, có lẽ còn có nhiều cái khác, chính là cái mà Thẩm Bảo Ý khó nói đó...

Cô hít một hơi thật sâu, làm cho biểu hiện của mình thật tự nhiên, "Thành Đông, sao vậy?"

"Dương Hằng sẽ qua đón em." Anh không giải thích nhiều, chỉ ném một câu này liền cúp máy. Đàm Dĩnh nhìn trên bàn còn đặt bill chuyển tiền khùng, dùng sức cầm nắm tay.

.....edited by Khuynh Lâu.....

Dương trợ lý đến rất nhanh, xe đứng trước cửa quán cà phê, Đàm Dĩnh đi ra ngoài thì anh ta còn chủ động mở cửa xe giúp cô

Đàm Dĩnh cũng không hỏi thừa, dù sao đi đâu cô không thể quyết định, nếu như trước kia cô hay ngộ nghich với Thẩm Lương Thần, thì bây giờ thật ngược đời, cô muốn nhớ về những kí ức trước đây, biết được một số chân tướng, nhưng chuyện này đều được Thẩm Lương Thần giữ kín bí mật

Rất nhanh liền đến nơi, lại là một bờ biển ngắm cảnh biệt thự, nơi này chắc là Thẩm Lương Thần mới vừa mua thêm

Dương Hằng cũng không được giao phó gì thì rời đi, Đàm Dĩnh đành phải tự mình mở cửa đi vào. Nơi này hiển nhiên vẫn chưa có người nào vào

ở, đồ dùng ở đây đều bóng loáng như mới, sàn nhà sạch sẽ, dường như còn có thể thấy cả hình ảnh phản chiếu.

Cô đứng ở cửa chần chờ, vẫn đưa tay mở tủ giày, bên trong quả nhiên có một đôi dép lê nữ nằm ngay ngắn, số đo cũng vừa vặn

Đàm Dĩnh đứng vậy không nhúc nhích, rất nhanh sau trên lầu hai liền truyền đến giọng nam trầm thấp, Thẩm Lương Thần đứng ở thang cuốn không chút để ý nhìn cô, "Muốn anh xuống đó mời em sao?"

Biết Thẩm thiếu giả bức lên là thô lỗ vô cùng, Đàm Dĩnh cũng không muốn mình bị rắc rối, cô đi dọc theo thang cuốn đi lên, thấy người nọ đang nằm ở ghế trong ban công hưởng gió biển, một bộ dáng thản nhiên thích ý

Thấy cô đơ như rỗi gỗ, Thẩm Lương Thần nhíu nhíu mi, kế tiếp vỗ nhè nhẹ vị trí bên cạnh, "Lại đây."

Đàm Dĩnh xuôi mười ngón tay ở bên người hết sức căng thẳng, "Chi vậy?"

Thẩm Lương Thần nhếch môi cười cười, "Dù sao anh sẽ không làm - em, sợ cái gì."

Lời này làm cho Đàm Dĩnh khống chế không được trở nên xấu hổ cùng phần uất, cô cắn chặt môi dưới, bước từng bước một khó khăn đi qua.

Thẩm Lương Thần gõi cánh tay đánh giá cô, "Hôm nay em nghe lời hơn bình thường nha"

Giọng điệu này dường như đang đùa vui với súng vật, ngực Đàm Dĩnh một trận phiền muộn, quay người làm bộ muốn bỏ đi. Thẩm Lương Thần vội vàng đưa tay kéo cổ tay cô, trên mặt hiếm khi lộ ra ý cười, "Được rồi, không trêu em nữa"

Anh nói xong trên tay hơi hơi dùng sức, dễ dàng chế trụ động tác của cô, vô cùng dễ dàng kéo người vào trong lòng mình. Đàm Dĩnh không khỏi trừng lớn mắt, trợn mắt nhìn anh, "Anh làm... Anh buông tay!"

Nhớ tới trước kia thường bị anh trêu đùa, cô liền đổi chủ đề, nào biết như vậy càng làm thoả mãn ác thú của anh, làm cho cả người anh đều trở nên sung sướng

Tâm tình Thẩm Lương Thần hôm nay rất tốt, mặt mày hơn hở nhìn cô, hai tay ôm chặt cô ở trước ngực. Hơi thở ấm áp nhẹ nhàng khoan khoái của anh nhẹ nhàng lướt qua bên tai cô, mang theo vài phần ôn nhu, "Tiểu Nam, hôm nay là sinh nhật anh."

"..."

.....

Lúc trước vào ngày sinh nhật Thẩm Lương Thần, đối với Đàm Dĩnh mà nói là một ngày đặc biệt quan trọng, quan trọng đến nỗi so với sinh nhật cô còn quan trọng hơn. Cô còn khoanh đỏ cả ngày trước ngày đó trên lịch của mình, đặt báo thức ngày sinh nhật trên di động, để có thời gian những ngày tiếp suy nghĩ điều bất ngờ dành cho anh.

Khi trẻ yêu một người, luôn tràn đầy đủ loại hành động ngây thơ ngốc nghếch, lúc đó Đàm Dĩnh cũng không ngoại lệ.

Kỳ thật người như Thẩm Lương Thần, trước giờ đều không thiếu nữ sinh chủ động lấy lòng anh, rất nhiều món quà đối với anh chẳng hiếm lạ gì. Cho nên vài năm trước Đàm Dĩnh cô ý lấy lòng Thẩm đại thiếu bằng một món quà không giống ai, cô phải dụng tâm chuẩn bị một món quà rất lâu chỉ để làm anh cười vui vẻ, nhưng cô trước giờ làm như vậy chả biết mệt

Mấy năm trước, cô lúc nào cũng suy nghĩ món quà tặng anh, tuy rằng không phải vật gì giá trị, nhưng trên thế gian này tuyệt đối chỉ có một món — đó là món quà do chính tay cô làm, đem tên của anh khắc thành logo rất tinh xảo, tự tay chế thành bút máy

Quá trình chế tác cây bút không đơn giản, hơn nữa cô muốn cho anh bất ngờ nên mới chờ anh ngủ rồi làm, cho nên liên tục mất ngủ vài đêm. Cứ như vậy, cô chưa bao giờ thấy Thẩm Lương Thần dùng lần nào, càng không bao giờ mang theo bên người

Mà chẳng sợ như thế, Đàm Dĩnh lại đem việc quan trọng này bỏ qua một bên, mà mấy năm nay cô thật sự quên, quên sạch sẽ. Càng chăm chọc là, cô hôm nay mới biết một vài chuyện...

.....edited by Khuynh Lâu.....

Ánh mắt Thẩm Lương Thần thâm trầm nhìn cô chăm chăm, dường như còn có chút chờ mong. Đàm Dĩnh trầm mặc một hồi lâu, rồi mới chậm nửa nhịp nhìn anh, không gợn sóng nói câu, "Ừ, sinh nhật vui vẻ."

Mi tâm Thẩm Lương Thần hung hăng trừng một cái, "Như vậy thôi?"

Anh dường như rất mất hứng, vẫn tưởng anh là đại thiếu gia, mới năm rồi cô càng náo nhiệt thì anh càng lạnh lùng, năm nay hình như tình hình hơi bị chênh lệch

Thấy Đàm Dĩnh vẫn không nói lời nào, cũng không tỏ vẻ gì, Thẩm Lương Thần an tĩnh một lát, nói: "Em chưa kịp chuẩn bị quà? Bây giờ em có thể mua bù"

"Không phải chưa kịp mua, là tôi quên." Đàm Dĩnh ăn ngay nói thật, hoàn toàn không để ý sắc mặt âm trầm của anh, nghĩ nghĩ còn nói, "Anh cũng đâu thiếu quà sinh nhật đâu."

Thẩm Lương Thần hung hăng nhìn chăm chăm cô một lát, khẽ cười một tiếng, "Được, không thiếu, chỉ là thói quen hàng năm khiến anh vui vẻ thôi, em có biết có thói quen rất khó thay đổi hay không, mà anh cũng lười sửa."

Đàm Dĩnh nhìn chăm chăm gương mặt anh tuần kia, cặp mắt màu hổ phách, trong đầu bất tri bất giác nhớ lại câu nói khi nãy của Thẩm Bảo Ý: người như Lương Thần, cho dù là một món đồ chơi yêu thích, chính nó không muốn buông tay thì không ai có biện pháp mang đi

Cô trước giờ đều không nghĩ tới, dự vọng chiếm hữu của Thẩm Lương Thần có đôi khi thế nhưng cũng rất đáng sợ, mà dự vọng của anh so với cô tưởng tượng còn đáng sợ hơn

Nhìn cô vẫn ngỡ ngác ngỡ tại chỗ đó như trước, như là không đem lời của anh nghe lọt vào tai, sắc tròng Thẩm Lương Thần âm trầm, ngón tay dùng sức nhéo nhéo hai má trắng mịn của cô, ngữ điệu bức ách ba phần, "Tiểu Nam, thật đúng là em không tiến bộ chút nào, không phải bây giờ em muốn cầu xin anh? Như vậy ngược lại em chẳng chuẩn bị gì cho anh cả? Em nói xem anh nên phạt em thế nào đây?"

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Đừng Làm Cho Anh Mất Hứng

Hành động và ánh mắt của anh như vậy, làm cho Đàm Dĩnh nhận không được cảnh giác, thân thể cũng trở nên cứng ngắt, cô theo bản năng lui ra sau, nào ngờ anh đã đi trước một bước đã cúi xuống trước mặt cô

Cảm giác đau đớn như dự tính không có, ngược lại trên môi bị chạm nhẹ nhàng một chút, nhẹ như lông chim

Đàm Dĩnh vẫn đứng như khúc gỗ, mặt không thay đổi nhìn anh

"Giao căn nhà này cho em, em suy nghĩ mang ra cho anh một món quà sinh nhật đi." Anh không quan tâm hành vi mập mờ vừa rồi, lúc nói những lời này giống như là đưa nhỏ cái kính, bởi vì không được tặng quà ngọt mà tức giận

Đàm Dĩnh bất khả tư nghị trừng lớn mắt, còn chưa kịp nói, người nọ đã đứng dậy rời đi.

Biệt thự lớn như vậy, khắp nơi đều trống rỗng, chỉ còn hơi gió biển thoang thoảng trong không khí, Đàm Dĩnh đứng tại chỗ rất lâu, bỗng nhiên lại nghe được dưới từ lầu vọng lên một câu, "Tiểu Nam, đừng làm cho anh mất hứng, em đã biết hậu quả rồi đấy"

Đàm Dĩnh ra sức cắn chặt răng, hồi hận vừa rồi sao không hung hăng cho anh một bạt tai!

Sau đó Thẩm Lương Thần ngồi ở quầy bar vừa uống gì đó, Đàm Dĩnh ngồi tại chỗ một hồi lâu, cuối cùng vẫn khuất phục hiện thực

Đồ đạc trong nhà quả thật không ít lắm, cô đi dạo một vòng phòng bếp, trong tủ lạnh bỏ đầy nguyên liệu nấu ăn, thoạt nhìn dường như Thẩm Lương Thần định nghỉ dưỡng ở đây. Đàm Dĩnh một chút đều không thèm nghĩ xem anh thích gì, lại càng không thật sự phí tâm tư chuẩn bị quà sinh nhật vì anh

Vì thế cô chọn cách đơn giản nhất, xắn cổ tay áo lên, làm bánh ngọt.

Thẩm Lương Thần liền chống cằm, ngồi cách đó không xa ngắm nhìn cô, cảm xúc trong mắt đen tối không rõ.

Chờ cô tùy tiện đem bánh ngọt để trước mặt anh, Thẩm Lương Thần rất lâu không lên tiếng. Nhìn ra được anh không quá cao hứng, cuối cùng mở miệng âm sắc lạnh như băng, "Em có thể làm ra cái nào xấu hơn được nữa không?"

Đàm Dĩnh tìm cứ bào chữa cho mình, nghiêm trang nói: "Tôi không phải thợ làm bánh kem chuyên nghiệp, lần đầu tiên làm được như vậy là tốt lắm rồi."

"Lần đầu tiên?" Anh ngược mắt nhìn cô một cái, con ngươi đen tối đột nhiên sáng long lanh

Đàm Dĩnh gật gật đầu.

Thẩm Lương Thần bỗng nhiên lại cao hứng, cánh tay đưa ngang nhẹ nhàng ôm chặt bả vai cô, "Thôi, xấu cũng đã xấu rồi."

Sự thật chứng minh, Đàm Dĩnh làm bánh ngọt không chỉ xấu, mà hương vị cũng không được tốt lắm. Chính cô ăn miếng đầu tiên còn không có dũng khí thử miếng thứ hai mà, mà Thẩm Lương Thần vẫn xúc ăn rất nhiều, cuối cùng còn lại hơn một nửa còn vô cùng cẩn thận bỏ vào trong tủ lạnh.

Đàm Dĩnh nhìn hành động kỳ quái của anh, hàng lông mày nhăn càng sâu

Thẩm Lương Thần giải thích: "Khó ăn như vậy cũng hơi khó, lưu lại làm kỷ niệm cũng được."

Đàm Dĩnh không nói trọn trắng mắt, không cần thì làm thành đồ trưng bày a, chết tiệt biến – thái!

.....edited by Khuynh Lâu.....

Ăn xong bánh ngọt, Thẩm Lương Thần cũng không bảo cô trở về, chỉ có hai người một phòng thế nào cũng có mùi nguy hiểm mười phần. Đàm Dĩnh như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, lại nhìn đồng hồ, rốt cuộc ho nhẹ một tiếng nói: "Nếu là không còn chuyện gì khác, tôi liền ——"

"Liền cái gì?" Anh thản nhiên nhắc mắt nhìn qua, đáy mắt lại tràn đầy cảm giác áp bức, "Cảm thấy nhàm chán?"

Căn bản anh ta không nói gì mà! Đàm Dĩnh cảm thấy chính mình muốn điên với anh rồi, trong đầu không chỉ một lần lại một lần nhớ lời nói của Thẩm Bảo Ý khi nãy, càng không tìm được bắt đầu suy tưởng. Cô sợ mình nhất thời không khống chế được hành động thiếu suy nghĩ, đem sự việc náo loạn cho rối rắm thêm

Thẩm Lương Thần vuốt ve khuy áo, trầm ngâm chốc lát nói: "Không bằng chúng ta làm chút gì?"

Lời này làm thần kinh toàn thân Đàm Dĩnh đều căng thẳng, tiếp lại thấy anh mập mờ cười cười, "Nghĩ gì thế, nam nhân và nữ nhân, chẳng lẽ trừ chuyện kia đều không thể làm chuyện gì khác à."

Đàm Dĩnh nhìn biểu tình của anh liền biết người này đang gheo mình, cô thở ra một hơi thật sâu, dứt khoát nói thẳng: "Sinh nhật anh, không định cùng Lê An Ni ở cùng nhau sao?"

Hao tổn tính toán ở chung với cô làm gì? Lê An Ni mới là bạn gái chính thức, càng là người anh tâm tâm niệm niệm không phải sao?

Ai biết lời của cô không chút nào liền kêu gọi "lòng liêm sỉ" của Thẩm Lương Thần, người nọ nhìn cô chăm chăm một lát, nói: "Cô ấy có việc, không ở Thanh Châu."

Nguyên lai là như vậy, cho nên Thẩm đại thiếu gia mới có thể tìm đến cô như lớp xe phòng hồ?

Thấy mặt cô không đổi không nói lời nào, Thẩm Lương Thần lại nói: "Chúng ta hình như lâu rồi không xem phim"

"Không có gì để xem." Đàm Dĩnh trực tiếp bác bỏ đề nghị của anh, bộ dáng căn bản không hứng thú

Mà Thẩm Lương Thần tựa như không quan tâm lời nói của cô, tự nhiên lấy điện thoại di động ra lật xem, "Anh lần trước nghe Dương Hằng nói qua, có mấy bộ phim không tệ lắm."

Nhìn hứng thú của anh, Đàm Dĩnh ôm cánh tay, vẫn là trấn định tạt chậu nước lạnh, "Không muốn đi nơi côn cộng."

Thẩm Lương Thần rõ ràng giật mình, mặt mày âm trầm trừng cô, "Có ý gì?"

Đàm Dĩnh tươi cười rạng rỡ, từng câu nói nhuệ khí bức người, "Thân phận này của tôi, thấy thật là vinh quang nhỉ? Vì trước mặt anh tôi không còn lựa chọn khác, tuy rằng Thẩm tiên sinh không ngại, nhưng có thể chừa chút mặt mũi cho tôi hay không?"

"..."

.....edited by Khuynh Lâu.....

Thẩm Lương Thần hiếm khi bị cô làm nghẹn lời không nói được câu nào, cách nhau gần như vậy, đều có thể nhìn gân xanh trên trán anh nhảy nháy, như là một giây sau sẽ vỡ toan ra, mà sắc mặt càng đen rõ hơn

Đàm Dĩnh cũng không trông mong gì câu này sẽ làm cho anh đổi ý, nhưng lần này thật thần kỳ, anh thế nhưng cái gì cũng không phản bác. Chẳng những như thế, quả thật không kiên trì đưa cô ra ngoài

Trong biệt thự nguyên lai có một phòng cách âm lớn, màn hình cực bự, còn có ghế da rộng thoải mái. Nhìn Đàm Dĩnh ngồi cái mình xa cả trượng, Thẩm Lương Thần đánh giá cô, như là cuối cùng đã tới giới hạn chịu đjwng, lạnh lùng cười nói: "Sợ anh ăn em?"

"Không phải."

"Qua đây ngồi"

"Tôi thích ngồi đây"

Đàm Dĩnh hiếm khi cố chấp, làm Thẩm Lương Thần nhin không được nhìn cô hồi lâu, "Hôm nay em ăn phải thuốc nổ?"

Tuy rằng bình thường nha đầu kia cùng anh nói chuyện luôn nhường nhịn nhỏ nhẹ, nhưng hôm nay đặc biệt khác lạ, từ lúc vào cửa, ánh mắt nhìn anh như mang theo mười ngàn volt điện áp, hận không thể xé nát anh

Đàm Dĩnh cắn môi một cái, ở tuổi này của cô, học không được chiêu thức che giấu tâm tình lão luyện của anh, trong lòng một khi có tâm sự, tất cả đều viết lên mặt rõ ràng. Cô theo ánh sáng màn hình nhìn khuôn mặt

anh, thấy mi tâm anh không vui, chần chờ hồi, nói: "Đến kì kinh nguyệt, tâm trạng không tốt."

Thẩm Lương Thần lại liếc mắt nhìn cô, cũng không biết tin hay là không tin, chỉ bình tĩnh nói: "Lại đây, đừng để anh lặp lại lần thứ hai."

Người này cho dù nổi giận sẽ không bao giờ tăng cao âm lượng hay trừng ra khuôn mặt dữ tợn, nhưng nhìn vẻ mặt ôn hoà của anh, so với một người bình thường đang nổi giận còn đáng sợ hơn vài lần. Đàm Dĩnh đã thấy được anh mất hứng, cầm nắm tay vẫn là miễn cưỡng đi qua.

Thẩm Lương Thần dùng sức kéo cô vào trong lòng mình, tư thái bất can. Anh nghiêng người sang, hơi thở anh gần như bao phủ cả người cô

Hô hấp Đàm Dĩnh trở nên dồn dập, lưng dùng sức kề sát lưng da của ghế, nhưng cuối cùng không còn đường lui, chỉ có thể cứng đờ thân mình đối diện anh

Anh chậm rãi cúi đầu gần sát cô, khí tức sáng quắc phun trên mặt cô, cô dùng hết khí lực toàn thân xiết chặt ngón tay, chần chờ đến cùng coi có nên cho anh bạt tai hay không?

Cuối cùng lúc cô vừa giơ tay lên, anh cũng đồng thời giơ tay lên, nhưng hướng lại trái ngược với cô, bàn tay nóng bỏng kia chỉ nhẹ nhàng đặt lên bụng cô

"Có phải bụng lại đau hay không?"

Anh đột nhiên hỏi câu này, Đàm Dĩnh ngớ ra, liền nâng bàn tay vội vàng thu về, xấu hổ cực kì, sau một lúc lâu mới nói quanh co: "Không, không có!"

Âm lượng của cô đột nhiên rất cao, lại đem anh đẩy ra, Thẩm Lương Thần nhìn phản ứng kỳ kỳ quái quái của cô, cho rằng cô vẫn còn đang câu

kính, nhẫn nại quát khê một tiếng, "Đừng nhúc nhích, cử động nữa anh sẽ hôn em."

"..."

.....

Đàm Dĩnh cảm thấy một ngày này quả thực rất kì lạ, đầu tiên là Thẩm Bảo Ý nói một đống chuyện thiên phương dạ đàm. Tiếp đến là cùng Thẩm Lương Thần ở cùng một chỗ, chuyện như vậy thật làm người ta khó chịu. Cô nhìn người nam nhân gần trong gang tấc, ngay cả hô hấp đều chậm, căn môi trầm giọng nói: "Tôi thật sự không đau."

(thiên phương dạ đàm: nói chuyện hoang đường)

"Nói vậy, em chảy mồ hôi kìa." Anh nói xong, còn sẵn sóc đưa tay thay cô chùi mồ hôi

Đàm Dĩnh cảm giác trên trán có chút mồ hôi, có lẽ là bởi vì khẩn trương mới vậy, cô ngồi im hồi sức, dứt khoát giơ tay đẩy anh, "Đó là bởi vì anh cách tôi gần quá, thực —— "

Chữ "Nóng" còn chưa nói xong, cổ tay (thủ đoạn) liền bị dùng sức nắm lấy, đầu ngón tay Thẩm Lương Thần lạnh lẽo thấu xương, làm cho cô cảm thấy lạnh theo

Đôi mắt xanh đen của anh đầy dự vọng, ngón tay đã dọc theo làn da trắng mịn của cô từng chút một hướng xuống sờ soạng, Đàm Dĩnh bởi vì vụ hoả hoạn khi trước, thân thể chịu lạnh không nổi, cho nên hôm nay mặc tới mấy lớp áo. Áo lông vẫn là loại lông dê, cho nên rất ấm áp dễ chịu, nhưng anh rất có kiên nhẫn, chậm rãi hướng xuống vuốt ve, đem từng lớp từng lớp vải lật lên, lộ ra làn da trắng nõn bóng loáng của cô

"Tiểu Nam, biết anh ghét nhất cái gì không?" Anh cúi thấp bên tai cô nỉ non, ngữ điệu lộ ra khí lạnh thấu xương, "Nói, dối."

Trái tim Đàm Dĩnh rụt mạnh một cái, không biết hai chữ này là anh ám chỉ cái gì

Thẩm Lương Thần chống cánh tay, tiếp tục nhìn cô lộ ra dáng vẻ vô tội, không khỏi khẽ cười, "Chu kì kinh nguyệt của em anh nhớ rất rõ, em nói dối anh liếc mắt cái cũng có thể nhìn ra, cho nên chớ diễn xiếc với anh, bị khai ra rồi, chỉ biết là dối với em không tốt chút nào đâu."

Nguyên lai anh nói cái này, Đàm Dĩnh không khỏi âm thầm nhẹ nhàng thở ra, còn tưởng rằng bị anh phát hiện mình đi gặp Thẩm Bảo Ý. Cô tiếp tục không nói lời nào, mắt lạnh nhìn anh.

Thẩm Lương Thần hỏi: "Bởi vì sợ anh chạm em, cho nên gạt anh?"

Đàm Dĩnh dứt khoát nhìn anh, bộ dáng nửa thật nửa giả nói: "Đúng, có người con gái nào thích làm kẻ đến sau, thích bị người bạn gái của người nam nhân khinh – thường? Thẩm Lương Thần, anh cứ như vậy muốn nhục nhã tôi sao?"

Nói đến đây, cô bỗng nhiên châm chọc cười, "Vì sao chứ? Miệng anh thì nói muốn chăm sóc tôi, nhưng hành động của anh thì không như vậy. Không chịu nhận lời cưới tôi, nuôi tôi như nuôi tình nhân, luôn bắt tôi làm chuyện không muốn, thoát nhìn, giống như có thù với tôi vậy?"

Biểu tình trên mặt Thẩm Lương Thần nháy mắt liền đọng lại, ngay cả huyết sắc đều biến mất, con ngươi đen kịch liệt co rút nhanh, "Em —— "

Anh đáp lại như vậy, càng thêm xác nhận một vài suy đoán ở đáy lòng Đàm Dĩnh, ít nhất phản ứng như vậy đủ để chứng minh Thẩm Bảo Ý không hoàn toàn là chỉ nói cho vui

Tim Đàm Dĩnh nháy mắt rơi vào mâu thuẫn kịch liệt, cô vẫn bất động thanh sắc nhìn anh, chờ đợi phản ứng tiếp của anh

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Chỉ Muốn Ở Bên Nhau

"Biết mình đang nói cái gì không?" Thẩm Lương Thần lại mở miệng, từng chữ đều giống như là nén từ trong kẽ răng ra, thần sắc tuy lạnh, mà rõ ràng có che giấu nỗi kinh hoàng bên trong

Đàm Dĩnh như trước không lên tiếng, lại tỉ mỉ quan sát biểu tình biến hoá trên mặt anh

Ánh mắt Thẩm Lương Thần trở nên âm trầm, phút chốc liền dùng ngón tay nắm chặt cằm cô, lực đạo làm cô đau từng đợt "Có phải em xem quá nhiều phim điện ảnh và tiểu thuyết, đúng không?"

"Đúng không ——" trầm mặc thật lâu, Đàm Dĩnh nhẹ nhàng bật cười, nghiêng đầu cười một cách tự nhiên, "Anh lúc nào cũng như vậy, tôi đương nhiên sẽ miên man suy nghĩ, bằng không sẽ rất khó giải thích những hành động kì lạ của anh"

"Có cái gì khó giải thích chứ?" Thẩm Lương Thần cười lạnh, cả người thoát nhìn như dã thú bị chọc giận, "Không muốn kết hôn là vì lí do gì phải không, chính là đơn giản anh chướng mắt em thôi. Về chuyện khác, anh đã nói rồi, thích để em ở bên cạnh anh, anh lười suy nghĩ vì sao lại vậy"

"Vô sỉ." Bàn tay Đàm Dĩnh dùng sức nắm chặt, rốt cuộc không thể nhịn được nữa nâng tay lên hung hăng cho anh một bạt tai

Anh đã sớm đề phòng, một phen nắm lấy cổ tay cô

Hai người giăng co chuẩn bị đánh nhau một trận, hai tay hai chân Đàm Dĩnh chuẩn bị xuất trận, hoàn toàn không để ý hình tượng. Trong đầu cô trừ bỏ hận đã không còn cái khác, mà lí trí còn sót lại đã bị anh nghiền nát thối bay đi, giờ phút này chỉ có một ý niệm: bắt anh nói ra chân tướng

Thẩm Lương Thần rốt cuộc vẫn nhường nhịn cô, khi này cũng chỉ là muốn khống chế cô mà thôi, nhưng anh chung quy vẫn không muốn đánh cô, nhất thời chống đỡ không vững liền nhận vài cú đánh

Từng vết máu đỏ tươi trương gương mặt anh tuấn của anh càng làm thêm vẻ chói mắt, đau thì không đau, chỉ là thoát nhìn rất mất mặt. Tính tình Thẩm Lương Thần cũng nổi lên, dùng sức vịn chặt cánh tay cô, gầm nhẹ một tiếng: "Em cử động một chút nữa thử xem!"

"Đồ đáng ghét, anh dựa vào cái gì!" Đàm Dĩnh đỏ mắt, mọi cảm xúc đều vọt lên tới ngực

Chỉ bằng một tình đơn phương lúc trước của cô, anh cũng không nên vũ nhục cô như vậy, anh càng như vậy, chỉ có thể bức cô thừa nhận năm đó trái tim của cô thật đúng như cầu! Nhưng cô đã làm sai điều gì đâu? Bằng cả trái tim mà yêu một người, không có làm bất kỳ chuyện gì thương thiên hại lý, tại biết lúc anh lựa chọn Lê An Ni cũng lập tức lựa chọn buông tay, nhưng anh không buông tha cô

Nhất định muốn dùng phương thức này làm cô thương tích đầy mình mới bỏ qua sao?

Nếu như đây chính là hậu quả của việc yêu anh, Đàm Dĩnh hối hận, thông đến tận ruột. Cô thật sự hi vọng chính mình chưa từng gặp qua người này, như vậy ác mộng cũng sẽ không bắt đầu, tất cả mọi thứ đều sẽ không phát sinh...

Thẩm Lương Thần chợt thấy khóe mắt cô tràn ra nước mắt, cả người ngẩn ra, lực đạo đè hai tay cô cũng buông lỏng

Hình tượng của anh trong lòng Đàm Dĩnh là không thể phá vỡ, từng mặc kệ anh nói lời khó nghe như thế nào cô đều giống như con nhóc bướng bỉnh đánh không buông, mỗi ngày như mỗi ngày không biết mệt bám anh, bỏ đều bỏ không được... Anh suýt nữa đều cho rằng, cô sẽ không bao giờ khóc

Vừa định hỏi có phải làm đau cô hay không, tiếp trên mặt liền hung hăng bị đánh một cái, một bàn tay thanh thủy hữu lực, "Ba" một tiếng thậm chí tiếng giống như trong phim ảnh

Thẩm Lương Thần đời này còn chưa bị người khác chạm qua, ngay cả ông Thẩm bị anh chọc tức đến mức mắt trợn trắng cũng không thể chạm anh một đầu ngón tay, cho nên anh có chút ngây ngẫn cả người, nhất thời đều quên phải phản ứng gì

Lòng bàn tay còn một chút đau đớn mơ hồ đến phát run, Đàm Dĩnh dùng sức siết chặt ngón tay, bộ dáng thấy chết không sợ, "Anh thật khiến tôi ghê tởm, Thẩm Lương Thần. Chưa bao giờ tôi cảm thấy hối hận khi biết anh như bây giờ!"

Mi mắt Thẩm Lương Thần hung hăng co quắp, con ngươi kịch liệt co rút, Đàm Dĩnh nhìn thấy anh nổi gân xanh, đã chuẩn bị để nghe anh nhục nhã lần nữa. Nào biết anh lại chẳng làm gì, chỉ nhìn cô thật sâu, hồi lâu mới hỏi, "Tiểu Nam, hôn nhân đối với em mà nói, quan trọng như vậy?"

.....edited by Khuynh Lâu.....

Con gái một khi đã yêu rất đơn giản —— không cầu phú quý, chỉ muốn ở bên nhau. Mà điều hiển nhiên này, người nam nhân trước mặt cô không hiểu. Đàm Dĩnh cũng không muốn giải thích với anh, nguyên lai sự chênh lệch giữa bọn họ thật sự rất lớn, từ trước nay chỉ cảm thấy cô không xứng với anh, nay lại nhìn, bộ dáng thể tực của anh càng làm cô thêm chán ghét

Cô không thèm nói nửa câu, nhồm dậy muốn đi, lại bị anh thô bạo dùng sức một kéo lại "Đi đâu!"

Khi nói xong ngược lại là điện thoại di động của anh kêu lên, thân máy rung rung, tại làm không khí căng thẳng trong phòng càng thêm dày đặc. Hai người đều theo bản năng nhìn về phía màn hình, rõ ràng là hai chữ "An Ni", giờ khắc này thật châm chọc làm sao

Đàm Dĩnh cười như không cười nhìn anh, trong mắt tràn ngập mỉa mai.

Thẩm Lương Thần mặt lạnh lùng, như trước siết chặt cánh tay cô không cho cô máy may nhúc nhích, nhận điện thoại trước mặt cô, "Chuyện gì?"

Ngữ khí của anh làm cho đối phương trầm tĩnh lại, Lê An Ni lại mở miệng có chút mơ hồ, "Anh đang bận?"

Mắt Thẩm Lương Thần nhìn Đàm Dĩnh, lại thấy nụ cười chói mắt của cô, anh nhanh chóng quay đầu, mơ hồ không rõ "Ừ" một tiếng.

Lê An Ni có chút do dự, "Nhưng ba có việc tìm anh, bây giờ anh đến đây được không?"

Mi tâm Thẩm Lương Thần hơi vắn vắn, cũng không do dự đáp ứng. Lê An Ni giờ mới cao hứng đứng lên, cách sóng điện đều có thể nghe được thanh âm nháy nhót, "Vậy em ở nhà chờ anh."

Ở nhà? Không phải nói cô ta không ở Thanh Châu sao? Sự nghi ngờ chỉ loé qua trong đầu Đàm Dĩnh, cô bây giờ đã nhàn rồi không quan tâm thứ gì, chỉ lạnh lùng nhìn Thẩm Lương Thần. Thấy anh muốn nói gì với mình nhưng thôi, đột nhiên cười, "Đi đi, anh là Thẩm thiếu gia mà, không phải hay làm theo ý mình hay sao, lộ ra vẻ dẫn đo này cho ai xem?"

Mày Thẩm Lương Thần càng nhăn, hồi lâu mới nói: "Đàm Dĩnh, anh có thể cho em mọi thứ em muốn, ngoan ngoãn ở lại bên cạnh anh. Em biết là em trốn không thoát mà, anh luôn có biện pháp làm em quay về"

Lời này anh nói không chỉ một lần, Đàm Dĩnh lãnh đạm quay sang hướng khác, từ chối nói chuyện

Thẩm Lương Thần không có thời gian, vốn tựa hồ còn định nói tiếp, nhưng tóm lại không tiếp tục nói, đứng dậy rời đi, còn dặn dò cô, "Anh sẽ về rất nhanh, em ở đây không được đi đâu hết"

Tòa nhà quá lớn, Thẩm Lương Thần rời đi rồi, càng thêm lạnh lẽo. Đàm Dĩnh ngồi nguyên vị trí nhìn bóng người trên màn, chỉ cảm thấy thật hoang đường. Cô đương nhiên không bao giờ chờ ở đây, trên thực tế cô không chỉ một lần nghĩ tới việc bỏ Thẩm Lương Thần đi, nhưng bây giờ ý niệm này mãnh liệt hơn cả

Cần phải rời đi, cô còn có rất nhiều chuyện quan trọng cần hoàn thành.

Đàm Dĩnh nhồm dậy nhìn biệt thự, Thẩm Lương Thần rất cẩn thận, vật gì hữu dụng sẽ không bao giờ bỏ lại. Cô chuẩn bị đi, phát hiện ra cửa biệt thự bị khoá, đang chần chờ có nên leo cửa sổ hay không, vừa lúc điện thoại trong túi kêu lên

Là Trình Quý Thanh gọi đến.

Đàm Dĩnh nhìn ba chữ kia, tim đập không chút quy luật, từ trước kia không biết quan hệ của hai người khi cô có thể đối đãi anh như bạn bè, nhưng hiện tại...

Cô cực lực điều chỉnh hô hấp, nói ra câu "Ừ" cảm thấy khí tức vẫn chưa ổn định

Thanh âm Trình Quý Thanh trầm thấp từ tính như trước, chậm rãi truyền tới, "Anh đã trở về."

"..."

"Em đang ở đâu?"

Có một ít thứ kỳ quái như thế đấy, trong phút chốc, Đàm Dĩnh luôn cảm thấy tình cảnh này có chút quen thuộc, quen thuộc dọa người. Cuộc đối thoại như vậy, hình như đã từng xảy ra trước đây rồi

...../.....

Thẩm Lương Thần lái xe thật nhanh bay nhanh tại trên cao tốc, anh một bàn tay chống vô lăng, rõ ràng ngoài trời vẫn lạnh như trước, anh lại hồn nhiên không hay, mặc cho gió lạnh thổi tóc bay tán loạn, tựa hồ chỉ có như vậy mới có thể làm cho đầu óc lúc nào cũng thanh tỉnh.

Hết thấy đều tiến hành theo kế hoạch, anh tuyệt đối không để cho mình bước loạn một tấc

Đàm Dĩnh ở chỗ này, sẽ vẫn ở nơi đó...

Anh không biết là anh vẫn an ủi chính mình vì cái gì, một lần lại một lần ở trong lòng tự nhủ như vậy, mà trong đầu vẫn lần lượt hiện lên hai mắt của cô

Cô tràn đầy uỷ khuất cùng tức giận, anh chỉ gặp qua một lần.

Thẩm Lương Thần dùng sức nhắm chặt mắt, cưỡng ép chính mình đừng tưởng tượng nữa, điện thoại bị anh ném một bên, anh do dự một chút vẫn đem điện thoại nhắc lên.

Trợ lý Dương Hằng luôn rất có hiệu suất, điện thoại vang lên hai tiếng liền lập tức nghe máy, "Thẩm tổng?"

"Bên kia thế nào?"

Dương Hằng làm hết phận sự trả lời: "Trình Quý Thanh náo loạn cả nhà, đại tiểu thư hai ngày nay không gặp anh ta, chắc là đã nói chuyện gì đó, cô ấy bây giờ rất nóng nảy, còn dọa mượn sức ban giám đốc công ti, nghĩ biện pháp buộc tội Thẩm tổng"

"Ừ." Thẩm Lương Thần trong lòng khó chịu một trận, anh không nghĩ tới Trình Quý Thanh vì Đàm Dĩnh có thể làm đến bước này, ngược vô cớ phát nổ

Dương Hằng trầm mặc nói, "Sự tình của anh cùng Lê tiểu thư đã thành, mượn quan hệ Lê gia, chúng ta ngược lại chẳng sợ cô ấy nữa"

Thấy anh không nói lời nào, Dương Hằng ngạc nhiên nói: "Thẩm tổng?"

Thẩm Lương Thần không yên lòng "Ừ" một tiếng, còn nói: "Không có việc gì, cúp đi."

Dương Hằng chuẩn bị cúp điện thoại, Thẩm Lương Thần bỗng nhiên lại gọi anh ta, "Cảm xúc của cô ấy hôm nay không tốt, anh qua nhìn một chút."

Không cần cố ý nói ra Dương Hằng cũng biết "cô ấy" trong miệng là chỉ ai, anh ta khẽ thở dài nói "À..."

Nào biết một tiếng thở dài này vẫn bị Thẩm Lương Thần nhạy bén nghe được, anh rất nhanh hỏi, "Thở dài cái gì?"

Dương Hằng toàn thân cứng ngắc, trong lòng biết câu này trả lời không tốt sẽ gây ra rủi ro lớn, châm chước một phen nói: "Đàm tiểu thư tính tình mãnh liệt, thích mềm không thích cứng, tôi là nghĩ... Nếu không để cô ấy rời đi như trước, đợi lúc chuyện đi quá xa thì..."

Lời của anh ta chưa nói xong đã bị cắt đứt, Thẩm Lương Thần nhìn con đường phía trước, từng chữ từng chữ tinh tường nói: "Dương Hằng, tôi không rời bỏ cô ấy được."

"..."

.....edited by Khuynh Lâu.....

Đàm Dĩnh tìm một hồi mới phát hiện chỉ có cửa sổ phòng bếp có thể thuận lợi mở ra, may mắn thân hình cô nhỏ xinh, khi còn nhỏ lại hay leo cây leo tường thân thủ linh hoạt, cho nên vô cùng dễ dàng chui đi ra ngoài. Chỉ là bên ngoài nhiệt độ không khí quá thấp, cô vừa lộ ra ngoài liền rung đến nấc cục

"Ồi, khốn kiếp ——" Đàm Dĩnh vừa nấc cục vừa khẽ nguyên rủa, cẩn thận dọc theo ống thoát nước đi xuống.

Gió biển ẩm ướt lạnh lẽo đều làm xung quanh bám thêm một tầng hơi nước, cô ôm ống thoát nước leo xuống vài lần suýt trượt chân. Bởi vì là biệt thự sát biển, cho nên tường hơi cao, cửa sổ cách mặt đất khá xa

Đàm Dĩnh vẫn còn đang tìm cách, hai má bị gió biển thổi liền đỏ bừng, bộ dáng này thoạt nhìn thật buồn cười.

Đột nhiên có đôi bàn tay ấm áp bóp chặt eo của cô, cánh tay hữu lực thoáng dùng sức liền đem cô ôm xuống

Sau lưng của cô đột nhiên đụng vào một lồng ngực ấm áp, cùng gió biển, có dễ nghe giọng nam khẽ cười vang lên bên tai, "Em thật đúng là mỗi lần gặp nhau đều làm anh bất ngờ a, cô bé?"

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Anh Hận Không Thể Lập Tức Xông Lên, Chặt Đứt Móng Vuốt Của Tên Kia!

Lúc Đàm Dĩnh quay người nhìn Trình Quý Thanh, còn thực không còn hình tượng nấc cục một cái, "Anh, anh đã trở lại."

Thật là một câu nói vô nghĩa, mà tổng biên tập đại nhân vẫn vô cùng phối hợp gật gật đầu, trong mắt tràn đầy là ý cười, "Có muốn uống chút gì hay không?"

Trình Quý Thanh mang cô lên xe, trong xe có hệ thống sưởi, nóng lạnh luân phiên làm Đàm Dĩnh càng khó chịu, không thể dụ dỗ được, uống nước của anh cũng không đỡ hơn chút nào

"Không có việc gì đâu, trước đây tôi, mẹ tôi từng nói, ngẩng đầu nhìn ánh trăng sẽ, sẽ không nấc cục." Đàm Dĩnh nói nghiêm trang, trừng lớn mắt nhìn thẳng lên trời

Trình Quý Thanh ngồi bên cạnh cũng không lên tiếng, ngón tay khi có khi không gõ tay lái.

Nhưng bây giờ trời chưa tối hẳn, màn trời đâu có ánh trăng, Đàm Dĩnh cảm thấy rất xấu hổ, trước đó qua điện thoại không gặp mặt Trình Quý Thanh, bây giờ hai người ở cùng một chỗ, cô hoàn toàn không biết nói cái gì cho phải.

Rõ ràng khi này có một bụng câu hỏi!

Trong khoang xe cực kì im lặng, nhất thời chỉ còn lại tiếng nấc cục của Đàm Dĩnh, một chút một chút, còn đặc biệt vang dội. Tuy rằng da mặt cô dày, mà tóm lại là con gái, bộ mặt hồng như quả táo.

Trình Quý Thanh bỗng nhiên nghiêng người sang, bởi vì không khí quá mức yên tĩnh, cho nên một khi ai có một chút hành động gì đều vang lên tiếng động, Đàm Dĩnh lập tức quay đầu nhìn anh, kết quả là thấy mặt anh cách chính mình càng ngày càng gần.

Cô sợ tới mức ngay cả hô hấp đều dừng lại, hai tay hoàn toàn không biết nên để như thế nào, nhưng cô còn nhớ cô đã đưa tay ngăn cản anh, "Tổng biên tập!"

Trình Quý Thanh dừng ở vị trí rất gần cô, khí tức nồng đậm nam tính phả vào mũi cô, anh cười, "Đừng sợ, anh chỉ giúp em thôi"

Quả nhiên bị anh dọa như vậy, Đàm Dĩnh quả thật không nấc cục nữa, nhớ rõ trước đây xem tình tiết này trong tiểu thuyết, lúc ấy cô thiếu nữ đó liền bị nam chính bắt làm tù binh, nhưng trước mắt cô giờ là Trình Quý Thanh...

Thấy cô nhìn mình chằm chằm không nói lời nào, Trình Quý Thanh hơi hơi nhú mày, "Có lời muốn hỏi anh?"

Không biết vì cái gì, cô theo bản năng nguyện ý tin tưởng Trình Quý Thanh, vì thế bật thốt lên liền nói: "Tôi nghĩ đến một vài việc, có chút mơ hồ, nhưng cơ bản có thể xác định rõ ràng."

Trình Quý Thanh thần sắc dừng một chút, "Em nói đi"

"Chúng ta quen nhau ở Mỹ, tôi lạc đường gặp được anh?" Chuyện này cô chỉ nhớ đứt quãng, nhưng tóm lại là có chút ấn tượng, chỉ là chi tiết đã trở nên mơ hồ.

Trình Quý Thanh mi mắt giãn ra, ôn hòa cười, "Đúng, lúc anh đến trường cũ diễn thuyết thì gặp được em."

Đàm Dĩnh cắn cắn môi, cẩn thận nhìn anh, "Vậy thì vì sao gặp lại, anh không nói chuyện chúng ta quen nhau?" Thậm chí dựa vào cách nói của Thẩm Bảo Ý, quan hệ của bọn họ có khả năng càng thân mật hơn so với trí nhớ của cô hay sao?

Vấn đề này Trình Quý Thanh cũng không suy nghĩ lâu, như là đã sớm đem đáp án nghĩ xong, "Bởi vì anh tin, cho dù gặp lại, em vẫn sẽ yêu thích anh như trước"

"..."

Không thể không thừa nhận, câu này so với cô là một câu nói gây chết người, đặc biệt do một người nam nhân như vậy nói ra. Mà lúc này Đàm Dĩnh nhìn anh, ngoại trừ xấu hổ vẫn là xấu hổ

Cô thật sự không nhớ rõ tại sao sau này hai người phát triển đến bước kia, nếu như lúc trước quyết định ở cùng một chỗ, mà cô ba năm nay ——

Thấy biểu tình cô ngưng trọng, Trình Quý Thanh giơ tay xoa xoa mái tóc mềm mại của cô, nhẹ giọng nói: "Nhớ không ra cũng không sao, anh ở đây, không có thay lòng đổi dạ. Còn em? Muốn quay về sao?"

.....

Đàm Dĩnh không biết trả lời đối phương như thế nào, cô nghĩ có lẽ ba năm trước mình thật sự có động tâm, ở tuổi đó, gặp được người tốt như vậy... Nhưng cô chắc chắn không nhớ rõ lựa chọn lúc đó của mình, tựa như bây giờ, giống như không biết trả lời như thế nào

Nam nhân như vậy, cô lại vũ nhục tình cảm của anh, lòng anh tràn đầy hết sức chân thành, mà cô chưa đủ thuần túy.

Cô khó chịu nhìn anh, "Xin lỗi, hiện tại tôi rất loạn, ở tình huống như vậy cùng anh cùng một chỗ, tôi sẽ cảm thấy chính mình rất kém cỏi."

Trình Quý Thanh đã sớm liệu được cô sẽ trả lời vậy, tim xẹt qua một tia chua xót, lại vẫn là cười nhạt nói: "Không sao, ba năm nay chờ, không kém lúc này. Anh nghĩ bây giờ em rất muốn thoát khỏi anh ta"

Đàm Dĩnh ngấn ra, bàn tay đặt trên đầu gối dùng sức nắm chặt

"Anh ta không thích hợp với em." Trình Quý Thanh khởi động xe, biểu tình ảm nấp tại đen tối trong bóng đêm, thanh âm lại sáng sủa, "Anh ta vĩnh viễn chỉ chính anh ta, năm đó như vậy, hiện tại cũng như vậy."

Đàm Dĩnh mờ mịt quay đầu, "Năm đó tôi cũng muốn thoát khỏi anh ta sao?"

Thẩm Bảo Ý nói là Thẩm Lương Thần ép buộc cô quay về, sự thật này Trình Quý Thanh nhất định hiểu rõ nhất, quả nhiên bản tính Thẩm Lương Thần không thể thay đổi, mặc kệ qua bao nhiêu lâu, anh chỉ quan tâm bản thân mình. Giữa bọn họ kết cục cũng chỉ có cái này, khi xa cách ba năm, mọi chuyện lại lần nữa tái diễn.

Trình Quý Thanh căng thẳng nắm chặt ngón tay, lại giơ khước môi mỉm cười nói, "Quá khứ rất quan trọng sao? Em bây giờ đã xác định muốn bỏ anh ta đi, anh sẽ giúp em."

Đàm Dĩnh ngồi thẳng lưng, "Thật ư?"

"Thật"

Cô thả lỏng người tựa vào ghế dựa, thở ra một hơi thật sâu, nhất thời có loại cảm giác như trút được gánh nặng, những cảm giác kia dồn nén trong ngực bấy lâu nay, không cam tâm cũng không muốn, tất cả nháy mắt đều được trút ra. Nếu quả thật có thể rời khỏi Thẩm Lương Thần, cô nhất

định vĩnh viễn vĩnh viễn không muốn bị anh bắt được! Thời trẻ trải qua một cuộc tình hoang đường, đây là lần cuối cùng trải qua

Lại tiếp tục dây dưa tiếp, chỉ có lườm bại câu thương, ai cần chứ?

(lườm bại câu thương: cả hai bên đều thương tổn, không ai có lợi)

Trình Quý Thanh tựa như cũng không muốn nói thêm gì về chuyện năm đó, chủ động đề nghị: "Chúng ta đi ăn cơm?"

Đàm Dĩnh bây giờ mới nhớ tới mình chưa ăn gì, bụng đã sớm bụng đói kêu vang, "Được!"

Cô nói xong lại cảm thấy không đúng, "Vì sao chúng ta gặp nhau đều đi ăn vậy?"

Trình Quý Thanh bị cô chọc cười, "Em muốn làm chuyện khác, anh có thể chiều em, hơn nữa kỹ xảo anh không tệ."

Đàm Dĩnh suy nghĩ cẩn thận ý tứ của anh, nhất thời nghẹn họng nửa ngày nói không ra lời, cười ngây ngô một tiếng, "Tôi nhớ rõ cửu Vân Lộ bên kia có món ăn Nhật ăn không tệ lắm..."

.....edited by Khuynh Lâu.....

Mà lúc này ở Lê gia, Thẩm Lương Thần ngồi trên sofa tiếp tục thất thần, huyết Thái Dương thỉnh thoảng nháy nháy, cũng không biết có phải là do gần đây ngủ không ngon hay không. Lê Triệu Khang cùng anh lúc nói chuyện anh rất ít khi định thần, chậm một chút mới trả lời: "Chuyện gì ạ?"

Lê Triệu Khang hiển nhiên nhìn anh thế này thì không vừa lòng, từ tốn uống ngụm trà, nói: "Cháu hôm nay có tâm sự?"

Cùng lão hồ ly này nói chuyện đương nhiên phải thật cẩn thận, cho nên Thẩm Lương Thần hơi hốt nói: "Chỉ hơi mệt chút mà thôi, gần đây

Thịnh Thế không được an ninh lắm."

Lê Triệu Khang cũng biết rõ chuyện chị em Thẩm gia tranh đấu nhau, càng biết rõ mình đang ở vị trí trung gian, khoe miệng hơi hơi nhếch nói, "Cho nên chú mới nói, cho cháu thành hôn với An Ni sớm một chút. Thầy Chu đã xem ngày rồi, năm nay kết hôn là tốt cho cả cháu và An Ni."

Khoé môi Thẩm Lương Thần hơi hơi nhếch, ánh mắt chìm dần, "Chú Lê, chú như vậy, đang dùng An Ni nói điều kiện với cháu?"

Lê Triệu Khang nghe vậy cười to, "Bác chỉ có An Ni là con gái, sủng còn không kịp, làm sao bỏ được?"

Thấy Thẩm Lương Thần vẫn lạnh mặt như trước, Lê Triệu Khang nhồm dậy chậm rãi đi đến phía sau anh, bỗng nhiên cúi người ghé vào lỗ tai anh nói: "Bác chỉ là sợ nó quá đơn thuần, bị người ta lợi dụng cũng không biết."

Thẩm Lương Thần gợn sóng không sợ hãi mà ngồi tại chỗ đó, trong mắt ngược lại dần dần hiện lên ý cười, "Chú Lê nói lời này, cháu không hiểu."

"Không hiểu không sao." Lê Triệu Khang đứng phía sau anh, nhẹ nhàng đem tay áo kiểu Tôn Trung Sơn cuộn lên một lai, rồi mới nói tiếp, "Dù sao An Ni thích cháu, tcon gái của bác, bác rất tin tưởng, làm sao dám cở đại ngoài kia có thể so bì được."

Ý tứ trong lời nói này đã quá rõ ràng, Thẩm Lương Thần nắm chặt tay đến mức khớp xương trắng nhợt, cơ cổ trên gương mặt cũng hơi động, nhìn kỹ phía dưới thì không khó để nhìn thấy cơn tức của anh. Nhưng anh vẫn im lặng ngồi đưa lưng về phía Lê Triệu Khang, lưng vẫn thẳng tắp, "Nếu chú Lê hoài nghi cháu, vì sao còn để chúng cháu kết hôn? Chú không sợ vạ nhất —— "

Lê Triệu Khang đang xới đất cho chậu cây cạnh cửa sổ, nghe lời này liền lộ ra một tia cười nhẹ, "Bởi vì chú hiểu cháu, tuy rằng cháu không phải là người chồng tốt nhất cho An Ni, nhưng cháu lại thích hợp kế thừa Lê gia sau này. Lương Thần, cháu thông minh như vậy, trước giờ đều biết chính mình muốn cái gì, chú cũng không lo lắng."

Thẩm Lương Thần không nói, Lê Triệu Khang vỗ vỗ lòng bàn tay dính bùn đất, lần nữa quay lại ngồi đối diện anh.

Trên mặt anh như cũ là vẻ mặt ôn hòa, "Nam nhân mà, lúc còn trẻ gặp dịp thì chơi là bình thường, mà chuyện kết hôn này, tự nhiên muốn cẩn thận cùng cân nhắc. Hai mẹ con Phó Tuệ, ngay cả người ngoài như cháu vẫn biết bọn họ muốn gì, mà lão già ngu ngốc kia chuyện gì cũng chẳng thèm để ý. Mấy năm nay mất quyền lực quyền lợi ở bên ngoài mở rộng quan hệ ngoại giao, Thịnh Thế chỉ sợ sẽ bị đổi thành họ Phó ngay lập tức thôi."

Lê Triệu Khang thấy Thẩm Lương Thần vẫn không tỏ thái độ, lại tăng thêm ngữ khí, "Cháu muốn báo thù, bằng vào sức mình cháu thì hơi khó."

Thẩm Lương Thần hoắc mắt ngẩng đầu nhìn ông, híp lại trong con ngươi tràn đầy cảnh giác cùng đề phòng.

"Cháu cứ mặc kệ làm sao chú biết đi." Lê Triệu Khang khoát tay, "Người trẻ tuổi có dã tâm là chuyện tốt, nhưng vạn nhất không thể xúc động, rất nhiều thứ vĩnh viễn đều ra ngoài dự liệu của cháu đấy."

Mỗi lần gặp Lê Triệu Khang đều làm cho Thẩm Lương Thần rất không thoải mái, anh đi ra thư phòng thì hung hăng kéo kéo caravat, tâm tình bức mình tới cực điểm. Vừa mở cửa liền nhìn thấy Lê An Ni khẩn trương chờ ở bên ngoài, làm cho anh càng có cảm giác bị áp bách cực điểm

"Ba em, có phải hay không đã nói gì làm anh mất hứng?" Lê An Ni khiếp đảm đánh giá anh, như là lo lắng anh phát giận.

Thẩm Lương Thần đi về phía trước vài bước mới dừng lại, nhún vai quay đầu lại, "An Ni, anh nhớ trước kia đã nói với em..."

"Em biết!" Lê An Ni đánh gãy anh nói tiếp, hốc mắt nháy mắt trở nên hồng hồng, "Là em muốn chủ động giúp anh"

Thẩm Lương Thần rũ mắt nhìn cô, vừa định nói chuyện, điện thoại di động liền kêu lên.

Dương Hằng thấp cổ họng hướng anh báo cáo, "Lúc tôi tới đây, Đàm tiểu thư không thấy đâu."

"..."

"Vừa rồi nhìn camera, là bị Trình Quý Thanh đưa đi." Dương Hằng gần như có thể tưởng tượng vẻ mặt người đầu dây kia có bao nhiêu khó xem, liền thông minh kết thúc cuộc trò chuyện, "Tôi phải đi điều tra xem họ đi đâu."

Lê An Ni không nghe được nội dung cuộc trò chuyện, nhưng từ góc độ cô nhìn qua, ngũ quan Thẩm Lương Thần giống như bị sương lạnh bao trùm, toàn thân trên dưới đều tràn đầy một cỗ khí lạnh. Anh nắm chặt điện thoại di động, đầu ngón tay không ngừng dùng sức, dường như muốn đem chiếc điện thoại kia bóp nát

"Lương Thần?" Cô vừa hô một câu, Thẩm Lương Thần bỗng dừng xoay người lại.

Anh không thèm nhìn cô một cái liền xoay người rời đi, đi rất vội vàng, chỉ còn bóng dáng cao ngạo lạnh lùng

.....

Đàm Dĩnh vạn nhất không nghĩ tới, tổng biên tập đại nhân không gì không làm được kỳ thật là người mù đường. Trình Quý Thanh mò rất lâu cũng không tìm thấy quán ăn cô nói, cuối cùng ngược lại lái xe đến một khu phố hoang vắng

Hẻm nhỏ cũng rất có lợi, luôn giấu kín các món đặc sản phong phú, Đàm Dĩnh cùng Trình Quý Thanh đi không lâu liền phát hiện một quán ăn nhỏ, thoạt nhìn cảnh quan không tệ lắm, đặc biệt là mới qua tết âm lịch không bao lâu, quán ăn bán rất chạy, cảnh quan trang trí trước cửa rất đẹp

"Nhìn là thấy nản rồi" Đàm Dĩnh cùng Trình Quý Thanh đi vào, nhìn thấy toàn là người, cô nhịn không được quay đầu than thở với người đi sau

Trình Quý Thanh thoạt nhìn tâm tình không tệ, hơi hơi nhướn mày nói: "Không sao, chờ đợi mới tốt."

Lời này hình như có thâm ý khác, anh cũng có thâm ý khác nhìn cô, Đàm Dĩnh giả vờ không hiểu, vội vàng quay đầu. Cô vẫn không quen anh thỉnh thoảng nói vài câu mập mờ...

Hai người đem ghế tròn, liền ở ngòai trong góc im lặng chờ, mà không gian quán quá nhỏ, bọn họ gần như ngòai sát vào nhau, bả vai ai cũng cách gần nhau, vô tình còn chạm vào nhau. Đàm Dĩnh không dấu vết nhìn bên cạnh cúi cúi, ánh mắt Trình Quý Thanh hơi hơi lóe, bỗng nhiên nói với cô: "Em còn nhớ rõ, chúng ta quen nhau thế nào không?"

Đàm Dĩnh nghiêm túc nhớ lại một chút.

Cô khi đó đến trường học tìm Thẩm Lương Thần, sau đó lạc đường, sau đó ngòai trước cầu thang uế oải. Tiếng anh của cô kém kinh khủng, đang tìm xem ai có gương mặt Châu Á để hỏi, nói không chừng có thể gặp gỡ người-trung-quốc?

Nhắc tới cũng khéo, cô vẫn đang suy nghĩ không biết sao, Trình Quý Thanh bỗng nhiên xuất hiện. Trong tay anh kẹp điều thuốc, một bộ dáng phiền muộn, vào cầu thang cũng không liếc nhìn cô một cái liền dựa vách tường bắt đầu đốt thuốc.

Bộ dáng giống như bị nghiền thuốc lá rất nặng

Đàm Dĩnh nhìn anh tóc đen da vàng, ánh mắt sáng, thì dường như là phát hiện được chân trời mới. Cô vội vã đi đến phía sau anh, do dự chào hỏi, "Xin hỏi, anh hiểu tiếng trung không?"

Trình Quý Thanh rõ ràng cũng nhớ lại tình hình khi ấy, trên mặt cười cười, "Khi đó anh còn tưởng rằng là nữ sinh nghĩ ra được phương pháp tiếp cận mới chứ, thật sự rất bất ngờ với phản ứng của em."

Khó trách khi đó anh giả vờ nghe không nghe, làm bộ nhìn chăm chăm cô. Đàm Dĩnh nhớ tới lúc ấy bộ dạng cô ngốc nghếch, cũng nhịn không được, "Anh như thế nào lại như tự kỷ vậy a, không nhìn tôi rồi đến sắp khóc à? Muốn gây chú ý với anh, khóc thành như vậy không phải chán lắm sao."

"Đây là tự bản thân anh nghĩ vậy thôi, không có khuếch đại sự thật nha. Mà anh cũng chỉ đường đàng hoàng cho em rồi mà."

Đàm Dĩnh bị bộ dáng anh nghiêm trang tự luyện đánh bại, "Được, một người mù đường chỉ đường cho một người mù đường, kết quả thiếu chút nữa hai người đều đi lạc."

Ánh mắt Trình Quý Thanh trở nên phá lệ ôn nhu, hiển nhiên những ký ức kia với anh mà nói rất tốt đẹp, ngữ điệu đều trở nên mềm nhẹ, "Nhưng buổi chiều đó rất vui vẻ, nếu như khi đó em không bị anh ta tìm được, có lẽ chuyện sẽ khác."

Anh sâu sắc nhìn cô, mãn nhãn ôn nhu, Đàm Dĩnh bị anh nhìn nên mặt cô nóng lên, vội vàng dời ánh mắt. Vừa vặn chủ quán nhìn bọn họ bảo có đồ ăn rồi, Đàm Dĩnh nhồm dậy rất khó, quần áo còn không cần thận kệt vào cạnh bàn

"Cẩn thận một chút." Trình Quý Thanh đưa tay đỡ cô, cánh tay cường tráng mà hữu lực, khoát lên bả vai cô không nữ buông ra

Đàm Dĩnh lúng túng cười cười.

Trình Quý Thanh cách cô rất gần, hơi hơi cúi đầu liền có thể ngửi được mùi hương trên tóc cô, anh cúi người gần tóc cô thấp giọng: "Cô bé, chúng ta còn nhiều thời gian, anh không muốn bức bách em. Cho nên đối mặt với anh, em cứ thả lỏng là tốt rồi."

Đàm Dĩnh âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nhắc mắt vừa lúc nhìn thấy tròng mắt đen nhánh của anh, lời nói cảm kích phát ra từ nội tâm: "Cám ơn."

Trình Quý Thanh nhìn bộ dáng cô ngây ngốc, lại thật tâm, anh nhìn không được liền đùa cô, "Bất quá ba năm trước em đã đáp ứng làm bạn gái anh, anh đợi nhiều năm như vậy, có thể giả vờ như bây giờ là ba năm trước, để anh hành xử như một người bạn trai hay không?"

Đàm Dĩnh trừng mắt to, vẻ mặt khó tin, lần nữa bị anh dọa

Trình Quý Thanh đối với phản ứng của cô rất hài lòng, khống chế không được cười lớn tiếng, thuận thế néo néo gương mặt hồng hồng của cô, "Cô bé, em đích thực quá đáng yêu."

"..." trong lòng Đàm Dĩnh lặng lẽ nghĩ một chút, kỳ thật tổng biên tập đại nhân không thuần lương như vẻ bề ngoài nha

Lúc Thẩm Lương Thần đẩy cửa tiến vào, vừa lúc liếc mắt liền thấy được hai người "ngọt ngào với nhau", còn có một màn tình nồng ý mật nữa. Đầu óc của anh oanh một tiếng liền nổ tung, lửa giận hôi hôi bốc lên trán, ánh mắt càng hung hăng dừng tại cánh tay Trình Quý Thanh vẫn đang ôm Đàm Dĩnh này giờ

Anh hận không thể lập tức xông lên, chặt đứt móng vuốt của tên kia!!

(Editor: trời ơi giẫm chua lét chua lè:)))

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Chấp Mê Bất Ngộ

Nhưng mà người đàn ông như Thẩm Lương Thần, dù trên mặt lửa giận đã thiêu đốt phừng phừng, trên mặt vẫn mang nụ cười ôn nhu. Anh chậm rãi đi về hướng hai người, cực kì bình tĩnh mà thận trọng

Đàm Dĩnh nhìn anh, thân anh cao ngất ngưỡng đầy cương trực làm cô hoang mang. Hên là Trình Quý Thanh nắm chặt bả vai cô, giống như tiếp cho cô sức mạnh vô hình để an ủi cô

"Dương Hằng nói em đã đi rồi, hoá ra là đói bụng." Thẩm Lương Thần tự nhiên nhìn Đàm Dĩnh, nói chuyện rất chậm, "Sao không chờ anh cùng đi?"

Đàm Dĩnh cắn chặt răng, vừa định nói chuyện, Trình Quý Thanh ngăn cản cô, đáp phi sở vấn, "Không ngờ ở nơi hoang vu này cũng có thể 'Gặp lại nhau', thật đúng là có duyên."

(đáp phi sở vấn: nói một đằng trả lời một nẻo)

Thẩm Lương Thần tựa như không nghe được ý châm chọc trong lời nói đó, "Ở đây an ninh không tốt, tôi lo cô ấy gặp chuyện không may, cho nên Dương Hằng nhờ bạn bè hỏi thăm... Cậu có biết, Tiểu Nam bị mù đường mà."

Lời nói nửa thật nửa giả, giải thích lí do anh xuất hiện tại đây thật hoàn mỹ không tì vết làm sao, Đàm Dĩnh hiện tại càng ngày càng không lường trước được người này, quả thực thật đáng sợ!

Cô vốn có vóc dáng nhỏ xinh, bây giờ cả người đều núp sau lưng Trình Quý Thanh, hình ảnh kia thật sự rất chói mắt. Thẩm Lương Thần cúi xuống đánh giá cô, con người thâm trầm như băng gợn sóng mãnh liệt, nở nụ cười, mà ánh mắt đóng thành băng, "Nếu em đói bụng, chúng ta cùng nhau ăn cơm trước nhé."

Nói với Đàm Dĩnh, nhưng mỗi lần nói anh đều nhìn Trình Quý Thanh, đối phương cũng bất động thanh sắc mỉm cười, "Được, ăn cơm trước."

Ba người cùng ngồi xuống, Đàm Dĩnh theo bản năng lựa chọn chỗ ngồi cạnh Trình Quý Thanh, nhưng ngồi ở vị trí này càng làm biểu cảm trên mặt Thẩm Lương Thần thêm rõ ràng. Ánh mắt của anh thẳng tắp nhìn cô chăm chăm, sắc trông càng tối, hiển nhiên là rất bất mãn đối với hành động này của cô

Đàm Dĩnh giả vờ không thấy, cầm menu che mặt, nhưng tâm lý vẫn rất bất an. Cơm nước xong thì sao đây, cô căn bản tưởng tượng không nổi

"Đói bụng đến mức ôm menu gọi một mình vậy à?" Trình Quý Thanh cười ngăn hành động của cô, nhẹ nhàng đem menu để lại trên bàn, ánh mắt ôn hòa nhìn cô.

Ánh mắt như vậy ngầm nói cho cô biết, "Có anh em không cần sợ". Đàm Dĩnh hơi mím môi, bình tĩnh lại rồi bắt đầu gọi món ăn.

Thẩm Lương Thần rõ ràng ngồi xem hai người diễn trò "Liếc mắt đưa tình", hên là anh mang bao tay lông dê, nếu không sẽ phát hiện khớp ngón tay anh đã dùng sức tới nỗi trắng bệch. Nhưng trên mặt anh vẫn không biểu hiện gì, chỉ là ánh mắt anh sáng quắc nhìn chăm chăm Đàm Dĩnh.

Mà Đàm Dĩnh cũng không nhìn anh, nghiêng đầu cùng Trình Quý Thanh nói chuyện phiếm, "Anh có ăn cay không? Nghe giọng điệu anh chắc là người Tứ Xuyên."

"Có chứ." Anh nói xong lại mỉm cười nhìn về phía Thẩm Lương Thần, "Lương Thần, tôi nhớ rõ khẩu vị anh rất thanh đạm."

"Không sao." Thẩm Lương Thần tùy ý giơ giơ tay, cười sâu, "Anh là khách, nhường anh đấy."

"..." Mí mắt Đàm Dĩnh hung hăng giật giật, da mặt người này thật quá dày

.....edited by Khuynh Lâu.....

Cô quả thật rất "nhường nhịn" Quý Thanh, tất cả món ăn đều là món cay, đặt đồ ăn lên thì sắc mặt Thẩm Lương Thần càng phấn khích. Anh chậm rãi tháo bao tay, cầm đũa thì khoe miệng như thường hơi nhếch lên, "Rất được"

Ăn được không ai mà biết, Đàm Dĩnh cũng mặc kệ anh, thản nhiên ngồi ăn, không ăn no thì không đủ sức đâu

Trình Quý Thanh rót cho cô ly nước, rồi mới từ tốn ăn

Ba người ngồi điềm tĩnh ăn nhưng ai cũng mang tâm trạng, cho nên lúc ăn cơm đều im lặng. Thẩm Lương Thần ăn ít nhất, xem ra vẫn bị sặc ớt, ngồi uống tới mấy ly nước, sắc mặt có chút khó coi.

Chỉ là một trò đùa dai nhỏ, vẫn làm cho Đàm Dĩnh không thể không chế được muốn cười, mà ngấm lại cô cũng thật không tiền đồ, anh còn làm cho cô khó chịu hơn thế này nhiều. Biểu tình trên mặt cô biến hóa khó lường, nhịn không được trừng mắt nhìn người nọ.

Thẩm Lương Thần vừa lúc cũng đang nhìn cô, hai người ánh mắt giao nhau, anh thế mà nheo mắt cười cười với cô, bộ dạng có chút dung túng

Mà giống như anh biết rõ cô muốn trêu đùa anh nhưng vẫn mặc cho cô làm, chỉ vì làm cho cô vui. Đàm Dĩnh lập tức cứng đờ, làm những đặc ý khi này của cô cũng trở nên vô nghĩa

Dù không muốn, đã hết thời gian dùng bữa, ba người cùng nhau đi ra khỏi nhà hàng. Bóng đêm bao trùm con phố nhỏ, chỉ còn mấy ngọn đèn nhỏ toả ra ánh sáng vàng leo lét, mà Dương Hằng một thân âu phục màu đen đứng cách đó không xa đang đi về phía này

Đàm Dĩnh bất an nhìn Trình Quý Thanh.

Cô kỳ thật cũng không biết anh đang định làm gì, cô bị Thẩm Lương Thần nắm thóp trong tay, không cẩn thận, có thể trái lại liên lụy cả Trình Quý Thanh.

Trình Quý Thanh ngược lại bộ dáng không sao cả, cười cười với Thẩm Lương Thần đang sóng vai đi, "Nghe nói hôm nay anh đi Lê gia."

Đây tuyệt đối không phải là một câu nghi vấn, Thẩm Lương Thần sau khi đứng vững lại, nhìn anh ta một cái, "Thì?."

"Như vậy anh cho rằng, Lê Triệu Khang sẽ không biết anh tính toán chuyện kim ốc tàng kiều sao?" Trình Quý Thanh đối mặt với anh, tư thế đàm phán

(kim ốc tàng kiều: che giấu người tình)

Thẩm Lương Thần nhú mày, "Anh không định lấy chuyện này để uy hiếp tôi? Anh nghĩ tôi sợ?"

Nghĩ đến đối phương đã có chuẩn bị mà đến đây, Trình Quý Thanh bật cười, "Uy hiếp là chuyện không hay, tôi không thèm làm."

Thẩm Lương Thần đứng khuất bóng, biểu tình đều ẩn trong bóng tối, mà lúc này ánh mắt anh không có thiện cảm gì. Anh cách Đàm Dĩnh không xa, không nhẫn nại, "Dù sao kết quả đều giống nhau, cô ấy vĩnh viễn không thể rời khỏi tôi, chuyện của tôi không liên quan gì hết"

Trình Quý Thanh cũng không có ý định nói nhiều với anh, nói thẳng: "Tôi muốn có một cuộc giao dịch với anh."

Thẩm Lương Thần thản nhiên liếc nhìn anh một cái, bỗng nhiên cười, "Đổi sự tự do của cô ấy? Không có khả năng."

Anh lại mang đôi găng tay vào, định rời đi, Trình Quý Thanh đứng sau anh không nhanh không chậm mở miệng, "Anh có biết Thẩm Bảo Ý luôn muốn vào Trình gia, nếu như chúng ta hợp tác, chắc chắn sẽ làm cho cô ta nhanh chóng vào cuộc..."

Thẩm Lương Thần bước chậm lại, đôi mắt nguy hiểm híp lại.

Trình Quý Thanh biết anh sẽ là phản ứng như vậy, cho nên đứng tại chỗ kiên nhẫn chờ anh, kỳ thật anh ta cũng rất tò mò, lại một lần nữa đặt lợi ích ngang hàng với Đàm Dĩnh, anh ta sẽ chọn như thế nào?

.....

Thẩm Lương Thần rất nhanh quay đầu nhìn anh ta một cái, lại cười lạnh nói: "Trình nhị công tử, anh cảm thấy ba anh sẽ nghe anh? Bọn họ sợ dĩ muốn anh đàm hỏi với Thẩm Bảo Ý rồi, đơn giản cũng vì coi trọng gia thế chị ta, anh bây giờ muốn bọn họ bỏ miếng mồi ngon Thẩm Bảo Ý để tin tưởng tôi?"

Đối với thế lực hiện tại của Thịnh Thế, Trình Quý Thanh chắc chắn không có khả năng giúp đỡ anh. Huống chi bây giờ còn có Phó Tuệ ở sau lưng thay Thẩm Bảo Ý bày mưu tính kế, chuyện này sao dễ dàng như vậy, anh trước đây cũng không phải chưa thử hợp tác với người khác...

Đáy mắt Trình Quý Thanh chợt lóe lên tia xấu hổ, lại kiên định nói: "Chuyện này tôi sẽ nghĩ biện pháp, Thẩm Lương Thần, ba năm trước, tôi không tin anh không hối hận. Cô ấy bây giờ đã nhớ ra một vài chuyện, anh thật không sợ sau này cô ấy sẽ hận anh cả đời?"

Nghe lời này, tất cả biểu tình Thẩm Lương Thần đều đọng lại, anh theo bản năng nhìn Đàm Dĩnh, nhưng hai người cách nhau khá xa, khuôn mặt của cô bây giờ mơ hồ không thấy rõ lắm

Ban đêm gió lớn, thổi rét cả đầu, anh cầm nắm tay, lại mở miệng giọng hơi trầm, trên mặt vẫn bất cần đời cười, "Chỉ là hận thôi, tôi cũng muốn cô ấy ở bên cạnh tôi. Đời này làm quá nhiều chuyện ác, dù sao vẫn xuống địa ngục, làm nhiều chuyện khác cũng chả sao."

Trình Quý Thanh bất khả tư nghị nhìn anh, "Anh điên rồi!"

Đúng, anh sớm đã thấy mình điên rồi

"Dù anh tìm nhiều cách đối phó tôi, đến mang cô ấy đi, nhưng tôi sẽ không cho anh cơ hội đó." Thẩm Lương Thần quay lưng lại phất phất tay với anh ta, đi về phía Đàm Dĩnh, nụ cười trên mặt dần dần bị gió cho thổi nhạt.

Quá nhiều thù hận anh đã ôm trong lòng, cứ tưởng rằng cả đời này chỉ có thể sống ở nơi u tối, mặc cho những thứ ác độc kia mọc đầy lòng của mình, nhưng cô đã cho anh ánh sáng, làm cho anh bắt đầu khát vọng tình yêu.

Biết rõ chính mình không xứng với cô, nhưng anh vẫn muốn, vẫn luyến tiếc, anh đời này chỉ còn cô ——

Đàm Dĩnh nhìn anh đi tới, theo bản năng định lui về phía sau, mà Thẩm Lương Thần thân cao chân dài, lập tức tới trước mặt cô. Ánh mắt anh

ấn nhẫn, ngữ khí đè nén, "Theo anh trở về, chuyện ngày hôm nay anh coi như chưa xảy ra."

Rõ ràng anh mới là người xấu, bây giờ làm ra bộ dáng thiện lương, Đàm Dĩnh tức giận cười lạnh, "Nếu như tôi không nghe?"

Thẩm Lương Thần cũng cười, "Em có quyền quyết định sao?"

Ý thức được chuyện vẫn chẳng thay đổi gì, chuyện này làm cho Đàm Dĩnh thấy cực kì thất bại, cô quật cường nâng cằm nhìn chăm chăm anh. Cho đến khi Thẩm Lương Thần nói: "Nghe nói em nhớ lại vài chuyện ba năm trước, vậy không biết em có nhớ tới, lí do lúc trước em nguyện ý trở về bên anh không?"

Đàm Dĩnh bỗng dừng mở to mắt.

Thẩm Lương Thần cầm áo măng tô Dương Hằng đưa qua khoát thêm cho cô, rõ ràng cơ thể đã trở nên ấm áp hơn, nhưng lòng vì lời nói kế tiếp của anh mà rơi vào băng lạnh

"Trình Quý Thanh năm đó ở nước ngoài đụng phải luật pháp, nếu như những chứng cứ kia được đưa ra ngoài, cả đời này của anh ta sẽ bị phá huỷ."

"..."

"Tiểu Nam, là em ép anh, không ai ngay cả anh không nguyện ý muốn em nhớ lại chuyện này." Bàn tay to lớn chậm rãi vuốt ve hai má cô, anh khe khẽ thở dài, "Bây giờ có muốn theo anh về không?"

.....edited by Khuynh Lâu.....

Toàn thân Đàm Dĩnh đều phát run, người này, người này cô quá thật nhìn lầm rồi, người cô rất quan tâm đang bức ép cô. Nay vừa mới nhớ lại

vài chuyện xưa với Trình Quý Thanh, anh lập tức dùng Trình Quý Thanh ép buộc cô!

"Hèn hạ!" Cô không thể nhịn được nữa, nắm tay rung rung, cuối cùng nâng tay đem áo măng tô trên người quăng mạnh vào người anh

Cô không thể liên lụy Trình Quý Thanh, chỉ sợ lúc trước Thẩm Lương Thần cũng là vì muốn đổi phỏ chuyện Trình Quý Thanh muốn trợ giúp cô nên mới điều tra đối phương, nghĩ đến việc Trình Quý Thanh không biết điều này, bằng không làm sao có thể tiếp tục giúp đỡ cô

Trình Quý Thanh rất nhanh bước tới, dùng sức kéo cô về bên người mình, nhíu mi nhìn Thẩm Lương Thần, "Anh còn muốn chấp mê bất ngộ? Anh như vậy sẽ hại chết cô ấy."

Anh hiển nhiên còn có lời muốn nói, nhưng nhìn mặt Đàm Dĩnh không biết vì sao lại nuốt trở vào.

Thẩm Lương Thần bất vi sở động, chỉ khẽ cười nhìn về phía Đàm Dĩnh, "Tiểu Nam, nói cho tổng biên tập Trình biết quyết định của em."

(bất vi sở động: đứng im bất động)

Đàm Dĩnh được Trình Quý Thanh thả lỏng, Trình Quý Thanh khó có thể tin được quay đầu nhìn cô, "Em —— "

Nhưng anh rất nhanh ại siết chặt, hôm nay là anh thất sách, còn chưa làm tốt mọi chuyện thì nghĩ định mang cô đi, Thẩm Lương Thần thấy trình độ Đàm Dĩnh đã vượt quá anh tưởng tượng.

Anh quay lưng lại với Thẩm Lương Thần, nhìn Đàm Dĩnh nhẹ nhàng chớp chớp mắt, "Lời anh đã nói nhiều, em phải nhớ cho kỹ."

Đàm Dĩnh nhìn anh hai mắt thâm trầm sáng ngời, nhìn rất lâu, chân thành tha thiết mà nóng bỏng. Cô gật gật đầu, bỗng nhiên đưa tay ôm lại anh, ghé vào lỗ tai anh thật nhanh nhỏ giọng nói: "Em có chủ ý, đừng lo lắng."

Trình Quý Thanh hơi sừng sờ.

Thẩm Lương Thần hoàn toàn không ngờ tới hai người này có thể trước mặt hẳn anh thân – nhiệt (thân mật – nồng nhiệt) thành như vậy, rốt cuộc anh không thể bình tĩnh nữa, sắc mặt âm trầm, phút chốc liền thò tay đem cô kéo trở về. Anh tràn ngập cơn tức trừng cô, siết chặt cánh tay cô lực đạo như muốn giết người, "Em muốn anh tức chết phải không?"

.....

Thẩm Lương Thần đưa Đàm Dĩnh trở về căn biệt thự sát biển, cô lão đảo bị anh lôi lên lầu, vài lần muốn té ngã. Dương Hằng nhìn bộ dáng kích động của ông chủ, đứng ở chỗ cầu thang không dám đi lên

Cửa phòng bị anh một cước đá văng ra, tiếp đến Đàm Dĩnh bị dùng sức quăng lên trên giường lớn

Cô lập tức ngồi dậy hung ác nhìn anh, "Làm gì vậy? Anh lại định cưỡng – gian tôi sao?"

Thẩm Lương Thần càng tức, bước nhanh đến trước mặt cô, thịnh nộ muốn nói cái gì đó, miệng mấp máy đóng mở vài lần sau lại bỏ. Anh cố gắng bình tĩnh nói cho cô biết, "Chuyện này chấm dứt tại đây"

Anh quay người tháo caravat, đem caravat nắm ở trong tay hận không thể bóp nát nó, tiếp ném mạnh nó lên sàn nhà, quay lại nhìn cô kích động, đôi mắt đỏ máu cực dọa người.

Thẩm Lương Thần bỗng đứng bóp chặt cằm cô, từng chữ lạnh lẽo, "Em cứ như vậy thích hăn ta, vừa mới nhớ lại vài chuyện liên quan đến hăn ta, liền vội vàng ôn chuyện cũ với hăn ta?"

Cho đến lúc này Đàm Dĩnh mới biết được bộ dáng Thẩm Lương Thần nổi giận đáng sợ như vậy, quả thực như sói! Anh trước đây nhiều lần muốn bóp nát cằm cô đa số là giả, lúc này anh mới thật sự muốn bóp chết cô!

Lực đạo kia khiến cho cô không mở miệng được

Thấy thần sắc cô thống khổ, nhưng vẻ mặt vẫn không chịu nhận sai, Thẩm Lương Thần càng thêm nổi giận, "Hăn ta tốt như vậy, làm cho em ba năm nay không thể quên được hăn ta?" Vậy anh đâu, nhiều năm như vậy, cô tại sao có thể mau quên vậy được... Loại này cảm giác đau lòng này bắt anh ném đi ném lại một lần lại một lần

Nhìn khuôn mặt anh vắn vẹo, Đàm Dĩnh cố gắng mấp má môi nói một câu, "Anh ấy rất tốt, ít nhất nhớ tới anh ấy sẽ không làm tôi thống khổ, mà anh, tôi nghĩ cũng không muốn nghĩ tới!"

Tuy rằng câu này ngọng nghịu khó nghe, mà Thẩm Lương Thần vẫn nghe rõ, từng chữ đều hung hăng chui vào ngực anh, đau đến gần như không thở được

Anh thất thần nhìn cô, lại tinh tường nói: "Nếu như có thể, người tôi muốn quên nhất chính là anh!"

Vốn cho là tim mình đã sớm trở thành tường đồng vách sắt, sẽ không bao giờ đau đớn, sẽ không khó chịu, cứ tưởng rằng đem cô giấu ở bên người không cho cô thấy người kia, sẽ không trải qua cảm giác mất đi, nhưng hôm nay... Lại trải qua loại cảm giác đấy lần nữa còn đáng sợ hơn so với trước kia

Giống như là bị bện nhọn lợi khí đem tâm xé thành lưỡng cánh hoa, còn tại dùng sức giảo thành mảnh nhỏ.

Thẩm Lương Thần nửa ngày không thể nói gì, anh rốt cuộc ý thức được, Tiểu Nam của anh đã không còn là Tiểu Nam khi trước, trước mắt anh, là người hận anh tận xương tuỷ

Đàm Dĩnh nhìn anh ngẩn người, một phen đẩy anh ra, cằm đã đau đến mức dường như bị trật khớp, cô nhịn hồi lâu mới dịu được cơn đau ấy

Thẩm Lương Thần mắt nhìn tay mình dừng lại giữa không trung, chậm rãi dời tầm mắt, mấy giây sau khàn khàn nói: "Trình Quý Thanh, Diệp tử, còn cả hai người đồng nghiệp của em ở toà soạn, nếu như em dám trốn, anh sẽ khiến cho bọn họ tất cả đều sống không yên."

Nếu không cách anh gần như vậy, Đàm Dĩnh cũng nghi là mình nghe lầm. Cô tức giận nhìn qua, thuận tay nắm vật gì bên người đập vào người anh, "Anh còn là người sao?"

Thẩm Lương Thần nhìn cô một cái, kì lạ là anh không có phản kháng

Hai người nhất thời im lặng, Đàm Dĩnh vẫn đang tức giận không kìm được, cô nhìn màn trời tối đen ngoài cửa sổ, trong lòng phát lạnh từng cơn. Hậu quả yêu nhằm một người, thật là chuyện đáng sợ

Thẩm Lương Thần nhìn cằm cô hồng hồng, mới biết được mình vừa rồi dùng lực quá mạnh, anh đưa tay định nhìn xem xem thì bị cô tránh né, giống như tránh rắn rết

Hai mắt anh đột nhiên cuối sầm, cúi người nặng nề hôn lên môi cô

Đàm Dĩnh đã sớm đề phòng anh đánh lén, nắm gối đầu dùng sức chặn giữa hai người, tay đánh anh thật mạnh. Nhưng động tác kháng cự này càng thêm kích thích Thẩm Lương Thần, anh thoáng dùng sức liền đem cái gối

đầu vương vít kia ném lên sàn, bởi vì dùng sức quá mạnh, bao gối bị anh xé rách một cái, sợi bông vương vãi khắp nơi

.....edited by Khuynh Lâu,.....

"Thẩm tổng." Dương Hằng đợi vài giờ mới thấy Thẩm Lương Thần xuống lầu, lập tức lại đón. Lại thấy thần sắc anh có chút quái dị, sắc mặt vô cùng tiêu tụy, không khỏi quan tâm hỏi, "Anh làm sao vậy?"

Thẩm Lương Thần khua tay, "Dạ dày không thoải mái."

Dương Hằng hiểu rất nhanh, hôm nay bọn họ ăn cơm ở nhà hàng cay Tứ Xuyên, chỉ e là bị ớt làm cho sốt bụng. Anh mở ngăn kéo tủ TV, Thẩm Lương Thần vẫn lắc đầu, "Vô dụng thôi, hết hạn rồi."

Dương Hằng nghi ngờ nhìn thời hạn của lọ thuốc, chính xác, mua ba năm trước. Anh ta nhồm dậm nói: "Vậy tôi đi ra ngoài mua."

"Không cần." Thẩm Lương Thần uống cốc nước ấm anh ta đưa nên đã cảm thấy dễ chịu một ít, chống trán tựa vào trên sofa.

Dương Hằng nhìn anh như vậy nhịn không được thở dài, "Anh không thể làm hoà với Đàm tiểu thư sao? Cô ấy không phải loại người không phân rõ phải trái, anh cứ nói cho cô ấy biết cô ấy sẽ thông cảm."

Thẩm Lương Thần vẫn cúi đầu không nói chuyện.

Dương Hằng thoáng nhìn trên cổ anh, khoe miệng co quắp, "Vừa rồi anh không làm chuyện gì quá phẫn đúng không?"

Tay Thẩm Lương Thần để trên đầu gối không tự giác nắm lại, Dương Hằng lập tức hiểu, mắt nhìn trần nhà, "Thật không biết nên nói với anh như thế nào, Đàm tiểu thư nhớ lại Trình Quý Thanh thì có sao đâu, tôi cảm thấy năm đó cô ấy đồng ý với Trình Quý Thanh cũng là bởi vì bị anh chọc tức.

Anh bây giờ còn tính toán tức giận muốn ném cô ấy cho Trình Quý Thành ôm ấp?"

Lời này thành công nhận được ánh mắt hung ác của Thẩm Lương Thần một, Dương Hằng run run nói, "Anh sáng suốt như vậy, phải nói ngọt một tí mới đúng chứ"

Thẩm Lương Thần nhớ tới bộ dáng của Đàm Dĩnh vừa rồi, anh càng về sau gần như không thể khống chế chính mình, làm thẳng một hồi, hơn nữa có chút bạo lực, cô hình như còn khóc. Xong anh không dám nhìn ánh mắt của cô, vẫn tiếp tục giữ lấy cô từ phía sau, nhưng lúc ôm cô vào trong ngực vẫn cảm thấy cô cách mình khá xa...

Anh áo não nhíu mi tâm, sau một lúc lâu mới hỏi: "Dễ như thế nào?"

Dương Hằng sừng sốt một chút, Thẩm Lương Thần có chút không được tự nhiên ngẩng đầu nhìn anh, "Tôi nhịn không được, cô ấy hình như rất đau, nhưng tôi vẫn cứ làm. Bây giờ làm sao đây?"

"..." Dương Hằng tiêu hóa hồi mới hiểu ý tứ mập mờ trong mấy chữ này, lập tức bị ông chủ của mình dọa sợ, có cần thiết phải nói ra chuyện thầm kín này hay không a

Thẩm Lương Thần vẫn nhìn hẩn anh ta, trán hơi nhăn, "Tôi không biết dễ dàng con gái."

Dương Hằng theo Thẩm Lương Thần mấy năm, đương nhiên biết ông chủ của mình trên mặt tình cảm là một người cực kì khờ khạo, ngay cả với Lê An Ni đều là do anh ta giúp đỡ. Anh nắm chặt tay khê ho một tiếp, "Chuyện này hơi khó làm, Đàm tiểu thư vốn vẫn hận... Không có thích anh lắm."

Thấy Thẩm Lương Thần nhìn mình lom lom, Dương Hằng cẩn thận châm chọc tìm từ, "Không bằng anh làm cho cô ấy vui vẻ đi"

Biểu tình Thâm Lương Thần càng thêm xấu hổ, làm Đàm Dĩnh vui vẻ? Cô ấy bây giờ vui nhất chính là rời anh đi phải không? Không ngờ anh cũng có một ngày như thế, từ từ cẩn thận lấy lòng cô, lại chẳng biết phải làm gì

Đúng là báo ứng, thật khó chịu

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Gặp Gỡ Cô Ấy, Tôi Gặp Hận Rồi

"Đàm tiểu thư cô ấy thích cái gì?" Dương Hằng nhìn ông chủ với vẻ mặt hết thuốc chữa, vẫn kiên nhẫn đặt câu hỏi.

Thẩm Lương Thần ngồi ở đó trầm tư một chút, "Trước đây cô ấy thích nhất là tôi."

"..." Khoé miệng Dương Hằng lần nữa co quắp một chút, miễn cưỡng mới gượng cười "Ý tôi là vật chất, hoặc là sở thích, anh với cô ở ở chung lâu như vậy mà không biết à?"

Thẩm Lương Thần lại trầm mặc, từ nhỏ đến lớn Đàm Dĩnh nhiệt tình nhất là khi cô ấy thích anh, anh bắt đầu cảm thấy cô ấy phiền đến mức không thể phiền hơn. Nhưng sau này, bỗng nhiên anh bị say mê đắm chìm vào không thể thoát khỏi

Có người bởi vì hi vọng ái ố của anh mà động lòng, loại cảm giác này đối với anh mà nói rất xa lạ, sau khi mẹ qua đời, có rất ít người quan tâm đến cảm xúc của anh

(hỉ vọng ái ố: vui giận yêu buồn)

Cẩn thận nhớ lại, bọn họ đã quen nhau mười mấy năm, anh luôn yên tâm thoải mái hưởng thụ tình cảm này, tựa như cô tốt với anh là chuyện phải làm, anh luôn có cảm giác thoải mái khó hiểu, trước giờ không nghiêm túc tìm hiểu sở thích của cô——

Đàm Dĩnh thích cái gì?

Thẩm Lương Thần liên tục suy nghĩ rất nhiều lần anh đều không suy nghĩ cẩn thận vấn đề này, anh cùng Đàm Dĩnh đang chiến tranh lạnh. Lúc bắt đầu đi làm ở Thịnh Thế, anh khi trước đọc lướt qua giấy tờ bất động sản thì đã có phương án giải quyết ngay, mọi chuyện đều phát triển theo chiều hướng tốt, trừ mối quan hệ của anh và Đàm Dĩnh....

Nhiều khi Thẩm Lương Thần về đến nhà, Đàm Dĩnh đã ngủ, cô nằm ở đầu giường, chỉ đưa lưng về phía anh. Anh nhìn bóng lưng cô đơn bạc lại quật cường, thân thể gầy ốm như vậy, lại toát ra một nghị lực phản kháng không thể khinh thường

Sau này Thẩm Lương Thần chủ động nhường nhịn. Lúc cơm nước xong, nhìn cô buông bát đĩa định rời đi, anh căng thẳng trầm giọng nói: "Em muốn nháo tới khi nào?"

Đàm Dĩnh cũng không để ý anh, như là cự tuyệt cùng anh nói chuyện, lập tức bỏ lên lầu

Thẩm Lương Thần nhìn cô như vậy càng mất hứng, nhưng anh còn nhớ rõ lời nói của Dương Hằng, vừa tính toán vừa gõ nhẹ chiếc đĩa lên mặt bàn, cố nhẫn nại nói, "Lần đó anh không đúng, cho nên để chuộc lỗi, anh có thể đáp ứng em một điều kiện."

Dù sao anh không nghĩ ra được cô thích cái gì, không bằng cho cô tự lựa chọn

Quả nhiên Đàm Dĩnh nghe lời này lập tức dừng bước, Thẩm Lương Thần thấy cô từ từ xoay người lại nhìn mình, không khổ vui vẻ trong lòng, lại vẫn không quên nhắc nhở cô, "Trừ việc cho em đi"

Đàm Dĩnh đương nhiên sẽ không đề nghị nghỉ ngơi như vậy, đứng tại chỗ nghĩ nghĩ, "Để tôi đi làm lại ở Vi Toa." Toàn soạn báo cũng đã sớm đủ người, mà Thẩm Lương Thần gọi một cuộc đã làm cho cô bị đuổi việc,

chuyện xảy ra đến bây giờ, anh đương nhiên không thể để cho cô cùng Trình Quý Thanh sớm chiều gặp nhau

Thấy cô vừa mở miệng liền nói chuyện này, Thẩm Lương Thần càng lúc càng khó chịu, sắc mặt hơi hơi trầm, "Trừ chuyện này."

Đàm Dĩnh chằm chọc nhìn anh, "Vậy không bằng anh trực tiếp nói cho tôi biết quyết định của anh luôn đi"

Ánh mắt cô cợt nhả làm cho Thẩm Lương Thần ghen lời, kỳ thật anh thật lòng muốn cô vui vẻ mà. Anh nhồm dậy đi về phía cô, đưa tay vuốt ve đầu tóc đen mềm mại của cô, âm điệu cũng mềm đi vài phần, "Em muốn đi làm, anh sẽ tìm chỗ làm khác cho em?"

Đàm Dĩnh không nói lời nào, đáy mắt tối đen tràn ngập khinh miệt. Thẩm Lương Thần không được đáp lời, đành phải tiếp tục đề nghị: "Hay là về quê một chuyến đi? Cả năm nay em chưa về nhà mà?"

Cứ tưởng là sẽ nghe câu cự tuyệt, Thẩm Lương Thần thậm chí còn định nghĩ lí do để làm cho cô không thể từ chối, định lấy khu mộ của ba mẹ cô ra uy hiếp cô, thủ đoạn này cũng có chút bí ối. Mà Đàm Dĩnh nhíu mi đánh giá anh, mấy giây sau hơi hơi nhíu mày, nhưng lại đáp ứng, "Được đó"

"Nói phải giữ lời." Thẩm Lương Thần thấy cô đáp ứng, tâm tình cũng tốt lên, mà lúc anh định nói thì Đàm Dĩnh đã quay lưng đi lên lầu

Anh cứ đứng thững vậy ở đó

.....

Đàm Dĩnh nói tiện diệp đi thăm cô với dượng, cũng chính là ba mẹ Diệp tử, cho nên định mang ít đặc sản Thanh Châu theo. Thẩm Lương Thần

gần đây lại đang vì chuyện bất động sản của công ty mà bận rộn đến mức muốn phân thân làm hai, nên để cho Dương Hằng đưa cô đi

Không phải ngày cuối tuần, nhưng siêu thị hôm nay vẫn khá đông, Dương Hằng biểu tình nghiêm túc đi theo cô, chọc cho Đàm Dĩnh cười, "Yên tâm đi, tôi bây giờ không có ý định bỏ trốn đâu, cho nên anh không cần khẩn trương như vậy."

Dương Hằng nghe cô nói như vậy, xấu hổ, "Đàm tiểu thư, thật ra Thẩm tổng —— "

"Không nói về anh ấy được không?"

Thấy cô cười nhạt, Dương Hằng chỉ có thể nuốt lại lời vào bụng, "Dù sao cô đừng làm chuyện gì thiếu suy nghĩ, nếu không cả cô và tôi đều khó xử."

Đàm Dĩnh liếc anh ta, "Anh đi theo Thẩm Lương Thần lâu nay, khẩu khí của anh càng ngày càng làm cho tôi chán ghét."

Dương Hằng mím môi không lên tiếng

Hai người cùng nhau đi đến các cửa hàng lưu niệm, Đàm Dĩnh lựa quà, Dương Hằng nửa bước không rời theo sát cô, thấy cô chọn cái gì thì đều kêu người ta bọc gói lại. Nên lúc rời đi hai tay anh ta đều đầy ắp túi xách, bao lớn bao nhỏ thực vương bận víu, còn phải cẩn thận để mắt Đàm Dĩnh không được để cho cô chạy mất

"Theo tôi đi dạo phố, chán hơn so với lúc đi cùng Lê An Ni phải không?" Đàm Dĩnh bỗng nhiên mở miệng hỏi một câu như vậy, làm Dương Hằng nháy mắt đỏ mặt

Anh nói quanh co một lúc lâu, "Tôi không hiểu ý Đàm tiểu thư"

Đàm Dĩnh cười cười, "Kỳ thật tôi rất bội phục anh, rõ ràng thích Lê An Ni như vậy, còn phải nhìn cô ấy ở cùng một chỗ với người khác, anh không cảm thấy khổ sở sao?"

"Khổ sở cái gì?" Ý thức được mình vừa lỡ lời, Dương Hằng phút chốc cứng đờ mặt, âm điệu bắt đầu trở nên mất tự nhiên, "Lê tiểu thư rất tốt, nhưng tôi không có ý niệm nào khác."

"Thật không?" Đàm Dĩnh nhún nhún vai, bộ dáng không muốn tiếp tục nói chuyện

Dương Hằng an tĩnh đi theo cô một đoạn, cuối cùng vẫn nhịn không được, "Khi này cô nói vậy là ý gì?"

Đứng bên cạnh tấm kính thủy tinh, lộ ra khuôn mặt mỉm cười của Đàm Dĩnh, cô quay đầu nghiêm trang nói: "Hôn nhân đối với con gái là một chuyện rất quan trọng, anh cảm thấy Thẩm Lương Thần như vậy, là công bằng với Lê An Ni sao? Tôi thì không còn lựa chọn nào khác, nhưng anh thì có."

Dương Hằng lập tức hiểu, đề phòng nói: "Cô muốn châm ngòi mối quan hệ của tôi và Thẩm tổng đúng không!"

Đàm Dĩnh buồn cười nhìn anh, "Anh làm như tôi là tên nịnh tặc không bằng, tôi chỉ hảo tâm nhắc nhở anh mà thôi, Thẩm Lương Thần không chịu thả tôi đi, Lê An Ni biết sẽ rất đau lòng —— "

Dương Hằng tâm sự nặng nề nhìn cô, Đàm Dĩnh xòe tay, "Được rồi, tôi chỉ thuận miệng nói thôi"

Tiếp theo Dương Hằng im lặng suốt dọc đường, rõ ràng đã để ý lời nói của Đàm Dĩnh, xe chạy với tốc độ rất nhanh, hình như là tâm tình phiền muộn cực điểm. Đàm Dĩnh ngồi ở ghế sau chơi điện thoại, có tin nhắn mới,

cô liền nhìn người ngồi ở hàng ghế trước, Dương Hằng nào có tâm tình chú ý cô

Tin nhắn là do Trình Quý Thanh gửi, ý hỏi cô có khoẻ không?

Đàm Dĩnh gửi anh cái icon mỉm cười, nói cho anh biết không cần lo lắng, cô rất khỏe.

Quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, thời tiết càng ngày càng ấm, hai bên đường cây cối cũng bắt đầu đâm chồi nảy lộc, khắp nơi tràn đầy sức sống, mà ánh mắt của cô ngày càng kiên định...

Bỗng nhiên xe đột ngột thẳng gấp, có cảm giác xe bị đánh mạnh sang một bên, tim Đàm Dĩnh theo cú lái kia muốn nghẹn lên cổ họng. Dương Hằng hiển nhiên cũng bị dọa, bèn nhón hô một tiếng, "Đàm tiểu thư ngồi chắc vào."

Anh đánh mạnh tay lái, làm cho chiếc xe đụng bọ họ phóng thẳng một đường lách qua vượt lên, màn này làm hai người đều ngây ngẩn, rất lâu sau mới hồi phục tinh thần lại.

Dương Hằng chưa tỉnh hẳn, vội vàng từ trong kính chiếu hậu nhìn cô, "Cô không sao chứ?"

Tim Đàm Dĩnh vẫn còn đập bịch bịch, cô bất tri bất giác xoa xoa thái dương, vừa rồi cũng không biết đụng chỗ nào, bây giờ còn có chút ê ẩm, đầu óc còn có chút choáng.

Dương Hằng vẻ mặt xin lỗi, "Xin lỗi, là tôi không để ý."

"Không có việc gì." Đàm Dĩnh lại nhìn hướng chiếc xe kia rời đi, hình như nó cố ý đụng vào bọn họ thì phải

"Chúng ta đi bệnh viện kiểm tra một chút." Dương Hằng không yên lòng, trong lòng lại tràn đầy tự trách, Thẩm tổng phái anh đến để bảo vệ Đàm tiểu thư, kết quả anh lại bất cần như vậy

Đàm Dĩnh cảm thấy chuyện bé xé ra to, nhưng cuối cùng không lay chuyển được anh, vẫn bị anh đưa đến bệnh viện

.....edited by Khuynh Lâu.....

Bác sĩ kiểm tra cho Đàm Dĩnh xong, cô vừa ra khỏi hành lang thì thấy Thẩm Lương Thần, không nghĩ là Dương Hằng đã báo cho anh. Cô nhú nhú mày, chậm rãi đi qua.

"Còn chỗ nào không thoải mái hay không?"

Quan tâm trong mắt Thẩm Lương Thần không giống như là đang diễn, Đàm Dĩnh có chút thất thần, cô dời ánh mắt nói, "Chỉ là bị thương ngoài da, thoa thuốc sát trùng là được rồi."

Thẩm Lương Thần vẻ mặt vẫn lo lắng, "Ở bệnh viện một đêm đi, đựng đầu không phải là vấn đề nhỏ đâu."

Anh cố chấp đứng lên làm ai cũng không thuyết phục được, quay đầu liền phân phó Dương Hằng đi làm thủ tục nhập viện, Đàm Dĩnh cúi đầu đứng bên cạnh anh, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm ngón tay của mình

Thẩm Lương Thần thấy bộ dáng này của cô, càng thêm bất an, đưa tay ôm lấy mặt của cô ép cô nhìn mình, "Có phải đầu vẫn còn choáng váng không?"

Nhìn gương mặt trước mắt, thật giống như trong kí ức của cô, quá nhiều hồi ức xen lẫn kéo đến, giống như trận đại hồng thủy. Đàm Dĩnh cảm thấy mũi chua xót, dùng sức nghiêng đầu sang một bên, "Thật sự không có."

Cô đạo này không thích anh, Thẩm Lương Thần cũng quen, nửa ôm cô ngồi ở một bên trên băng ghế, một lần lại một lần trấn an cô, "Không có việc gì đâu, nếu bị đụng đến ngực luôn, còn có anh chăm sóc cho em."

Đàm Dĩnh nhìn chăm chăm bóng dáng gần nhau của hai người dưới đất, dùng sức nhắm chặt mắt, lời của anh bên tai càng ngày càng mơ hồ, trong đầu một số đoạn kí ức vụn vỡ càng ngày càng rõ ràng.

Đúng vậy, cô nghĩ tới, nghĩ tới rất nhiều chuyện, những chuyện cực kì quan trọng lại bị cô quên đi

"Xong rồi." Dương Hằng đi tới thông báo cho Thẩm Lương Thần, mắt vẫn nhìn sắc mặt tái nhợt của Đàm Dĩnh, lần nữa thành khẩn nói, "Xin lỗi Đàm tiểu thư, lần này là do tôi sơ suất."

Đàm Dĩnh miễn cưỡng cười, "Thật sự không sao mà, sao anh lại dài dòng như vậy"

Sắc mặt Thẩm Lương Thần thật không dễ nhìn, anh đỡ Đàm Dĩnh vào trong phòng bệnh nằm xong, sau đó quay lại với Dương Hằng. Hai người đứng ở cuối hành lang nói chuyện, "Anh xác định kia xe là cố ý?"

Thanh âm của anh giống như từ trong băng lãnh, mang theo lạnh lẽo thấu xương, Dương Hằng nắm tay, "Hình như muốn dọa chúng tôi sợ."

"Hù dọa?" Con người Thẩm Lương Thần lạnh như ánh trăng, khóe miệng hơi hơi nhếch nhếch, "Cảnh cáo thì đúng hơn."

Dương Hằng ngẩn ra, "Anh biết là ai?"

Thẩm Lương Thần không có trả lời, chỉ xoay người chỉ đạo anh ta, "Anh đi về nghỉ trước."

"Vâng" Dương Hằng gật gật đầu.

Thẩm Lương Thần xoay người sang chỗ khác, Dương Hằng đứng tại chỗ chậm chạp không rời đi, anh nghi ngờ nhú nhú mày, "Còn có việc gì không?"

Dường như rất khó mở miệng, Dương Hằng do dự một hồi lâu, "Lê tiểu thư cũng không phải người xấu, Thẩm tổng anh —— "

Thẩm Lương Thần lập tức hiểu, trong mắt ý cười lạ thường, không dễ dàng phát hiện, "Tôi hiểu anh rồi... Là Tiểu Nam cố ý khích anh? Nếu không sao hôm nay anh lại vậy, chủ động đề nghị chuyện này trước mặt tôi?"

Tâm tư bị vạch trần, Dương Hằng ngượng ngùng sờ sờ mũi, mặt đỏ rần, "Đàm tiểu thư tâm ý cao siêu, đáng tiếc vẫn kém anh một bậc"

Thẩm Lương Thần không cười vì lời nói đùa của anh ta, cánh tay nhẹ nhàng khoát lên trên bệ cửa, biểu tình khổ sở, "Tâm tư tôi cao siêu thì sao, gặp gỡ cô ấy, tôi gặp hạn rồi."

.....

Lúc Thẩm Lương Thần quay trở lại phòng bệnh, nhìn thấy Đàm Dĩnh đang ngồi trên giường ngăn người, cô đã thay đồ bệnh nhân, nhưng sợ ban đêm trời lạnh nên đã mặc thêm áo len dệt kim hở cổ. Nhan sắc của cô càng thêm tái nhợt, anh hơi đau lòng, nhắc chân đi qua hướng cô

Nghe được tiếng bước chân, cô từ từ chuyển mắt nhìn anh, môi giật giật, lại không nói gì.

Thẩm Lương Thần đi qua ôm lấy cô từ sau lưng, đem thân hình đơn bạc của cô ôm trong lòng, hai má dán ở cổ cô, "Đang suy nghĩ gì đấy?"

Đàm Dĩnh lặng im một lát, nói: "Nhớ ba mẹ tôi."

Cảm thấy cánh tay xung quanh mình hơi cứng đờ, chỉ nghe Thẩm Lương Thần nói: "Chuyện đã qua, nhớ lại làm gì."

Anh nói xong lại cảm thấy không đúng, bỗng dừng cô lại hỏi vậy, gắt gao liếc nhìn mắt cô, "Em đã nhớ ra chuyện gì?"

Đàm Dĩnh nhìn bộ dáng anh khẩn trương, ánh mắt lạnh như băng từng chút một trở nên châm chọc, cuối cùng hơi hơi nhướn mày nói: "Chính là chuyện tôi nhớ không nổi, đang cố gắng nhớ ra đây"

Người trước mặt nhẹ nhàng thở ra, lực đạo nắm bả vai cô cũng nhẹ nhàng thả lỏng, anh chắc cũng biết được chính mình phản ứng quá khích, vì thế nhẹ nhàng ho một tiếng, "Nhớ không nổi thì đừng nhớ, sẽ đau đầu đấy."

Đàm Dĩnh không nói lời nào, đôi mắt lặng như nước theo dõi anh

Thẩm Lương Thần bị cô nhìn nên không được tự nhiên, không biết vì sao, bỗng nhiên có cảm giác không yên. Vì thế anh nói sang chuyện khác, giơ tay lên sờ sờ băng gạc trên thái dương cô, "Còn đau không?"

"Không đau."

Đàm Dĩnh không nhìn được nghiêng đầu tránh, Thẩm Lương Thần thấy bộ dạng này của cô, dùng sức ấn trên trán cô, "Vậy à?"

"Đau chết đi được!" Đàm Dĩnh che trán giận trừng anh, rơi nước mắt, "Khi dễ người bị thương như vậy, anh còn là người tốt sao?"

"ừ" Thẩm Lương Thần nói cũng nghiêm trang, "Giúp em kiểm tra một chút, anh còn tưởng rằng thần kinh em bị đụng hư rồi."

Đàm Dĩnh ngẫm một hồi, lập tức hiểu ra, tròn tròn mắt mắng: "Anh mới là đồ có vấn đề về thần kinh đấy!"

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Lễ Đính Hôn Thế Ki

Thẩm Lương Thần hiếm khi ân cần như hôm nay, lúc ngủ còn tự mình pha nước ấm cho Đàm Dĩnh rửa mặt. Đàm Dĩnh nhìn anh buộc chặt tay áo sơ mi, ngón tay trắng ngọc của anh đang cẩn thận vắt khô chiếc khăn lau... Cảnh này cô chưa bao giờ thấy qua

Khi đó cô bị thương sau biển lửa, có chuyện gì đều là anh ở cạnh, ngày đêm không ngừng chăm nom cô. Một người đàn ông lãnh đạm như vậy, có thể săn sóc người khác như thế quả thực không dễ dàng.

Nếu như không phải cô đã khôi phục kí ức, cô thật sự sẽ bị sự "Ôn nhu" của anh lừa gạt rất nhiều năm nữa. Từ lúc bắt đầu một khắc kia, giữa bọn đều là nói dối cùng lừa gạt.

Thẩm Lương Thần quay đầu thấy cô nhìn mình chăm chăm, ánh mắt mờ mịt, trái tim không khỏi bị hung hăng quất một cái. Anh đi qua đem khăn lông nóng chườm lên trán cô, động tác này không phải là ôn nhu, nhưng vẫn cẩn thận tránh miệng vết thương của cô, "Càng nhìn càng thấy em bị đụng đến gốc rồi, ngày mai đến bác sĩ Lưu làm kiểm tra não bộ đã"

Bây giờ trên người anh chỉ mặc một chiếc áo sơmi trắng, trắng đặc biệt chói mắt, Đàm Dĩnh ngẩng đầu nhìn anh thì bị ngọn đèn chiếu xuống ánh sáng trắng cho càng thêm chói mắt. Cô hoàn toàn không thấy rõ vẻ mặt của anh, chỉ bình tĩnh phản kích, nói: "Anh ước gì tôi bị đụng gốc luôn?"

Lời này làm cho động tác Thẩm Lương Thần rõ ràng dừng một chút, không khí có chút động lại, ngay thanh âm của anh cũng trở nên lãnh đạm,

đứng lên, "Đúng, anh hận không thể biến em thành kẻ ngốc, như vậy có lẽ sẽ rất thú vị."

Ngón tay Đàm Dĩnh đặt trên đầu gối dùng sức xoa nắn, đoạt khăn lông trong tay anh, "Tôi tự làm!"

Thẩm Lương Thần lại tinh xảo tránh được động tác của cô, kiên trì giúp cô vuốt vuốt tóc mái, "Nhìn bộ dáng cố thủ của em như vậy, giằng co đến nửa đêm vẫn chưa ngủ được đây

Đàm Dĩnh vừa định phản bác, tiếp theo anh dùng khăn lông thô bạo lau, lực đạo kia không phải để rửa mặt, giống như là phát tiết thì đúng hơn. Tuy rằng khăn lông mềm mại, mà hai má của cô vẫn bị lau đến đỏ ửng

"Anh ——" lời của cô lần nữa bị động tác kế tiếp của anh làm cho kinh hãi, "Anh cời tất tôi làm gì!"

So với sự ngạc nhiên của cô, Thẩm Lương Thần mặt không đổi sắc liếc nhìn cô, "Rửa chân."

Hai má Đàm Dĩnh bị anh lau đỏ càng ngày càng nóng bừng, tuy rằng bọn họ đã làm nhiều chuyện thân mật, nhưng trước mắt tình cảnh này vẫn làm cho cô không thích ứng được, liên tục dùng hai tay đẩy anh, "Không cần, tôi có thể tự làm!"

Thẩm Lương Thần không nhịn được nhíu mày, ngẩng đầu hung hăng trừng mắt nhìn cô, "Dài dòng nữa anh sẽ đánh em."

Đầu ngón tay anh mang theo một tầng da mỏng, đó là chất da thô ráp đặc biệt của đàn ông, lúc vuốt ve mắt cá chân làm cho người khác không khỏi cảm thấy mờ ám. Đàm Dĩnh cực lực muốn lảng tránh cảm giác mập mờ kia, nhưng vẫn bị lực đạo xoa nắn của anh làm cho run rẩy một hồi

Ngón tay thon dài theo mắt cá chân của cô chậm rãi hướng lên, nhẹ nhàng chậm chạp vuốt ve, mà nhìn thế nào cũng cảm thấy có gì đó không thích hợp.

"Anh đây là đang rửa chân sao..." Cô muốn mắng anh là đang gợi tình sao? Mà vừa định nói lại nuốt trở vào, chỉ nhắc chân muốn thoát khỏi tay anh

Nào biết bàn tay ướm nhẹ của Thẩm Lương Thần dùng sức cầm bàn chân nhỏ gầy của cô, ngẩng đầu nhìn cô bằng ánh mắt mãnh liệt lạ thường, "Đừng nhúc nhích."

Tiếng nói anh trầm thấp, rõ ràng đã động tình, Đàm Dĩnh ngồi im không dám lộn xộn

Loại người như Thẩm Lương Thần, lúc động tình thì chẳng quan tâm hoàn cảnh, ở trong phòng bệnh làm loại chuyện này, Đàm Dĩnh ngấm lại da đầu liền run lên.

.....edited by Khuynh Lâu.....

Ban đêm thật khó thoát khỏi vận rủi, Thẩm Lương Thần luồn vào bên trong đồ bệnh nhân của cô, càng ngày càng xấu xa, lúc đầu miệng thì bảo không làm gì bậy bạ, chỉ sờ sờ thôi, sau thì mạnh mẽ lôi cô làm một hồi

Đàm Dĩnh suy đoán người này trong bản chất chính là tên biến thái vô điều kiện, ở chỗ này anh hình như đặc biệt hưng phấn, cả một đêm đặc biệt điên cuồng ma mị, Đàm Dĩnh bị anh chơi đùa đến nỗi cả người vô lực, mơ mơ màng màng ngủ, thế mà còn bị cơn mộng du bám

Thời gian ấy là lúc nghỉ hè, cô còn nhớ rõ cùng Trình Quý Thanh quen nhau ở cửa cầu thang, người nọ cuối cùng đồng ý đưa cô về khách sạn, người đàn ông anh tuấn này khẩu khí lưu loát, mỗi một câu phát ra đều mang theo âm điệu khêu gợi

Đàm Dĩnh đặc biệt sùng bái nhìn anh, nhìn thấy Trình Quý Thanh hơi nhú nhú mày. Sau cô vẫn ưỡn mặt hỏi đối phương, "À mà, có thể cho tôi tài khoản msn của anh không?"

Trên mặt Trình Quý Thanh rõ ràng khắc lên hai chữ "Quả nhiên", vẫn cho cô là dùng thủ đoạn trêu ghẹo anh, giống như những nữ sinh kia muốn liên lạc với anh, sắc mặt không khỏi có chút thối lại

Đàm Dĩnh thấy bộ dáng này của anh cũng đoán được một hai, vội vàng giải thích nói: "Anh hiểu lầm rồi, tôi chính là, chính là muốn cùng anh học khẩu ngữ." Kỳ thật Thẩm Lương Thần cũng có thể dạy cô, nhưng Thẩm Lương Thần không kiên nhẫn, luôn sợ cô gốc nghềch chậm hiểu

Lúc còn nhỏ thích người ta, theo bản năng không muốn đem mặt vụng về của mình cho người mình thích xem, chẳng sợ sau lưng vì anh bỏ ra bao nhiêu cố gắng cùng mồ hôi, cũng muốn đem kết quả hoàn mỹ nhất ra cho anh

Thần sắc Trình Quý Thanh mới thoáng dịu đi một ít, nhưng vẫn mang theo vài phần hoài nghi, cũng không có lập tức đáp ứng cô, cho đến khi bọn họ đứng trước cổng lớn trường học gặp Thẩm Lương Thần cùng Lê An Ni.

Thẩm Lương Thần lúc đó bộ dáng hơi ngây ngô so với bây giờ, mà mặt mày vẫn làm cho người xem cảm thấy áp bách, anh đứng xa xa đối diện bọn họ, môi mông gắt gao mím một đường, thoạt nhìn cực kì mất hứng.

Lạc đường ở một nơi dị quốc tha hương lại gặp được người thăm mến của mình, Đàm Dĩnh trên mặt cao hứng cùng vui sướng không chút nào che giấu. Cô thật nhanh liền chạy qua trước mặt anh, thấy đối phương vẫn mặt lạnh lùng không nói lời nào, nháy mắt hiểu được anh đang nổi giận vì cô đi lạc

"Xin lỗi, làm cho anh cùng chú Thẩm lo lắng, em không cố ý."

Cô thành tâm nhận sai, mà Thẩm Lương Thần mắt nhìn Trình Quý Thanh đứng sau lưng cô, lại cười nhẹ, "Anh đâu có lo lắng, dù sao em trước giờ da mặt dày, nhất định có cách tiếp cận người khác."

Lời này giống như một chậu nước lạnh đổ xuống, Đàm Dĩnh ngạc nhiên ngẩng đầu, máu trên mặt lui sạch sẽ. Chế nhạo cô thẳng thừng như vậy, da mặt dày như cô còn cảm thấy bối rối, đặc biệt còn là trước mặt Lê An Ni

Sau vẫn là Lê An Ni đi ra giải vây, cô ấy đi qua ôm bả vai Đàm Dĩnh, an ủi cô nói: "Tụi chị đã tìm em khắp nơi, Lương Thần vừa nghe nói em mất tích, lo lắng đến nỗi không ăn cơm, em đừng trách anh"

Thẩm Lương Thần không có biểu cảm gì nhìn cô một cái, chủ động xoay người định rời đi, mà Trình Quý Thanh cách đó không xa lúc này lại lên tiếng. Anh lập tức đi về phía Đàm Dĩnh, đem danh thiếp cho cô, "Anh không thường dùng msn, nhưng cũng có thể liên hệ với anh qua hòm thư, cũng có thể gọi điện thoại."

Lời này hoàn toàn là đổ dầu vào lửa, Thẩm Lương Thần quay đầu nhìn cô bằng ánh mắt mà Đàm Dĩnh đời này đều quên không được.

.....

Sau đó Đàm Dĩnh tưởng sự ngốc nghếch của mình càng làm cho Thẩm Lương Thần chán ghét, cho nên càng thêm chăm chỉ, về chuyện khác cô cũng muốn theo anh đi du học, tốt nhất là chung thành phố với Thẩm Lương Thần

Vì thế cô cùng Trình Quý Thanh liên hệ rất thường xuyên, ngẫu nhiên còn có thể dùng điện thoại, cô cũng hỏi đối phương tại sao lại giúp chính cô, chung quy là vô tình gặp nhau thôi, Trình Quý Thanh thật sự không có lí gì giúp cô đến vậy

Trình Quý Thanh lúc ấy trả lời không chút để ý, đáp án lại khắc trong lòng Đàm Dĩnh, nhớ rõ anh nói: "Ừ, chính là không quen nhìn vị đại thiếu gia kia quá kiêu ngạo mà thôi."

"..." Thật ra vị Trình tiên sinh này nội tâm cũng cực kỳ ngây thơ.

Lúc ấy cô tuổi còn nhỏ, ba mẹ cũng không cho phép cô dùng di động, cho nên điện thoại gọi cô thì gọi đến máy bàn luôn. Sau này Thẩm Lương Thần về nước, hình như là từ người hầu nghe nói chuyện này, đối với cô lại càng ngày càng hờ hững

Chuyện này bao nhiêu đối với Đàm Dĩnh cũng không sao, nhưng cô vẫn phát huy tinh thần vượt xa người thường, nhưng cuối cùng vẫn không thể xuất ngoại du học, bởi vì ba không cho phép.

Khi đó Đàm Dĩnh cũng không phát hiện ba tỏ thái độ cương ngạnh đối với chuyện cô thích Thẩm Lương Thần, chỉ có mẹ hàm hồ ý tứ nói cho cô biết: "Môn không đăng hộ không đối, người như Lương Thần, tương lai chắc chắn sẽ cưới một thiên kim tiểu thư giàu có. Tiểu Nam con nên từ bỏ tình cảm này đi."

Đã rất thích, sao có thể dễ dàng xoá bỏ?

Sau đó Đàm Dĩnh học ở trong nước trường chính quy, mọi chuyện đều rất tốt, thế giới của cô cách Thẩm Lương Thần quá xa xôi, liên hệ cơ bản của bọn họ đều bị chặt đứt

Người cô msn trước giờ chỉ có hai người, một là Thẩm Lương Thần, một là Trình Quý Thanh. Trình Quý Thanh để cho tiện liên lạc, cố ý tạo một cái tài khoản, mà châm chọc sao tài khoản này của cô tạo cũng là để liên lạc với Thẩm Lương Thần

Nhưng Thẩm Lương Thần trước nay không để ý cô, trước đây còn có thể trả lời cô vài câu, từ lúc cô cùng Trình Quý Thanh quen biết, anh hoàn

toàn coi cô là người vô hình

Trình Quý Thanh từng trêu ghẹo, "Tên thiếu gia kia có vẻ không được tự nhiên, có lẽ là do ghen tị cũng nói không chừng."

Đàm Dĩnh vừa nghĩ như thế, tim đập loạn xạ, vậy sa? Thẩm Lương Thần có thể hay không...thật ra cũng thích cô?

.....

Nhưng ý nghĩ này của cô rất nhanh bị Thẩm Lương Thần bác bỏ, lúc cô học năm nhất, Thẩm Lương Thần về nước, thoát nhìn tinh thần cực kỳ sa sút. Cô chưa thấy qua bộ dáng thất hồn lạc phách cùng uể oải như vậy, nghe mấy cô mách lại, do là cùng Lê An Ni chia tay.

Đàm Dĩnh nhìn Thẩm Lương Thần thay đổi như vậy, ai cũng chẳng ngờ được, hai người gặp nhau trong hoàn cảnh này. Thời gian như vậy, mỗi phút mỗi giây đối với cô mà nói đều là dày vò.

Có ngày cô giúp đưa Dạ Tiêu cho anh, anh đứng bên cửa sổ ngăn người nhìn bóng đêm, từ lớp kính thủy tinh liếc thấy bóng dáng của cô, lại lạnh lùng không quay đầu lại, chỉ ném hai chữ, "Đi ra ngoài."

Đàm Dĩnh do dự vẫn nói với anh, "Nếu anh không ăn gì, sẽ càng ngày càng mệt mỏi, như vậy —— "

Cô muốn nói như vậy Lê An Ni sẽ càng ngày càng không thích anh, nào biết lời này cũng không biết có gì chọc anh, anh quay đầu hung dữ nhìn cô, phảng phất như muốn đem cô nuốt sống vào bụng, cuối cùng giơ ngón tay chỉ phía cửa, "Anh nói, đi ra ngoài, đừng làm cho anh lặp lại lần thứ hai."

Thẩm Lương Thần toả ra âm khí dày đặc, trong nhà người hầu đều cố gắng tránh anh, anh cũng ít khi ở nhà, cho đến khi phát sinh trận hoả hoạn

kia

.....

"Sao vậy?" Cô mở mạnh mắt ra, nháy mắt chạm phải con người tối đen của Thẩm Lương Thần, anh vẫn chưa ngủ, đang cau mày đánh giá cô.

Đàm Dĩnh thất thần nhìn anh vài giây, toàn thân trên dưới đều đầy mồ hôi, cô lặng lẽ dời mắt, "Không có việc gì, gặp ác mộng."

Thẩm Lương Thần cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, trầm mặc giờ tay đem cô ôm vào trong lòng, lòng bàn tay vuốt theo sấn lưng của cô, giống như đang vỗ một em bé, "Nếu là mơ, có cái gì phải sợ."

Đúng vậy, có đôi khi ác mộng cũng không đáng sợ, hiện thực và lòng người mới đáng sợ nhất.

Giờ phút này đã là đêm khuya, ngoài cửa im ắng, Đàm Dĩnh nhìn chăm chăm nóc nhà ấm áp ánh sáng ngọn đèn, một lần nữa nhắm mắt lại, ngực vẫn như trước tràn ngập phiền muộn. Những thống khổ kia cứ quay đi quay lại, lần lượt lãng trí dây thần kinh của cô

Cách tay Thẩm Lương Thần vắt ra sau cổ cô, đầu ngón tay vuốt vuốt gò má cô, như là đang an ủi cô, Đàm Dĩnh mặc anh quấy rầy giấc ngủ của cô như vậy liền vô lực chìm vào chiêm bao

Vậy mà không nằm mơ nữa

Ngày hôm sau Thẩm Lương Thần rời đi rất sớm, Dương Hằng tới đây giúp cô, nhưng dáng vẻ vẫn mang tâm sự nặng nề. Đàm Dĩnh dời mắt khỏi TV, tò mò nhìn anh ta chăm chăm, "Anh làm sao vậy? Đang thất thần kìa."

Dương Hằng lướt qua mặt cô, "Không có việc gì đâu, tối qua ngủ không đủ giấc"

"Ừ." Đàm Dĩnh gật gật đầu, lập tức lại cười híp mắt, đôi mắt cong cong, "Đang nhớ Lê An Ni?"

Mặt Dương Hằng bắt đầu đỏ lên, ra vẻ hung ác trừng mắt với cô, "Đàm tiểu thư, cô vẫn còn nhiều sinh lực như vậy à."

Anh nghĩ nghĩ lại nghiêm túc nói cho cô biết, "Mặc kệ cô châm ngòi như thế nào, tôi cũng sẽ không thả cô đi."

Đàm Dĩnh bĩu môi, người này không thể đùa. Cô ngồi ở trên giường lười biếng duỗi eo, hôm nay trời rất đẹp, nếu có thể ra ngoài đi dạo một chút thì tốt rồi, nhưng không có Thẩm Lương Thần phân phó, Dương Hằng chắc chắn sẽ không đáp ứng.

Cô chán đến chết vươn tay, "Báo hôm nay đâu?"

Ánh mắt Dương Hằng lóe ra, "Hộ lí không mang đến"

Đàm Dĩnh nhìn anh ta một cái, nhưng cũng không có truy hỏi, chỉ là cầm điều khiển từ xa tiếp tục đổi kênh, thần sắc Dương Hằng càng thêm bất an, anh đứng lên căng thẳng suy nghĩ, bỗng nhiên nói: "Xem tv chán lắm, nếu không đi dạo trong sân một chút đi, hôm nay trời tốt như vậy."

Đàm Dĩnh càng thêm kỳ quái, nhưng cũng không vạch trần anh, đi theo Dương Hằng tản bộ trong viện

Buổi sáng bệnh viện rất nhiều người, người già trẻ con, còn có không ít hộ lí vội vã đi tới đi lui. Đàm Dĩnh ngồi trên ghế đá duỗi mình, nghiêng đầu xem phong cảnh phía xa.

Dương Hằng cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

"Anh hôm nay..." Lời Đàm Dĩnh nói chưa nói xong, điện thoại Dương Hằng liền kêu. Anh làm tư thế xin lỗi liền đi đến một bên, quay lưng với cô

bắt đầu nói chuyện

Có cô bé đẩy xe lăn qua trước mặt cô, mắt nhìn vị trí trống bên cạnh cô, cười hỏi: "Chỗ này không có ai ngồi?"

"Không có." Nơi này là vị trí phơi nắng tốt nhất, Đàm Dĩnh nhìn cô bé từ trên xe lăn đổi vị trí ngồi, vừa lúc ngồi phơi nắng ấm

Ông lão kia cầm trong tay tờ báo, Đàm Dĩnh cũng theo bản năng nhìn một cái, báo sáng hôm nay, cô còn chưa kịp xem

Tiêu đề đích thực quá bắt mắt, cô giả vờ không thấy cũng không được, lớn như vậy vài chữ rõ ràng có thể đọc được —— Thịnh Thế cùng Lê thị mạnh mẽ liên thủ, lễ đính hôn thế kỉ, hôm nay cử hành ở Đình Hải

Đàm Dĩnh nhìn chăm chăm vài chữ kia một hồi, chữ Hán quen thuộc, kỳ thật liếc mắt nhìn cũng có thể hiểu được hàm ý trong đó, cô lại cứ nhìn một hồi lâu mới tiêu hóa được. Cường ép chính mình dời tầm mắt, nhưng không khống chế liếc nhìn bức ảnh kia

Thật là một đôi vàng ngọc, tài tử giai nhân, đích thực quá xứng đôi

Cô năm năm tay, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Dương Hằng đang đưa lưng về phía mình nói chuyện điện thoại, huyết Thái Dương thỉnh thoảng nháy không ngừng. Vừa lúc trong điện thoại di động có tin nhắn mới, là số lạ: Đàm tiểu thư, đây là lúc chúng ta gặp mặt nhau đấy

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Rời Đi

Dương Hằng làm việc trước giờ rất cẩn thận, nhưng cú điện thoại hôm nay làm cho anh ta thất hồn lạc phách. Lê An Ni ở bên kia vẫn nói liên miên rất lâu, hồi thì nói tìm không thấy cái này, một hồi nói cái kia không thấy, trong lời nói của cô ấy đều là ý lại vào anh ta

Nếu là bình thường anh tuyệt đối sẽ không phạm loại sai lầm ngu ngốc này, không muốn cho Đàm Dĩnh rời khỏi tầm kiểm soát của anh, nhưng hôm nay... Anh theo bản năng không muốn nhìn thấy ánh mắt chế nhạo của cô

Dù sao anh và Lê An Ni một trời một vực, thứ tình cảm xa xỉ này chỉ nên đặt ở đáy lòng mà thôi

Tiệc đính hôn rất nhiều thứ đều do chính tay anh sắp xếp, cho nên anh phải kiên nhẫn giải quyết vấn đề này đến vấn đề kia. Lê An Ni cuối cùng vẫn nhịn không được khẽ giọng hỏi anh, "Sao hôm nay anh lại không tới? Có rất nhiều phóng viên ở đây, bọn họ hỏi những vấn đề tôi không trả lời được luôn đây."

Dương Hằng chân dè lên hòn đá nhỏ, đáy lòng hơi hơi có chút khó chịu, "À, có vài chuyện riêng."

Lê An Ni vừa nghe là chuyện riêng thì không hỏi nữa, chỉ nói anh làm xong việc thì nhớ đến ăn bánh, giao phó nói: "Anh không phải cực kì thích ăn bánh ngọt sao? Người làm bánh tay nghề rất tốt, vừa rồi tôi còn ăn một miếng to."

Chính mình đính hôn còn như vậy không để ý hình tượng, Dương Hằng nhìn không được nhẹ nhàng cười một tiếng, "Tốt."

Cúp điện thoại, anh vẫn như trước đắm chìm trong không khí mập mờ rất lâu không thể thoát ra được, trong lòng tràn đầy vị ngấy ngấy của bánh ngọt, nhưng lại có chút vị chocolate, yêu đơn phương thật là muốn lấy luôn cái mạng người a

Anh dùng sức chà xát hai gò má, quay đầu lại thì hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Mới vừa rồi còn ngoan ngoãn ngồi đó phơi nắng, bây giờ đã mất tung mất dạng, anh nhanh chóng tìm bốn phía, hy vọng sẽ có bóng dáng Đàm Dĩnh đâu đó trong vườn?

Dương Hằng bây giờ không dám báo cáo cho Thẩm Lương Thần, không chỉ sợ ông chủ giận dữ, càng quan trọng hơn là, anh rất rõ cuộc đính hôn này có ý nghĩa như thế nào đối với Thẩm Lương Thần. Anh lên kế hoạch lâu như vậy, làm sao lại để xảy ra bất kì một sai lầm nào?

Nhìn người đến người đi trên cỏ, Dương Hằng cắn chặt răng, vẫn nhắc điện thoại di động lên

.....edited by Khuynh Lâu.....

Mà giờ phút này Thẩm Lương Thần đã sớm chịu không nói, quý củ Lê gia thật sự quá nhiều, buổi sáng mở tiệc chiêu đãi truyền thông cùng khách mới, buổi chiều còn có tiệc rượu trong gia tộc. Giãng co cả một ngày, anh còn không có cơ hội gọi điện thoại cho Đàm Dĩnh, trong lòng bỗng nhiên nôn nóng, nhưng khách quý nhiều như vậy, vẫn cố gắng ép chính mình duy trì phong độ hoàn mỹ nhất mỉm cười

Lê An Ni kéo cánh tay anh nhỏ giọng than thở, "Lâu quá, chân em đau chịu không nổi rồi."

Thẩm Lương Thần nghe vậy dừng một chút, nhìn như suông sã nghiêng người nói nhỏ bên tai cô, "Kiên trì một chút."

Lê An Ni nản lòng nhìn anh, "Nếu như lúc này là cô ấy nói với anh những lời này, có phải anh sẽ phản ứng khác không?"

Biểu tình của anh nháy mắt lạnh như băng, độ cong khoé môi càng sâu, "Chớ nói lung tung, ở đây có rất nhiều phóng viên."

Lê An Ni gục đầu xuống không lên tiếng, mặc cho ai cũng nhận ra biểu cảm thất lạc của cô

Tự nhiên nhắc tới Đàm Dĩnh, tâm tình Thẩm Lương Thần càng thêm không khoái. Anh nhíu mày nhìn về phía khác, trùng hợp nhìn thấy Thẩm Bảo Ý bưng ly Champagne, hình như đang nghĩ gì nhìn anh chăm chăm. Đầu ngón tay anh hơi hơi dùng sức, bỗng nhiên nghiêng người đi qua kia nói vài câu với nhân viên

Đi một lúc liền trở lại, trong tay mang đôi dép lê màu trắng của khách sạn

Mà Lê An Ni đang khố sở nhìn chăm chăm cặp dép lê kia, liền bị động tác tiếp theo của anh làm cho giật mình. Cô cúi xuống nhìn, người nam nhân đang ngồi xổm xuống trước mặt mình, lấp bắp, "Anh, anh làm gì vậy?"

Thẩm Lương Thần cũng không trả lời cô, ngược lại ôn nhu cầm đôi chân của cô, thay cô cởi giày cao gót, tiện đà mang theo đôi dép lê trắng có chút xấu xí nhưng thoải mái kia. Trong nháy mắt đèn flash liên tiếp loé lên, người ở đây vốn nãy giờ vẫn chú ý bọn họ, chuyện này lại càng làm cho không khí trở nên sôi sục

"Thẩm tổng, sao anh lại hành động như vậy? Săn sóc vị hôn thê cực phải không?" Lập tức có phóng viên chen lên hi vọng anh nói vài câu, mà

máy quay phim tức thì vây xung quanh bọn họ, hận không thể quay được cảnh táo bạo hơn

Thẩm Lương Thần lạnh nhạt giúp Lê An Ni thay giày, rồi mới nói: "Là tôi sơ sót, phải đợi An Ni nói mới biết, sớm biết như vậy tôi sẽ bắt cô ấy mang giày đế bằng, so với chuyện khác, tôi cảm thấy sức khoẻ của cô ấy quan trọng hơn."

"Thẩm tổng cùng với Lê tiểu thư thật đúng là ân ái!"

Thẩm Lương Thần cười không nói, chỉ hơi hơi ngược mắt nhìn về phía Lê An Ni, "Về sau không thích mang thì đừng mang, không cần lấy lòng anh, anh thích là thích bộ dáng em lúc này"

Bên trong sân truyền đến một trận hoan hô cùng tiếng pháo tay, hốc mắt Lê An Ni phi thường phối hợp trở nên đỏ bừng, một bộ dáng cảm động đến tột đỉnh

Thẩm Bảo Ý châm chọc cười, rất nhanh liền xoay người rời khỏi đó

.....

Một đôi nam nữ kia đứng trong đám người cười sáng lạn, mà cảnh này đều bị Đàm Dĩnh thấy rõ ràng, tuy rằng nghe không được bọn họ nói những gì, nhưng chỉ là xem biểu tình thì có thể hiểu được —— rõ ràng bọn họ hạnh phúc đến nỗi giấu không được

Cô đứng ở cửa sổ sát đất lầu hai nhìn, ngón tay dùng sức nắm chặt lan can, mặc cho những cảm xúc lãnh lẽo như mũi kim lần lượt đâm vào lòng cô

"Tôi nghĩ cô cũng đã thấy rõ rồi, cậu ta đối với con gái tôi rất tốt." Lê Triệu Khang liền đứng cách cô vài bước, tươi cười thâm thúy

Đàm Dĩnh dùng sức nhắm mắt, mà hình ảnh kia vẫn còn quanh quẩn trong đầu cô, ngay cả hình ảnh bọn họ tươi cười giống như vẫn đang còn trước mắt cô. Cô đương nhiên thấy rõ ràng, Thẩm Lương Thần ôn nhu với nhiều người, nhưng sự thâm tình của anh lại chỉ thuộc về Lê An Ni, đây mới là sợi dây kết nối giữa người yêu với nhau, cô cùng Thẩm Lương Thần ở chung, đến cuối cùng vẫn không có chữ "Yêu"...

Cố ý xem nhẹ cảm xúc lạ lẫm tận sâu trong đáy lòng truyền đến, cô quay đầu mắt nhìn người đàn ông trước mặt, lại nói: "Nói như vậy Lê tổng, sẽ không cho phép anh ấy không chăm sóc tốt cho Lê tiểu thư?"

Nhìn đôi mắt hiểu chuyện của cô, Lê Triệu Khang gật gật đầu, đơn giản xác nhận, "Đúng, là tôi cố ý phóng đại bữa tiệc này, dùng nhiều cách lên trang đề tin tức hôm nay, đương nhiên không chỉ là vì để cho con gái được gả cho người ta. Mà còn để cho Đàm tiểu thư tận mắt chứng kiến xem cảnh này, cô với Lương Thần không hợp nhau —— "

"Lê tổng thật đúng là dụng tâm quá rồi."

Trên mặt Đàm Dĩnh nhìn không ra tâm tình gì, nghiêng người quay lưng lại với hai người kia, trực tiếp đánh gãy lời kể tiếp của ông ta, "Lê tổng làm như vậy hẳn là còn có lý do khác chứ. Tiệc đính hôn lớn như vậy, cả Thanh Châu trên dưới không ai là không biết, Thẩm Lương Thần chính nếu muốn đổi ý thì phải chấp nhận chịu thiên phu sở chỉ, tội bội tình bạc nghĩa cũng không nhẹ, rất ảnh hưởng cho tương lai của anh ấy "

(thiên phu sở chỉ: ngàn người chỉ trích)

Trong mắt Lê Triệu Khang chợt lóe lên kinh ngạc, tán thưởng nhìn cô một cái, "Xem ra nói chuyện cùng Đàm tiểu thư, sẽ không mất nhiều sức lực lắm nhỉ."

Đàm Dĩnh trầm mặc nói, "Không cần Lê tổng làm những chuyện này, tôi cũng biết tôi với anh ấy không hợp nhau, ông có thể yên tâm, tôi đã sớm

không còn quán lấy anh ấy nữa."

Lê Triệu Khang gật gật đầu, "Tôi đương nhiên biết cô sẽ không quán lấy cậu ấy không buông, chung quy... Ba cô đã làm nhiều chuyện có lỗi với Thẩm Lương Thần vậy."

Lời này vừa phát ra, cả người Đàm Dĩnh đều cương tại chỗ, huyết dịch cả người đều vọt tới trên ót, vừa xấu hổ lại khiếp sợ.

Cô bất khả tư nghị nhìn người trước mặt, Lê Triệu Khang không để ý cười nói: "Chuyện của cô, tôi đã điều tra được rõ ràng thấu đáo. Năm đó trận hoả hoạn là do ba cô phóng, chưa kể thiếu chút nữa hại chết Lương Thần, thế nhưng lại còn bắt cóc Lương Thần thuở còn nhỏ... Chắc chắn, khó trách cậu ta chán ghét cô như vậy."

Đàm Dĩnh nắm chặt nắm tay, đầu hơi hơi buông xuống.

Không sai, chuyện này cô vừa nhớ lại mấy ngày này, mà thật ra nhiều người đều đã biết chuyện này, cô lại theo bản năng quên lâu như vậy. Thật là không chịu nổi, căn bản cô không có cách nào đối mặt với nó

Lê Triệu Khang thấy sắc mặt cô không tốt, dừng một chút cuối cùng cũng không tiếp tục kể nữa, chỉ nói: "Bị cậu ta tra tấn nhiều năm như vậy, tôi cảm thấy cô cũng thực tội nghiệp, cho nên tôi sẽ giúp cô."

Đàm Dĩnh hoắc mắt ngẩng đầu nhìn Lê Triệu Khang. Lê Triệu Khang cười nhạt nói: "Cô chắc là không còn mang cảm xúc không thiết thực với cậu ta đi? Người đàn ông nếu quả thật yêu một người con gái, hôn nhân là cơ bản nhất để hứa hẹn và tôn trọng, cô theo cậu ta nhiều năm như vậy, hiển nhiên, cậu ta chỉ đùa nghịch cô thôi"

Chuyện này Đàm Dĩnh cũng biết tất cả, không ai so với cô rõ ràng hơn, Thẩm Lương Thần nhiều năm như vậy đều có rất nhiều cảm xúc suy

ngũ, vẫn bịa lí do để giải thích với cô. Anh hận cô, cho nên mới đối với cô như vậy, vô tình lạnh lùng, từng bước ép cô

Lê Triệu Khang thấy mặt cô trắng bệch không nói lời nào, cho rằng cô còn đang do dự, lại ngồi trên sofa trầm ngâm nói: "Đàm tiểu thư thông minh tinh tường như vậy, cô chắc phải biết nên làm gì, cho nên tôi cũng không lo lắng. Hôm nay mời cô qua đích thực có chút mạo muội, nhưng tôi thành tâm muốn giúp cô, coi như là bảo vệ con gái của tôi."

Đàm Dĩnh nhìn người đàn ông tóc hoa râm trước mặt, cô bỗng nhiên rất hâm mộ Lê An Ni, cô khát vọng điều này đã nhiều năm, tình yêu hay tình thân cũng được, mà cô ấy đều có tất cả, thật là hạnh phúc.

Cô cúi mắt, lại mở miệng khẩu khí thập phần lý trí, "Tôi muốn rời khỏi anh ấy, nhưng trong tay anh ấy có rất nhiều thứ để kiểm soát tôi. Bao gồm... phần mộ kia."

Dù Lê Triệu Khang kiến thức uyên bác, hiển nhiên cũng bị ánh mắt cùng lời nói của cô làm cho kinh ngạc, hơi hơi nheo mi, "Yên tâm, tất cả đều giao cho tôi."

.....

"Sao vậy?" Lê An Ni nhìn theo ánh mắt thất thần của Thẩm Lương Thần, thấy anh đang nhìn chăm chăm cửa sổ sát đất lầu hai, nhưng ở đó rõ ràng chẳng có gì cả

Thẩm Lương Thần nhíu nhíu mày, "Anh hình như, thấy cô ấy."

Lê An Ni mở to mắt lại nhìn hướng lầu hai, "Không có a, đâu có ai đâu, anh chắc bị hoa mắt rồi."

"Có lẽ vậy." Thẩm Lương Thần kiên nhẫn đã đến cực hạn, anh kéo kéo caravat, luôn cảm thấy tâm thần không yên, "Anh đi gọi điện thoại."

"Dạ." Lê An Ni lên tiếng, bỗng nhiên lại đưa tay nắm lấy cổ tay áo anh. Thẩm Lương Thần kỳ quái quay đầu, cô miễn cưỡng cười nói, "Nếu là diễn trò, nhưng chuyện vừa rồi dường như rất chân thật? Em sợ em sẽ nghĩ..."

Một câu "Diễn giả tình thật" còn chưa nói, Thẩm Lương Thần đã đánh gãy lời cô, "An Ni, anh đã sớm nói tất cả đều là giả, là em kiên trì muốn giúp anh."

Cho nên phải hận chính cô không xứng sao? Ngón tay Lê An Ni đang kéo cổ tay áo anh chậm rãi buông lỏng, trên mặt toát ra một ý cười ngẩn ngui, "Nói đùa mà thôi, anh thật là khó trêu mà"

Thẩm Lương Thần sâu sắc liếc nhìn cô, vẫn là trầm giọng nói câu, "Xin lỗi."

Lê An Ni nhìn bóng dáng anh thon dài vội vàng đi ra đại sảnh, chua xót trong lòng đột nhiên tràn đến khoé mắt. Đây là một trò chơi ái tình, cuối cùng ai phải nói với ai câu xin lỗi? Nói đến cùng bọn họ đều =cam tâm tình nguyện, cô như thế, Thẩm Lương Thần cũng như thế, ai cũng không tránh được chữ "Si"

Dương Hăng nhìn trên di động hai chữ "Thẩm tổng" thì hít thở sâu vài cái. Thẩm Lương Thần bật thốt lên liền hỏi, "Cô ấy đâu?"

"Ngủ." Dương Hăng đáp cực nhanh, tim bắt đầu đập không quy luật. Anh gần như có thể tưởng tượng Thẩm Lương Thần biết Đàm Dĩnh không có ở đây, chỉ sợ sẽ quay về bóp chết anh ta trước tiên

Anh ta khó chịu vò đầu, mà Thẩm Lương Thần nghe đáp án thì trầm tĩnh lại, âm thanh đều thư thái, "Để cho cô ấy ngủ ngon đi."

"Được."

Lúc Dương Hằng định cúp điện thoại, Thẩm Lương Thần bỗng nhiên lại nói với anh ta, "Nếu cô ấy tỉnh, nhớ nói cho tôi biết một tiếng. Tôi rất nhớ cô ấy."

"... Được." Dương Hằng khóc không ra nước mắt cúp điện thoại.

(editor: chết rồi chết rồi =))))

Xong đời, ông chủ vừa bị trúng độc chú rồi, mà bây giờ giải dược bị mất, chỉ sợ sẽ đem anh ta chôn cùng luôn!

.....

Mà lúc này Đàm Dĩnh, tạm biệt Lê Triệu Khang liền lên về quê bằng xe bus, lúc này trong xe hành khách cũng không nhiều, rải rác tổng cộng cũng không có mấy người. Cô ngồi vị trí phía sau bên phải gần cửa sổ, nhìn chăm chăm cảnh sắc bên ngoài

Sắc trời dần dần âm đạm, ánh mặt trời chiếu trong xe in lên một vệt vàng óng, Đàm Dĩnh theo quán tính xe lắc lư đến khó chịu, nhắm mắt lại định nghỉ một lát, mà vẫn không thể ngủ được

Trong đầu cô vẫn lập lại cảnh đính hôn khi này, hình như không thể điều khiển được nữa, càng cố xoá thì càng rõ ràng, mở mắt ra lần nữa nhìn phía ngoài cửa sổ, khắp nơi đều nhuộm một màu âm đạm

Năm ấy sau trận hoả hoạn, Đàm Dĩnh có một thời gian không mở miệng nói chuyện, tránh né tất cả mọi người đến gần, tính cách trở nên cực kỳ cổ quái. Mà Thẩm Lương Thần vẫn chăm sóc cô, anh trước nay không nói với cô lời này, mà mỗi ngày đều im lặng ở bên cạnh cô

Gặp cô lúc cô đang phát tiết, anh cũng đều yên lặng nhìn, chẳng sợ cô dùng gì đó đập an đánh anh, dùng răng cắn xé anh, anh vẫn chẳng nói gì. Lúc cô khóc giống người điên, anh cũng chưa từng bỏ rơi cô

Khi đó Đàm Dĩnh nghĩ, chẳng sợ Thẩm Lương Thần không yêu cô, chẳng sợ anh chỉ là vì báo đáp ân tình của cô, có anh chăm sóc là tốt rồi

Cô không còn ai trên thế giới này, cũng chỉ có mình anh. Không có tình yêu cũng không sao cả, khi đó cô không có gì cả, lúc ấy anh là động lực giúp cô kiên cường chống đỡ. Khi đó Đàm Dĩnh có cảm tình với Thẩm Lương Thần, đã còn là một tình yêu đơn giản nữa

Vì thế chờ cô khá hơn một chút, quan hệ của bọn họ hình như cũng khá hơn trước, không có bất kỳ lời nói gì của người ngoài, chỉ thuận theo tự nhiên ở cùng nhau

Thẩm Lương Thần trước giờ không phải là một người bạn trai tốt, không kiên nhẫn, không muốn phí tâm trên người cô. Chờ cô hoàn toàn bình phục, những tật xấu trước kia của anh đều lộ ra. Hình như sự "Ôn nhu" của anh lúc cô đang bệnh đều là sự giả dối

Ngay cả các dì trong nhà cũng chê cười cô, "Tính tình thiếu gia trước giờ vậy đó ai cũng quen rồi."

Trong lòng Đàm Dĩnh lại vui sướng hài lòng, "Vậy mới tốt, sau này các nữ sinh khác sẽ không theo đuổi anh, phải chờ cháu đi thu phục thôi."

Đẹp nhất là lúc tình yêu cuồng nhiệt, trận hoả hoạn kia làm chân Thẩm Trạch Nghiệp bị thương nghiêm trọng, Phó Tuệ hàng năm chăm sóc ông trị liệu ở nước ngoài, Thẩm Bảo Ý bận chuyện của công ty cũng rất ít trở về, cho nên trong nhà không có ai can thiệp chuyện của bọn họ

Chỉ là cùng nhau chơi game, cũng thành những hồi ức vui sướng

.....edited by Khuynh Lâu.....

Một tình huống kia phát sinh làm bọn họ càng ngày càng thân mật, lúc ấy Đàm Dĩnh đang làm một luận văn quan trọng, Thẩm Lương Thần chán

đến chết ngồi bên cạnh cô đọc sách. Lúc ấy là mùa hè, cả hai đều mặc ít, mà cô chỉ mặc một cái váy yếm, do quá nóng nên mái tóc dài ngang eo cũng được buộc lên, da thịt trắng nõn đều lộ ra trong không khí nóng bức ấy

Sau đó cô gặp câu không hiểu liền hỏi anh, lại phát hiện anh đang chống cằm nhìn mình, ánh mắt so với ánh nắng ngoài kia còn nóng hơn

Bàn tay anh nhẹ nhàng lướt qua sau cái gáy bóng loáng của cô, độ ẩm lại lành lạnh, còn có chút ngấy, hình như là dính đầy mồ hôi, có lẽ anh cũng đang khẩn trương?

Đàm Dĩnh bị anh vuốt ve một đường, bỗng nhiên cảm thấy rất buồn cười, bị anh nhìn gần như vậy, nhin không được phốc cười một tiếng, "Ngứa quá."

Sắc mặt Thẩm Lương Thần liền tỉnh, hung hăng trừng cô, "Buồn cười lắm sao?"

"Xin lỗi." Đàm Dĩnh cúi đầu, hai má có chút đỏ bừng, "Không mắc cười, anh, anh tiếp tục đi"

Khi đó cô cũng không nghĩ anh sẽ đi đến bước kia, khi tước bọn họ thân mật nhất chỉ là môi chạm môi, anh thậm chí vẫn chưa hôn lưỡi với cô. Cho nên khi anh đem cô ôm lấy đặt tại trên bàn, Đàm Dĩnh cũng không lường trước được kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì

Anh là người có kinh nghiệm hơn cô, sau những bước dạo đầu, thành công làm cho cô phục tùng anh. Anh vẫn trầm mặc nhìn chăm chú vào cô, không ngừng hoạt động trong cơ thể cô, anh như vị vua, muốn cô sống thì sống muốn cô chết thì chết

Đàm Dĩnh dùng sức ôm chặt anh, đã triệt để bị luân hãm vào lốc xoáy của anh, khi đó cô nghĩ anh là người đàn ông cả đời của cô

Cho nên con gái là loại động vật kì quái, cuối cùng sẽ cảm thấy, là người đàn ông đầu tiên thì sẽ là người đàn ông cả đời. Mà Thẩm Lương Thần dùng hành động kế tiếp chân chính nói cho cô biết đáp án, đó chính là hai chữ "Cả đời" này, là cô si tâm vọng tưởng.

Rất nhanh trong nhà liền có lời đồn đãi, nói hung thủ phóng hoả là ba Đàm! Ông bởi vì chuộc nợ, vợ vét tài sản Thẩm Lương Thần không được, sau này vào đêm đó có xung đột với mẹ Đàm mới gây ra án mạng sau đó phóng hoả để cùng Thẩm Lương Thần đồng quy vu tận.

Những lời này lọt vào lỗ tai Đàm Dĩnh, làm cho cả người cô đều nổi da gà, làm sao có thể chứ? Tuy rằng ba vẫn thích chơi mặt chược, nhưng cũng không đến mức dã tâm như vậy

Nhưng đồn đãi càng truyền càng dữ, vấn đề của cô cùng Thẩm Lương Thần càng ngày càng rõ ràng. Thẩm Lương Thần đối với cô càng ngày càng lãnh đạm, thậm chí một thời gian rất dài không hề gặp cô, sau này chuyện còn phát triển đến mức không nghe điện thoại của cô

Có một người dì từng ám chỉ với cô, "Người như thiếu gia, rất khó chung thuỷ, cháu... Đừng nên quá nghiêm túc. Huống chi những lời đồn đãi kia nếu là sự thật, nói không chừng cậu ấy đang đùa giỡn với cháu đấy"

Đàm Dĩnh nghe vài chữ ít ỏi này, quả thực không thể tin được ý tứ trong đó, cô không tin Thẩm Lương Thần là người xấu xa đến vậy! Chẳng sợ những lời đồn đãi kia là thật, anh làm sao lại ân cần đối xử với cô như vậy?

Mà sự thật là Đàm Dĩnh thật quá ngây thơ, cô vĩnh viễn không hiểu quy tắc trò chơi trong thế giới của Thẩm Lương Thần, hoặc là chưa từng đi vào trong nội tâm của Thẩm Lương Thần. Cho nên nếu có ngã xuống, cũng là vì cô xứng đáng bị vậy

.....

"Đến rồi." Có giọng nữ ở cửa thét to một tiếng, xe bus chậm rãi dừng ở bãi xe. Ngoài cửa sổ trời đã đen ngòm, Đam Dĩnh ngẩng đầu nhìn bầu trời không có chút ánh sáng, ánh trăng chói lọi treo trên ngọn cây.

Cảnh quê nhà rất đẹp, mặc dù là một thành phố nhỏ, mà không khí náo nhiệt đều đều tràn đầy khắp nơi

Đam Dĩnh không có hành lí, chỉ có một chiếc điện thoại trong người, cô sau khi xuống xe mới do dự mở máy, chuẩn bị gọi điện thoại cho Diệp Tử, mà cô nào biết cô vừa mở máy thì liền có thông báo tin nhắn mới

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Yêu Và Hận

Tin nhắn đến từ Dương Hằng, hiển nhiên anh ta đã lo lắng, gọi vô số cuộc điện thoại, cuối cùng chỉ có thể thông qua tin nhắn này để liên lạc với cô, "Đàm tiểu thư, Thẩm tổng vẫn chưa biết cô rời đi, cô mau trở về đi. Bằng không hậu quả rất nghiêm trọng."

Đàm Dĩnh lãnh đạm nhìn nội dung tin nhắn, liền bấm phím xoá

Cô vô cùng tin tưởng Lê Triệu Khang, đi lâu như vậy rồi mà Thẩm Lương Thần cũng chưa phát hiện, có lẽ đang bị ông ta câu giờ chăng? Cô trước khi đi đã đưa ra yêu cầu cuối cùng với Lê Triệu Khang, nói muốn về quê thăm ba mẹ, vì cô nghĩ ông ta có khả năng giúp cô thực hiện tâm nguyện này

Lần này Đàm Dĩnh không lo lắng, gọi cho Diệp Tử, sau đó liền quăng điện thoại vô thùng rác

Diệp Tử không delay một lúc liền chạy tới, nhìn thấy cô thì vừa mừng vừa sợ, "Xú nha đầu, lúc trước cậu bảo cậu sẽ không về đây mà, hôm nay sao vậy?"

"Tớ nhớ ba mẹ." Đàm Dĩnh khẽ cười, ngữ khí tự nhiên.

Diệp Tử cũng không chút hoài nghi, dù sao Đàm Dĩnh hàng năm đều trở về thăm cậu mẹ. Cô xoa xoa hai má bị cọng muốn đông đá, hơi hơi nhú mày nói: "Vậy cùng tớ về ở một đêm đi, không lẽ đến nhà rồi còn không vào?"

Đàm Dĩnh cười cười, "Tớ chính là muốn gặp cậu một lần." Lần này từ biệt, về sau cũng không biết còn có cơ hội gặp lại hay không, nguyên lai cô rời đi muốn đến một thành phố khác, nguyên nhân chỉ có vậy

Diệp tử liếc cô một cái, "Cậu hôm nay như biến thành người khác ấy"

Đàm Dĩnh cũng không giải thích nhiều, cô bây giờ không đến thăm bác không phải là vì còn ghi hận trong lòng, mà là nhiều người nhiều miệng, lỡ như Lê Triệu Khang hết cách, không phải gây phiền toái cho dượng cô nữa sao?

Cô ôm lấy cổ Diệp tử, thân mật nói: "Tớ cũng chưa ăn gì, đi ăn khuya không?"

Diệp Tử Kỳ quái nhìn cô, luôn cảm thấy đêm nay cô có gì đó lạ lạ, nhưng lại không thể hiểu rõ là tại sao

Đàm Dĩnh lôi cô ấy đến một chợ đêm gần đó, lúc này chợ đêm đang náo nhiệt, khắp nơi là những hàng ăn màu sắc rực rỡ. Cô chọn một quán nhỏ ngồi xuống, kêu vài món ăn đặc sản ở đây

Diệp tử đều bị cô dọa sợ, "Gọi nhiều như vậy ăn hết không?"

Đàm Dĩnh mỉm cười, "Tớ khẩu vị tốt không được a?"

Diệp tử há to miệng, sau một lúc lâu mới nói một câu, "Tớ nghĩ, chắc là cậu không có mang thai đâu đúng không?"

"Đừng trù tớ được không?" Đàm Dĩnh giống như vừa nghe đến điều gì đáng sợ, hận không thể ngược lên trời chửi thề, "Nếu mang thai đứa nhỏ của tên khốn kia, đi chết còn tốt hơn."

"Tớ đâu nói là của ai đâu." Hai tay Diệp Tử bỏ vào túi trong, bị gió đêm thổi cóng đến mức run run, còn không quên liếc mắt trêu ghẹo cô, "Có

phải cậu vẫn còn qua lại với anh ta không?"

Bằng không tại sao đã chia tay lâu như vậy, khi nhắc tới có em bé thì lại nghĩ đến người đàn ông kia?

Đàm Dĩnh cắn chiếc dưa giả ngu, vừa lúc ông chủ quán đem đĩa rau lên, cô cầm lấy chiếc dưa liền gắp đồ ăn, cuối cùng một bàn đầy món ăn chỉ động dưa được vài miếng

"Thật lãng phí." Diệp Tử lẩm bẩm, cầm chiếc dưa cùng ăn, bỏ một miếng rau vào miệng, "Khi còn nhỏ ba cậu hay đưa cậu tới đây, mỗi lần cậu phải ăn đến khi căng bụng mới thôi."

Đàm Dĩnh cúi đầu không nói gì, hốc mắt lại từng chút một bắt đầu trở nên chua xót không thôi.

Hồi ức tốt đẹp của cô nhiều như vậy, dường như bây giờ ở đây cô mới có thể quên đi những chuyện xấu xí trong quá khứ, nhưng cũng vì như vậy mới có thể nhớ về ba lúc cô còn nhỏ, nhớ rõ anh tốt thế nào, yêu thế nào. May mắn thay những hồi ức xa xỉ này của cô không bị biến mất

Nhìn trên bàn mỗi một món đặc sản, Đàm Dĩnh đều ghi nhớ hương vị ở trong lòng, đây đã từng là hương vị tuổi thơ của cô, kể từ đó có một thời gian cô rất ít khi tới đây

Về sau xa quê hương, lại bắt đầu một cuộc sống mới

.....edited by Khuynh Lâu.....

Hai người không đầu không đuôi hàn huyên nửa ngày, Diệp tử như trước vẫn chưa từ bỏ ý định, "Cậu muốn ở khách sạn hả, cậu đâu có phương tiện đi lại. Không sợ gặp trộm à?"

Đàm Dĩnh chẳng an toàn chút nà, đến một nơi xa lạ cũng gần như không dám ngủ một mình, cô ấy càng nghĩ càng lo lắng, mỗi khi nhìn người chị em này cô đều cảm thấy lo lắng như vậy

Mà cũng chẳng sợ Diệp Tử hù dọa, Đàm Dĩnh cũng không phản ứng chút nào, ngược lại khẽ cười, dùng sức ôm chặt cô ấy, "Chị thân mến, cậu phải sống cho thật tốt, lấy chồng sớm một chút, đừng kén quá."

"Làm chi?" Diệp tử ghét bỏ đẩy cô một cái, "Lại nói chuyện này nữa làm tớ thiệt mất hứng"

Đàm Dĩnh như trước cười híp mắt nhìn cô ấy

Diệp tử đành phải nói: "Trước còn phải giúp cậu thuê phòng, giờ không gặp cậu tớ không yên tâm."

"Không có việc gì, tớ có thể lo được mà, tớ đâu phải con nít."

Thấy cô kiên trì, Diệp Tử cũng không nói gì thêm, nhìn Đàm Dĩnh vẫn tươi cười như vậy, trong lòng luôn cảm thấy không thích hợp. Nụ cười này rất gượng ép, giống như cả một đêm vẫn luôn cười như vậy, cô hoặc là tâm tình tốt, hoặc là...

"Cậu đi nhanh đi, bác đợi sẽ lo lắng."

Đàm Dĩnh bắt đầu thúc giục cô ấy, vừa lúc di động trong túi của cô cũng vừa lúc vang lên, vừa nhìn thấy là do mẹ gọi, vì thế chào vài câu rồi vào nhà

Đàm Dĩnh nhìn bóng dáng Diệp Tử biến mất, nụ cười trên mặt cũng từ từ biến mất. Cô đứng tại chỗ rất lâu, cho đến khi gió đêm lạnh lạnh thổi qua hai má, cảm thấy viền mắt đã ẩm ướt một mảnh

Cô mờ mịt đưa tay lên sờ, nước mắt rơi xuống đầy tay

Muốn từ biệt, phải nên cao hứng chứ? Nhưng vì sao lại khóc

Đàm Dĩnh liều mạng hít mũi, trong lòng một lần lại một lần tự nhủ, mà như thế nào vẫn không thể ngưng rơi lệ. Hết thấy sự tiêu sái của cô đều là giả dối, từ trong đáy lòng của cô có rất nhiều thứ không thể bỏ được...

Không biết khóc bao nhiêu lâu, bỗng nhiên cảm giác có người đứng sau lưng nhẹ nhàng đụng bả vai của mình. Tâm nhìn cô mơ hồ quay đầu lại, theo ánh đèn leo lét đầu đường, thấy Trình Quý Thanh tự nhiên đang đứng ở đây

.....

Trình Quý Thanh mặc áo măng tô đen, áo sơ mi trắng cổ thấp lộ ra hai cái xương quai xanh, đáy mắt in vết sáng của sao trời, có vẻ phá lệ sáng ngời. Vàng sáng vàng nhạt xung quanh cũng ngày càng trở nên không chân thực, Đàm Dĩnh sững sờ nhìn anh, tâm tình phập phồng không chừng.

Ở một chỗ như thế này gặp được anh, hiển nhiên thiệt quá mộng ảo, mà ở tình cảnh này, cùng với lúc trong quá khứ thật sự quá giống nhau. Về hồi ức với Trình Quý Thanh, trở nên càng ngày càng rõ ràng

Năm ấy cô cùng Thẩm Lương Thần xảy ra mâu thuẫn, tâm tình xuống dốc không phanh, mỗi ngày buổi tối đều cuộn trong chăn không ngủ được, luôn luôn bị giật mình thức giấc bởi những tiếng động nhỏ như tiếng nước ngoài hành lang. Nếu là trả thù và đùa bỡn, cô chỉ cần chính miệng anh nói ra, nếu như anh nói là phải, cô nhất định sẽ không bao giờ mặt dày quẩn anh nữa!

Này không chỉ là vì cô phải trả giá cho một đáp án đối với tình cảm tha thiết chân thành của cô, mà còn là sự trong sạch của ba mình. Những lời đồn đãi kia càng ngày càng lan rộng, cô đã sắp không chịu nổi những ánh mắt nghi ngờ của tất cả mọi người nữa rồi. Mọi người đều nói ba cô là kẻ xấu, cô cũng bị liên lụy, mọi người đều ở sau lưng cô chỉ trỏ.

Thẩm gia, cô sắp ở không nổi nữa

Đàm Dĩnh không thể học nổi, mỗi ngày đều phải cực khổ vượt qua sự dày vò, cô vẫn không thể gọi cho Thẩm Lương Thần được, cô thậm chí không biết nên đi đâu tìm anh. Cô lúc đấy mới phát hiện Thẩm Lương Thần từ đầu chưa bao giờ chấp nhận cho cô bước vào thế giới của anh!

Rốt cuộc vào một đêm nghe được tiếng chân của Thẩm Lương Thần, cô không kịp mang giày liền chạy ra ngoài. Có lẽ là bởi vì thất vọng quá nhiều lần, quả thật khi đứng trên hành lang nhìn bóng dáng của anh thì cô ngược lại nhất thời sửng tại chỗ đó.

Trong tay Thẩm Lương Thần còn cầm chìa khóa xe, như là tạm thời quay về làm gì đó thôi, khi thấy cô thì ánh mắt hơi ngừng lại, rất tự nhiên mở miệng: "Còn chưa ngủ?"

Đàm Dĩnh gật gật đầu, đi bằng chân trần nên toàn thân bắt đầu cảm thấy lạnh giá, trái tim cũng từng đợt co quắp, thấy anh tránh cô đi về phía trước, cô vội vàng xoay người đuổi theo.

Thẩm Lương Thần một đường đi đến cửa phòng, cuối cùng dừng lại nghiêm túc nhìn cô "Có việc gì?"

Thấy thái độ lạnh lùng của anh như vậy, tâm Đàm Dĩnh đã hung hăng trầm xuống vài phân, cô quanh co nói: "Em có chuyện muốn hỏi anh."

"Được" Thẩm Lương Thần cứ như vậy nhàn tản dựa vào cạnh cửa, cánh tay tùy ý vòng trước ngực, "Hỏi đi."

Anh như vậy không chút để ý, những lời cất giấu trong đáy lòng Đàm Dĩnh hàng đêm đột nhiên nghẹn lại không nói nên lời, rất lâu mới thấp giọng nói: "Những lời đồn đãi kia, có phải là thật hay không? Anh đối với em, đối với em..."

Cô lúc đó tuổi còn nhỏ, một câu nói ngấp ngừng, mà Thẩm Lương Thần rõ ràng có thể nghe hiểu, lại cố ý làm khó cô "Đồn đãi gì? Ba em từng bắt cóc anh, hay là nói ông ta muốn phóng hoả giết người thì kéo luôn anh luôn, hoặc là nói, anh vì việc này cố ý đùa giỡn em?"

Anh tự thuật rõ ràng, chuyện này bây giờ rõ như trở bàn tay, nguyên lai chuyện cô bị giày vò anh đều biết hết, chỉ là không nghĩ muốn nói gì với cô thôi

Đàm Dĩnh rút cuộc hiểu được chính mình giờ phút này hỏi vậy có bao nhiêu ngu xuẩn.

Thẩm Lương Thần nói đến đây làm cho người nghe có biết bao khó chịu, trên mặt vẫn giữ nụ cười nhạt, thậm chí hơi cúi người nhìn thẳng vào ánh mắt kinh ngạc của cô, giọng điệu đùa giỡn, "Hỏi về chuyện nào? Hử?"

Đàm Dĩnh chỉ biết mở to mắt, không lời chống đỡ, như là hôm nay mới nhìn rõ được bộ mặt thật của anh

Thẩm Lương Thần nhìn cô rất lâu, ánh mắt chuyển biến ngàn lần, cuối cùng chậm rãi lãnh đạm, "Bất kể là chuyện nào, anh đều rất tiếc nói cho em biết, là, tất cả đều là sự thật. Bây giờ em không có ba, anh muốn trả thù thì phải đòi công đạo ở ai đây?"

Như là hoàn toàn không nghe thấy anh nói cái gì, Đàm Dĩnh thần thờ nhìn đôi môi anh khép mở, tất cả mọi chuyện đều thua một câu thương tổn từ miệng của người yêu. Anh kéo cô lên từ trong bóng tối tuyệt vọng, lại lúc cô đang ở trong cõi hy vọng thì thẳng tay đạp cô xuống địa ngục

Có bao nhiêu hận thù mới trăm phương ngàn kế tính toán như vậy?

.....

Khi đó Phó Tuệ cùng Thẩm Trạch Nghiệp đã về nước, Phó Tuệ đã tự mình cho Đàm Dĩnh xem kết quả điều tra của cảnh sát, chứng cứ vô cùng xác thực, thế sự không cần bàn cãi, mà Đàm Dĩnh rốt cuộc không còn mặt mũi nào ở Thẩm gia được nữa.

Chuyện cho tới bây giờ, ai nhìn cô cũng tràn đầy khinh bỉ cùng khinh miệt, người khác cô có thể ngó lơ tất cả, nhưng Thẩm Lương Thần, mỗi một cái liếc của anh đều sắc bén như con dao, đâm vào tim cô đến chảy máu đầm đìa....

Đàm Dĩnh hạ quyết tâm rời khỏi Thẩm gia, vừa lúc này, Trình Quý Thanh xuất hiện.

Anh cũng giống như lúc này, bất ngờ xuất hiện ở lúc cô khổ nhất, anh luôn luôn xuất hiện đúng lúc như vậy

Nguyên lai Trình Quý Thanh đã mất liên lạc với cô từ lâu, từ lúc trong nhà cô gặp chuyện không may liền không lên msn nữa, Điện thoại nhà Thẩm gia cũng không gọi được, anh đành phải tự mình về nước thăm cô

"Mà nhìn em bây giờ, hình như chẳng tốt hơn anh tưởng tượng bao nhiêu? Xảy ra chuyện gì?"

Nhìn ánh mắt anh ân cần, Đàm Dĩnh chỉ cảm thấy mũi chua xót. Một người vốn không quen biết, anh sao có thể làm như vậy với cô? Cô không phải không cảm động, ít nhất lúc cô bị cả thế giới vứt bỏ, Trình Quý Thanh lại mang cho cô một sự ấm áp khó tả

Đàm Dĩnh thực cảm kích anh, nói cảm ơn anh, bảo rằng cô định rời khỏi Thanh Châu

Trình Quý Thanh cũng không có hỏi cô vì sao, chỉ nghe cô nói xong thì trầm mặc một lát, "Không bằng cùng anh đi Mỹ đi?"

Lúc ấy tình bạn của hai người cũng xem là tốt, nhưng Đàm Dĩnh cảm thấy theo anh ta xuất ngoại như vậy thì hơi mạo muội, cũng phi thường không thỏa đáng. Nhưng Trình Quý Thanh rất có kiên nhẫn thuyết phục cô, "Dù sao bây giờ là ngày nghỉ của em, đi giải sầu tốt lắm, chuyện sau này thì sau này hãy nói."

Lúc ấy cô rất sợ ở lại nơi này sẽ làm cô càng thương tâm, khắp nơi đều là ấn kí của Thẩm Lương Thần, trong không khí hình như cũng có mùi của anh. Do dự một hồi, Đàm Dĩnh vẫn đồng ý với đối phương

Nhân phẩm Trình Quý Thanh cô trước nay không hoài nghi, ít nhất anh mỗi lần đều cứu cô thoát khỏi tuyệt vọng buồn bã

Bọn họ cùng đi Mỹ, đó là một khoảng thời gian cực kì vui vẻ. Trình Quý Thanh bận rộn công tác, nhưng luôn bớt chút thời gian đi với cô, người thất tình sợ nhất tịch mịch, một khi an tĩnh sẽ dễ dàng suy nghĩ miên man, cho nên anh căn bản không cho cô thời gian rảnh, luôn dẫn cô tham gia các hoạt động lạ ở khắp nơi để giúp cô giải buồn

Trình Quý Thanh cùng Thẩm Lương Thần thực khác nhau, anh ta lớn tuổi hơn, cho nên tính cách rất kiên định tự nhiên, đối với cô cũng rất đúng mực, luôn làm cho cô cảm thấy rất thoải mái.

Chuyện kia Đàm Dĩnh dần dần đỡ buồn một ít, ít nhất không hề đắm chìm trong bi thương mà Thẩm Lương Thần mang lại, Trình Quý Thanh cho cô một cảm giác rất mới lạ. Được anh đối xử nghiêm túc, coi trọng, quý trọng, tất cả điều này trước đây cô chưa từng trải qua

Sau Đàm Dĩnh liền đi tới đi lui giữa trường học và nước Mỹ, cô cùng Trình Quý Thanh thành lập tình bạn thăm thiết, nhưng dần dần, cô cũng phát hiện có một chút phản ứng hoá học với Trình Quý Thanh

Lúc đi Mỹ với anh ta, Trình Quý Thanh thổ lộ với cô. Một người đàn ông tự tin xưa giờ như anh ta, hiếm hi khẩn trương, "Anh biết anh ta chiếm

quá nhiều hồi ức của em, nhưng những hồi ức kia cũng không đẹp gì, cho nên anh xin em cho anh một cơ hội, để anh dùng thời gian kế tiếp làm cho em vui vẻ."

Một người đàn ông như vậy, làm cô động lòng thật không khó khăn chút nào

Đàm Dĩnh suy nghĩ một khoảng thời gian thì đồng ý với đối phương, cô nghĩ, cô cũng nên bắt đầu một cuộc sống mới. Có kỷ ức mới, mới có thể thoát khỏi chuyện cũ nghĩ lại mà kinh hãi kia

Nhưng mà sau đó, Thẩm Lương Thần lại lần nữa xuất hiện trong cuộc sống của cô, đem cuộc sống mới mà cô chờ mong phá tan thành từng mảnh. Anh vẫn dùng sự ôn nhu mê hoặc cô như trước, lời nói máu lạnh đến cực điểm, "Có muốn xem bộ dáng em dục mị khi ở bên anh như thế nào không, anh đã chép ra rất nhiều đĩa, muốn cùng nhau xem không hả?"

"..." Cô nhìn gương mặt âm trầm lãnh khốc của anh, cảm thấy tim lần nữa bị xé ra, rốt cuộc không thể nào khép lại được nữa

Đàm Dĩnh bây giờ mới ý thức được chính mình đã từng yêu một người đàn ông ma quỷ, luôn dùng bộ dáng mỉm cười này để đâm vào ngực cô, một lần lại một lần.

Thẩm Lương Thần hoàn toàn không để ý bộ dáng khó chịu của cô, một tay vuốt sau gáy cô, ở bên tai cô khẽ giọng nỉ non, "Tiểu Nam, lúc em không ở đây, anh cảm thấy buồn chán lắm. Nếu như đùa bỡn với em vui vậy, sao anh lại nỡ buông bỏ món đồ chơi thú vị như em chứ?"

Mỗi câu nói đều làm cho tim cô như tro tàn, Đàm Dĩnh nhìn người đàn ông trước mặt, hận không thể ước chưa bao giờ gặp anh. Nhưng Thẩm Lương Thần luôn có các loại lý do bức cô hận càng thêm hận, anh thậm chí tìm Trình Quý Thanh uy hiếp để áp chế cô!

Đàm Dĩnh khi đó nghĩ, bi thương chết tâm chính là như vậy? Bị người nam nhân mình yêu sâu đậm làm mình thống khổ một lần lại một lần, yêu nhiều bao nhiêu cũng càng ngày càng với dần. Nếu như có thể, cô thực sự không muốn nhớ lại nữa, yêu một người mà lại đau khổ như vậy, phần tình cảm này của cô còn có ý nghĩa gì?

.....

Bóng đêm càng sâu, ngọn đèn càng thêm sáng, Đàm Dĩnh trợn to hai mắt nhìn Trình Quý Thanh, từ trong hồi ức quay trở về. Trình Quý Thanh lại gần cô một bước, hình như than nhẹ một tiếng, "Anh nghĩ em sẽ vui vẻ, nhưng em hiện tại như vậy, anh sẽ cảm thấy anh chưa đủ tốt."

Đàm Dĩnh có chút không rõ ý tứ trong lời nói của anh, Trình Quý Thanh giơ tay vuốt ve tóc của cô, ôn nhu nói: "Anh đáp ứng sau này giúp em rời đi, nói được sẽ làm được, anh cùng Lê Triệu Khang có ước định."

Cô lập tức hiểu, nguyên lai bọn họ lén gặp gỡ nhau, hai người hiệp nghị liên thủ, lần này chỉ sợ Thẩm Lương Thần có năng lực cũng vô lực đánh trả. Cô nhất thời không biết nói cái gì cho phải, người đàn ông này vì cô làm hết thảy, cô rất cảm động, nhưng cô lấy cái gì báo đáp anh đây?

Thấy hai mắt cô vừa sưng vừa đỏ, Trình Quý Thanh nhịn không được thò tay đem cô nhẹ nhàng kéo vào trong ngực, "Anh làm những thứ này là vì để cho em vui vẻ, cho nên để báo đáp lại anh, em phải cười không được khóc."

Đàm Dĩnh ngửi mùi hương dễ chịu của anh, rốt cuộc đem mặt chôn thật sâu trong áo choàng của anh, ấp úng trả lời: "Anh sao lại bá đạo như vậy, anh làm vậy dễ làm người ta khóc lắm..."

Trình Quý Thanh nghe cô khịt mũi, nhịn không được dặt dặt khóc môi, "Anh là sợ em làm bẩn áo măng tô của anh ấy, anh đi vội quá, không mang quần áo để thay"

Cảm xúc của Đàm Dĩnh nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, nhin không được bật cười một tiếng

Trình Quý Thanh nắm bả vai cô đem cô đẩy ra, ghét bỏ nhú mày, "Nước mũi cọ lên người anh rồi à? Đền anh cái áo khác đi!"

"Quần áo của anh đắt tiền như vậy." Đàm Dĩnh đi về phía trước, trong mắt nhợt nhạt ý cười, "Mua không nổi, anh ở trần luôn đi."

Trình Quý Thanh cũng bước nhanh theo sau, nói nghiêm trang, "Nếu không buổi tối em giúp anh giặt?"

"Khách sạn có phòng giặt quần áo."

"Anh muốn em giúp anh giặt."

"Nhưng em không định giặt giúp"

"Đàm Dĩnh."

"Ai, đêm nay ánh trăng tròn thật, anh không ngắm trăng à?"

"Không có em trăng đẹp hơn ấy."

"..."

Hai người một trước một sau đi về phía trước, dưới đất in xuống hai cái bóng thật dài, so với hình bóng đơn bạc khi trước, Đàm Dĩnh cảm thấy như vậy hơi kì kì. Cô nghiêm túc nhìn Trình Quý Thanh, "Cám ơn anh đến tiễn em"

Trình Quý Thanh cũng sâu sắc nhìn cô, khóe miệng hơi hơi nhếch nhếch, "Anh muốn biết em định ở đâu, anh sẽ giấu Thẩm Lương Thần, sẽ đi tìm giúp em."

Đàm Dĩnh há mồm định trả lời anh, Trình Quý Thanh nâng nâng tay ý bảo cô im lặng, "Đừng vội trả lời anh, tình huống này của em anh rất có quyết định theo lí trí, anh sẽ không cưỡng ép em."

Bộ dáng thâm tình này của anh, luôn làm cho Đàm Dĩnh cảm thấy xấu hổ vô cùng, nếu như không gặp gỡ Thẩm Lương Thần trước, mọi chuyện hết thảy sẽ không như bây giờ phải không

Bọn họ cùng đi khách sạn gần đó, lúc ở bàn tiếp tân thì xảy ra chút vấn đề nhỏ. Trình Quý Thanh khi trở về trong tay chỉ lấy một chìa khoá phòng, trả lời một lí do vô cùng chính đáng, "Vì để tránh cho Thẩm Lương Thần tìm được, cho nên phụ tá của anh đã đặt trước phòng, nhưng chỉ có một phòng mà thôi. Nếu như bây giờ dùng chứng minh thư của chúng ta thì sẽ rất phức tạp, em cũng không muốn bị anh ta phát hiện dấu vết đúng không?"

Nhìn vẻ mặt anh đứng đắn không thể nghiêm chỉnh hơn, Đàm Dĩnh cũng hoài nghi chính mình nếu phản đối, có càng chứng minh mình có tư tưởng xấu xa không?

Mà hai người ở trong một phòng, thật sự như vậy được sao?

.....

Giờ phút này ở nhà họ Thẩm cũng chẳng yên bình gì, Thẩm Lương Thần ngồi ở phía sau bàn hơi trầm mặt. Nếu như chỉ nhìn thôi sẽ thấy không có gì khác thường hết, nhưng cẩn thận quan sát thì sẽ không có phát hiện ra, ngón tay rũ bên đầu gối đã nắm chặt thành quyền, trên mu bàn tay tĩnh mạch nổi lên dữ tợn.

Anh nhắc mắt nhìn về phía Dương Hằng, môi mím chặt khẽ nhúc nhích, "Chuyện xảy ra khi nào?"

"Buổi sáng 11h lẻ tám phút." Dương Hăng chính xác báo cáo thời gian Đàm Dĩnh biến mất, đuôi lông mày ở khoé mắt không động đậy, mặt vẫn bình tĩnh như trước

Mà Thẩm Lương Thần cuối cùng không thể kìm chế, tất cả kiêu ngạo cùng bình tĩnh của anh nháy mắt biến mất không còn sót chút gì, bước nhanh tiến lên đạp một cước vào bụng của Dương Hăng, một cú toàn lực, làm Dương Hăng lui về phía sau vài bước.

Ánh mắt anh đỏ ngầu hung hăng nhìn Dương Hăng, gằn từng chữ một: "Anh lúc ấy trả lời tôi thế nào?"

Dương Hăng cắn chặt hàm răng, yết hầu phồng lên, nói: "Lúc ấy Thẩm tổng đang ở tiệc đính hôn."

Nay lại nghe hai chữ "Đính hôn", quả thực càng làm anh thêm khó chịu. Nếu như không phải lúc đó anh phải tham gia lễ đính hôn chết tiệt đó, anh làm sao có thể, như thế nào có thể để Đàm Dĩnh chạy trốn?

Thẩm Lương Thần đi lên nắm cổ áo anh ta, giương tay liền định cho một quyền, Dương Hăng không sợ chết nhìn anh chăm chăm, "Ban đầu là ngài nói, không tiếc tất cả đều phải báo thù, Đàm tiểu thư trước giờ đều là vật của ngài! Ba năm trước ngài đã buông tay cô ấy, hiện tại tôi chỉ thay ngài tiếp tục lựa chọn như vậy thôi, tôi nào có làm gì sai?!"

Nắm tay Thẩm Lương Thần phút chốc khựng ở giữa không trung.

Biểu tình trên mặt anh có thể nói là tuyệt luân (tuyệt vọng + trầm luân), có tức giận khi bị Dương Hăng vạch trần, sâu trong nội tâm thì cực kì bi ai, còn có chút mơ hồ nghi hoặc... Dương Hăng nói cũng không sai, ba năm trước lúc anh và Đàm Dĩnh thân mật, rốt cuộc điều tra rõ ràng chân tướng, là anh vì báo thù mà lựa chọn thương tổn cô, buông tha cô!

Như vậy bây giờ, Dương Hằng thay anh lựa chọn như vậy, anh lại có tư cách gì giận chó đánh mèo với anh ta?

Nếu như lúc ấy Dương Hằng nói cho anh biết, Đàm Dĩnh chạy, anh sẽ vút bot thành công ngay bước chân mà chạy theo cô sao?

Có thể hay không?

Anh một lần lại một lần hỏi lại chính mình, trong đầu mơ hồ có đáp án, nhưng vẫn vô pháp đối mặt.

Mặc kệ tất cả có hay không, mọi chuyện đều không quan trọng, Tiểu Nam của anh bỏ trốn, lần nữa lựa chọn chạy trốn. Cô một khi nhớ lại chuyện cũ, chuyện thứ nhất chính là rời bỏ anh. Sự thật này tuy rằng vẫn rõ ràng, nhưng vẫn là không thể tránh khỏi việc đâm anh bị thương

Một lần lại một lần, lặp lại dây dưa, sẽ chỉ làm anh càng thêm nhận thức được sự thật này mà thôi.

Dương Hằng thấy ánh mắt anh minh minh diệt diệt, thần sắc hoảng hốt, lần đầu tiên anh ta nhìn thấy ông chủ mình như vậy. Không khỏi khẩn trương nuốt nước miếng một cái, khẽ giọng nhắc nhở: "Thẩm tổng, không bằng liền —— "

Thanh âm của anh ta dường như thức tỉnh Thẩm Lương Thần, anh nặng nề nhìn anh ta một cái, đại lực kiềm chế anh ta liền buông lỏng, nhanh chóng đi ra sau bàn, "Hiện tại cô ấy về quê, mặc kệ cô ấy sẽ đi nơi nào, nhất định sẽ đi thăm ba mẹ trước. Dương Hằng, tìm không thấy cô ấy, anh biến mất trước mặt tôi luôn đi"

Dương Hằng giật mình, "Vâng."

Sau khi Dương Hằng đi, Thẩm Lương Thần mới vô lực tiến tới ngồi trên ghế da, anh nhìn chăm chăm vách tường trống rỗng rất lâu, như là

đang nhìn một điểm hư không, hoặc là đang ngẩn người. Nhưng trong đầu ngoại trừ hai chữ Đàm Dĩnh thì chẳng có cái gì khác

Nay khi nghĩ tới tên của cô, trái tim đều vô cớ co rút đau đớn

Ba năm này cô chẳng nhớ rõ chuyện gì, nhưng đối anh mà nói là sự tra tấn suốt ba năm. Mỗi ngày đối với anh, vừa là vui vẻ, lại là đau đớn.

Năm ấy biết cô đi Mĩ cùng Trình Quý Thanh, anh vốn cho là mình có thể chịu được, nhưng anh không thể nhịn được, một phút cũng không thể nhịn được! Chỉ cần nghĩ tới chuyện cô ở với tên đàn ông khác anh là không thể nào chịu đựng được! Anh tự nói với mình, lựa chọn thù hận, tình yêu đã sớm không thể hy vọng xa vời, nhưng anh mỗi ngày nhìn Dương Hằng gửi những bức ảnh chụp cô cùng Trình Quý Thanh, anh cảm thấy lục phủ ngũ tạng mình đều bị người ta nghiền nát!

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Chân Tướng Năm Đó

Thẩm Lương Thần tinh tường nhớ rõ năm đó phát sinh chuyện kia, rõ ràng anh đã cố tình không nhớ đến, những kí ức kia cứ đột nhiên hiện về, hung hăng hành hạ thần kinh của anh

Sau khi có kết quả điều tra của cảnh sát về trận hoả hoạn, không chỉ làm cho Đàm Dĩnh cảm thấy khó thừa nhận, đối với anh mà nói còn khó chấp nhận hơn. Anh không phải thần linh, không phải nhà tiên tri, cho nên ngay từ đầu lời hứa chăm sóc cô không phải là giả dối

Đùa bỡn gì chứ, trả thù gì chứ, tất cả đều là lời nói vô căn cứ.

Trên thực tế ba Đàm đã cượng nợ vay nặng lãi từ lâu, ai cũng lần lượt bị ông ta lấy danh "vay tiền" để lừa bịp tổng tiền, anh đều nhịn. Không phải là không chán ghét hành vi tham lam này, nhưng anh không muốn nhìn thấy mẹ Đàm và Đàm Dĩnh đau lòng

Nhưng mỗi lần đối mặt với lời khuyên của anh, ba Đàm chỉ biết nói: "Một lần cuối cùng, một lần cuối cùng..."

Lời nói của con ma bài làm sao đáng tin? Ông ta rốt cuộc cũng gây ra chuyện lớn, mà Thẩm Lương Thần vạn nhất không nghĩ tới, ba Đàm đối với mình oán hận sâu như vậy, muốn cùng nhau chết trong biển lửa? Nhưng nghĩ như thế nào đều cảm thấy hơi gượng ép, vì tiền mà muốn thiêu cháy cả anh, không phải là chết rồi càng bất lợi hơn sao?

Hơn nữa tại sao có thể truyền ra tin đồn bắt cóc như vậy?

Anh từ nhỏ lúc cùng cha đi Thủy Thành tham dự tiệc cưới thì bị lạc, lúc ấy cũng vừa lúc được ba Đàm nhặt anh về nhà, hơn nữa giúp anh liên lạc với người nhà. Nhưng khi đó ba Đàm đối xử với anh cũng tốt lắm, không có chút gì gọi là "Bắt cóc" hết!

Thẩm Lương Thần bụng đầy nghi vấn, rất nhanh sau đó thấy dấu vết khả nghi, nhưng càng cố gắng điều tra bao nhiêu, càng làm cho anh phát hiện một sự thật không thể chấp nhận được

Một đời có thể tin nhiệm người khác bao nhiêu, Thẩm Lương Thần không thể hiểu hết được, nhưng trong số những người anh quen biết, ba Đàm mẹ Đàm là người đặc biệt hơn cả. Bởi vì khi còn nhỏ có duyên gặp họ, cho nên anh cực kì tin nhiệm bọn họ, bọn họ là người giúp việc nhà Thẩm gia, nhưng vẫn muốn thân mật với bọn họ hơn chút nữa

Mà nếu "Cơ duyên trùng hợp" tự nhiên biến thành "Trăm phương ngàn kế" thì sao?

.....edited by Khuynh Lâu.....

"Sau trận hoả hoạn, người chủ nợ của ông ta bỗng nhiên bị thanh lí môn hộ. Mặc dù đối phương đã rất cẩn thận, nhưng tôi vẫn tra được là người đó họ Phó." Dương Hằng nhíu mày nói xong, trong lòng cũng thầm giật mình, "Lẽ ra trong chuyện này, với tính cách của Phó Tuệ thì không dễ dàng bị bại lộ chân tướng như vậy đâu, tôi đoán, bà ta chắc là cảm thấy lương tâm cắn rứt cũng nên."

"Lương tâm?" Thẩm Lương Thần cười lạnh, người như Phó Tuệ, có trái tim sao?

Anh thật sự không nghĩ tới, anh vẫn cho là người tốt như ba Đàm, cũng không có trái tim. Ông như vậy mà lại là đồng lõa của Phó Tuệ!

"Phó Tuệ cũng ở Thủy Thành, không thể loại trừ khả năng đó. Có lẽ năm đó chính bà ta sai ông Đàm bắt cóc anh, hoặc là làm chuyện đáng sợ hơn nữa, nhưng ông Đàm sau này chắc vì một số nguyên nhân nào đó nên đã tha cho anh, còn đưa anh trở về Thẩm gia, sau liền được ông chủ thuê làm tài xế..." Dương Hằng quả thực giống như Holmes, nói có chứng cứ, "Tôi đoán sau này ông Đàm lấy chuyện này uy hiếp bà ta không ít lần, bà ta chắc là sợ sự việc bại lộ, cho nên thừa dịp ông Đàm vay nặng lãi đến mức không có khả năng xoay sở, uy hiếp ông ta thay mình chịu tiếng xấu thay cho bà ta."

Đây cũng chính là suy nghĩ trong bụng của Thẩm Lương Thần, một con người hiểm ác đến mức nào mới trở thành như vậy? Anh mấy năm nay đối đãi với Phó Tuệ cũng không tệ, mà Đàm gia thì cũng không cần phải nói

Chuyện này cứ nhen trong lòng anh, làm anh không thể nào hít thở nổi, càng không biết nên đối mặt với Đàm Dĩnh thế nào. Mỗi khi đối mặt với cô, cuối cùng rồi anh vẫn sẽ không thể khống chế được tâm tình của mình. Anh đến cùng không phải thánh nhân, cũng sẽ có oán có giận, nhưng những thành tâm kia của anh chỉ được đối lấy phản bội cùng phản bội

Rốt cuộc quyết định cùng Đàm Dĩnh chia tay, vốn cho là mình sẽ không buồn bã, nhưng cuối cùng không phải như thế. Anh không có ngày nào là không chìm trong trống rỗng tịch mịch, giống như có cái gì đó cũng bị biến mất theo cô ấy, làm cái gì cũng không thể tập trung tinh thần.

Lúc đó Đàm Dĩnh quá ngây thơ vô lo, nhưng cuối cùng lại làm cho anh không thể quen được với nhịp sống sinh hoạt của chính mình. Không có người lái nhai bên tai, cũng không ai lo lắng anh đã ăn cơm chưa, càng không có người bởi vì anh về trễ mà trắng đêm không ngủ... Tất cả mọi chuyện này anh cũng chẳng cảm thấy đáng sợ gì, nhưng đều bởi vì cô rời đi mà dần trở nên đáng sợ

Chung quy là do hai người ở chung đã lâu, lúc quay về nhịp sống sinh hoạt một mình thì cảm thấy thật cô đơn. Một người đã từng ở trong cuộc sống của anh tới tận hai mươi năm, bỗng nhiên biến mất như vậy ——

Thẩm Lương Thần không biết mình bị vậy là vì cái gì, rốt cuộc không thể nào chịu được nữa, sai Dương Hằng theo dõi cô, sau đó báo cáo hết mọi hành tung của Đàm Dĩnh

Anh thậm chí nhớ rõ vẻ mặt kinh ngạc của Dương Hằng lúc ấy, "Thẩm tổng, không phải anh nói sẽ không có bất kì liên quan nào đến cô ấy sao?"

Anh lúc ấy không phải không xấu hổ, sắc mặt cũng thực buồn cười, nhưng vẫn cậy mạnh tìm cớ, "Tôi nhầm chán được không?"

Lúc nói những lời này, anh hận không thể đánh mình một bạt tai. Gần đây anh thật sự quá nhớ cô có được không, loại tâm tư này, ngay cả anh cũng xấu hổ không muốn mở miệng thừa nhận

Nhưng bây giờ Đàm Dĩnh thật nằm ngoài dự liệu của anh! Cô cùng người đàn ông kia đi Mỹ, cùng bơi cùng vọc nước chưa nói, mà sau này hai người họ còn thường xuyên liên lạc với nhau đến mức người ta phải ghen tị

Không ai có thể thân cận với Đàm Dĩnh vậy, huống chi là một người khác phái? Nhưng Thẩm Lương Thần vẫn nhẫn nại như trước, anh cực kì tin tưởng khả năng chịu đựng của mình, mà rất nhanh anh liền thua trận.

Cô thế nhưng đồng ý làm bạn gái tên kia, mà anh gần như không thể tin được chuyện này. Anh vẫn đang nghĩ về cô, nhớ cô, cô thế nhưng quay người liền dựa vào ngực của người khác? Cô luôn mồm nói thích, chỉ đơn giản như vậy thôi?

Thẩm Lương Thần thừa nhận mình bị lòng đố kỵ làm cho mù mịt đầu óc, thường thường ở trong tình huống này thường sẽ làm ra những chuyện làm mình hối hận. Anh uy hiếp Đàm Dĩnh, thủ đoạn kỳ thật cũng không

sạch sẽ gì, ngoại trừ những chứng cứ về Trình Quý Thanh là thật, những cái khác tất cả đều là giả.

Anh nói trong tay anh có bằng chứng, cô cũng không chút hoài nghi tin tưởng! Khi đó nhìn ánh mắt cô phần nộ cùng kinh nghi, anh thật sự cảm thấy chính mình thật đáng tội. Một cái cứ thật là hoang đường để ép cô phải nhìn về phía mình, đến tội cùng anh nên cao hứng hay là khổ sở?

Lúc ấy Trình Quý Thanh đứng ở sau lưng cô có mấy mét, cũng không nghe được cuộc đối thoại giữa hai người, mà Thẩm Lương Thần lại nhìn thấy thần sắc bọn họ giống nhau như đúc. Nhì hai mắt cô đỏ bừng tràn đầy lên án nhìn anh, một khắc kia anh gần như có ảo giác, giống như anh là tên đao phủ chia rẽ đôi tình nhân này vậy

Tiểu Nam của anh, giống như thật sự đã biến thành người khác...

.....

Rốt cuộc thành công làm cho Tiểu Nam trở lại bên người mình, Thẩm Lương Thần lại phát hiện ra mọi chuyện đã không giống như trước nữa. Cô rất ít cười với anh, càng không quanh quẩn bên người anh lập đi lập lại những đề tài nhàm chán bên tai anh. Cô bỗng nhiên không bao giờ coi anh làm trung tâm nữa, mà hết thảy mọi ngọn nguồn này là vì người đàn ông kia?

Mỗi khi nghĩ tới chuyện này, Thẩm Lương Thần cảm thấy trong lòng mình càng ngày càng đầy nộ khí, nhưng vẫn cưỡng ép chính mình phải bình tĩnh. Dù sao Đàm Dĩnh trở lại rồi, cô vẫn còn ở bên người anh, đây là chuyện quan trọng nhất!

Thời gian sau, Thẩm Lương Thần rốt cuộc biết được mình sai rồi, Đàm Dĩnh đã trở lại, nhưng trong nhà vẫn lạnh ngắt như lúc cô rời đi

Mặc kệ anh dùng sức giải thích bao nhiêu, cô vẫn luôn lãnh đạm với anh, trước đây cô đều thích những biểu hiện nhỏ nhặt nhất của anh, nhưng hiện tại mặc kệ anh dụng tâm bao nhiêu đều không hề có tác dụng. Thẩm Lương Thần trước giờ đều không phải là người tốt, rất nhanh liền mất kiên nhẫn, hai người cãi nhau gay gắt, tình huống càng ngày càng rối hơn

Mỗi lần gặp mặt nhau đều bốc mùi thuốc súng mười phần, cô sẽ nói cái gì đó làm cho anh xấu hổ cực kì, những chuyện khó nghe đều sẽ nói ra hết, "Dù sao anh tìm tôi trở về cũng là vì để tiếp tục nhục nhã tôi, cố tỏ ra vẻ làm gì, không bằng trực tiếp nói một lần luôn đỡ buồn nôn hơn."

Nhìn ánh mắt cô khiêu khích lại ngoan cố, Thẩm Lương Thần cảm thấy ngực đau đớn, theo bản năng đáp trả, "Đúng, chỉ là để chơi đùa em mà thôi, anh sẽ không bận tâm những chuyện khác làm gì."

Bọn họ như hai con nhím, phải đâm nhau bị thương mới bỏ qua cho nhau, mà câu này ngoại trừ làm cho lòng càng lạnh thêm, thì không còn chút đau đớn gì nữa

Hai người đều không phải người ôn nhu, ngay cả Đàm Dĩnh cũng vậy, cãi nhau ồn ào kịch liệt một hồi sẽ đánh nhau. Vài lần anh muốn dạy dỗ cô, đã giơ tay lên định động thủ rồi, vẫn là không nhịn được bỏ tay xuống

Cô đau, so với cô anh còn đau hơn, cần gì phải vậy chứ?

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, Thẩm Lương Thần có cảm giác rằng mình không thể tiếp tục ở cùng với cô được nữa, có thể tưởng tượng được một khi đã buông tay, cô lập tức sẽ trở lại bên cạnh Trình Quý Thanh, hoặc là người nam nhân khác, anh nghĩ đến những chuyện này liền cảm thấy ngực càng thêm bức bối.

Đơn giản cứ tiếp tục sai đi, dù sao cũng không quay đầu được nữa

Trước khi cô mất trí nhớ, lúc hai người khắc khẩu nhau đến mức không thể hoà giải nữa, cụ thể là vì sao lại như vậy anh cũng quên mất. Dù sao bọn họ lại ở cùng một chỗ với nhau, bất kỳ chuyện gì đều không thành vấn đề

Anh khi đó uống rượu, cảm xúc không thể kìm nén được nữa, bị những lời này của cô làm cho hốc mắt đỏ bừng. Trình Quý Thanh cứ như vậy là được sao? Làm cho cô căm ghét xoi mói anh!

Sau này lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn ở gần cầu thang, hai người giằng co nhau, anh vô ý đẩy cô xuống. Cảnh tượng này đã hình thành một khu vực trong trí nhớ nhất anh mà anh không dám nhớ tới, lại không dám đụng vào, hận không thể chỉ là ác mộng thôi

Anh không biết nếu như Đàm Dĩnh gặp chuyện không may, chính mình không biết sẽ sống thế nào

May mắn thay, ông trời đối xử với anh không tệ, sau này ở bệnh viện lúc tỉnh lại, Đàm Dĩnh mất trí nhớ. Loại tình tiết này chỉ thường xuất hiện trong TV mà thôi nay lại xảy ra ở đây, anh chưa bao giờ vui vẻ như vậy

Đàm Dĩnh cũng không quên hết tất cả, nhưng thật kì diệu lại quên đi Trình Quý Thanh, có lẽ đoạn kí ức này của cô đã xen lẫn quá nhiều chuyện không vui. Mà chuyện này đối Thẩm Lương Thần mà nói là một tin tức cực kì tốt, anh đâm lao phải theo lao, biên soạn hoàn mỹ để nói dối cô

Nhưng nay nhớ lại, bây giờ ông trời đối xử anh cực kì tệ, rõ ràng là muốn tra tấn anh, ít nhất bắt anh phải trải qua cảm giác mất đi dày vò này tới hai lần. Nhưng lần thứ hai này còn đau đớn hơn, chuyện này thật là hiếm gặp nhỉ?

.....

Thẩm Lương Thần ngồi im rất lâu, trong đầu không ngừng nhớ lại chuyện cũ. Nhiều năm dây dưa như vậy, giống như đang tra tấn chính mình, đêm nào cũng bị ác mộng làm giật mình, nhìn cô ngủ như vậy, sợ rằng khi mở mắt ra cô sẽ nhớ lại hết thảy, như vậy bọn họ sẽ trở lại những ngày đâm nhau bị thương kia

Khi đó có bao nhiêu vui sướng đều là giả, cảm xúc kia không phải ai cũng có thể hiểu được

Ánh sáng trong mắt anh tắt dần, đột nhiên chợt đứng dậy, nắm chìa khoá trên bàn bước nhanh ra ngoài. Một phút đều không thể đợi nữa, anh không thể chịu đựng được cô càng ngày càng rời xa mình, phải ngay lập tức mang cô trở về

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Tai Nạn

Mặt trời vừa mới ló ra khỏi chân trời, xe của Thẩm Lương Thần đã chạy đến Thủy Thành. Anh không đến nhà của Diệp Tử mà trực tiếp về Nam Sơn, Ba mẹ Đàm Dĩnh an táng ở nơi đó, hôm trước Dương Hằng đã điều tra được hôm qua cô đã đến đây vào đúng lúc này, suy nghĩ một chút, nhất định hôm nay cô sẽ tới đây

Quả thực là ôm cây đợi thỏ, nhưng anh căn bản không kiên nhẫn ngồi trong xe, trực tiếp đến trước mộ phần. Nhưng mà vừa mới bước đến vài bước, trái tim liền mạnh mẽ chùn xuống.

Ánh trên mộ phần đã được lau chùi cẩn thận, không còn một chút bụi bẩn nào, còn được đặt một bó hoa mới mua, đúng là đã có người vừa mới tới rồi rời đi. Anh rũ mắt đứng tại chỗ, nhìn bó hoa là biết ngay người đó là Đàm Dĩnh, chỉ có cô mới hiểu rõ sở thích của ba mẹ Đàm, hoa nhất định phải là hoa bách hợp, rượu cho ba cũng phải là rượu Trúc Diệp Thanh...

Thẩm Lương Thần ngẩng đầu nhìn bầu trời, giờ này ánh nắng xuyên qua những tầng mây chậm rãi bao phủ mặt đất, tia nắng ban mai chiếu xuống, ánh vàng hoàng kinh lan ra khắp nơi

Nhưng tim anh lại càng ngày càng lạnh, giống như rơi vào hầm băng

Cô vì trốn anh, suốt đêm đến để thả nhang cho ba mẹ, vì trốn anh, cô thế mà đi đến bước này? Người nhát gan sợ tối như vậy, thế mà chọn giờ đó để đến Nam Sơn. Vừa nghĩ vừa đứng lên, anh so với những con quỷ ma cô hay sợ còn kinh khiếp hơn hay sao

Biết được chuyện này giống như con mũi khoan hung hăng khoan vào đầu anh, vừa đau vừa sợ, đánh bay lí trí của anh. Tiếp theo phải làm như thế nào? Đi đâu tìm cô? Lúc nào cũng bình tĩnh, tư duy nhanh nhẹn như anh, bỗng nhiên không biết phải làm gì

Anh chậm rãi ngồi xuống, tựa hồ như vậy mới có thể xoa dịu cơn đau trong lòng, ánh mắt sâu thẳm lướt qua bia mộ hai người, bộ dáng ba Đàm mẹ Đàm vẫn y như trong trí nhớ của anh. Nhưng bây giờ... Rốt cuộc vẫn không thể trở về như trước được nữa

Không biết ngồi bao lâu, xung quanh tĩnh mịch không có tí âm thanh nào, nhưng sự tịch mịch này so với việc mất đi cô còn dễ chịu hơn nhiều, cho đến khi Dương Hằng gọi điện thoại, anh giống như từ trong mộng tỉnh lại, nhanh chóng nghe máy

Bên kia chần chờ nói: "Tìm được khách sạn bọn họ ở tối qua."

"Bọn họ?" huyết thái dương của Thẩm Lương Thần lại bắt đầu thành thạch kinh hoàng, khóe môi bắt đầu mím chặt, "Trình Quý Thanh?"

Dương Hằng cẩn thận trả lời, "Đúng vậy, buổi sáng sớm đã trả phòng, do trợ lí của anh ta giúp đặt phòng, nên phải mất một thời gian tôi mới có thể tìm được."

Thẩm Lương Thần tất nhiên không truy cứu anh ta, hoàn toàn chẳng để tâm đến chuyện này, ngay năm thành quyền chậm rãi mở miệng, "Phòng... Là chung một phòng?"

Dương Hằng sững sốt một chút, cảm thấy có chút xấu hổ, "Khụ, đúng vậy."

Trong điện thoại nháy mắt chỉ lại tiếng gió, Dương Hằng yên lặng không nói gì, chẳng lẽ bây giờ chuyện quan trọng nhất là xem thử tiếp theo nên làm gì sao?

Bên đầu dây Thẩm Lương Thần truyền đến một thanh âm nặng nề âm ỉ, hình như anh hùng hăng đập cái gì đó một cước, Dương Hằng đoán là một cái cây nào đó. Rất nhanh lại truyền đến thanh âm lạnh lẽo lộ ra hàm ý của ông chủ, "Tôi mặc kệ anh dùng phương pháp gì, lập tức điều tra lộ trình của bọn họ."

Dương Hằng rất nhanh liền làm theo, nhưng tiến độ điều tra thực không lạc quan, không phải ở Thanh Châu, quan hệ của anh ta rất có hạn

.....edited by Khuynh Lâu.....

Mà lúc này Thẩm Lương Thần vẫn đi gặp Diệp Tử, anh không tin Diệp Tử cái gì cũng không biết, Đàm Dĩnh là bạn thân của cô ta mà. Anh bức bách chính mình sẽ không bị ảnh hưởng bởi ba chữ "Trình Quý Thanh", nhưng vẫn không chịu được mà suy đoán lung tung

Dương Hằng điều tra ra, chỉ có mình Đàm Dĩnh thôi, như vậy bọn họ có phải đã gặp nhau ở Thủy Thành rồi? Bọn họ có phải đã hẹn nhau xong xuôi rồi? Đàm Dĩnh có phải đã nhớ lại chuyện gì rồi?

Những nghi vấn này như ma chú, làm anh ngày càng liên tưởng xấu xa, anh thậm chí còn liên tưởng rằng bọn họ đã đến bước kia! Ở cùng một phòng, cùng một giường... Nghĩ tiếp anh đã giận không thể chịu được, hung hăng nện một cái trên tay lái.

Anh thề, nếu như Trình Quý Thanh dám đụng một đầu ngón tay của Tiểu Nam, anh nhất định phết tay anh ta!

Coi như hữu kinh vô hiểm đến nhà bác của Đàm Dĩnh, là Diệp Tử tự mình mở cửa. Sau chuyện của Lê An Ni, Diệp Tử liền không nhìn anh với vẻ mặt thiện cảm nữa, chặn ở cửa không muốn cho anh vào, "Anh đến đây làm gì?"

(hữu kinh vô hiểm: bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm)

"Đàm Dĩnh đâu?" Thẩm Lương Thần thẳng thắn, không muốn cùng cô ấy lãng phí một phút giây nào

Diệp Tử nhìn bộ mặt bức bối của anh thì đoán được vài phần, ôm cánh tay cười rộ lên, "Anh hỏi tôi, tôi làm sao biết được? Cô ấy chẳng lẽ không ở Thanh Châu sao?"

Thẩm Lương Thần đen mặt, tâm tình Diệp Tử trở nên tốt hơn, "Ngược lại thật kì lạ, tôi vừa nghe nói Thẩm đại thiếu mới đính hôn, bây giờ không ở nhà với vị hôn thê, ở đây tìm bạn gái cũ có việc gì?"

Thẩm Lương Thần trầm giọng nói: "Chuyện này không cần cô quan tâm, cô ấy hôm qua tới tìm cô?"

"Tôi dựa vào cái gì nói cho anh biết?"

Thẩm Lương Thần cũng biết cô ấy không việc gì phải khai thật với anh, vì thế nhếch nhếch môi cười, "Tôi biết cô đang cạnh tranh với Jenny khốc liệt để được thăng chức, nếu như cô đem câu chuyện ngày hôm qua cô ấy tới tìm cô nói cho tôi biết, tôi sẽ giúp cô hạ gục cô ta."

Diệp Tử khinh bỉ nhìn anh, "Ngại quá, tôi cũng định từ chức."

Thẩm Lương Thần sửng sốt.

Mặt Diệp Tử giãn ra nói: "Tên quản lí chỉ biết nhìn đuôi và ngược đàn bà, năm trước tôi đã sa thải anh ta rồi, anh bớt lo chuyện bao đồng đi, chiêu này đối với tôi cũng vô dụng."

Sắc mặt Thẩm Lương Thần lạnh đi, Diệp Tử một chút cũng không sợ anh, dừng một chút lại nói: "Không phải có vài đồng tiền dơ bẩn thì có thể mua được tất cả, không phải ai cũng háms lợi như anh. Chỉ cần Đàm Dĩnh sống tốt, tôi làm nghề gì cũng chẳng quan trọng."

"Thật không?" Thẩm Lương Thần cười lạnh, "Không biết ba mẹ cô có phải cũng nghĩ như vậy hay không"

Diệp tử ghen một chút, rất nhanh khôi phục như thường, "Vậy anh thử xem, xem thử có thể hỏi bọn họ cái gì, anh cũng biết, quan hệ của ba mẹ tôi và Đàm Dĩnh không tốt lắm."

Chuyện ấy Thẩm Lương Thần đương nhiên biết, cho nên mới không trực tiếp hỏi chuyện đôi vợ chồng kia, bọn họ thật sự dễ nói chuyện hơn so với Diệp Tử nhiều

.....

Hai người giảng co ở cửa, anh vẫn còn muốn nói nữa, điện thoại di động lại kêu lên. Lại là Dương Hằng gọi đến, hình như đã có tin tức? Thẩm Lương Thần vội vàng nhắc máy, Dương Hằng quả nhiên mở miệng nói: "Có tiến triển rồi, Đàm tiểu thư đi đến bến xe, mà Trình Quý Thanh lại trở về Thanh Châu không đi cùng cô ấy."

Chuyện này đối với Thẩm Lương Thần mà nói là một tin tức cực kì tốt, bởi vì Đàm Dĩnh không mang chứng minh thư cùng với hộ chiếu, cho nên không thể dùng nhiều loại phương tiện giao thông, anh căn bản không nghĩ nhiều, chỉ phân phó Dương Hằng, "Tôi giờ sẽ qua đó, có tin tức mới thì phải ngay cho tôi."

Diệp Tử đứng bên cạnh cũng nghe được tất cả, không khỏi lau mồ hôi trong lòng bàn tay. Cô khẩn trương nhìn Thẩm Lương Thần, trong lòng mắng thầm nha đầu Đàm Dĩnh sao lại bất cẩn như vậy, so với trí thông minh của cô ấy không thể nào lộ ra sơ hở mới đúng!

Thẩm Lương Thần cũng không nghĩ nhiều, cúp điện thoại, thần nhiên liếc mắt nhìn cô ta, đáy mắt đầy ý cười đắc chí, "Xem ra tôi vẫn có duyên với cô ấy, không dễ dàng cắt đứt như vậy."

Diệp Tử siết chặt nắm tay, "Thẩm Lương Thần, anh lại ép cô ấy như vậy, sẽ chỉ làm cô ấy hận anh hơn!"

Lời này anh đã nghe được nhiều rồi, nay nghe được đã không còn tức giận nữa, đây là sự thực không cần bàn cãi, anh hiểu rõ hơn so với ai hết. Thẩm Lương Thần quay người muốn đi, cô ấy bước trước một bước cản anh

Cô tất yếu muốn cho Đàm Dĩn tranh thủ nhiều thời gian, vì thế chỉ có thể kiên trì kêu, "Anh đến cùng muốn sai tới khi nào mới bằng lòng quay đầu lại, anh cùng vị hôn thê của anh sống qua ngày cho tốt, cho cô ấy tự do không được sao? Có phải anh muốn cô ấy chết mới bằng lòng bỏ qua không."

Thẩm Lương Thần hơi giật mình, sắc mặt trắng bệch khó nhận ra

"Anh muốn như thế nào, muốn cô ấy cả đời không thể thấy được ánh sáng tình yêu sao? Cô ấy quật cường như vậy, đây không phải là bức tử cô ấy ngay trên đường sao?" Diệp tử khí thế bức người tiếp tục rống.

Thẩm Lương Thần nghe lời này thì trầm mặc, ánh mắt trở nên khác lạ. Anh nhìn Diệp Tử hồi lâu, dường như nghiêm túc tự hỏi vấn đề đó của cô ấy, hồi lâu mới thấp giọng nói: "Không lâu đâu, cô ấy không cần phải đợi lâu nữa —— "

"Có ý gì?" Diệp Tử có chút không rõ ý tứ trong lời nói của anh.

Thẩm Lương Thần cũng không giải thích nhiều, ánh mắt kiên định nói: "Cô ấy sẽ không ngu xuẩn như vậy, cô ấy có rất nhiều thứ không thể bỏ được." Không có sự cho phép của anh, cô sẽ không tìm chết, trong tay anh có nhiều thứ quan trọng với cô, hiểu rõ con người Đàm Dĩn, quan tâm thứ gì đó rồi sẽ liều mạng bảo vệ

Đáy mặt anh âm trầm, nói xong câu này thì chuẩn bị đi ngang qua Diệp Tử.

Lúc này ở hành lang cực kì im lặng, hai người ai cũng không mở miệng, qua khe cửa còn vọng ra tiếng TV, âm thanh rõ ràng truyền tới: "Thông báo khẩn cấp, con đường Nam Hải xảy ra tai nạn giao thông nghiêm trọng, một chiếc xe bus biển số Lãng E433 lao khỏi rào chắn. Tình huống ở hiện trường vô cùng nghiêm trọng, cảnh sát vẫn đang điều tra làm rõ, khi đi trên tuyến đường này phải đảm bảo an toàn tuyệt đối...."

Thẩm Lương Thần bỗng dừng xoay người lại, chân định bước ra cũng cứng đờ tại chỗ, ngay cả chính anh cũng không biết vì sao mình lại để ý tin tức này

Diệp Tử hiển nhiên cũng bị dọa sợ, liền lao vào trong nhà đến trước TV để nhìn xem. "Đó chính là chiếc xe mang biển số mà Đàm Dĩnh lên mà, sao có thể thế được"

Mỗi ngày đều có vô số các tai nạn giao thông và sự cố, không thể nào trùng hợp như vậy. Ở trong lòng Thẩm Lương Thần một lần lại một lần tự nhủ, định lập tức rời đi, nhưng thân thể vẫn đứng im tại chỗ, hai tai ong ong, quanh quẩn tiếng đọc biển số chiếc xe bus kia

Thời gian, địa điểm, các thứ đều trùng hợp, trùng hợp đến mức đáng sợ. Anh lần đầu tiên có cảm giác tứ chi như nhũn ra, trong đầu trống rỗng, cảm giác sợ hãi cùng cực, sợ hãi đến mức ngón tay phát run

Anh cúi đầu nhìn ngón tay mình, di động cầm trong lòng bàn tay vẫn đang rung, anh chết lặng nhìn, chậm nửa nhịp mới nhắc máy.

Bên kia truyền đến tham âm hưng phấn của Dương Hằng, "Tra được rồi, có người thấy một người rất giống Đàm tiểu thư lên chiếc xe bus đi Nam Hải, biển số xe... Đúng, biển số xe là Lãng E433!"

Ngón tay Thẩm Lương Thần trong khoảnh khắc trở nên lạnh lẽo, tứ chi giống như bị rút hết toàn bộ khí lực, kính trên cửa thang máy đối diện phản chiếu gương mặt một người đàn ông, khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt nháy mắt trở nên đỏ ngầu

"Thẩm tổng?" Dương Hằng không thấy anh đáp lại, vẫn tiếp tục nói chuyện, "Tôi bây giờ đang đi trên đường, xe mới vừa xuất phát, nhưng có thể bắt kịp."

"Không cần..." Thẩm Lương Thần lầm bầm nói ra, không biết rốt cuộc mình có nói ra câu đó hay không

Dương Hằng quả nhiên không nghe rõ, "Anh nói cái gì?"

Một tay Thẩm Lương Thần chống đỡ vách tường bên cạnh, mượn lực giúp mình đứng vững. Bộ ngực anh đau có chút thở không nổi, toàn bộ thân mình muốn khuỵu xuống, vẫn không thể thoát khỏi một trận co rút điên cuồng, sau một lúc lâu mới nói: "Không cần đuổi theo, chiếc xe kia, đã xảy ra chuyện rồi."

.....

"Không thể nào là cô ấy được đúng không, trợ lí của anh cũng bảo là có người giống cô ấy, có thể có người giống Đàm Dĩnh thì sao." Diệp Tử nói trái lương tâm, nhưng tâm lý lại mơ hồ hiểu được, người như Dương Hằng, không có chứng cứ xác thực sẽ không nói lung tung

Thẩm Lương Thần không nói một lời vẫn lái xe, hận không thể đạp lún chân ga, cũng không ai phát hiện, ngón tay anh đang run run từng đợt

Anh thật sự sợ hãi, nếu như không có Đàm Dĩnh, anh không biết mình sẽ thế nào, anh từ chối không tiếp nhận sự thật này

Diệp tử nhìn phong cảnh vụt qua, nước mắt giấu trong hốc mắt, cô dùng sức lau nước mắt, cảm giận bất bình nhìn người nam nhân bên cạnh, "Bây giờ anh thật cao hứng nhỉ? Bây giờ trong radio vẫn nói về tai nạn kia, chắc là nghiêm trọng lắm —— "

Cô nói một nửa thì không nói được nữa, nói năng lộn xộn bắt đầu chỉ trích Thẩm Lương Thần, "Anh là đồ khốn khiếp, xuống địa ngục một trăm lần cũng không đủ! Tốt nhất là phải sống một đời cô độc suốt quãng đời còn lại!"

Mặc kệ cô ấy nói những lời khó nghe, Thẩm Lương Thần giống như chẳng nghe thấy, hay lúc này có người mắng anh sẽ làm anh dễ chịu một chút

Trên đường Lê An Ni gọi cho anh vài cuộc điện thoại, Thẩm Lương Thần giống như không nghe thấy, Diệp Tử nhìn tên trên màn hình càng thêm châm chọc nhìn anh. Mà Thẩm Lương Thần giống như không có tri giác, hoàn toàn không hiểu bất kì thứ gì bên ngoài

Lúc xảy ra tai nạn giao thông thì tình hình giao thông rất nguy hiểm, nơi này là quốc lộ, lên dốc núi, cực kỳ nguy hiểm, nếu như đứng ở ven đường cúi đầu nhìn, phía dưới dốc núi toàn là đá nhọn. Thẩm Lương Thần ngay cả hô hấp cũng không thông, rốt cuộc chạy đến hiện trường thì bị cản lại

Hiện trường rất rộn người, khắp nơi đều là cảnh sát giao thông và bác sĩ, xe rơi ở giữa sườn núi, tình hình cứu viện rất không lạc quan. Mỗi khi có người bị thương được đưa lên, người ở chỗ này đều nín thở, tim Thẩm Lương Thần càng đập chậm dần

Mà trên người Đàm Dĩnh không có giấy tờ gì, điện thoại cũng không gọi được, chính Thẩm Lương Thần cũng không biết ai là cô. Bởi vì những người đó, mặt ai cũng đầm đìa máu, ngực cô có sẹo, nhưng anh không

muốn đi lật áo người khác ra tìm cô, chỉ có thể dựa theo suy đoán tìm hình bóng của cô?

Anh thà rằng không nhận ra, giờ này khắc này mới hiểu được tình cảm của mình, thà rằng cô cứ chạy mất đi, cũng không hi vọng cô ở trong này

Thẩm Lương Thần cứ như vậy phải chờ đợi, mỗi lần có người thương tích trầm trọng được đưa lên, bị bác sĩ tuyên bố tử vong tại chỗ, trái tim của anh đều mãnh liệt co quắp. Bỗng nhiên có bộ áo của cô gái kia đập vào mắt anh, bộ áo kia rất giống quần áo của Đàm Dĩnh mặc khi nhập viện, do lúc đó anh giúp cô mua, cho nên anh nhớ rất rõ

Một khắc kia trái tim Thẩm Lương Thần run rẩy, anh lẩm bẩm nói: "Người kia..."

Diệp Tử hai mắt đăm lẹ nhìn anh, tiện đà theo hướng ngón tay anh nhìn qua, cô hiển nhiên cũng cảm thấy thấy quen, nháy mắt nước nở lên tiếng.

Thẩm Lương Thần vĩnh viễn không quên được lúc anh tự mình xoắn tấm vải trắng lên, Đàm Dĩnh ở cùng anh rất lâu, bộ dáng của nha đầu kia thế nào anh đều nhớ, ngay cả bộ dáng đỏ mặt khi làm chuyện xấu của cô anh cũng nhớ rất rõ

Nhưng Đàm Dĩnh như vậy...

Anh đứng kia nhìn chăm chăm khuôn mặt đầy máu me, cái gì cũng không nhìn ra được, nhìn không ra, có phải là lầm người không? Nha đầu kia thích làm đẹp như vậy, làm sao có thể để mình biến thành như vậy

Thẩm Lương Thần cảm thấy yết hầu mình nghẹn lại, nửa ngày không nói được lời nào, có người ở bên cạnh hỏi anh có phải đây là người anh muốn tìm không, anh không trả lời được

Tiểu Nam của anh tại sao có thể như vậy được, máu nhiều như vậy, lúc ấy có phải đau lắm không?

"Đồng hồ của cô ấy, trang sức của cô ấy, anh xác nhận xem"

Có người nhắc nhở anh, Thẩm Lương Thần giờ mới nhắc mắt nhìn qua, hốc mắt anh bị đâm đau càng thêm lợi hại. Đồng hồ cũng giống, đồng hồ này là anh mua cho cô, nhưng có thể có người xài đồng hồ giống cô mà? Có thể người này, quần áo và đồng hồ cũng giống cô thì sao?

Anh không muốn tin, run tay lại cởi bỏ cúc áo sơ mi của cô, áo sơ mi cũng đã bị máu thấm ướt mềm nhũn, khi thấy rõ ngực, anh rút cuộc cũng không thể khống chế tâm tình của mình được nữa, đáy mắt dần nóng lên

Căn bản không thể phân biệt được, đây không phải cô, dấu vết duy nhất đã bị xoá rồi, ngực cũng bị thương thấm máu me đầm đìa, nhìn thương thế kia làm cho lòng anh bị đảo loạn hoàn toàn

Vì sao lại như vậy, anh chỉ muốn cô ở bên anh, chẳng cần mang cô về, chẳng sợ cô thật sự có gì đó với Trình Quý Thanh, anh không bắt cô làm gì cả. Anh chỉ là nhớ cô muốn nhìn cô một cái thôi, cô vì sao muốn trốn tránh anh như vậy...

Thương nặng như vậy, nhiều máu như vậy.

Thẩm Lương Thần lui về phía sau vài bước, cả người đều cứng ngắt, không thể mở miệng nói chuyện, càng không thể động đậy. Bác sĩ cùng hộ sĩ cũng thấy quen tình cảnh này, nói câu "Xin nín bi thương" liền vội vàng nâng cáng đem đi

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Yêu Nhau Nhưng Chẳng Thế Ở Gần Nhau

Một đời người phải nhiều lần đối mặt với sinh li tử biệt, Thẩm Lương Thần tự nhận mình là người máu lạnh, cho nên hai mươi mấy năm qua, không vì sự ra đi của ai mà anh đau thương tuyệt vọng hết. Lúc mẹ mất anh còn rất nhỏ, cảm xúc bi thương kia cũng không sâu sắc mấy, nhưng hôm nay anh rõ ràng cảm nhận được, sinh mệnh lại yếu ớt như vậy

Yếu ớt đến mức không cần thận một cái, liền âm dương cách biệt

Dương Hằng gõ cửa tiến vào, đứng ở phía sau anh rất lâu mới nhỏ giọng hỏi, "Đã hai ngày rồi, bên kia nhượng tới hỏi hỏi đã gọi hỏi, hậu sự của Đàm tiểu thư —— "

Nghe được hai chữ "Hậu sự", ngón tay Thẩm Lương Thần rũ đặt trên đầu gối hung hăng co quắp, anh không nghĩ tới rằng có ngày chính mình sẽ thay Đàm Dĩnh lo hậu sự, cô rõ ràng còn nhỏ hơn anh ba tuổi... Trước mắt lại hiện ra dung nhan trẻ trung sáng lạng của cô, mỗi một chi tiết đều đâm lòng anh đau nhói

Dương Hằng thấy anh vẫn không nói lời nào, bất chấp nhắc nhở nói: "Phải được chôn cất đàng hoàng mới tôn trọng người đã khuất, Thẩm tổng, trước mắt phải điều tra thân phận đã, rất nhiều người đã đến rồi."

Hai ngày nay anh ta cũng không nhàn rỗi gì, điều tra xung quanh, mà càng điều tra thì càng có nhiều điều khó hiểu hơn. Đàm Dĩnh không cha không mẹ, không thể làm DNA được, cho nên trước mắt chỉ có thể thông qua những chứng cứ cơ bản kia để xác nhận thân phận cô ấy

Lời này làm Thẩm Lương Thần càng nhúu mày chặt hơn, anh ngồi đó hướng mặt ra ngoài cửa sổ, hồi lâu mới mở miệng, thanh âm bức ách vô cùng, "Anh liệu mà làm đi."

"Vâng" Dương Hằng đồng tình nhìn anh một cái, muốn nói vài lời an ủi lại nuốt trở vào, lúc này nói cái gì cũng vô dụng, đạo lý của Thẩm Lương Thần như thế nào anh ta không hiểu rõ sao?

Gian phòng lần nữa chìm vào yên tĩnh, Thẩm Lương Thần nhìn chăm chú ngoài cửa sổ hồi lâu, chậm rãi lấy di động từ trong túi ra. Anh rũ mắt nhìn bàn phím, bấm soạn tin nhắn từng chữ từng chữ

Tiểu Nam, em cho rằng có thể giấu diếm anh?Em có thể trốn anh một đời?

Em trở về có được hay không?

Em bình phục trở lại, anh không bao giờ bức ép em

Anh rất nhớ em

Tiểu Nam.

...

Anh tự mình gửi hết tin nhắn này đến tin nhắn khác, đá chìm đáy biển, không nhận được bất kì hồi âm nào. Từ trước anh hay dùng tin nhắn để uy hiếp bức bách cô, nay rốt cuộc không cần sử dụng đến nữa, chung quy trên thế giới này có một số việc anh vẫn chẳng thể nào nắm trong lòng bàn tay được.

Thẩm Lương Thần yên lặng nhìn di động, chỉ cần một tin đáp lại thôi, cho dù là câu mắng chửi khinh thường của cô cũng tốt. Ở sâu trong nội tâm, cuối cùng anh vẫn không thể thừa nhận rằng cô không còn ở đây nữa

Ngồi không biết bao lâu, có người lại đẩy cửa tiến vào, tiếng bước chân nhẹ nhẹ chậm chạp càng ngày càng đến gần, tim anh đập rộn lên, phút chốc liền ngồi dậy. Mà quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt khẩn trương lo lắng của Lê An Ni, vẻ mặt của anh nháy mắt chuyển từ kinh hãi sang thất vọng

Rõ ràng anh rất uế oái, thậm chí không thèm che giấu biểu hiện, điều này cũng làm nội tâm Lê An Ni lo lắng, "Anh, có khỏe không?"

Thẩm Lương Thần không trả lời cô, thậm chí không nhìn cô ấy nữa, không nói một lời lại ngồi trở lại chỗ cũ, cúi đầu tiếp tục nhìn di động.

Lê An Ni đi đến phía sau anh, nhìn bóng lưng rộng lớn chắc nịch của anh, trong lòng càng chua xót, cô khống chế không được đưa tay ôm anh, thanh âm bắt đầu nghẹn ngào, "Lương Thần, sẽ tốt thôi, mọi chuyện sẽ tốt thôi."(Editor: haizz, ai cũng bị dày vò)

Thẩm Lương Thần trầm mặc, lại từng chút một vịn tay cô ấy ra. Anh cũng không quay đầu nhìn cô, nói kiên định rõ ràng, "An Ni, xin lỗi."

"Không cần phải xin lỗi, trước khi đính hôn anh đã nói hết mọi chuyện cho em biết rồi mà, là em tình nguyện muốn giúp anh. Chúng ta bây giờ đã đến bước này, anh muốn đạp đổ hết sao?" Cô nói chuyện này, nói vừa nhanh vừa vội vã, sợ nghe được câu đã thương mình trong miệng anh

Mà Thẩm Lương Thần lần này lại hoàn toàn không bị cô ấy tác động, ánh mắt mờ mịt nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, "Lúc có cô ấy, anh đã làm cho cô ấy đau lòng như vậy, bây giờ cô ấy không còn nữa, anh không muốn cô ấy tiếp tục đau lòng nữa."

Những lời này thật buồn cười, người đã không còn, làm tất cả việc này lại có ý nghĩa gì nữa? Nếu là trước kia anh tuyệt đối sẽ không buông tay thẳng lợi trước mắt. Nhưng bây giờ, anh không muốn làm cho cô tiếp tục khổ sở, anh muốn cô vui vẻ, đây là anh nợ cô

Cô bị anh cướp đi hạnh phúc, anh phải nên hoàn trả lại cho cô

.....

Ngày qua ngày không nhiều người đến viếng lễ tang lắm, bạn Đàm Dĩnh thật sự rất ít. Vắng ngắt chẳng có mấy ai, đa số là vài vị đồng nghiệp ở toà soạn báo, nhưng thật tâm thương tiếc cô cũng chẳng mấy người

Thẩm Lương Thần nhìn ảnh chụp trên linh đài, đó là hình Đàm Dĩnh đứng dưới ánh mặt trời ngoài đầu quay lại mỉm cười, đôi mắt đen láy. Lúc anh giúp chọn ảnh mới phát hiện, hình như lâu rồi cô chưa cười như vậy, lâu nay cô có bao nhiêu khổ sở, bây giờ anh mới nghiêm túc suy nghĩ vấn đề đấy

Thẩm Lương Thần vừa nghĩ thì bắt đầu khó chịu, hơi hơi nghiêng đầu, vừa lúc nhìn thấy Trình Quý Thanh mới từ bên ngoài vào. Anh hơi rùng mình, nhắc chân chủ động đi qua bên đó.

Trình Quý Thanh cũng liếc mắt liền thấy được anh, khuôn mặt se lạnh, sắc trông trầm dần.

Hai người đàn ông đứng đối mặt nhau, sắc mặt cả hai đều khó coi, Thẩm Lương Thần càng trầm hơn, từng câu từng từ lạnh như băng phát ra từ đôi môi mỏng, "Lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh gặp cô ấy ở Thủy Thành? Anh có phải..."

Có phải lại cùng cô ở chung một chỗ hay không? Mà một câu nói đơn giản như vậy, anh nói không nên lời, chỉ có thể càng thêm âm hàn trừng đối phương.

Trình Quý Thanh một chữ cũng chưa nói, giơ tay chào anh bằng một cú đấm. Anh dùng sức đánh Thẩm Lương Thần, cho nên Thẩm Lương Thần bất ngờ không kịp đề phòng, khoe miệng bị răng nanh đập xuống, máu tươi liền chảy từ khoe miệng

Khách trong phòng liền kinh hô, Dương Hằng cũng rất nhanh xông tới.

Thẩm Lương Thần lại giơ tay ngăn lại anh ta

Anh không đáp trả, chỉ dùng đầu lưỡi liếm môi dưới, vị sắt tràn đầy khoang miệng, toàn là chất nhầy của máu, anh lại chẳng có cảm giác gì, không hề chớp mắt tiếp tục nhìn chăm chăm Trình Quý Thanh, lẳng lặng chờ đợi anh ta trả lời

Đáy mắt Trình Quý Thanh vẫn đầy tàn nhẫn, bước lên một bước lần nữa nắm cổ áo anh, "Anh còn dám hỏi? Cô ấy cái gì cũng nhớ ra rồi, đã nhớ ra những hồi ức cũ, vậy mà còn phải tận mắt chứng kiến anh đánh hôn! Thẩm Lương Thần, anh chẳng lẽ cho rằng cô ấy không biết đau hay sao?"

Thẩm Lương Thần giật mình, đáy mắt tràn đầy khó tin, "Cô ấy..."

Khó trách đêm đó nét mặt cô lạ lạ, còn luôn nhắc tới chuyện của ba mẹ, nhưng anh quá tự phụ, không nghĩ tới cảm nhận của người khác, lúc đó anh hoàn toàn bị thẳng lợi che mắt

"Đúng, anh làm chuyện vô liêm sỉ! Từ trước đến nay, mỗi một chuyện anh làm đều rõ rõ ràng ràng." Đáy mắt Trình Quý Thanh lóe lên một tia tàn nhẫn, nhìn bộ dáng anh thất thần tiếp tục nói, "Cô ấy đến cuối cùng cũng vẫn hận anh, hận không thể trốn thật xa, cô ấy biến thành như vậy tất cả đều là do anh ép! Anh còn mặt mũi nào hỏi cô ấy có quan hệ gì chứ!"

Thẩm Lương Thần cuối cùng vẫn bị câu này đánh cho một cước

"Nếu như anh còn chút nhân tính, đừng dây dưa cùng cô ấy nữa, để cho cô ấy yên đi." Trình Quý Thanh nói xong câu này liền quay đầu bỏ đi, Thẩm Lương Thần đứng yên tại chỗ, chỉ cảm thấy hoa mắt

Ép buộc đến cùng, anh thành thủ phạm hại chết cô, bây giờ nhắc đến cô đã trở thành một chuyện xa xỉ ư? Chẳng sợ chú Đàm từng phản bội anh, nhưng anh thật sự không muốn làm vậy với Đàm Dĩnh, càng không nghĩ chuyện ép cô chết. Tình cảm anh giấu ở đáy lòng chưa kịp nói ra, cứ như vậy chấm dứt hết sao.

Dương Hằng đi tới, lo lắng xem xét thương thế của anh, "Thâm tống?"

Thâm Lương Thần không làm gì, nhìn ánh mặt trời chói mắt ngoài cửa, cố gắng nén cơn đau nơi lồng ngực. Anh thấp giọng phân phó nói, "Người canh giữ ở nhà Diệp Tử, cho lui đi."

Dương Hằng trừng mắt to, "Không theo dõi nữa?"

"Không theo dõi nữa."

"..."

Dương Hằng nhìn ông chủ từng bước một cực kỳ chậm rãi đi ra ngoài cửa, dưới đất in xuống một cái bóng dài, cô đơn lại tịch mịch. Trong lòng anh ta không khỏi âm thầm nhẹ nhàng thở ra, mặc kệ Đàm Dĩnh có phải là thật hay không thật, kết cục này đối với hai người họ mà nói, là tốt nhất rồi

Có vài người, dù yêu nhau, nhưng chẳng thể ở gần nhau

Huống chi giữa bọn họ, luôn cách nhau một bước...

.....edited by Khuynh Lâu.....

5 năm sau, ở Thủy Thành.

"Nghe nói đêm nay công ty tổ chức tiệc mừng một năm của Nghê Vi! Không biết cô ấy có muốn bản thân mình lên TV xinh đẹp một chút hay không?"

"Ai biết được, tôi đoán là cô ấy có chỉnh sửa, xem cái mũi kia." Hai người đồng nghiệp đang mặc đồng phục đứng trước gương trang điểm, bắt đầu tám chuyện

Trong đó có một người đang lau son môi, mơ hồ không rõ nói: "Tôi không quan tâm Nghệ Vi có sửa hay không, tôi chỉ quan tâm hôm nay ông chủ không tham gia thôi."

"Tham dự hay không cũng không đến lượt cô." Một vị khác bĩu môi, "Nhân tiện, vị Thẩm tổng này của chúng ta thật đúng là thần bí, một năm tới công ty chưa được vài lần, có phải là bộ dáng ngài ấy dọa người lắm hay không?"

Người mới vừa lau son môi kia nghe vậy, lắc lắc ngón trỏ, "Cô mới tới nên không biết, vị Thẩm tổng của chúng ta đẹp trai miễn bàn, cậu nhìn Thẩm giám đốc cũng biết em trai của chị ta đẹp trai bao nhiêu."

"Thẩm giám đốc? Cậu vừa nói chuyện này tôi liền hiểu kì, thân là em trai mà chỉ lẩn lộn trong phòng giám đốc thị trường thôi?"

"Chuyện này tôi cũng không biết, nghe nói hai năm trước công ty xảy ra cuộc điều chỉnh nhân sự quy mô lớn, công ty chúng ta năm trước mới chuyển đến Thủy Thành, chuyện này lúc trước không ai biết."

"Nhà giàu thiệt là loạn, có phải là tranh tài sản không, giống trong truyền hình?"

"Nếu thật sự như vậy, Thẩm giám đốc của chúng ta rõ ràng là thua một điểm, trách không được bà cô già một bó tuổi như vậy còn chưa gả được, chắc là bị xô đẩy trở nên ác rồi, tính cách cực vụn vẹo."

Hai người càng trò chuyện càng thoải mái hơn, hoàn toàn không bận tâm đang ở trong phòng vệ sinh của công ty, Thẩm Bảo Ý đứng trong buồng một lát, rồi mới đẩy cửa ra đi ra ngoài.

Hai vị kia nhìn cô ta thì lập tức sắc mặt biến đổi lớn, lưng đứng thẳng chào hỏi, "Thẩm giám đốc."

Thẩm Bảo Ý rửa tay, từ trong gương quay lại nhìn sắc mặt hai người tái nhợt, nói: "Rãnh rồi như vậy? Có phải là công ty phát lương cao quá hay không."

"Không có không có, chúng tôi lập tức đi ra ngoài đây."

Hai người vội vội vàng vàng mang giày cao gót đi ra ngoài, chỉ còn Thẩm Bảo Ý vẫn đứng trước bồn rửa tay. Cô rút khăn tay chà lau ngón tay, đến khi khô hết vệt nước, mới nghe thấy tiếng cô thở dài.

Lúc ra cửa cô gọi cho Thẩm Lương Thần, cô sớm đã thành thói quen đổi thân phận, ngữ khí phi thường tự nhiên, "Thẩm tổng, tôi muốn biết tối nay ngài có tham dự không."

Bên kia rất nhanh truyền đến giọng nam trầm thấp, thanh âm hỗn tạp ở sân bay, "Cỡ bốn giờ sẽ tới."

Thẩm Bảo Ý "Ừ" một tiếng, hai người bây giờ là mối quan hệ trên dưới, ngoại trừ công việc thì không nói gì với nhau cả. Cô rất nhanh cúp điện thoại, bỏ lại vào trong văn phòng mình

Mà lúc ở sân bay, Thẩm Lương Thần tiếp tục cúi đầu xem tạp chí, không chút để ý bưng cà phê lên nhấp một cái. Tài chính lẫn kinh tế của anh gần đây cực kì thuận lợi, được ca ngợi hết sức nhiệt liệt, anh tùy tay lật ra liền vớt xuống một bên.

Nay tất cả mong muốn đều đạt được, nhưng lại không có cảm giác thoả mãn

Anh chống cằm nhìn về phía cửa sổ sát đất, bữa giờ thời tiết cực kì tốt, ánh nắng bao phủ mặt đất, mà bây giờ anh làm gì cũng chẳng thấy hứng

thú. Cách đó không xa có một bàn, có cô gái trẻ tóc dài đang chú ý anh bên này, cô gái ở độ tuổi thanh xuân, vẻ ngoài thanh thuần xinh đẹp, đuôi lông mày nơi khoé mắt lộ ra vài phần thưởng thức và ái mộ

Thẩm Lương Thần chỉ liếc một cái liền dời tầm mắt.

Danh lợi cũng tốt, quý mến cũng thế, này đối với anh mà nói chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì cả, mấy năm nay trong lòng càng ngày càng hư không, chính anh đương nhiên biết trái tim mình bị vứt đi nơi nào. Không muốn tiếp tục nhớ lại nữa, anh cầm giấy tờ chuẩn bị đi, áo khoác tùy ý khoát lên cánh tay, vừa lúc Dương Hằng gọi tới

Anh nghe điện thoại sau khi rời khỏi, rất nhanh có người chạy tới

"Tớ bảo này bà cô ơi, sao cậu còn ở đây, máy bay sắp bay rồi!"

Đối mặt với giọng to quá mức của đại diện, Lục Từ biết nhưng không thể trách, chỉ chỉ về phía hướng Thẩm Lương Thần vừa đi, hưng phấn nói: "Trâu Dĩnh a, vừa rồi tớ nhìn thấy..."

"Im lặng." Bị cô gọi Trâu Dĩnh quay đầu lại, lộ ra khuôn mặt thanh tú, lại cười như không cười nói, "Tớ đối với những gã nhà giàu kia không có hứng thú chút nào, đối với những tấm chi phiếu kia lại càng không có hứng thú, nhanh xách hành lí qua đây với tớ!"

Lục Từ chu môi, "Cậu thật chán, anh ta dạo này dẫn đầu tạp chí kinh tế tài chính đấy nhé, trên TV khắp nơi đều là anh ta! Người đàn ông kim cương. Tớ định tạo cơ hội cho cậu làm quen với anh ta."

Trâu Dĩnh cúi đầu xem lịch trình ghi trong di động, hoàn toàn không đem câu chuyện cô ấy nói để trong lòng

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Áo Giác

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phòng cấp cứu bệnh viện cũng không có nhiều người, huống chi vết thương của cô cũng nhỏ, rất nhanh liền xử lý xong. Thẩm Bảo Ý chờ trên hành lang, Trương Thạch không yên lòng nhất định muốn đi hỏi bác sĩ vài điều cần chú ý, nói cái gì mà sợ miệng vết thương bị lây nhiễm, thật là chuyện bé xé ra to.

“Chuyện bé xé ra to, chỉ là mùa cảm mạo thôi.” Có một cô gái quay lưng lại với cô đang đứng tại khúc quanh gọi điện thoại, một tay còn lại vẫn còn đang nắn bóp, mà giọng thì không giống như là đang bị bệnh

Thẩm Bảo Ý bĩu môi, xã hội bây giờ, buộc những người phụ nữ phải mạnh mẽ như đàn ông mới sống được. Cô nhắm mắt lại nghỉ ngơi, bên tai vẫn vang vọng tiếng của người phụ nữ kia

“Tôi làm xong sẽ trở lại, Hứa tổng đâu? Vẫn chưa có tin của cô ta à?”

Tiếng cô ấy cũng không lớn, nhưng vang lên trong hành lang trống trải này rất rõ ràng, Thẩm Bảo Ý bỗng nhiên mở mắt ra, liền quay lại nhìn về phía ấy. Thanh âm kia... Quá quen thuộc, có chút giống, như là...

Cô nhìn chăm chăm tấm lưng kia, mà bóng dáng cũng nhìn càng giống, chỉ là cô ấy đầy đà hơn trước kia chút thôi, trước đây Đàm Dĩnh gầy chỉ còn da bọc xương. Tim Thẩm Bảo Ý đập cũng dần dần không ổn định nữa, có chút không khống chế được mình, đã trẻ thế này, lại ở ngay bệnh viện hiu hắt này, chợt nhớ tới người nó, hình như càng ngày càng quý dị không hiểu nổi

Tiếng cô gái kia vẫn đang tiếp tục, “Dựa vào cái gì, nàng là nói yêu đương nói hôn đầu sao?”

Thẩm Bảo Ý nhịn không được nhíu nhíu mày, điểm này thì khác, Đàm Dĩnh tuy rằng từ nhỏ tính tình giống như nam sinh, mà âm thanh lại không thô bạo như vậy. Cùng với cô gái trước mặt hình như không giống nhau lắm

“Có thể đi rồi.” Trương thạch đi tới đỡ cô, thấy cô nhìn chăm chăm về phía hành lang, lại kì quái nhìn qua hướng đó xem thử, “Sao vậy?”

“Không có việc gì.” Thẩm Bảo Ý thu hồi ánh mắt, chậm rãi chống vách tường đứng dậy, không lẽ là do tuổi lớn rồi, ngồi một hồi hai chân lại run lên sao

Trương Thạch chú ý cô sau này phải chú ý một chút, nói mấy lần, lại phát hiện Thẩm Bảo Ý đang thất thần, bất mãn nhắc nhở: “Tại sao em lại không quan tâm đến sức khoẻ của mình tí nào vậy.”

Thẩm Bảo Ý lại quay đầu nhìn, lần này không thấy cô gái kia nữa, mà cô nhíu càng sâu, suy nghĩ một chút thì nói: “Vừa rồi tôi nhìn thấy một người, có chút giống Đàm Dĩnh.”

“Đàm tiểu thư?!” Trương Thạch vẫn nhớ Đàm Dĩnh, khi đó cô ấy cùng Thẩm Lương Thần đến nhà máy Trần Huyền, hai người họ đã biết nhau thời gian ngắn, nhớ ngày đó biết được cô mất, Trương Thạch còn vì cô thốn thức một phen, trẻ tuổi như thế mà đã gặp chuyện không may

Theo bản năng cũng quay nhìn về phía trước, thần sắc so với Thẩm Bảo Ý còn ngưng trọng hơn, “Nói tới chuyện này, anh lại nghĩ tới —— ”

“Sao?” Thẩm Bảo Ý hiếm khi thấy ông ta nghiêm túc như vậy, lập tức thần kinh căng thẳng.

Trương Thạch nói: “Hai năm trước công ty của em gặp chuyện không may, anh tại Thanh Châu cũng gặp một người, rất giống Đàm tiểu thư. Nhưng cô ấy khi nhìn thấy anh biểu hiện rất bình tĩnh, lại nói anh nhận lầm người, anh tưởng Đàm tiểu thư chắc là không giả vờ không quen đâu?”

Thẩm Bảo Ý nhăn nhăn mày, rũ mắt như có điều gì suy nghĩ

.....

Tiệc mừng tròn năm của công ti thuận lợi, Thẩm Lương Thần theo lễ thường thì xong lễ sẽ rời đi ngay, anh đứng ở bể bơi tầng cao nhất của khách sạn, miễn cưỡng ngâm trong hồ nhìn cảnh ngoài cửa sổ. Ánh đèn cả thành phố thật chói mắt, từ góc độ của anh nhìn ra ngoài, lại có vài phần tịch mịch khó tả

Anh xoay người bưng chén rượu lên, lại thấy có người đi tới.

Nghê Vi cẩn thận nhắc làn váy, ngồi xuống trên ghế nằm cạnh hồ, chống cằm đánh giá anh, “Làm tổng giám đốc như anh thật nhàn nhã. Các nhân viên ở dưới đang náo loạn cả lên, có nữ viên chức muốn mời anh khiêu vũ, đáng tiếc tìm không thấy anh.”

Hình như mắt ngơ tai điếc với lời nói đó, Thẩm Lương Thần hơi hơi nhếch nhếch môi, “Sao vậy, có việc?”

“Không có chuyện gì, em muốn quay về Thanh Châu, em tới tạm biệt anh”

Thẩm Lương Thần nếm ngụm rượu vang, “Anh hai ngày vừa rồi mới cùng anh ta nói chuyện điện thoại, anh ta không ở Thanh Châu, em vội vã đi gặp ai?”

Biết đối phương đang chế nhạo mình, nghệ Vi bĩu môi, hoạt bát cười với anh, “Không nói cho anh đâu, anh muốn đi cùng không?”

“Thôi, không có gì.” Thẩm Lương Thần xoay người sang chỗ khác tiếp tục xem cảnh đêm, sắc trông in ánh sáng đèn đuốc, minh minh diệt diệt.

Nghê Vi nhìn bóng dáng cô đơn của anh khe khẽ thở dài, “Cùng đi nha, biết anh không muốn suy nghĩ nhiều, thì để em giới thiệu bạn gái cho anh?” Bởi vì mối quan hệ với người nào đó, hai người biết nhau một thời gian khá lâu, Thẩm Lương Thần bị bức thành bộ dáng này ra sao cô cũng hiểu

Thẩm Lương Thần lại quay lưng với cô phất phất tay, thái độ từ chối rõ rệt, “Đi thông thả không tiễn.”

Nghê Vi “Khư” một tiếng, nhắc chân đi ra ngoài, vừa lúc điện thoại trong ví vang lên. Cô cầm lên nghe, thấy người phụ trách gọi đến, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, “Trâu tiêu thư? Cô ở dưới lâu chờ tôi, tốt, tôi sẽ đến ngay”

Thẩm Lương Thần chống thái dương, lười biếng như cũ không muốn nhúc nhích. Nghệ Vi quay đầu nhìn bộ dáng kia của anh, lại bắt đầu quở

trách anh, “Anh tốt xấu vẫn nên xem em là khách quý của công ti, cũng phải đưa em xuống tí chứ?”

“Mặc quần áo rất phiền toái, anh lười.” Thẩm Lương Thần cười cười, “Đi đường cẩn thận.”

Nghê Vi quyết chu môi rồi rời đi, câu nói vừa dứt, “Anh thật là lười muốn chết.”

Thẩm Lương Thần tự giễu cười, tiếp tục dựa bên thành hồ vừa uống rượu. Anh nghiêng người đối mặt với cửa sổ sát đất, chợt thấy khung cảnh lớn như vậy có chút mơ hồ, thân ảnh kia mờ ảo nhưng quen thuộc, quen thuộc đến mức vô số lần giữa đêm anh tỉnh mộng đều thấy ——

Anh quay đầu lại, con người kịch liệt co rút, lại phát hiện cửa thủy tinh lớn ở ngoài không có một bóng người, chỉ thấy nghê Vi vừa mới biến mất ở một khúc rẽ

Chẳng lẽ là uống say nên bắt đầu xuất hiện ảo giác, bằng không như thế nào lại thấy Đàm Dĩnh ở đây?

“Kỳ thật cô ở dưới lầu chờ tôi thì tốt rồi, không cần tự mình đi lên đây đón đầu.” Nghê Vi nhìn thấy Trâu Dĩnh bỗng nhiên tới đây, rất ngỡ ngàng ngừng mỉm cười.

Biểu hiện của Trâu Dĩnh thập phần khéo léo, chủ động ấn mở nút thang máy, “Không sao, dù sao chờ ở dưới cũng rất nhàm chán.”

Nghê Vi không biết đây có phải là thủ đoạn giao tiếp của đối phương hay không, trước nhất, xem ánh mắt người trước mặt, cô gái này thoạt nhìn tuổi tác cũng không lớn, mà tâm tư rõ rệt sâu sắc.

.....edited by Khuynh Lâu.....

Kế tiếp mấy ngày liền Thủy Thành đều mưa, Thẩm Lương Thần dự định nghỉ phép mấy ngày liền bị huỷ bỏ hết. Anh mỗi ngày ở khách sạn đánh chơi bóng, rất nhàm chán

Thẩm Bảo Ý hiển nhiên cũng chịu không nổi hay đến công ti hỏi thăm anh, không chỉ một lần ám chỉ nói: “Em có thể đi vòng vòng thành phố.”

Thẩm Lương Thần liếc thấy tâm tư của chị ta, “Sợ em đem tới phiền toái?”

Thẩm Bảo Ý nhấp khước môi, như là đang nghiêm túc lựa lời nói, “Nói tới đây, chị có chuyện —— ”

Nào biết lời của cô còn chưa nói xong, Thẩm Lương Thần bỗng nhiên đứng lên, tùy tay cầm lấy khoát trên lưng ghế dựa đi ra ngoài. Thẩm Bảo Ý sững sốt một chút, lập tức hỏi, “Em đi đâu?”

“Không phải nói để em ra ngoài đi vòng vòng? Bây giờ em đi.”

Thấy em trai cả ngày chơi bời lêu lổng, sống giống như cái xác không hồn, Thẩm Bảo Ý thật không biết có nên nhắc tới chuyện đêm đó thấy Đàm Dĩnh hay không. Nếu như chính mình vô ý nhìn lầm rồi mà cho em trai hi vọng sai lầm thì sao, đến lúc đó mọi chuyện có tệ hơn bây giờ không?

Cô đứng tại chỗ thoáng trầm ngâm một lát, vẫn quyết định đem chuyện ngày đó giống như chưa từng xảy ra

Thẩm Lương Thần lập tức liền lái xe trở về Thanh Châu, trên đường vẫn là gọi cho Nghê Vi. Nghê Vi qua điện thoại nói với anh giọng khinh thường, “Anh thật khác người, lúc trước muốn anh đi cùng em, nhất định không chịu, anh thích ngược ngạo vậy sao?”

Thẩm Lương Thần lơ đãng nói: “Tội em không chào đón anh sao?”

“Đi Thanh Châu cùng đi gặp Nhĩ lão gia?”

“Thật trùng hợp làm sao, gặp tình yêu rồi thì quên mất anh, anh vẫn nên đi với Hứa Niệm thôi, giúp em dụ tình địch luôn.”

Thẩm Lương Thần ngoài miệng nói xong, nháy mắt làm cho Nghê Vi cười nhạo một trận, đối với người cô thầm mến, cô khó được trêu đùa vài câu, “Thôi đi, anh biết rõ em cùng Đường Trọng Kiêu không phải loại quan hệ kia mà. Thôi, vừa lúc tối mai cùng anh ấy hẹn ăn cơm, thuận tiện đưa anh đi luôn?”

“Thật là vinh hạnh, cảm ơn Nghê tiểu thư.”

Nghê Vi cúp điện thoại vẫn còn cảm thấy kỳ quái, sao lại thấy tâm tình Thẩm Lương Thần hôm nay thật tốt nhỉ?

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Em Lại Muốn Trốn?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trình Quý Thanh lên chuyến phi cơ sớm nhất bay về nước, đến Thanh Châu thì đã xế chiều. Anh vừa ra đến cửa phi trường liền gọi điện thoại, bên kia hình như đang bận, rất lâu mới nghe, mở miệng liền nói thẳng: "Có việc gì?"

Mấy năm nay Trình Quý Thanh cũng đã quen tính hấp tấp của cô, khóe miệng không khỏi mang theo ý cười, "Anh đến rồi, lời hứa đến đón anh của em đâu?"

Bên kia dừng một chút, anh tinh tường nghe được tiếng lật giấy bên đầu dây kia. Gần như có thể suy ra được bộ dáng ảo não giờ lịch ngày của nha đầu kia, anh không khỏi giơ tay nhẹ nhàng che trán, "Em thật đúng là không thèm để ý một chút gì về chuyện của anh ở trong lòng."

"... Xin lỗi, gần đây công việc bận rộn. Anh chờ tí, em lập tức tới ngay!"

Trình Quý Thanh ôn hòa cười nói: "Thôi, em không cần vội, anh sẽ trực tiếp về nhà. Em đang bận đừng đến." Anh nói xong liền cúp điện thoại, đưa tay bắt taxi.

Đợi đến nửa ngày, chuông cửa vang lên ngay lúc Trình Quý Thanh đang ở sân phơi nắng đọc sách, anh giơ tay nhìn đồng hồ, hơi hơi nhướn mày, lúc này ——

Quả nhiên cửa vừa mở ra, đập vào mặt là hai bịch đựng hộp xốp lớn, bên trong là mấy hộp cơm bình dân. Trình Quý Thanh một tay chống lan can cửa, đầy hứng thú nhìn gương mặt trốn sau hai bịch lớn kia, "Anh biết mà, hên em ăn bữa cơm thật khó."

Cô gái lộ mặt ra, hung hăng nói, "Tất cả đều do anh thích đồ ăn, ở nhà ăn lúc nào cũng tốt hơn ra ngoài nha, em vì anh mà xếp hàng lâu lắm."

Trình Quý Thanh không khỏi bật cười, "Em thật là, không phải vì em đến muộn nên kiểm soát?"

"Xem thời tiết hôm nay tốt cỡ nào, ra ngoài ban công ăn anh thấy sao" Đối phương tự động né câu hỏi của anh, thè lưỡi, nghiêng người chen vào cửa, lại bắt đầu đem hộp đồ ăn dọn ra

Trình Quý Thanh nhìn một màn trước mắt này, thật là cực kỳ giống tình cảnh năm đó ở Vi Toa, khi đó cũng có một cô gái nhỏ mỗi ngày giúp anh mua cơm trưa, mà ánh mặt trời hôm ấy cũng ấm áp như hôm nay... Lòng anh giật giật, chậm rãi đi đến phía sau cô, bỗng nhiên đưa tay từ phía sau ôm trụ cô

"Đàm Dĩnh, đã 5 năm, em thiếu đáp án của anh, bây giờ nghĩ được chưa?"

Bị anh ôm nên cảm thấy nao nao, thân mình cứng ngắc, lập tức tỏ vẻ hung hãn đánh anh, "Anh lại quên lời của em?"

"sorry." Trình Quý Thanh buông tay, cười lại gọi tên bây giờ của cô, "Trâu Dĩnh. Nhưng anh vẫn cảm thấy họ của mẹ em không dễ nghe bằng họ ba."

Trâu Dĩnh nhẹ nhàng thở ra, lại liếc xéo anh, "Chỉ là cái họ mà thôi, có dễ nghe hay không không sao, chủ yếu nhân cách em tốt là được."

Cô nói xong cố ý làm biểu cảm kiêu mị với anh, chọc Trình Quý Thanh cười to, "Giống như là nói thật vậy."

Không khí mập mờ vừa rồi liền tan biến, đề tài kia cũng bị lướt qua một cách thần kì không ai nhắc đến, hai người cùng nhau đến bàn kính ngoài sân ngồi ăn

.....

Trâu Dĩnh bây giờ so với Đàm Dĩnh càng nhiều khí chất của một cô gái hai mươi tám tuổi hơn, vài phần quyến rũ của một người phụ nữ trưởng thành, son môi màu đỏ càng làm cô thêm sắc sảo, cũng không thiếu vẻ gợi cảm. Trình Quý Thanh nhìn cô một hồi, uống một ngụm cà phê, "Gần đây thế nào? Nghe nói công ti Trung Ảnh kia có nhiều thay đổi."

"Đúng, có một vài cổ đông mới, nhưng không có việc gì, không nhiều ảnh hưởng lắm." Trâu Dĩnh vừa ăn một miếng, vừa mơ hồ không rõ giải thích, "Bất quá không thể không thừa nhận Đường Trọng Kiêu quả thật rất có bản lĩnh, cục diện trước kia của Hứa Niệm cực kì rối rắm, nhưng hai ba lần thôi đều bị hắn ta giải quyết triệt để"

"Đường Trọng Kiêu?" Trình Quý Thanh hơi hơi chau mày, "Công ti Đường thị, em trai Đường Khải Sâm?"

Trâu Dĩnh gật gật đầu, cực kỳ kinh ngạc, "Anh biết?"

"Có nghe qua." Trình Quý Thanh với người giữ kín chuyện tư này hơi hơi có chút tò mò, "Gia tộc bọn họ thường phát triển công việc ở nước ngoài, tại sao lại chen chân vào Trung Ảnh?"

Tuy nói bây giờ kẻ có tiền đầu tư điện ảnh cũng bình thường, nhưng Đường thị chưa từng có tuyên bố gì về dự án đầu tư này, huống chi ngàn vạn cái lại chọn một cái công ti Trung Ảnh nhỏ bé (windyhill2017.wp.com)

Trâu Dĩnh thở dài, "Từ xưa rồi anh hùng khó qua ải mỹ nhân."

Trình Quý Thanh lập tức hiểu, "Hắn coi trọng Hứa Niệm?"

"Hai người bọn họ trước đây ở nước ngoài có giai đoạn xuất hiện cùng nhau, dạng dạng phim truyền hình ấy." Trâu Dĩnh cũng không muốn nhiều lời, thuận miệng nói đại khái.

Trình Quý Thanh đương nhiên cũng không phải thật tâm muốn nghe, anh quan tâm chỉ có mình Trâu Dĩnh mà thôi. Hai người an tĩnh ăn cơm, trầm mặc hồi lâu, Trình Quý Thanh do dự một chút vẫn nói: "Em trong khoảng thời gian này, đã gặp anh ta chưa?"

Từ "Anh ta" là chỉ ai, lòng ai đều rõ. Trâu Dĩnh cắn cắn chiếc đũa, ánh mắt nhìn phía xa, "Ừ, thường nhìn trên TV."

Cô dừng một chút, quay đầu phát hiện vẻ mặt lo lắng của Trình Quý Thanh đang nhìn mình, không khỏi cười khẽ, "Yên tâm đi, em thấy anh ta chẳng sao cả, mà càng ngày em càng miễn dịch, bây giờ nhìn anh ta, em không sợ nữa."

Trâu Dĩnh nói xong còn chớp chớp mắt, bổ sung thêm: "Em bây giờ không phải là Đàm Dĩnh nữa."

Chuyện năm đó cô vẫn còn nhớ rõ ——

Cô cùng Trình Quý Thanh thắp nhang cho cha mẹ xong thì đi thẳng đến bến xe, lúc đó chính xác là mua vé xe đi Lăng Hải, nhưng chỉ khác số xe mà thôi

Sau đó xe bọn họ chưa kịp xuất phát thì chiếc xe tuyến trước gặp chuyện không may, đường bị phong tỏa, tài xế đang đợi lệnh nhà xa, coi thử có muốn đổi tuyến đường khác hay không. Mà lúc này có người vội

vàng bắt kịp chiếc xe của cô để thông báo với cô, đưa điện thoại ra cho cô thì thấy Lê Triệu Khang gọi

Lê Triệu Khang không có giải thích gì thêm, chỉ phân phó cô, "Đem phụ kiện quan trọng của cô cho người này, sau đó anh ta sẽ an bài cô đi nơi khác, tôi cam đoan từ nay về sau, Thẩm Lương Thần sẽ không bao giờ tìm thấy cô."

Khi đó tưởng Lê Triệu Khang chỉ muốn cô đi thôi, cho nên Đàm Dĩnh hoàn toàn làm theo.

Ước chừng nửa tháng sau cô mới biết được tin mình bị "Tử vong", Lê Triệu Khang phái người đưa tới giấy tờ hộ chiếu mới, cô mới cảm thấy, rốt cuộc mình đã bắt đầu sống cuộc sống mới

Nghĩ tới Diệp Tử sẽ bị tin mình giả chết mà đau lòng, trong lòng cô cực kì áy náy cùng tự trách, nhưng cũng chỉ có như vậy Thẩm Lương Thần mới có thể thật sự buông tha cô, đây là một lần hy vọng được tự do duy nhất của cô. Đàm Dĩnh rất cuộc vẫn quyết tâm giấu diếm Diệp Tử, cũng chỉ có lúc này, cô mới cảm thấy vô cùng may mắn khi bình thường mình không có bạn bè, ít nhất là lúc mình khổ sở thương tâm nhất, như vậy tội nghiệt của cô mới nhẹ đi một ít

Kia sau đó "Đàm Dĩnh" liền triệt để đổi tên thành "Trâu Dĩnh", cô ở một thành phố xa lạ bắt đầu mai danh ẩn tích làm lại cuộc sống mới

Nhắc tới cũng khéo, sau khi sửa tên vận khí bỗng nhiên cũng khá lên, cô bắt đầu làm nên từ một người chẳng biết gì, một đường được người có lòng đề bạt, từ từ bắt đầu làm người đại diện. Mà sau này trải qua bốn năm cố gắng, vị trí người đại diện của cô càng ngày càng lên cao

Đến Trung Ảnh làm việc cũng là ngoài ý muốn, nửa năm trước Trâu Dĩnh gặp được người bạn thời thơ ấu Hứa Niệm. Hứa Niệm bởi vì đi nước

ngoài học mới cắt đứt liên lạc với cô, mà khi gặp lại vẫn thân mật như trước, chuyện gì cũng có thể tâm sự

Lúc hai người nói chuyện phiếm, Trâu Dĩnh biết được Hứa Niệm đính hôn, mà trước lúc cưới vị hôn phu bỗng nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô ấy một người một mình chăm sóc cả nhà vị hôn phu. Điện ảnh và quay phim truyền hình cũng không phải sở trường của Hứa Niệm, cho nên cô ấy thập phần vất vả, Trâu Dĩnh luôn chăm chú trước sau, quyết định gia nhập công ti Trung Ảnh giúp Hứa Niệm.

Khi đó cô vừa lúc biết được Thịnh Thế từ Thanh Châu rất xa Thủy Thành, cũng đã tính toán sẵn trong lòng, muốn hoàn toàn tránh đi người kia...

Trâu Dĩnh nhìn bầu trời xanh thẳm phía trước, thở ra một hơi thật sâu, mấy năm nay lăn lộn, cô đã sớm không phải là Đạm Dĩnh mới bước vào đời sợ trước sợ sau. Nay chính khi gặp lại người nam nhân kia, cô cũng không chút nào sợ hãi!

Trâu Dĩnh nghĩ lúc ấy, vạn vạn không nghĩ tới chuyện xảy ra nhanh như vậy, bất ngờ không kịp đề phòng tình huống, cô quả thật không hề báo trước chạm mặt Thẩm Lương Thần.

.....

Hôm nay khí trời rất tốt, Trâu Dĩnh bận việc xong, đi ngang qua phòng làm việc Hứa Niệm thì thấy cô ấy còn chưa đi, gõ cửa đi vào, mà người nọ thế mà hoàn toàn không phản ứng.

"Nhìn cái gì đấy?"

Hứa Niệm từ ngoài cửa sổ sát đất thu hồi tầm mắt, nhìn thấy cô là thần sắc từ từ giãn ra, kéo ghế cũng ngồi xuống, "Không có gì, sao cậu vẫn chưa về?"

Trâu Dĩnh vừa vặn cũng có việc muốn nói chuyện với cô ấy, từ trong túi cầm phần bản thảo đưa ra, "Người đẹp tổ kia muốn thay cậu làm sư tầm tài liệu, mọi chuyện tổ đã thay cậu lo liệu, cậu lại nhìn xem."

Hứa Niệm cầm bản thảo, nhin không được chê cười cô ấy, "Tiểu Kỳ lại đi hẹn hò? Cậu ngược lại thật sáng khoái nha, mỗi lần anh ta đem công việc quăng cho cậu, cậu đều không nói gì cả. Chính cậu cũng không suy xét vấn đề cá nhân a"

Bình thường cũng hay bị bạn tốt trêu, Trâu Dĩnh chỉ cười nói: "Nam nhân nào có tiền đều đáng yêu"

Mấy năm nay cô càng kiếm nhiều tiền, mà vẫn thiếu cảm giác an toàn, trong lòng liền tự an ủi chính mình, có lẽ là vẫn chưa kiếm đủ tiền?

Hứa Niệm đem bản thảo đẩy sang bên cạnh, nghiêm túc đánh giá cô, "Có cô gái nào mà chẳng muốn yêu? Cậu trì hoãn nữa sẽ chẳng ai thèm lấy đâu."

"Cậu so với tổ thật tốt hơn nhiều."

Giữa hai người rất ít khi nói về đàn ông, Trâu Dĩnh cũng hiếm khi đề cập tới, cho nên hai người nói đến cuối cuộc trò chuyện, ngược lại ai nấy đều sầu não. Dứt khoát hẹn nhau cùng đi ăn cơm, trên đường Hứa Niệm còn thăm dò cô, "Vị tổng biên tập kia đâu, giữ cậu nhiều năm như vậy, tổ không tin cậu vô tâm."

Trâu Dĩnh nhìn trái phải mà nói, "Cậu nói ăn cái gì tốt đây, ăn cơm thật đúng là chuyện đáng ghét, nếu con người không cần ăn cơm tốt biết bao nhiêu."

Hứa Niệm trợn trắng mắt, "Xem ra người không chỉ đem mình thành đàn ông, mà nghĩ mình làm siêu nhân?"

Khi nói chuyện hai người đến một nhà hàng mới mở, là Hứa Niệm đưa cô đi, nhắc tới cũng thật khéo, đẩy cửa đi vào liền nhìn thấy Đường Trọng Kiêu cùng nghề Vi ngồi ở trong góc. Vốn tài tử đi cùng giai nhân cũng không có gì đáng kỳ quái, nhưng Đường Trọng Kiêu vừa mới ở chung với Hứa Niệm đây, tuy rằng Hứa Niệm cũng bị ép buộc...

Thấy một màn này, Trâu Dĩnh không khỏi lo lắng về cảm xúc của Hứa Niệm, "Muốn đổi chỗ khác không?"

"Đổi làm gì?" Hứa Niệm cười nhạt với lời đề nghị của cô, lôi cô đến chỗ khác ngồi

Trâu Dĩnh nén cười, "Không đổi thì cậu trốn làm gì?"

"Ai trốn? Tôi không muốn ảnh hưởng việc ăn cơm của tớ và cậu."

Trâu Dĩnh nhượng nhượng mày, bỗng nhiên có chút ý nghĩ đồng tình với Đường Trọng Kiêu, hẳn ta dùng nhiều thủ đoạn với Hứa Niệm như vậy, xem ra tất cả đều uống phí.

Hai người ngồi cách Đường Trọng Kiêu cũng khá xa, mà vẫn có thể nhìn cảnh tượng bên kia. Trâu Dĩnh thấy Hứa Niệm vẫn luôn tâm thần không yên, mà trên mặt vẫn tỏ ra vẻ bình thường, dứt khoát đi đến WC, để cho cô ấy tỉnh táo lại một chút

Vừa vặn công ty gọi tới, cô đứng ở khúc quanh hành lang nghe máy, thuận tiện châm điếu thuốc.

Điện thoại là do một đạo diễn gọi đến, đối phương ở trong nghề rất nổi danh, đáng tiếc tác phong ông ấy hơi bê bối. Cô đã trò chuyện với đối phương một lần, bị ánh mắt trần-trụi của ông ta nhìn làm cô chịu không được

"Vâng, Lưu đạo?" Trâu Dĩnh mỉm cười ứng phó đối phương, trên mặt nửa điểm ý cười cũng không có

(Lưu đạo: Lưu đạo diễn í)

Lưu đạo hình như là uống say, lớn đầu lưỡi nói: "Tiểu Trâu a, anh không phải nói em đưa Lục Từ đến sao, em như thế nào gần đây đều không liên lạc với anh"

Vậy là bởi vì chương mắt cách làm việc của ông, Trâu Dĩnh ở trong lòng thầm mắng, mà ngoài miệng vẫn ngọt ngào nói: "Ông thấy gần đây tôi bận như vậy, Đường tổng cho phân việc cho Lục Từ, nhưng sợ lịch làm việc không có chỗ trống, không báo trước cho ngài, thật là xin lỗi."

Bên đầu dây kia Lưu đạo rõ ràng không thanh tĩnh, dừng một chút, âm điệu lập tức đề cao vài độ, "Cái gì là Đường tổng? Anh chỉ biết lúc đầu là Hứa tổng tụi em nói trước chuyện này em tự mình lại đây nói rõ cho anh!!"

Trong điện thoại âm thanh ồn ào, còn kèm theo vài tiếng cười nhẹ của đàn bà, Trâu Dĩnh biết không có chuyện gì tốt, ngoài miệng vẫn vòng vo, "Ồ, tôi bây giờ đi không được, bên này đang bận lắm. Nếu không hôm sau tôi mời ông ăn cơm, đến lúc đó sẽ chuộc lỗi"

"Đừng hôm sau, ngay hôm nay đi." Lưu đạo không có cảm xúc bật cười, "Tiểu Trâu a, anh bên này còn có Trần đạo Điền đạo, em cũng không muốn khiến bọn họ thất vọng chứ."

Sắc mặt Trâu Dĩnh đã chìm xuống, hung hăng đè tàn thuốc vào chậu hoa

Lưu đạo còn nói: "Bọn Điền đạo năm nay sẽ có dự án lớn, em qua đây bồi chúng ta uống một chén, ngồi tâm sự ý tưởng, nhé?"

Nhé cái đầu quý ông

Trâu Dĩnh hít vào một hơi, cưỡng ép mình cười tủm tỉm như trước, "Vậ cũng không được, Lưu đạo a, ông có biết tửu lượng của tôi, lần trước mới uống hai ly thiếu chút nữa liền —— "

Lời của cô còn chưa nói xong, điện thoại trong tay bỗng nhiên liền bị người khác cướp đi, còn chưa thấy rõ người tới là ai, di động đã bị đập vào bức tường, tiếp thân máy liền bị chia năm xẻ bảy

...../.....

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Tìm Em Tính Nợ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thẩm Lương Thần vẫn còn đang ở bệnh viện băng bó nhưng vẫn bớt chút thời gian gọi cho Đường Trọng Kiêu một cuộc điện thoại, anh muốn nắm tình hình hiện giờ của Đàm Dĩnh trong tay cũng không khó, một cuộc điện thoại đã có thể tra ra toàn bộ địa chỉ cùng số di động của cô

Mà di động Đường Trọng Kiêu vô luận thế nào cũng không gọi được, anh nghĩ một chút sẽ hiểu, tiểu tử kia trước giờ trọng sắc khinh hữu (trọng sắc đẹp khinh bạn =)), khi đã bận rồi thì không thể nào quấy rầy... Anh cố bình tĩnh ngồi dậy, mặc cho hộ lí lót đệm sau gáy mình, mùi nước Javel tràn đầy trong xoang mũi, nhưng vẫn như cũ không thể làm cho anh từ trong trận bất ngờ kinh hỉ phục hồi trở lại

Chuyện phát sinh đêm nay đều hiện lên trong đầu, đặc biệt là cái công kích cuối cùng của cô dành cho anh, mang theo hận ý cùng cảnh cáo, giống như muốn như vậy kết thúc mối quan hệ của hai người, nhưng cũng là chuyện ấy làm cho anh càng ngày càng có niềm tin

Nói trắng ra, Tiểu Nam đối với anh còn có oán, có oán là tốt rồi, chức mình rằng cô vẫn hoàn toàn chưa thể buông tay? Điều này làm cho cảm giác uể oải trước đây của anh tan thành mây khói

Hộ lí kì quái nhìn người bệnh nhân, đầu bị đập bị thương, bây giờ còn ngồi cười ngây ngô, chẳng lẽ đụng đụng hư dây thần kinh luôn rồi?

Thẩm Lương Thần đương nhiên cũng phát hiện đối phương đang hoài nghi nhìn mình chăm chăm để đánh giá, nghiêm trang liếc mắt nhìn cô ta, “Có thể giúp tôi băng bó chút không?”

“Vâng?”

“So với bề ngoài thì vết thương tôi nghiêm trọng lắm, hơi dọa người một chút.”

Hộ lí trừng to mắt, sau một lúc lâu mới ấp úng nói: “Nhưng là vết thương do giày cao gót để lại, có gì nghiêm trọng đâu ạ, người ta cũng không phải là ngọc.”

Ngụ ý, người này bị đập nên đầu óc có chút không bình thường chứ gì. Mà Thẩm Lương Thần hình như căn bản nghe không hiểu, chỉ bất mãn liếc nhìn đối phương, đơn giản ngậm miệng không nói gì nữa.

Thôi, dù sao tâm tình anh tốt, chấp nhận một cô gái làm gì

Trầm mặc một hồi thì có người vội vàng xông vào, giày cao gót đi trên nền gạch cộc cộc vang lên, Thẩm Lương Thần quay đầu, nháy mắt đụng phải ánh mắt lo lắng của Thẩm Bảo Ý

“Chị tại sao lại ở đây?” Đáng lẽ lúc này, chị ta hẳn phải ở Thủy Thành mới đúng.

Thẩm Bảo Ý đầu tiên nhìn vết thương của anh, dừng một chút mới nói: “Chị trở về thăm ba, nghe nói em đã xảy ra chuyện, thuận tiện tới xem một chút.”

Thẩm Lương Thần chưa nói cái gì, hộ lí đã xử lí xong vết thương của mình, rồi mới tùy ý cầm áo khoát bị ném ở bên giường, nhồm dậy hướng ra ngoài định đi, “Chỉ là bị thương ngoài da, chị trở về đi.”

Thẩm Bảo Ý đi theo phía sau anh, vẫn như trước có chút không yên lòng, “Thật sự không có chuyện gì sao? Đụng vào đầu chấn thương lớn lắm.”

“Chị thật hi vọng em gặp chuyện không may?” Thẩm Lương Thần thản nhiên liếc chị ta một cái, thấy sắc mặt chị ta phiem hồng, cười càng thêm châm chọc, “Chị hai bỗng nhiên quan tâm em như vậy, sẽ khiến em không tự chủ được nghĩ tới từ kia. Gọi là gì ấy nhỉ, à, đúng rồi, không có hảo tâm.”

“Lương Thần.”

Thẩm Bảo Ý không đồng ý nhú mày, “Tuy rằng em đem chứng cứ phạm tội của mẹ chị giao cho cảnh sát, ba bởi vậy mới ngã bệnh. Nhưng chị cũng không có vì vậy mà oán hận em, bởi vì chị biết năm đó mẹ làm sai phải trả giá, khi đó chị không hiểu chuyện mới che giấu cho bà, nhưng chị bây giờ là thật tâm quan tâm em, nói đến cùng Thẩm gia chỉ còn chị em chúng ta —— ”

“Nói dễ nghe như vậy, em rất cảm động.” Thẩm Lương Thần đánh gãy lời chị ta, xoay người sâu sắc liếc mắt nhìn, mà đáy mắt vẫn như trước không có cảm xúc gì.

Thẩm Bảo Ý cũng biết là mẹ mình làm sai quá nhiều, mà trước đây cô vẫn chèn ép Thẩm Lương Thần đến mức mất quyền hành, bây giờ mới làm cho em trai mình đối với mình đầy địch ý như vậy, nói đến cùng cũng là do cô. Cô nhận nạt không cãi lại, mà cầm món đồ từ trong bao đưa ra.

“Chị nghĩ, vẫn nên nói cho em biết” Thẩm Bảo Ý hơi mím môi, đem những tư liệu kia đưa tới tay Thẩm Lương Thần, “Chị mấy ngày hôm trước ở bệnh viện gặp được một người, thoát nhìn hình như Đàm Đình, lúc ấy không dám nói với em, sợ chị nhầm lẫn. Nhưng bây giờ cơ bản có thể xác nhận.”

Thẩm Lương Thần nhíu mày nhìn nhìn chị ta, rồi mới cúi đầu xem vật trong tay, quả nhiên là kết quả báo cáo điều tra của Đàm Dĩnh

Mặt anh không thay đổi nhìn chăm chăm Thẩm Bảo Ý, “Nếu như không phải hôm nay em vô tình gặp cô ấy, chị chắc là cũng sẽ không nói cho em biết? Thẩm Bảo Ý, có phải chị đang mưu đồ chuyện gì hay không? Em nếu dám đem người giữ ở bên cạnh, chắc chắn sẽ không sợ những chiêu trò đùa giỡn của chị.”

So với sự lãnh đạm của anh, Thẩm Bảo Ý ngược lại tâm bình kích động, “Tùy em nghĩ như thế nào, Lương Thần, em bây giờ thật sự bị bệnh đa nghi quá nặng. Lúc trước vì báo thù, mất đi người mình thương nhất, lại gần như cửa nát nhà tan, chị không biết em rốt cuộc có từng hối hận hay không.”

Con người xanh đen của Thẩm Lương Thần sâu không thấy đáy, đầu ngón tay nắm tờ giấy mỏng manh kia càng siết chặt

Thẩm Bảo Ý trước khi anh nổi giận lần nữa thì thông minh rời đi, chỉ là trước khi đi còn nói: “Làm như vậy, chỉ là để chứng minh thành ý của chị mà thôi. Lương Thần, trên thế giới này thật ra còn có rất nhiều thứ tốt đẹp hơn thù hận.”

Nhìn bóng Thẩm Bảo Ý dần dần đi xa, Thẩm Lương Thần chậm rãi ngồi trên ghế dài ở hành lang. Anh nhìn trên tư liệu hồ sơ công việc và thông tin cá nhân của Đàm Dĩnh, e rằng mấy năm nay cô vui vẻ được tự do phóng khoáng, so sánh với anh mà nói, mình quả thực chán nản đến cùng cực

Mà tại sao lại như vậy? Anh rõ ràng đã chiếm được những thứ mình muốn cơ mà ...

...../.....

Hôm sau Đàm Dĩnh không đi làm, đương nhiên không phải vì trốn Thẩm Lương Thần, nếu như đối phương có ý muốn dây dưa với cô, nhất định sẽ trực tiếp tìm đến nhà cô thôi. Cô chỉ là nhất thời không điều tâm tính cho thật tốt, vừa lúc lâu rồi không nghỉ ngơi, vì thế cô hẹn Trình Quý Thanh đi câu cá.

Câu cá là một hoạt động nhằm chán, nhưng đối với hai người mà nói lại là trò tiêu khiển tốt nhất, Trình Quý Thanh cũng không thích náo nhiệt, điểm này hai người bọn họ ngược lại rất giống nhau.

Trời trong nắng ấm, ánh nắng trên biển tuyệt đẹp, Đàm Dĩnh mặc một bộ đồ trắng, cuối cùng ngoài ý muốn đụng hàng với Trình Quý Thanh. Người nọ cũng mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản cùng chiếc quần tây màu vàng, nhìn thấy cô thì mập mờ cười nói, “Hình như có Linh Tê*, chúng ta không ở cùng nhau thật là thiên lí khó dung.”

(*trích trong “tâm hữu linh tê”: tâm linh tương thông)

Đàm Dĩnh không để ý lời anh nói, mà đem tất cả công cụ mang hết lên thuyền, sắc mặt thoạt nhìn có chút quái dị. Trình Quý Thanh nghi ngờ nhíu mày, đi theo sau thì giả vờ vô tình hỏi, “Tâm tình không tốt?”

Đàm Dĩnh do dự 2 giây, rồi mới nhìn thẳng vào anh, “Em tối qua gặp Thẩm Lương Thần.”

Khả năng này trước kia đã ở trong đầu Trình Quý Thanh vài lần, cho nên anh cũng không nghĩ nhiều, mà là đầy hưng trí nói: “Sau đó thì sao, em lại bắt đầu nôn nóng bất an?”

“Cũng không có.” Đàm Dĩnh phủ định, “Em chỉ là có chút uể oải, tối qua em hành động hình như hơi quá khích.”

Cô đem chuyện hôm qua cô dùng giày cao gót đánh đối phương, sau đó vội vàng chuồn mất kể lại, ảo não vuốt đầu tóc đen, “Có phải em nghĩ

quá hay không? Anh ta hẳn phải càng lãnh tinh mới đúng. Làm như vậy, giống như trong lòng em còn gì đó.”

Trình Quý Thanh đứng bên cạnh cô, cánh tay tùy ý khoát lên lan can giống cô, trông về phía xa cảnh biển nói: “Vậy trong lòng em là sao? Đến cùng còn có cái gì không?”

Đàm Dĩnh gần như không suy nghĩ, bật thốt lên liền nói: “Đương nhiên không có.”

Trình Quý Thanh nghiêng đầu nhìn cô, đáy mắt xanh đen như có tinh quang trong suốt, phảng phất có thể hiểu rõ hết thảy, “Phải không? Nếu không có, cần gì phải vì một sai lầm nho nhỏ mà phiền não?”

Lời này làm cho Đàm Dĩnh không lời chống đỡ, cô ngăn người đứng đó, nhất thời không được lời nào. Đúng a, nếu trong lòng không còn gì, trận phiền não và nôn nóng này từ đâu mà đến?

Trình Quý Thanh đưa tay cầm bả vai cô, âm thầm dùng sức, như là dùng cái này cổ vũ cô, “Kỳ thật chỉ là một chuyện bình thường thôi, em cũng không phải là thánh nhân, khó tránh khỏi lầm lẫn. Do em không chuẩn bị tinh thần gặp mặt anh ta, đương nhiên sẽ một tắc vuông đại loạn, là người không phải máy móc, làm sao có thể chỉ có lý trí mà không có tình cảm được?”

(tắc vuông đại loạn; ý là loạn hết cả lên ấy)

Chung quy, Thẩm Lương Thần từng chiếm cứ một đoạn thời gian dài trong sinh mệnh của cô, đây là chuyện anh ghen tị cùng bất lực nhất

Nghe Trình Quý Thanh nói như vậy, trong lòng Đàm Dĩnh mới dễ chịu một chút, có lẽ thật sự là do quá khứ để lại ảnh hưởng quá nặng nề

Đối phương còn nói: “Quan trọng là em biết tiếp theo mình nên làm gì, anh rất tin tưởng em.”

“Anh luôn đối với em tràn ngập chờ mong, em sợ làm cho anh thất vọng.”

Trình Quý Thanh cười ôn hoà với cô, lại ý vị thâm trường nói: “Em đã để anh thất vọng rất nhiều lần rồi, thấy thất vọng lần nữa cũng chẳng sao cả.”

Đàm Dĩnh cắn môi một cái, “Quý Thanh, em —— ”

“Anh biết, em lại muốn nói mình không đủ tốt, để anh đừng lãng phí thời gian phải không?” Trình Quý Thanh không khỏi thờ dãi, “Đề tài này anh cũng trả lời rất nhiều lần rồi, đối với người tốt mà mình quý trọng, làm sao có thể tính là lãng phí thời gian.”

Đàm Dĩnh còn muốn nói với anh vài câu, Trình Quý Thanh đã xoay người đi chinh mỗi câu, chỉ để lại bóng dáng cao ngất cho cô

Cô đành phải đem một bụng định nói nuốt trở vào, những đoạn đối thoại như vậy trong năm năm nay lập lại không ít lần, Trình Quý Thanh là người thông minh cơ trí, sao lại không hiểu những đạo lí kia được. Thấy cô vẫn đang ngẩn người, Trình Quý Thanh quay đầu nhìn cô một cái, “Không lại đây à? Hôm nay người nào thua sẽ phải rửa bát”

Đàm Dĩnh hướng anh nheo mắt, “Tổng biên tập, anh chưa bao giờ thắng tôi nha.”

“Đó là anh nhường em, theo đuổi phụ nữ đương nhiên phải dùng chút mưu kế chứ, bất quá hôm nay anh không định nhường em đâu.” Trình Quý Thanh đã bắt đầu quăng lười câu, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Đàm Dĩnh giương mắt nhìn anh, “Vì sao không nhường em?”

“Bởi vì em vừa mới từ chối anh lần nữa.” Trình Quý Thanh cố ý làm mặt lạnh lùng nhìn cô, “Anh mất hứng.”

“...” Người này, thế nhưng cũng có lúc ngây thơ như vậy

.....

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Tình Cảm Với Em Là Thật

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

.....

Đàm Dĩnh đã lãnh đạm đứng lên, cao ngạo nhìn xuống anh.

Thẩm Lương Thần hơi giật mình, khóe môi nhấp vén, “Em mấy năm nay vẫn độc thân như trước.” Nếu không phải trong lòng còn có anh, tại sao khi thành công thoát khỏi anh rồi vẫn thủy chung như vậy?” Cho nên Thẩm Lương Thần phi thường tin tưởng, làm cho cô hồi tâm chuyển ý chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Đàm Dĩnh nghe xong nhin không được cười to, “Chỉ vì cái này? Anh cho rằng tôi độc thân là vì anh?”

“Cười mĩa mai như vậy, không thích hợp với em.” Thẩm Lương Thần bị cô cười liền không thoải mái, giống như mình đã nói gì sai, giống như là

đã hiểu lầm gì đó

Đàm Dĩnh ngừng cười, biểu tình nghiêm túc đi không ít, “Được rồi, nếu Thẩm tiên sinh hiểu lầm nghiêm trọng như vậy, vậy tôi nghĩ tôi nên làm sáng tỏ một chút. Không yêu đương không phải là vì trong lòng tôi vẫn còn có ai, mà là thật sự không có thời gian, tôi tin chắc rằng anh đã điều tra thành tựu trong công việc của tôi, vô ý nhìn xem sẽ biết tôi liều mạng trong công việc thế nào.”

Cô xòe tay, liếc nhìn phòng ở xung quanh, “Nói tới đây, tất cả còn phải cảm ơn Thẩm tiên sinh. Là anh để tôi hiểu được, một người con gái nếu như một mặt ý lại vào người khác, sẽ không có bất kỳ giá trị gì, vĩnh viễn không có được sự tôn trọng cơ bản nhất. Cho nên vì tôi đã hy sinh một phần tình yêu, tôi cũng phải nên chau chuốt tôi một chút đúng không?”

Thẩm Lương Thần vẫn ngồi ở trên sàn, nhưng không có chút dáng vẻ chật vật nào, chỉ là ánh mắt có chút phức tạp ngưng mắt nhìn cô, hồi lâu mới nói: “Tiểu Nam, chúng ta nhất định phải tổn thương lẫn nhau như vậy mới bằng lòng bỏ qua sao?”

“Anh cảm thấy tôi lại gạt anh?”

Thẩm Lương Thần trầm mặc không nói.

Đàm Dĩnh thở ra một hơi, không thềm để ý cười, “Thôi, dù sao anh sẽ tự hiểu những điều tôi nói là sự thật”

.....

Hai người nhìn nhau không nói gì, mới vừa rồi còn Hứa Niệm mới đứng bên cạnh giờ cũng không biết đi nơi nào, nhưng giờ phút này hai người rõ ràng chẳng bận tâm gì nữa, ai cũng không nói gì, không khí nhất thời trở nên lạnh. Lúc này vừa lúc có người từ ngoài cửa đi vào, chỉ thấy

một thân ảnh xông vào không tiếng động, giọng nam mãnh liệt tục tũn vang lên, “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Không nghĩ là cảnh sát tới thật, Đàm Dĩnh chưa kịp điện thoại báo cảnh sát thì di động đã bị anh cướp đi, mà hai người ồn ào kịch liệt như vậy chắc là hàng xóm đã báo

Vị cảnh sát đến rất trẻ tuổi, nhưng khuôn mặt lại chính khí mười phần, “Nói đi, đây là chuyện gì.”

Đàm Dĩnh mở miệng trước nói: “Vị tiên sinh này vẫn gây rối cho tôi, tôi rất bối rối.”

Thẩm Lương Thần chỉ chỉ vết thương trên trán mình, cười phi thường vô tội, “Cảnh quan, anh nhìn tôi như vậy, là bộ dáng chủ động gây rối cô ấy nói sao?”

Cảnh sát cau mày, giống như tình hình trước mắt này đối với anh ta cũng mơ hồ không rõ, Thẩm Lương Thần ngồi trên sàn rõ ràng là đang ở vị trí bất lợi, mà Đàm Dĩnh bên này, hình như cũng không giống là có khả năng đánh anh thành như vậy... Anh ta hắng giọng một cái, nói: “Hai người các người trước đây có quen?”

“Quen”

“Không quen”

Cảnh sát lại bắt đầu nhíu mày, “Cuối cùng là có quen hay không?”

Đàm Dĩnh liếc nhìn Thẩm Lương Thần, đành phải ăn ngay nói thật, “Trước đây có quen, bây giờ không quen.”

Lần này xem ra cảnh sát cũng đã nhìn ra, “Đôi tình nhân giận đối?”

Khoé miệng Đàm Dĩnh co quắp, “Ngài nhìn lầm rồi, tôi đã sớm chia tay với anh ta, anh ta không đồng ý, mấy hôm trước đến giờ vẫn tiếp tục dây dưa với tôi. Xin hỏi ngài có thể thay tôi làm chủ, để cho anh ta biến mất khỏi mắt tôi không?”

Cảnh sát bị hai người này nháo đến mức đầu choáng váng, nhìn nhìn Thẩm Lương Thần, “Anh nói đi.”

Thẩm Lương Thần nhồm dậy sửa sang lại quần áo, không nhanh không chậm nói: “Chúng tôi trước đây đã từng yêu nhau, cô ấy bỏ tôi, nhưng tôi vẫn không trách cô ấy. Ngược lại vết thương trên trán tôi là do cô ấy làm, tôi có thể hỏi tiền thuốc men với cô ấy không?”

“Anh mà thiếu tiền thuốc men à?” Đàm Dĩnh bị da mặt dày của anh làm cho cả kinh .

“Nói như vậy, vết thương của anh ta là do cô tạo thành?” Cảnh sát liền chú ý điểm bất thường, lập tức bắt lỗi sai của cô

Đàm Dĩnh nhất thời nghẹn lời, “Là, trước đó anh ta đập di động của tôi.”

“Anh hôm nay chính là đến bồi thường chiếc di động cho em.” Thẩm Lương Thần bỗng nhiên thoải mái nói một câu, từ trong túi áo khoác lấy ra một cái di động mới.

Thái dương Đàm Dĩnh hung hăng nhảy nháy, tên hỗn đản này, thế mà lại bị anh làm cho mất mặt!

Cảnh sát nhìn chăm chăm hai người này, cuối cùng đem tay giấu ra sau lưng, lập tức đưa ra kết luận, “Cho nên anh đến để trả máy, sau đó cô ấy không nhận, lại đánh anh một trận?”

Thẩm Lương Thần vừa định gật đầu, bỗng nhiên lại nghe cảnh sát “Sách” một tiếng, “Anh sao lại ngốc như vậy, cô ấy đánh anh anh đánh không lại sao không chạy?”

“...” Thẩm Lương Thần thật khó lòng giải bày, nhất thời có cảm giác đâm lao phải theo lao

Đàm Dĩnh liền nín cười, nào biết cảnh sát lập tức quay đầu lại với vẻ mặt nghiêm túc giáo dục cô, “Còn cô, vị nữ đồng chí này. Người khác thành tâm giải thích, cô không nghe thì thôi, sao còn muốn đánh anh ta? Bây giờ hàng xóm lại than phiền cô ồn ào! Cô —— ”

“Sao vậy?” Đằng sau bọn họ lần nữa truyền đến một giọng nam, ôn hoà trầm thấp, làm sắc tròng Thẩm Lương Thần nháy mắt trầm xuống

.....

Trình Quý Thanh tay xách đồ, bước nhanh đến bên cạnh Đàm Dĩnh, mặt mỉm cười nhìn vị cảnh sát kia, “Anh này, xin hỏi bạn gái tôi đã xảy ra chuyện gì?”

“Bạn gái?” Mọi người ở đây đều sửng sốt, mà vị cảnh sát này bị mối quan hệ hỗn loạn của bọn họ làm cho bối rối, chỉ chỉ Đàm Dĩnh, “Cô ấy là bạn gái của anh?”

“Đúng.” Trình Quý Thanh giống như vô tình liếc nhìn Thẩm Lương Thần, thấy đối phương mặt trầm như nước, khóe miệng ý cười càng thâm, “Có phải là có hiểu lầm gì hay không?”

Cảnh sát lại nhìn ánh mắt của Thẩm Lương Thần tràn đầy đồng tình, cuối cùng nói trọng điểm: “Mặc kệ có mẫu thuẫn lớn bao nhiêu, đánh nhau gây nhiễu cho người dân là không đúng, cô, đây là di động của anh ta đưa cô, cô cũng đem tiền thuốc men trả cho anh ta. Chuyện này coi như xong.”

Cuối cùng cảnh sát xử lí như một vụ tranh cãi bình thường, rồi người phê bình giáo dục mấy người họ một phen. Đàm Dĩnh và Trình Quý Thanh vẫn giữ thái độ tốt đẹp, nhất là Trình Quý Thanh, từ đầu đến cuối đều là tư thế của một bạn trai hoàn mỹ, cánh tay nửa ôm Đàm Dĩnh, liên tục bảo đảm nói: “Tôi sẽ nói chuyện với cô ấy, chuyện này sẽ không xảy ra nữa.”

Cảnh sát đối với phản ứng của hai người họ rất hài lòng, nghiêng đầu thấy ánh mắt Thẩm Lương Thần như muốn ăn thịt người! Anh ta vẫn không yên tâm bỏ đi, lại giãn hoà nói Trình Quý Thanh đưa tiền thuốc men.

Trình Quý Thanh từ trong ví tiền rút ra mấy tấm tiền giấy, vị cảnh sát hỗ trợ chuyển giao. Anh ta bảo hai người, “Không có gì rồi, vào nhà đi”

Trình Quý Thanh ôm Đàm Dĩnh về phòng, thấp giọng nói với cô, “Không phải nói chờ anh cùng về dọn phòng sao?”

“Anh không phải định đi công tác hả?”

“Tạm thời hủy bỏ, vốn muốn cho em kinh hỉ, kết quả em cũng làm cho anh kinh hách một trận.”

Lời nói Đàm Dĩnh sau đó bị ngăn cách bởi cánh cửa, Thẩm Lương Thần căn bản nghe không được cô đang nói gì, tưởng tượng thôi cũng biết là những câu nói mềm mại của đôi tình nhân. Hai người bọn họ thái độ thân mật, một điểm lạ lẫm hay mất tự nhiên cũng không có, điều này chứng tỏ họ vẫn liên lạc với nhau?

Thẩm Lương Thần bị sự thật này kích thích, giờ mới ý thức được mình quả nhiên hiểu lầm nghiêm trọng, cuối cùng cô thật sự không đợi anh nữa, quá khứ kia tất cả, cuối cùng chỉ có mình anh sa vào thôi

Anh không nói một lời nhìn chăm chăm cánh cửa trước mặt, ánh mắt kia giống như muốn đập bể nó ra

Vị cảnh sát vỗ vỗ vai anh, ngữ điệu thâm trường nói: “Loại cảm tình này, không bỏ được cũng không còn cách nào, người ta đã có bạn trai rồi, thôi đi vậy, được không? Đã chia tay nhiều năm như vậy, anh lại quẩn người ta, chả trách cô gái đó động thủ với anh.”

Anh ta còn nói rất nhiều, như là sợ Thẩm Lương Thần không hiểu được ý nghĩa rồi trượt chân trở thành một thanh niên phạm pháp xấu xa, tận tình khuyên bảo cùng khuyên nhủ.

Thẩm Lương Thần đứng tại chỗ một hồi mới quay đầu nhìn anh ta một cái, “Tôi không tin anh ta là bạn trai cô ấy!”

Chẳng sợ trong lòng có tiếng nói đang vang lên, đây có thể là sự thật, bọn họ tám năm trước suýt nữa ở chung một chỗ với nhau, nay bất quá là ôn chuyện cũ mà thôi. Mà nay anh đã trở thành một người qua đường, hay cũng bất quá là một bên tình nguyện, đầu đuôi đều bị người khác chê cười

Nhưng anh vẫn không cam lòng!

Thiên kim tiểu thư không bằng người yêu cũ bốn lạng, mà người yêu của anh sao có thể dễ dàng bỏ đi được? Quá khứ bên nhau của bọn họ tất cả còn ở trong đầu anh, cô thật sự có thể quay người liền quên hết sao?

Trong đầu thỉnh thoảng tái hiện cảnh khi nãy, Đàm Dĩnh bị hấn ta nửa ôm về phòng, anh còn không dám liếc mắt nhìn cô một cái... Đây là báo ứng sao? Năm đó anh quen Lê An Ni, dù là giả, nhưng đối với một người không biết chân tướng như Đàm Dĩnh mà nói, cảm giác cô ngay lúc đó có phải giống anh bây giờ không?

Có phải cô lúc ấy, tim đau như vậy không? Đau đến mức lực phủ ngũ tạng đều lệch khỏi vị trí vốn có

“Ai, sao anh lại hiểu như vậy, nhưng trăm ngàn đừng đầu vào chui ngô cụt a.” Cảnh sát vẫn ở phía sau anh lớn tiếng nói gì đó, Thẩm Lương Thần

đã bước nhanh rời đi.

Mấy tấm tiền giấy trong tay đều bị anh hung hăng vo quăng vào thùng rác, mà cảm giác buồn bã trong lòng ngực vẫn không thể nào xoá đi được

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Dụng Tâm Nhiều Mới Đau Một Đời

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trình Quý Thanh khi mở miệng nói thay Đàm Dĩnh khi này, đã vô ý vác lên bả vai cô, cũng xin lỗi thu tay lại, “Anh nói như vậy, là anh muốn người tự phụ như Thẩm Lương Thần ít nhất sẽ không tới gây rối em, em không giận chứ?”

Người này thật đúng là thông minh, lập tức đem hết mọi lời cô định nói trong bụng nuốt về, Đàm Dĩnh nheo mắt nhìn anh, sau một lúc lâu mới cười, “Anh nói như vậy, em có giận thật cũng không giám nói gì, vậy chẳng phải là lấy oán trả ơn sao?”

“Nếu cảm thấy ngại, em cũng có thể lựa chọn lấy thân báo đáp.”

Hai người càng quen lâu, Đàm Dĩnh càng phát hiện người này miệng mồm lạnh lạnh, luôn có thể nghiêm trang nói ra những điều làm người khác đỏ mặt tía tai. Cô mím chặt môi không nói chuyện, đi đến bàn ăn mở túi đồ anh mua ra, “Mua gì đấy?”

“Anh nghĩ chắc rằng trong tủ lạnh của em vẫn còn những đồ lần trước anh mua quá.” Trình Quý Thanh nói xong tự nhiên đi đến trước tủ lạnh, cầm một hộp sữa chua ra xem ngày sản xuất, quả nhiên đã sớm hết hạn.

Trình Quý Thanh cuốn cổ tay áo, đem hết những thứ còn lại lấy ra bỏ, “Bình thường trước mặt người khác là bộ dáng chị cả, tiếc rằng bên trong thì không chăm sóc tốt cho bản thân mình.”

Đàm Dĩnh cảm thấy cực kì ngượng ngùng.

Cô bình thường công việc bận rộn, có đôi khi hỗ trợ các nghệ nhân tham gia các hoạt động kiêm luôn việc đi công tác, lần đi là mười ngày đến nửa tháng. Trong nhà có hoa cỏ và một vài con cá, cho nên thường là nhờ Trình Quý Thanh chăm sóc, khi trở về ngoại trừ phát hiện nhà cửa luôn sạch sẽ, trong tủ lạnh cũng chất đầy đồ, đều là các loại hoa quả tươi sạch

Anh cố chấp muốn cho cô sự yêu thương, mà Đàm Dĩnh luôn cảm thấy hổ thẹn, "... Mua bao nhiêu tiền, em trả cho anh."

Đàm Dĩnh cầm ví tiền, xoay người lại nhìn người đứng ở chỗ tủ lạnh trước mặt, không biết từ khi nào anh ta đã bước tới, cặp mắt tối đen như mực liếc nhìn cô. Cô nhất thời khẩn trương, nhưng sau eo đã đụng phải bàn cơm rồi, không thể lùi được nữa.

"Đàm Dĩnh." Trình Quý Thanh hai tay kéo, nhẹ nhàng đem cô tới trước người mình, chậm rãi nói, "Anh chăm sóc cho em, nhưng em không cần khách sáo với anh, bởi vì anh muốn theo đuổi em, mỗi chuyện anh làm đều có tấm lòng trong đó."

Hơi thở hai người hoà vào nhau, anh ngày càng sát lại gần cô, đầu gối trên cặp chân dài của anh hơi hơi chạm vào da thịt cô. Đàm Dĩnh nuốt nuốt nước miếng, muốn nói chuyện, lại bị anh dùng ngón tay trở nhẹ nhàng để lên môi, "Em bây giờ gấp gáp phải sạch anh đi, sợ mình động lòng hả?"

Đàm Dĩnh có tài ăn nói, nhưng so ra vẫn kém cái vị trước mắt này, nhưng cô vẫn thành thực đáp lại, "Không, em chỉ cảm thấy phụ nữ nên tự lập, không cần dựa vào đàn ông, bất kể là trong sinh hoạt hay trên tiền bạc cũng thế, em không muốn thua thiệt bất kì ai."

Trình Quý Thanh hơi hơi nheo mắt, "Anh không phải Thẩm Lương Thần, anh ta sợ em rời anh ta mà lựa chọn bẻ gãy đôi cánh của em, mà vậy

anh lại càng hy vọng. Anh càng thích em đứng trước mặt người khác luôn kiên cường độc lập, nhưng chỉ ỷ lại một mình anh.”

Đàm Dĩnh cảm thấy nhịp tim của mình lạc một nhịp, nhưng cô vẫn trấn định tự nhiên cười cười, thò tay đem anh đẩy ra một ít, “Trình tiên sinh, lời nói này rất làm người ta cảm động, nhưng trước hết, tôn trọng ý nghĩ của em được không?”

“Đương nhiên.” Trình Quý Thanh nghe lời lui ra, cũng đành hoảng đứng tại chỗ không tới gần cô, chỉ là ánh mắt kia rõ ràng chứa đầy ý cười.

Đàm Dĩnh xoay lưng đi, không nhịn được thở dài. Người đàn ông này giống như hiểu được trong lòng cô suy nghĩ gì, lúc nào cũng đúng mực thoả đáng, làm cho cô trong lúc vô tình từng bước một trầm luân vào đó. Kỳ thật cũng không phải là không muốn bắt đầu một tình cảm mới, chỉ là ở sâu trong nội tâm còn có chút sợ hãi chần chừ, đoạn tình cảm trước kia đã bị chơi đùa đau thương, ở cái tuổi này, lại bắt đầu một đoạn tình cảm khác, tất nhiên phải cẩn thận và càng cẩn thận.

Muốn bắt đầu phải tính toán cho một đời

.....

Mấy ngày kế tiếp quả nhiên yên tĩnh không ít, như lời Trình Quý Thanh nói, Thẩm Lương Thần cá tính kiêu ngạo bất khả kham, đương nhiên ngại mặt mũi không đến dây dưa cô. Đàm Dĩnh không có cảm giác gì, ngược lại là Hứa Niệm nhịn không được cảm thán nói, “Vốn còn tưởng rằng anh ta đối với cậu chưa dứt tình, bây giờ như vậy nhìn xem, cũng không có mấy phần thật lòng a, nhanh như vậy đã buông tay.”

Thấy Đàm Dĩnh vẫn đang bận rộn không để ý mình, Hứa Niệm lại lắc đầu, “Nói tới đây, tứ mấy năm nay cũng nghe không ít chuyện về Thẩm Lương Thần, cậu muốn nghe không?”

“Không nghe” Đàm Dĩnh trực tiếp từ chối, đầu không thèm ngẩng lên

Hứa Niệm lại chống cằm tự nhiên nói: “Ai, tớ khi ấy biết cậu đổi tên để tránh người đàn ông kia, mà thật không biết người đàn ông kia chính là Thẩm Lương Thần.”

“Biết thì sao?” Đàm Dĩnh chống cằm dưới cười híp mắt quay lại nhìn cô ấy, “Anh ta trước đây là khách hàng lớn đó.”

Hứa Niệm bĩu bĩu môi, “Tớ đương nhiên không thể đối nghịch với tiền tài, nhưng tớ tốt xấu cũng có thể âm thầm giúp cậu xuất vài chiêu nha, ai bảo anh ta lúc trước lại như vậy.”

Thấy Đàm Dĩnh không phản ứng, Hứa Niệm lại gần nói: “Anh ta cùng với vị hôn thê kia đã sớm chia tay. Nghe nói Lê gia vì việc này làm khó dễ anh ta, cậu còn không biết lão hồ ly Lê Triệu Khang kia đâu, nếu là người khác thì đã sớm bị lão ta chèn ép đến chết. Có người nói anh ta đem Thịnh Thế về Thủy Thành chính là vì tránh Lê gia, Lê gia thế lực lớn, anh ta ở Thanh Châu quả thật không thể phát triển tiền đồ. Nhưng tớ nghĩ, tám phần nguyên nhân chắc cũng là vì cậu ấy? Chung quy năm ấy đó là nơi cậu gặp chuyện không may.”

“Như vậy có ý gì?” Đàm Dĩnh dừng một chút, như có điều suy nghĩ nhìn cô ấy, “Cậu không phải là bị Đường Trọng Kiêu uy hiếp, đến đây nói vậy để tẩy trắng tên Thẩm Lương Thần đúng không?”

Ánh mắt Hứa Niệm nổi lên, “Tớ là hạng người như vậy sao?”

“Cậu chắc chắn không phải, nhưng là cậu đấu không lại người nhà kia.”

Hứa Niệm bị lời này của cô làm trợn trắng mắt liếc nhìn, “Anh ta dù là lấy dao treo trên cổ tớ, tớ cũng sẽ không đẩy cậu vào hố lửa a.”

Lời nói này hơi chút nghiêm trọng, nhưng Đàm Dĩnh vẫn đồng ý gật gù, “Vậy cậu hôm nay thế nào, công việc không xử lý, mà ở nơi này trò chuyện bát quái với tớ”

“Tớ chỉ là không nghĩ trong lòng cậu vẫn có một vướng mắc, người khác không biết, tớ mà còn không hiểu cậu? Thẩm Lương Thần là mối tình đầu của cậu, đã nhiều năm như vậy cậu không chịu yêu đương, nói trắng ra còn không phải trong lòng còn có gì sao.”

“Trong lòng tớ còn giữ gì đâu, xin cậu trước hết hãy giải quyết chuyện của mình trước, với Lục Sơn đã mất nhiều năm như vậy rồi, cậu vẫn ảnh hưởng quá khứ chưa thoát ra được à?” Đàm Dĩnh thủ thế, “Hứa tổng, đừng làm rộn tôi khi tôi đang kiếm tiền cho ngài, cầu ngài.”

Hứa Niệm trừng cô nghiêng răng, “Nha đầu chết tiết, tớ giúp cậu cậu ngại gì chứ?”

Nghe cô ấy nói như vậy, Đàm Dĩnh nháy mắt hiểu được, thật ra có người là vì trốn người nào đó. Cô không hảo ý cười, dựa vào lưng ghế nhướn mày, “Đường Trọng Kiêu đang ở văn phòng cậu? Lại ép cậu làm chuyện gì mờ – ám à?”

Hứa Niệm phun ra hết trà vừa mới uống, hai má nghẹn đến mức đỏ bừng, cũng không biết là bởi vì do lời nói của Đàm Dĩnh làm rối loạn hay không, bị nước trà làm cho sặc, chỉ vội nói: “Đầu óc cậu có chỗ nào trong sáng được chút không? Không nói với cậu nữa.”

Hứa Niệm uốn người đi, văn phòng cuối cùng chỉ còn lại mình Đàm Dĩnh. Cô nhìn chăm chăm văn kiện vừa xem, dài dài thở ra một hơi.

Cho dù Thẩm Lương Thần giải trừ hôn ước với Lê An Ni thế nào, vấn đề giữa bọn họ không phải là chuyện kia. Nói đến cùng, Thẩm Lương Thần chưa từng học cách tôn trọng cô, càng không hiểu được thế nào là yêu một

người, lấy tình hình trước mắt xem, 5 năm trôi qua, anh cũng như cũ không bất kỳ thay đổi nào.

Đương nhiên anh thay đổi hay không thay đổi không liên quan đến cô. Cô đang suy nghĩ, Hứa Niệm bỗng nhiên quay lại, từ cửa thò nửa người vào, “À, tớ nhớ rõ trước lúc cậu già chết cậu nói Thẩm lão gia đối với cậu không tệ lắm. Nghe nói ông ta hai năm trước đã ngã bệnh, tớ nghĩ nên nói cho cậu biết một tiếng.”

Đối phương nói xong câu này rồi đi, chỉ còn Đàm Dĩnh sững tại chỗ, lâu vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, Thẩm Trạch Nghiệp ngã bệnh?

.....

Đàm Dĩnh do dự rất lâu, vẫn nghe ngóng địa chỉ của Thẩm Trạch Nghiệp rồi quyết định đi thăm ông ấy, hoá ra ông ấy ngay cả nhà cũng không ở được, trực tiếp bị chuyển đến trại an dưỡng.

Xem ra mấy năm nay quan hệ hai cha con họ so với trước còn kém hơn...

Là trại điều dưỡng tốt nhất Thanh châu, vật chất cực kì tốt, chất lượng phục vụ cũng hạng nhất. Đàm Dĩnh không phí nhiều công sức tìm số phòng của Thẩm Trạch Nghiệp, tiếc là ông ấy không ở trong phòng.

Vị hộ lí cho cô biết ông ấy đang ở sân phơi nắng, “Có người nhà tới thăm ông ấy.”

Người nhà? Xa xa vừa nhìn thì hoá ra là Thẩm Bảo Ý đang ngồi ở đó, cô ấy đang bóp chân cho Thẩm Trạch Nghiệp, còn cười tủm tỉm nói gì đó với ông. Tuy rằng khi trước đã không có cảm tình đối với cô gái cường thế này, nhưng không thể không nói rằng cô ấy giờ phút này tươi cười thật ấm áp, là một tư thái của một nữ nhi hiếu thuận

“Chị Bảo Ý.”

Đàm Dĩnh đi qua cùng chị ấy chào hỏi, biểu tình đối phương biểu tình cứng ngắc, nhưng rất nhanh gật gật đầu, “Đã lâu không gặp.”

Thấy chị ấy sợ hãi vì sự xuất hiện của mình, Đàm Dĩnh đoán đối phương đã biết chuyện mình giả chết, may mà không cần tốn sức giải thích.

Cô cúi người nhìn Thẩm Trạch Nghiệp, 5 năm, ông ấy giống như già đi mười mấy tuổi, tóc hoa râm không nói, nếp nhăn trên mặt cũng nhiều hơn so với trước. Trên bàn tay thô ráp bị che kín bởi nếp nhăn tuổi già, nhìn cô bằng ánh mắt hỗn độn, khóe miệng giương lên.

Ông run rẩy, khóe môi kịch liệt co rút, như là vui sướng khi nhìn thấy cô, lại bất đắc dĩ một chữ cũng nói không nên lời, chỉ có thể phát ra âm thanh hàm hàm hồ hồ

“Chị nói cho ông ấy chuyện em gặp chuyện không may là hiểu lầm, ông rất cao hứng, hôm nay có thể thấy em ở đây, nghe vậy ông càng cao hứng hơn.” Thẩm Bảo Ý nói xong hốc mắt đỏ bừng, khó chịu xoay người sang chỗ khác.

Đừng nói chị ấy, chính Đàm Dĩnh cũng cảm thấy mũi cay cay, năm đó trung khí mười phần, nay lại biến thành bộ dáng này. Cô ngồi xổm trước xe lăn ông, nhẹ nhàng nắm lấy tay phải run run của ông, “Chú Thẩm, xin lỗi, muộn như vậy mới đến thăm chú.”

Ngón tay Thẩm Trạch Nghiệp hơi hơi chạm đầu ngón tay cô một chút, giống như là đáp lại cô

Đàm Dĩnh khó chịu nhìn ông, hít hít mũi, cô gắng che giấu sự bi thương của mình, “Về sau cháu sẽ thường xuyên đến thăm chú, cháu bây giờ đang ở Thanh Châu, ở cách đây cũng không xa lắm...”

Cô nói rất nhiều lời với Thẩm Trạch Nghiệp, đúng hơn là mình cô lằm bằm lâu bầu, có thể nhìn thần sắc thê lương của ông ấy ở trước mặt, bỗng nhiên cảm thấy thời gian thật sự rất vô tình. Hoá ra 5 năm đối một người mà nói là một đoạn quá trình tàn khốc như vậy, cô quá đặc ý khí phấn chấn, mà Thẩm gia bây giờ lại biến thành như vậy.

.....

Lúc Thẩm Bảo Ý tiễn Đàm Dĩnh, chị ấy ở trên đường nói không ít lời, “Cám ơn em đến thăm ba chị, chị còn tưởng rằng em sẽ vì mẹ chị mà ghi hận cả nhà chị.”

Thấy Đàm Dĩnh trầm mặc nhìn mình, Thẩm Bảo Ý vẫn mở miệng nói chân tướng cho cô, “Năm đó, mẹ chị biết chú Đàm vay nặng lãi, cho nên cố ý lợi dụng nhược điểm này của ông ấy tạo hiện trường tự sát giả, ý định ban đầu là muốn cho ông cùng Lương Thần cùng nhau chết cháy.”

“Thực quá đáng sợ?”

Thẩm Bảo Ý cười khỗ, “Chị biết lúc ấy chị cũng cảm thấy rất đáng sợ, chị vạn nhất không nghĩ tới việc người mẹ mình vẫn sùng bái, thế mà ác độc như vậy. Bà ấy có bầu chị ngay lúc li hôn, cảm tình bất hòa, cho nên bà ấy ở trong lòng chị thật sự rất dửng cảm, ít nhất lúc ấy không dùng chị để trói chặt ba, một người phụ nữ kiên trường nên như vậy đúng không?”

Thẩm Bảo Ý hít một hơi thật sâu, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Đàm Dĩnh nói: “Sau này mẹ Lương Thần ngoài ý muốn qua đời, ba gặp lại chị và mẹ, vì bù lại người vợ trước đã nuôi lớn chị, gần như đã uỷ khuất Lương Thần. Chuyện này kỳ thật chị đều biết, khi còn nhỏ cố ý làm cho Lương Thần xấu hổ, nó thích món đồ chơi thì chị giành, nó muốn đi công tác thì chị cướp, chị gần như cái gì trong tay nó đều muốn đoạt lại, chị muốn cho mẹ vui vẻ. Mà khi đó căn bản là chị không biết những điều này đều là sai lầm.”

“Ba cảm thấy chị và bà ấy thua thiệt, thậm chí nhường Lương Thần còn gọi bà là bác gái, nhưng chị không nghĩ tới bà muốn đẩy Lương Thần vào chỗ chết.”

Thẩm Bảo Ý lau khóe mắt, thật sự vì mẹ mà cảm thấy thương tâm, “Chị cho rằng bà là vì chị, sợ chị về sau không tranh được Thịnh Thế, hoá ra không phải! Mà là vì bà năm đó lái xe đụng chết mẹ của Lương Thần, bị Lương Thần thấy được khuôn mặt —— ”

Đàm Dĩnh không khỏi hung hăng ngăn người ra, “Khi đó chị không biết, nhưng chị biết chuyện ba năm đó cùng bà ấy có liên quan với nhau” Hai năm trước vụ án của Phó Tuệ vừa đưa ra, Trình Quý Thanh liền đem tư liệu cho cô coi, cô cũng căn bản không ngờ tới Phó Tuệ là một người đáng sợ như vậy

Thẩm Bảo Ý sâu sắc nhìn cô, đáy mắt có một tầng lệ quang nhợt nhạt, “Lương Thần nó kỳ thật cũng thực đáng thương, Đàm Dĩnh, đã qua 5 năm, chuyện nên buông xuống thì buông đi. Bị oán hận dẫn dắt mãi, sớm muộn gì cũng sẽ suy sụp.”

Đàm Dĩnh còn chưa kịp nói, Thẩm Bảo Ý lại vội vàng đánh gãy lời cô, “Em có thể tha thứ cho mẹ chị, vì sao không thể tha thứ cho Lương Thần? Nó dù sao cũng yêu em a.”

Lúc này sắc trời đã sớm tối, hai người đứng trước ánh đèn trại điều dưỡng, xa xa có đèn xe thẳng tắp chiếu lại đây. Đàm Dĩnh nghiêng đầu vừa nhìn, Thẩm Lương Thần mặc một thân màu đen, cao ngất đứng ở cách đó không xa.

...../.....

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Bây Giờ Đã Thành Của Người Khác

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

.....

Đến nhà vừa mở cửa, quả nhiên có một hương thơm bay xộc vào mũi, phòng bếp đang mở cửa, cho nên Trình Quý Thanh quay đầu thì liền nhìn thấy Đàm Dĩnh, cười với cô, “Vừa lúc.”

Trình Quý Thanh mặc áo sơmi màu xám, một tay chống bồn rửa, quay đầu nhìn cô với biểu tình trầm tĩnh lại soái khí. Đàm Dĩnh nhìn anh lúc này, bên môi không tự giác hiện ra nụ cười tươi, “Sao hôm nay anh qua sớm vậy?”

Trình Quý Thanh biểu tình chớp mắt liền biến hóa, sau thì không đáp lại cô, chỉ là đem tất cả nồi đồ ăn bung đến bàn cơm. Đàm Dĩnh thay giày xong liền đi qua, thấy thức ăn hôm nay cực kì phong phú, bên cạnh bàn còn có một bình rượu vang

Cô nhin không được liền nghi ngờ nhìn đối phương, liếc mắt nhìn, “Hôm nay là...”

Trình Quý Thanh từ trong tủ lạnh lấy ra một cái bánh kem ngọt, tùy ý nói: “Sinh nhật anh.”

Chuyện này Đàm Dĩnh cảm thấy mình thật không đất dung thân, cô năm năm này gần như không nhớ đến sinh nhật của mình, nhưng là Trình Quý Thanh hàng năm sẽ nhớ rõ, còn dụng tâm chuẩn bị kinh hỉ cho cô. Trái lại cô thì sao?

Kỳ thật mấy ngày hôm trước cô còn mong ngày này mới, mà hai ngày nay bận rộn liền quên mất, nhưng tóm lại không phải là do cô lấy cớ.

Cô thấp giọng xin lỗi nói: “Xin lỗi, em —— ”

“Không sao.” Trình Quý Thanh đứng bên cạnh bàn, mỉm cười nói, “Em ở cùng anh là đủ rồi.”

Nhưng Đàm Dĩnh vẫn cảm thấy ngại, mặc kệ quan hệ của hai người có gần hơn một bước hay không, Trình Quý Thanh đối với cô mà nói đều là người thiết ở bên cạnh, giống như bằng hữu cũng giống như thầy, nay còn có chút giống như là thân nhân... Tóm lại mình như vậy hình như không có lương tâm lắm

Cô rất nhanh cầm áo khoác đi tới cửa, “Anh chờ tôi một chút.”

“A.” Trình Quý Thanh ở sau lưng gọi cô, mà Đàm Dĩnh một bước cũng không dừng

Sau khi Đàm Dĩnh đi, Trình Quý Thanh ngồi một mình ở trước bàn ăn, nhin không được nhẹ nhàng giương khóe môi, anh quả nhiên là sống để trở về, chỉ là một hành động nhỏ của cô thôi, liền khiến tim anh nhin không

được đập thình thịch, lần này xem ra, không biết lại muốn anh cam tâm tình nguyện chờ bao lâu?

Mà lúc này giờ phút này, xe Thẩm Lương Thần cũng không biết ngừng ở dưới lâu bao lâu.

Sau khi bị Đàm Dĩnh từ chối anh vốn định trực tiếp rời đi, nhưng sau đó đột nhiên nhớ lại đoạn đường về nhà của cô gái này rất tối, lần trước lúc hẳn đi anh còn nhớ được là có đoạn không có đèn. Anh trái lo phải nghĩ vẫn là không yên lòng, trước tiên đứng ở góc đường chỗ đó chờ, sau này nhìn cô đi một đường từ bến tàu điện ngầm đi ra, nghĩ muốn nhìn cô đến trước cửa rồi đi

Mà mắt thấy cô lên lầu, vẫn không thể lập tức rời đi...

Trên ban công toả ra ánh sáng ngọn đèn ấm áp, xinh đẹp lại ấm áp xuyên qua bức màn hoa, mà hết thấy những thứ đó không liên quan gì đến anh, nhưng anh vẫn muốn ở lại nhìn xem. Muốn nhìn cái gì chứ? Chính anh cũng không rõ ràng lắm.

Thị phi đến mức phải xem Trình Quý Thanh ngủ ở đây mới yên tâm sao? Chính anh cũng không biết đáp án.

Thấy được có thể liền chết tâm không? Nếu quả như là có thể, cũng không phải là không có khả năng

Anh đang nhìn chăm chăm cửa hành lang, cửa sắt bỗng nhiên được mở ra từ bên trong, tiếp Đàm Dĩnh vội vã từ bên trong đi ra, như vậy giống như là thập phần nôn nóng. Thẩm Lương Thần lập tức ngồi thẳng người, cũng suy nghĩ ra những chuyện trọng yếu gì đó

Tiếp cô lái xe rời đi, anh quý thần xui khiến đi theo, mà càng đi thì tâm càng lạnh

Cô đến siêu thị, anh lúc đầu không biết cô đang tìm cái gì, sau này tò mò hỏi một người trong quầy đó mới biết được, cô đang tìm một chiếc đồng hồ nam... Bởi vì là hàng số lượng ít, trong tiệm còn lại một chiếc đó có người đặt, còn có một cái vài ngày mới về

Đàm Dĩnh thế nhưng tự mình gọi điện thoại thương lượng với vị khách kia, cô đứng ở cửa cùng đối phương nói chuyện rất lâu, Thẩm Lương Thần cứ như vậy nhìn vẻ mặt cô phản xạ trên chiếc gương đối diện, chói mắt như vậy, chói mắt đến mức anh không dám nhìn nữa

Cuối cùng có lẽ là đã thành công rồi, mà cô giãn ra, cười vui vẻ, thiếu chút nữa nhảy lên

Nụ cười kia, cô từng dùng để lấy lòng anh, để đổi được sự vui vẻ của anh, quả thực quá giống đi? Nay hết thấy hết tất cả, tất cả thuộc về anh, bây giờ đã biến thành của một người khác ... Anh không muốn thừa nhận cũng không được, sự thật đã phơi bày trước mặt anh, nhưng anh không muốn thừa nhận

Sau khi Đàm Dĩnh lái xe rời khỏi, Thẩm Lương Thần rốt cuộc cũng không theo sau nữa, anh có thể cảm giác được lòng mình càng đau càng đau dữ dội, thật sự hết hy vọng sao? Nhưng vì cái gì giờ phút này trong đầu anh như trước tất cả đều là thân ảnh của cô, tại sao vẫn đuổi không đi.

.....

Đàm Dĩnh đi rất lâu, trở về thì thở hổn hển, một bộ mặt cũng bởi vì nôn nóng quá mức mà đỏ bừng, cô ngay cả áo khoác cũng chưa cởi, lập tức đi về phía anh

Trình Quý Thanh an tĩnh nhìn cô, đáy lòng lại chứa đầy chờ mong.

Đàm Dĩnh thấp giọng nói: “Em biết anh cái gì cũng không thiếu, hơn nữa cho dù đưa cái gì đi nữa, cũng không cách nào biểu đạt cảm tạ của em

đối với anh. Quý Thanh, cảm ơn anh cùng em vượt qua thời gian gian nan nhất, quen biết anh, em thật sự rất cảm kích.”

Cô từ sau lưng đưa ra một cái hộp, đóng gói tỉ mỉ, mở ra là một chiếc đồng hồ kim cương. Ánh mắt Trình Quý Thanh trở nên ngăm đen, ánh mắt nóng bỏng dừng trên mặt cô

“Người ta nói giữa nam nữ không có tình cảm thuần túy, anh cũng không biết tương lai chúng ta sẽ ra sao, nhưng em cho anh khoản thời gian này, quý giá như vật, anh sẽ nghiêm túc nhớ chúng.”

Trình Quý Thanh nhìn chăm chăm cô rất lâu, nói giọng khàn khàn: “Em cũng có thể đưa khoản thời gian còn lại cho anh, Đàm Dĩnh, tám năm, em thật sự không hiểu lòng anh sao” |

“Em ——” Đàm Dĩnh nhất thời nghẹn lời.

Trình Quý Thanh thuận thế cầm tay cô, “Anh không còn trẻ nữa, không có mấy người có thể lãng phí tám năm đâu, nói như vậy có lẽ hơi hèn hạ, nhưng... Anh đêm nay vốn có lời muốn nói với em.”

Đàm Dĩnh phút chốc ngẩng đầu lên.

Trình Quý Thanh dừng một chút, như là đang tiếp lời, “Em có biết gia tộc của anh rất phức tạp, anh vốn cho là mình có thể thoát khỏi bọn họ, nhưng cuối cùng anh vẫn không thể nào làm được. Anh tất yếu dựa vào bọn họ để làm rất nhiều việc, không thể không thừa nhận, hiện thực xã hội này là như vậy.”

Đàm Dĩnh sững sờ nghe, Trình Quý Thanh tựa như rất khó mở miệng, nói vòng hồi mới nói ra ý đồ thật sự, “Mẹ đã ép anh kết hôn, anh là người Trình gia, đương nhiên muốn vì Trình gia làm chút chuyện gì đó. Nhưng về chuyện này, anh thật sự rất bài xích, may mắn thay bà ấy đã nguyện ý cho anh một lần cơ hội.”

Anh nắm chặt tay Đàm Dĩnh, ánh mắt thẳng tắp nhìn vào mắt cô, “Bà ấy muốn gặp em một lần, nếu như anh thích một cô gái, cô ấy cũng thích anh, nguyện ý gả cho anh, bà sẽ nguyện ý thành toàn cho anh.”

Đàm Dĩnh cảm giác buồng tim của mình giống như bị chững đờ, Trình Quý Thanh nói xong hết thở, hơi hơi dừng một chút, “Anh biết nói như vậy sẽ tạo cho em áp lực lớn, nhưng mà Đàm Dĩnh, anh tin mình có thể cho em hạnh phúc. Em cần là người đàn ông như anh, em mấy năm nay cùng anh ở cùng một chỗ, rất vui vẻ không phải sao?”

(Khuyhnh Lâu: Anh rất tốt nhưng em rất tiếc, em yêu anh Lương Thần TT_TT)

Thật sự rất vui vẻ, cũng rất tự nhiên, nhưng đây là tình yêu sao? Đàm Dĩnh càng ngày càng không hiểu nổi tình yêu rốt cuộc là thứ gì, nó là một loại cảm giác, giống như một hình thức đã được định trước, hay là kết quả, cô đã suy nghĩ không ra nữa. Chỉ là lời này của Trình Quý Thanh này, đích đích xác xác cho cô một áp lực không nhỏ

Không ai nguyện ý dùng hôn nhân của mình để đổi lấy ích lợi, cô quen Trình Quý Thanh nhiều năm như vậy, cũng biết anh đối với tình yêu và hôn nhân là một cảm xúc quý trọng. Cho nên lúc này, nếu như cô từ chối, Trình Quý Thanh sẽ nghe theo mẹ, yêu một người không quen, cộng phó cả đời.

Nếu như đối phương có phẩm hạnh tốt đẹp hoàn hảo, nhưng lỡ khi điêu ngoa hay tùy hứng thì sao?

Đàm Dĩnh bỗng nhiên cảm thấy chính mình đang mang trách nhiệm trọng đại.

Trình Quý Thanh nhìn sắc mặt cô không tốt, lại an ủi cô, “Em thật em cũng không hiểu mình, Đàm Dĩnh, em nguyện ý vì anh mà tổn tâm tư, chứng tỏ là anh đã ở trong lòng em, chỉ là em không chịu thừa nhận mà

thôi. Em bây giờ cần, chính là anh nhẹ nhàng kéo em một cái, em liền có thể an an ổn ổn ở trong lòng anh”

Anh nói xong đã nhẹ nhàng đem cô ôm vào lòng, đôi môi – cánh hoa chậm rãi cúi xuống

Phải không? Là thế này phải không? Đàm Dĩnh ở trong lòng một lần lại một lần lặp lại câu hỏi cho chính mình, khi hô hấp của anh dừng trên cánh mũi mình, vẫn đưa tay chống bộ ngực anh. Cô khẩn trương lại co quắp nói: “Em, có thể để em suy xét không?”

(Khuyhnh Lâu: chừa, không hiểu sao ảnh lại có thể nói vợ người ta như vậy được:<< Anh tốt nhưng anh chỉ là người đến sau huhuhu. Chả hiểu sao tui lại thấy thương ông Lương Thần các bạn à:<)

Trình Quý Thanh này cho cô một đáp án là trực tiếp đi đến hôn nhân, không có yêu đương, cô thật sự không có cách nào khác thốt lên câu trả lời cho anh, càng quý trọng đối đãi một người, đương nhiên cũng càng phải thận trọng. Giả như kết cục không đẹp, khả năng bọn họ sẽ thành người xa lạ

Đàm Dĩnh cảm thấy khó chịu cực, “Em không phải là đang kiểm soát, nhưng mà chuyện kết hôn ... Em vẫn cảm thấy quá gấp gáp.”

“Chúng ta quen biết nhau một thời gian dài rồi, em lí giải đi.”

“Đúng, nhưng cùng nhau sinh hoạt, chuyện này không giống”

Trình Quý Thanh nhíu mày nhìn cô một hồi lâu, “Em có phải hay không, vẫn còn nghĩ về hẳn?” |

“Không phải.” Đàm Dĩnh đáp rất nhanh, cuối cùng mới nói, “Em nguyện ý suy xét, xin cho em chút thời gian.”

Nhìn mi tâm cô nhú lại, Trình Quý Thanh cuối cùng không bức cô nữa, đi qua vuốt ve chân tóc cô, “Em sợ cái gì anh rất rõ ràng, anh cam đoan sẽ không, anh sẽ chung thủy đối với em, không có lừa gạt. Anh yêu em, Đàm Dĩnh.” |

Lần này xem ra dũng khí của cô đã mất đi không nói được câu gì, Trình Quý Thanh thấy cô kinh ngạc nhìn mình, ôn hòa cười nói: ” Được, trước kia không nói, tám năm đã chờ đợi rồi, đợi thêm vài ngày cũng không sao. Ăn cơm trước đi.”

Đàm Dĩnh nhẹ nhàng thở ra, mà ngực vẫn thịch thịch, cô hướng đến bên cạnh bàn ngồi xuống, lúc ăn cơm cũng quên gắp đồ ăn

Trình Quý Thanh thỉnh thoảng như có điều muốn nói liếc nhìn cô một cái, đáy mắt có mạch nước ngầm sôi trào.

Anh thừa nhận mình làm như vậy rất ti tiện, lợi dụng lòng áy náy của cô, còn có vài phần bức bách cô. Nhưng anh không có biện pháp nào, Thẩm Lương Thần bắt đầu xuất hiện, nàng hoặc nhiều hoặc ít đều bị ảnh hưởng, cảm giác mỗi khi cô cứ ngồi ngẩn người rất không ổn. Lúc trước cũng là bởi vì quá mềm lòng mới để mất cô, nay tuyệt đối không, tuyệt đối sẽ không làm cho cô có cơ hội bị cướp đi

.....edited by Khuynh Lâu.....

Đêm qua Đàm Dĩnh mất ngủ, trong đầu luôn nghĩ là mấy năm nay mình cùng Trình Quý Thanh cùng nhau vượt qua khó khăn từng chút từng chút. Từ sau lúc gặp Thẩm Trạch Nghiệp, cô tinh tường hiểu được thời gian đối một người quan trọng mức nào, cô không thể níu kéo anh thêm một, mặc kệ có đáp ứng hay không, lần này vô luận thế nào cũng phải nên có một cái kết thúc. Mặc kệ Quý Thanh hay Thẩm Lương Thần, cô vẫn tiếp tục độc thân đối với anh cũng tốt cả...

Ngày hôm sau khi cô về công ty thì quầng thâm mắt lại càng rõ rệt, Lục Từ vừa lúc có chuyện khẩn cấp tìm cô, khi vào nhìn bộ dáng này của cô thì trợn to mắt, “Chị hôm nay không phải muốn cùng em dự tiệc sao, bộ dạng này thì làm sao đây?”

Đàm Dĩnh lấy điện thoại di động ra nhìn nhìn, nhin không được thờ dài, “Chị quên mất, chị sẽ nhờ Ammy giúp chị trang điểm, có thể che bớt đi.” |

Lục Từ cúi người nửa ghé trên bàn làm việc nửa ghé vào cô, cười híp mắt nói: “Chị Trâu, chị hiểm khi như vậy lắm, có phải là có chuyện phiền lòng không?”

“Chuyện chị phiền nhất chính là em, nghe nói em bắt đầu qua lại với Chu Kính Sinh? Đại tiểu thư, loại phá gia chi tử kia mà em coi trọng cái gì? Chỉ được cái chân dài, anh ta như vậy em không sợ ảnh hưởng mặt mũi?”

Lục Từ thấy cô khôi phục lại bộ dáng bà chị, mở miệng là giọng điệu giáo huấn, liền ngồi ở đó không dám lên tiếng nữa.

Vừa lúc trợ lý đi vào đưa đồ cho cô, trong tay còn bưng một phần ăn sáng. Đàm Dĩnh cực kỳ quái, “Ở đâu vậy?”

Trợ lý sững sốt một chút, “Vừa mới có người đưa tới...”

Đàm Dĩnh nhìn thoáng qua, đoán là do Trình Quý Thanh đưa, người này chắc là cảm thấy băn khoăn, muốn dỗ cô vui vẻ? Cô ý bảo trợ lý đem đi, ngồi ở đây không có chút thềm ăn nào, buổi tối vẫn chưa ngủ đủ kết quả là, giờ phút này cô cảm thấy đau đầu cực kì

Thấy cô từ trong ngăn kéo tìm thuốc giảm đau đi ra, Lục Từ nhỏ giọng nói: “Chị sao giống chị dâu em quá nha, dùng thuốc giảm đau làm đồ ăn, đối với thân thể không tốt đâu.”

“Chị không ăn cũng không sao a, em cùng Chu Kính Sinh chấm dứt đi, lỡ ngày nào đó bị chụp hình, chị e rằng hộp này không đủ ăn đâu.”

Lục Từ bị cô nói khéo như rót mật cho nghẹn lại, cúi đầu dây ngón tay, “Chúng ta thật chẳng tốt chút nào.”

“Tóm lại đêm nay đi dự tiệc ở Chu gia, em hãy thành thật nói, nếu có ngõ ngách nào, chị tuyệt đối sẽ không buông tha cho em

Đàm Dĩnh ra vẻ hung dữ hù dọa đối phương, tiểu cô nương lập tức nói, “Biết rồi, lúc nào cũng nói tụi em chia tay.”

Đàm Dĩnh muốn nói chia tay sao đâu, cô cùng Thẩm Lương Thần đã chia tay bảy tám năm, kết quả vẫn còn dây dưa không rõ không phải sao? Đến bây giờ cũng không phân rõ giới hạn với nhau. Cô càng nghĩ tới Thẩm Lương Thần thì càng cảm thấy đau đầu, tiệc ở Chu gia, người nọ chắc chắn muốn đi, tiếc là Hứa Niệm đã tiễn Đường Trọng Kiêu xuất ngoại rồi, bây giờ không tìm thấy ai thích hợp để đi cùng. Con bé Lục Từ chết tiệt này lúc nào cũng có người nhìn chăm chăm, cô chỉ có thể kiên trì nhường nhịn

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Làm Chơi Ăn Thật

“Chị Trâu, chị bình thường cũng nên trang điểm nhiều chút, nhìn xem, sẽ đẹp đến chết cũng cam lòng.” Ammy trước giờ miệng đã ngọt như đường, bây giờ càng ngày càng tựa như mật ong

Đàm Dĩnh nhìn chính mình trong gương, không khỏi mỉm cười, “Nào giờ chỉ có em mới khoa trương như vậy.”

Đích thật là so bình thường nhìn có tinh thần hơn nhiều, nhưng tóm lại không hề giống năm đó tí nài, ánh mắt không còn trong suốt như trước nữa, quả nhiên thanh xuân mới là quãng thời gian đẹp nhất. Cô nhất thời có chút sầu não, nhồm dậy tính rời đi, lại bị Ammy dùng sức đè bả vai xuống

Cô ấy thần bí khó lường nháy mắt với cô trong gương, “Là con gái, hoá trang hay trang điểm thiếu một thứ cũng không được, bây giờ đã trang hóa xong, đương nhiên để xứng đáng thì quần áo phải đẹp mới được.”

“Ai, không cần, chị mặc vậy được rồi”

Cô ấy hoàn toàn không để ý tới cô, lập tức liền đi chọn lễ phục cho cô. Lục Từ từ sớm đã chuẩn bị xong đang đứng cạnh chơi điện thoại, nghe vậy mà cũng bắt đầu nói thêm, “Chị Trâu, tuy rằng bộ của chị được rồi, nhưng mặc không đúng thời điểm nhìn hung dữ lắm a, ”

Đàm Dĩnh liếc xéo cô ấy, lại nói: “Sáng nay chị giao cho em chuyện gì em nhớ chưa? Em lại đang lên blog của ai? Sẽ không phải là Chu Kính Sinh đúng không?”

Lục Từ hung hăng trừng mắt, “Anh ta đâu liên quan gì đâu, thay đồ xong rồi sao vẫn còn dữ như vậy a, còn như vậy chị sẽ rất khó gả đi đó.”

Đàm Dĩnh như cũ vẫn liếc nhìn cô ấy

Lục Từ đành phải cầm điện thoại đưa tới trước mặt cô, “Người này em mới quen gần đây, vừa từ nước ngoài trở về, anh ấy đêm nay cũng muốn tham gia tiệc sinh nhật của Chu lão gia, muốn mời em làm bạn gái.”

“Vậy rất tốt a, em đi cùng anh ta đi.”

Thấy Đàm Dĩnh lập tức buông miệng, Lục Từ nghi ngờ nhìn chăm chăm cô, Đàm Dĩnh tự nhiên cũng có một lí do cho mình, “Em cùng Chu Kính Sinh, dù chuyện xấu đó đã xảy ra lâu rồi, mà đêm nay chắc chắn vẫn sẽ là tiêu điểm cho truyền thông săn đuổi. Có một người biết chăm sóc vậy thôi, chúng ta cũng không thể hạ giá, không thể cho bất cứ kẻ nào như tên bại hoại kia một cơ hội nữa!”

Cái từ “Tên bại hoại” này, trên mặt Lục Từ hiển nhiên rất không cao hứng, cô ấy nhin nửa ngày mới cắn giận phun ra hai chữ, “Xảo trá!”

Đàm Dĩnh đương nhiên cũng biết cô bé này đang suy nghĩ cái gì, ngoài miệng kiên trì bảo là đã chia tay với hắn ta, mà lần nào thấy người đàn ông kia ánh mắt cũng trân trân rơi trên người hắn, thật không biết có phải cô ấy bị quý mê hồn rồi không nữa.

Làm người đại diện kiêm luôn tiền bối, Đàm Dĩnh vẫn nhin không được hạ giọng giảng đạo với cô ấy, “Quý sứ, người như Chu Kính Sinh, em đã vấp ngã bao nhiêu trên người hắn ta rồi. Em còn chấp mê bất ngộ? Em ở cái tuổi này, lại đang hot, đương nhiên phải bo bo giữ mình mới được.”

Lục Từ cắn môi một cái, lúc nhìn cô ánh mắt có chút phức tạp, “Chuyện này em đều biết... Thôi, nói với chị chị cũng không hiểu. Chị

Trâu, chị nhất định là chưa nghiêm túc yêu người nào đúng không? Nếu không như thế nào lại không rõ, không hiểu đạo lí này được”

Đàm Dĩnh nghe vậy giật mình, tay dưới ống tay áo vô thức nắm chặt lại, Lục Từ đã cầm di động đi ra khỏi phòng thay đồ, chỉ còn mình cô ngồi ở đó, sững sờ nhìn mình trong gương.

Nhân quá lưu tâm, đạo lý dễ hiểu như vậy sao cô không hiểu được? Chỉ là Lục Từ vẫn chưa bị thương đến mức như cô mà thôi. Khi đã chân chính thương tích đầy mình, liền sẽ giống như cô vậy, mà quá khứ từng giọt từng giọt không bao giờ dám hồi tưởng lại, hoàn toàn khoá trái tim mình một cách triệt để

(Nhân quá lưu tâm: ý là nói một người có quá nhiều tình cảm)

Về chuyện trong lòng còn có ai, căn bản đã không còn quan trọng nữa rồi

.....

Bởi chuyện này của cô, Lục Từ rõ ràng chẳng hứng thú mấy, buổi tối khi ở buổi tiệc của Chu gia thì bộ dáng có chút hứng trí ngờ nghệch. Cái người kia thoạt nhìn có chút lịch sự, anh ta xuất hiện cùng Lục Từ quả nhiên trở thành một tiêu điểm cho truyền thông, bất cứ phóng viên nào hỏi, anh ta đều có thể trả lời một cách khéo léo lại hài hước, ngược lại làm cho giới truyền thông cực kì hưng phấn

Vừa nhìn như vậy, tin tức ngày mai sẽ ít đề cập về xuất hiện Lục Từ hơn, Đàm Dĩnh thoáng nhẹ nhàng thở ra, trốn ở bên cạnh cầm cốc rượu nho uống

Cả ngày nay thần kinh của cô như bị buộc chặt, lúc này mới có thể buông lỏng xuống, mà một ngụm rượu còn chưa uống vào, bên tai liền

nghe được một giọng nam quen thuộc, thấp thấp trầm trầm, như là đang đè nén cảm xúc, “Bây giờ mới nâng cốc uống rượu rồi sao?”

Nếu là có thể, Đàm Dĩnh thật muốn làm bộ như không biết gì, nhưng anh cách cô quá gần. Cô đơn giản quay người nhìn anh, bên môi dạt ra giống như đang cười, “Ai cũng sẽ thay đổi, bây giờ anh thấy chỉ là một sự biến hoá nho nhỏ của tôi mà thôi.”

Không thể không nói Thẩm Lương Thần mặc âu phục thật đúng là cực kì đẹp mắt, áo màu tối làm cho ngũ quan của anh càng ngày càng thâm thúy, thân hình thon dài cao ngất, gần như hoàn toàn chặn ánh sáng trước mặt cô. Cho nên chỉ mới một cái chớp mắt, Đàm Dĩnh hình như thấy trong mắt anh toát lên một nét bi thương, nhưng cẩn thận nhìn lại, đôi mắt anh vẫn sâu như mực như bình thường, làm người ta khó có thể thấy rõ ràng

Thẩm Lương Thần buông mắt nhìn cô hồi lâu, không nói một lời, chỉ là thò tay lấy ly rượu của cô, tự mình đổi thành một cốc nước trái cây rồi đưa tới, “Ở trường hợp này vẫn nên uống ít một chút, thân thể em vốn không khoẻ.”

Đầu ngón tay của anh lạnh lạnh, sát qua mu bàn tay của cô làm cô rùng mình, Đàm Dĩnh theo bản năng tránh xa anh, nhú mày đánh giá anh. Người này hôm nay không khỏi kì quái, vậy thế mà vẫn chưa kích động cô?

Thấy cô tìm tòi nghiên cứu nhìn mình chăm chăm, Thẩm Lương Thần không chút cảm thấy xấu hổ, ngược lại đè thấp mặt mày đứng đối diện cô, “Sao vậy?”

“Anh... Anh lại muốn giở trò gì?” Đàm Dĩnh lui một bước, chân mày nhú càng sâu hơn, “Thẩm Lương Thần, chuyện hôm qua chúng ta đã nói xong rồi, anh nếu lại quấy lấy tôi nữa, tôi liền —— ”

“Hừ.” Thẩm Lương Thần nhắm mắt, đáy lòng tràn ngập khổ sở, trên mặt vẫn phải cường ngạnh nói, “Tiểu Nam, chúng ta cũng đã có thời gian

chung sống hoà thuận rồi mà? Em không cần phải đề phòng anh vậy.”

Đàm Dĩnh lại nhìn anh vài giây, “Anh như vậy, tôi thật sự không quen, tôi cũng không muốn miễn cưỡng mình như đã cùng anh ở chung.”

Cô bước nhanh qua bên cạnh, Thẩm Lương Thần rất nhanh đi theo sau, anh hôm nay thái độ vẫn duy trì không nóng không lạnh, nói “Anh biết em không muốn nhìn anh, anh đáp ứng với em, về sau sẽ không bức em làm chuyện em không muốn.”

Đàm Dĩnh dừng chân, nghi ngờ quay người qua, hôm nay mặt trời chắc mọc từ đằng Tây đúng không? Trước đây lúc nào cũng bảo không thuận theo cô, hôm nay đây là như thế nào?

Thẩm Lương Thần nhìn cô, giống như không hiểu cảm xúc ở đáy mắt của cô, thấp giọng nói: “Bất quá chúng ta cũng đã từng quen nhau, lúc gặp lại nhau, có thể tiếp đón một chút không?”

Trước đây hai người sở dĩ đối chọi gay gắt, nói tới chung quy là vì tính tình hai người quá nóng nảy, nay anh nguyện ý chủ động lùi một bước, hình thức ngược lại càng làm rối ren thêm. Đàm Dĩnh đương nhiên cũng không thể lại được lý không buông tha người, huống chi yêu cầu của anh hình như cũng không có quá phận, cô đứng đằng kia do dự một chút, nói: “Tốt thôi.”

Dù sao hai người về sẽ ít có cơ hội gặp nhau lần nữa, chỉ cần anh hết lòng tuân thủ lời hứa hôm nay

Thẩm Lương Thần nghe lời này nhin không được giờ giờ khóe môi, con người đen thẫm lại sáng lên, cực kỳ giống một con vật nào đó, “Nói hay lắm, không cho em đổi ý đâu.”

“Anh đừng đổi ý là được.” Đàm Dĩnh vẫn cảm thấy kỳ quái, tại sao qua một đêm, người này lại dễ nói chuyện như vậy?

.....

Sau đó Thẩm Lương Thần quả nhiên không quán lấy cô nữa, phần lớn thời gian đều ở cùng người khác hàn huyên xã giao, lúc này anh rất cuộc cũng khôi phục bộ dáng thâm trầm ngày xưa, hoặc là nói, so 5 năm trước anh lại thêm vài phần thành thục cùng ổn trọng hơn. Đàm Dĩnh nghĩ rằng, có lẽ là những lời tối qua của cô làm bị thương lòng tự tôn của anh chăng, cho nên anh không muốn làm những chuyện dây dưa vô vị nữa? Chung quy Thẩm Lương Thần người này, vẫn kiêu căng ngông cuồng tự đại

Như vậy đương nhiên là ổn thôi, cũng không biết vì cái gì, cô như trước có chút không yên, luôn cảm thấy có chỗ nào kì quái, không biết có phải là có liên quan đến bộ lễ phục cô mặc ngày hôm nay không, đặc biệt cuốn hút hay sao, đã có vài người khác phái đến gần cô rồi

Đàm Dĩnh bất tiện giao tiếp cùng người khác phái, ngoài công việc gần như cũng không biết nên nói cái gì cho phải, ngồi đây một lát thì không thể nào chịu nổi nữa. Cũng không biết có phải là ảo giác của cô hay không, độ ẩm trong đại sảnh hình như giảm đi nhiều, như là không bằng sự ẩm áp khi trước vậy?

Không ít những vị khách nữ mặc khoác thêm áo hoặc mặc những chiếc áo gió mỏng, Đàm Dĩnh tự nhiên cũng cảm thấy lạnh. Đến khi cô bị Ammy kéo đi thay bộ đồ lễ phục dạ hội đó, lúc này cảm giác gió lạnh chui thẳng từ phía sau vào, đặc biệt nghĩ tới đêm nay phải bắt chuyện với đàn ông, phần lớn bởi vì đường cong hiện lên bởi bộ lễ phục này, trong lòng cô càng thêm không được tự nhiên.

Cô định quay lại xe lấy áo khoác, thuận tiện lấy một cái cho Lục Từ, ngược lại ở khu hoa viên nhỏ gặp được Thẩm Lương Thần. Anh hình như đang đứng đợi người, thấy cô thì thần sắc hơi ngưng lại, tự nhiên nói: “Muốn đi về à?”

“Không phải.”

Tuy nói trước kia hai người đã có một hiệp nghị, nhưng Đàm Dĩnh vẫn không muốn liên quan quá nhiều với anh, khẽ vuốt cằm liền lập tức đi về phía trước.

Thẩm Lương Thần bỗng nhiên gọi cô lại, “Tiểu Nam.”

Đàm Dĩnh vừa mới xoay người, trên người là một chiếc áo khoát, bởi vì quá ấm áp, cô có thể rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể đối phương. Điều này làm cho cô cực kì bất an, quanh thân đều bao quanh bởi khí tức của chiếc áo, bao phủ toàn thân làm cô khó chịu, khổng chế không được lui về phía sau nửa bước.

Thần sắc Thẩm Lương Thần như thường cúi đầu nhìn cô, “Gió đã thổi mạnh vậy mà vẫn chạy tới chạy lui, lạnh rồi đúng không?”

Đàm Dĩnh bây giờ mới cảm thấy không đúng lắm, đột nhiên ngừng đầu theo dõi anh, “... Bên trong có điều hòa, không phải là anh gỡ thủ đoạn gì đúng không?”

“Có ý gì?” Thẩm Lương Thần nhíu mày, hình như hoàn toàn không hiểu ý tứ giống lời nói của cô

Đàm Dĩnh nói xong lại cảm thấy chính mình đích thực quá mức mưu luận, Thẩm Lương Thần chẳng lẽ vì cho cô y phục để khoát, mà cố ý đi cùng vị Chu lão gia chỉ vì cái này thôi? Anh là người cao ngạo, căn bản phải ngại mặt mũi mới đúng. Như vậy hoài nghi anh như vậy thật chẳng hợp tình hợp lý, cô có chút áo nào quay đầu, kéo y phục trên người trả cho đối phương, “Không cần, trên xe tôi có quần áo, còn phải mang một cái cho Lục Từ nữa.”

“Lục Từ?” Thẩm Lương Thần hình như có chút kinh ngạc, “Cô ấy vừa mới đi, em không biết sao?”

Đàm Dĩnh trừng to mắt, “Lúc nào?”

Thẩm Lương Thần có thâm ý “À” dài một tiếng, nhớ lại nói: “Hình như em lúc ấy đang nói chuyện phiếm với Hoài Vũ Trần, trò chuyện rất cao hứng, hình như là không để ý.”

Lời nói này, giống như là chỉ trích cô thiếu cảnh giác vậy? Đàm Dĩnh cũng không nghĩ nhiều, một bên tay lấy điện thoại từ trong ví ra, một bên thì vội vàng hỏi, ” Cô ấy đi cùng ai?”

Đáp án còn là điều cô không muốn nghe nhất, Thẩm Lương Thần chậm rãi nói ra một cái tên, “Chu Kính Sinh.”

Đàm Dĩnh hít vào một hơi, bất đắc dĩ điện thoại của nha đầu Lục Từ kia như thế nào lại không gọi được, cô cảm thấy hoả khí của mình càng ngày càng bùng cháy, chốc đã đến cực hạn. Thẩm Lương Thần đứng bên cạnh bất động thanh sắc nhìn cô, bỗng nhiên nói: “Anh biết anh ta thường đi đâu, không bằng đi tìm một chút xem sao?”

Đúng vậy, Thẩm Lương Thần quen Đường Trọng Kiêu, Đường Trọng Kiêu cùng Chu Chu Kính Sinh lại là hồ bằng cầu hữu...Cô lập tức đưa điện thoại cho Thẩm Lương Thần, “Anh gọi cho Chu Kính Sinh, hỏi anh ta bây giờ đang ở đâu?”

(hồ bằng cầu hữu: bè mà không phải bạn, bạn xấu)

Thẩm Lương Thần cười, “Em cảm thấy anh ta lúc này, có khả năng nghe điện thoại của anh sao?”

Đàm Dĩnh vừa nghĩ đến hàm nghĩa ám chỉ của câu đó, gân xanh trên ót nháy càng lợi hại, “Chu Kính Sinh là tên bát đản, huỷ hoại Lục Từ thì mới vui vẻ đúng không?” |

Cô nói xong quay người muốn đi, lại quay đầu mắt nhìn Thẩm Lương Thần, “Anh chắc chắn có thể tìm được hắn ta?”

Thẩm Lương Thần xòe tay, “Không chắc lắm, ai biết anh ta có nhất thời hứng thú hay không, mang Lục Từ đi đâu đó —— ”

“Anh câm miệng.” Đàm Dĩnh thật sự không thể nghĩ nhiều rằng hai người này ở cùng một chỗ sẽ làm gì, vừa nghĩ thì đầu liền đau, nếu như bị phóng viên chụp lần nữa, Lục Từ phỏng chừng đời này sẽ không yên thân. Cô dậm chân, vẫn là theo Thẩm Lương Thần lên xe, trước mắt tìm được Lục Từ là chuyện trọng yếu nhất!

Thẩm Lương Thần đứng tại chỗ, giờ mới lộ ra một người tươi cười thoải mái của đêm nay, đáy mắt tinh quang liền hiện lên

.....

Trên đường Thẩm Lương Thần gọi mấy cuộc điện thoại cho Chu Kính Sinh nhưng vẫn không có động tĩnh gì, mà vẫn chẳng có tin tức gì. Đàm Dĩnh che trán, tất cả mọi chuyện sắp bị nha đầu kia làm hỏng hết, “Tôi nghi Chu Kính Sinh hạ cổ với cô ấy, nếu không so với người giả tốt như hắn ta, cô ấy sẽ cảm thấy chướng mắt liền.”

Thẩm Lương Thần nhờ vào ánh sáng leo lét của ngọn đèn liếc nhìn cô một cái, cho cô chai nước, rồi mới nói: “Ở trong mắt em, tình yêu là vậy sao, hắn ta sẽ tốt vì có mục đích sao?”

Đàm Dĩnh liếc mắt nhìn anh, sáng suốt lựa chọn cách lảng tránh, cùng Thẩm Lương Thần nói về tình yêu, trừ khi là đầu óc cô bị hư

Thẩm Lương Thần thấy cô không tiếp lời, cũng thức thời không tiếp tục đề tài này nữa

Người bên cạnh bỗng nhiên trở nên kiên định hơn bình thường, không làm chút nào, chỉ thiếu một ít cảm giác mà thôi? Đàm Dĩnh càng thêm nghi ngờ, nghiêng đầu nhìn anh, nhưng vẫn như trước nhìn không ra nguyên do gì. Mà người đang chuyên tâm lái xe bỗng nhiên cũng quay đầu nhìn cô, ánh mắt hai người đột nhiên chạm vào nhau, dọa cho Đàm Dĩnh nhảy dựng.

Cô lúng túng thu hồi tầm mắt, giả ý nhìn ngoài cửa sổ xe, “Anh cảm thấy Chu Kính Sinh sẽ đi đâu?”

Thẩm Lương Thần nói tên một điểm, hai người lại lần nữa trầm mặc, Đàm Dĩnh thấy anh thật sự có quá nhiều dây dưa với mình, nên mới nhịn không được nhẹ nhàng thở ra, xem ra, anh thật sự muốn buông tay rồi

Thẩm Lương Thần làm sao có thể quyết định buông tha được? Tối qua trở về anh một đêm không ngủ, ngồi ngoài ban công đến bình minh. Anh trước đây cũng không hút thuốc lá, nhưng một đêm nọ lại hút gần hai gói, Hương vị Nicotine làm cho tư duy của anh cuối cùng cũng thanh minh được một ít, cũng nhờ cả đêm đó, bỗng nhiên suy nghĩ cẩn thận về rất nhiều chuyện.

Mặc kệ Đàm Dĩnh có phải là không yêu anh không, kỳ thật đâu liên quan gì? Cô muốn tôn trọng, anh liền học tôn trọng cô, cô thích Trình Quý Thanh, không phải là thích một người đàn ông ôn nhu sẵn sốc sao? Anh có thể làm được giống vậy, thậm chí tốt hơn so với đối phương gấp trăm lần! Chung quy anh đối với Đàm Dĩnh còn ý nghĩa hơn là người nọ nhiều

Không có cơ hội cũng không sao cả, anh có thể tạo ra cơ hội. Tựa như vừa rồi chỉnh độ ẩm thấp lại, dùng vài thủ đoạn nhỏ thích hợp, không chỉ có thể che khuất bộ lễ phục đòi mạng kia của cô, còn có thể ở trong lòng của cô bao nhiêu giờ bao nhiêu khắc, tính thế nào đi chăng nữa đều là làm chơi ăn thật

Thẩm Lương Thần biết bộ dạng mình hèn hạ, nhưng anh bây giờ không có biện pháp nào, thủ đoạn là giả, nhưng tình cảm của anh còn thật hơn so với trước

Xe một đường chạy đến địa điểm mà Thẩm Lương Thần nói, nơi này rất tư mật, hai người một đường đi qua, thậm chí ngay cả bảo vệ cũng không đụng tới. Sau khi vào thang máy, Thẩm Lương Thần nói với cô: “Kỳ thật Chu Kính Sinh không có như em nghĩ đâu, hẳn ta biết chính mình đang làm gì, so với hai chúng ta càng rõ ràng hơn”

“Tôi không quan tâm nhân phẩm hẳn tốt cỡ nào, chỉ biết hẳn nếu quả thật là vì muốn tốt cho Lục Từ, sẽ không mặc kệ tất cả làm những chuyện nguy hiểm như vậy.”

Thẩm Lương Thần chỉ mặc áo sơmi và quần tây, thân mình tùy ý dựa vào tường thang máy, biểu tình của anh trầm ngưng nhìn thân ảnh mình trong gương, thật lâu sau mới nói: “Em bây giờ đang oán trách anh, lúc trước em tốt nghiệp không cho em đi làm, hạn chế quan hệ xã giao của em?”

Đàm Dĩnh đứng một góc khác trong thang máy, vừa lúc hình thành giằng co với anh, cô mím chặt môi, chỉ thản nhiên liếc nhìn anh, “Không, chuyện trước kia tôi chẳng oán hận ai, tôi chỉ biết trải qua những chuyện ấy, tôi càng trở nên độc lập hơn. Hối hận, hoặc là oán trời trách đất, không có tác dụng gì với tình trạng của tôi hiện giờ.”

Thẩm Lương Thần nghe lời nói này, thật là có hàng trăm tư vị ở tim, Tiểu Nam của anh đã trưởng thành, trở nên không cần ai che chở, đương nhiên cũng không hề cần anh. Mà thật buồn cười, anh lại chính là đầu sỏ gây nên không phải sao?

Đàm Dĩnh thấy ánh mắt anh vẫn thẳng tắp nhìn mình chăm chăm, ánh mắt kia càng ngày càng nồng cháy, nhanh chóng xoay đầu đi, rất nhanh nói:

“Không phải bảo là chuyện trước kia sẽ không nói tới nữa à?”

Thẩm Lương Thần cúi đầu cười khẽ, “Xin lỗi, hình như là do thói quen, luôn cảm thấy thiếu em quá nhiều lời giải thích. Em không muốn nghe, anh sẽ không nói.”

Đàm Dĩnh dùng sức nắm chặt năm tay, vách tường trong thang máy đều phản chiếu tứ phía, giống như nơi nào cũng có nét mặt của cô, biểu tình của Thẩm Lương Thần, chiếu không chỗ nào có thể che giấu. Anh nói như vậy, ánh mắt vẫn chứa đầy chờ mong nhìn cô, ba mặt vách tường đều phóng đại sự chờ mong của anh, lớn đến mức làm người ta hít thở không thông.

Cô trầm mặc một lát, ngẩng đầu quay lại nhìn, chậm rãi toát ra một nụ cười, “Thẩm Lương Thần, thu hồi chút ít thông minh của anh đi được rồi, có phải anh cảm thấy nói vậy, làm cho tôi áy náy, hoặc là mềm lòng? Hoặc là thuận miệng nghe anh giải thích?”

Đàm Dĩnh nhìn biểu tình của Thẩm Lương Thần biến hóa, chẳng sợ anh cực lực che giấu, vẫn không thể nào giấu được khoé mắt cùng đuôi lông mày buồn bã. Cô cười nhạt một cái nói: “Thật đúng là ngại quá, tôi nói quá rồi, nhưng anh sẽ hiểu, vừa lúc tôi bây giờ, chính là cái ý chí sắt đá lại chán ghét hồi ức xưa thôi, cho nên nói với anh những này, tôi đích thực không có gì hứng thú gì.”

Không khí trong thang máy trở nên càng thêm quỷ dị, Đàm Dĩnh cho rằng Thẩm Lương Thần sẽ giở tính, đại khái sẽ nổi trận lôi đình, mà người đàn ông này lần nữa làm cho cô cảm thấy giật mình ——

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Không Bằng Kết Thúc Như Vậy Thì Tốt Hơn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đợi nửa ngày, trước giờ người đàn ông tính tình cực kém này cũng tâm bình khí hòa cười cười, nói: ” Được, em không thích nghe, anh không nói là được, tìm người quan trọng hơn.”

“...” Đàm Dĩnh quả thực cảm thấy hình như mình không quen con người này, người này vẫn là Thẩm Lương Thần sao? Cũng là cùng một người nhưng hôm nay anh lại không cãi lại?

Bộ dáng của Thẩm Lương Thần giống như chưa phát sinh chuyện gì, lưng thẳng tắp, tự nhiên chuyển đề tài, “Đúng rồi, em vẫn chưa liên lạc cho Diệp Tử? Em nên thăm cô ấy một lần, cô ấy rất nhớ em.”

Nói tới Diệp Tử, trong lòng Đàm Dĩnh có một trận khó chịu, ánh mắt cũng trở nên thương cảm, “Tôi mấy hôm trước gọi điện thoại cho cô ấy, nhưng cô ấy đã kết hôn và đã dọn đi, cô dượng cũng đổi nhà mới. Tôi tính để mấy hôm cho hết bận rồi mới đi tìm cô ấy sau”

Cô nói xong lại cảm thấy không đúng, tại sao lại nói nhiều trước mặt người này làm gì?

Thẩm Lương Thần dường như căn bản không nhận thấy được sự mất tự nhiên của cô, ngược lại ngữ điệu nhẹ nhàng an ủi: “Cô ấy mấy năm nay sống rất tốt, gả cho một người đàn ông đúng mực, bây giờ đang mang thai, dự tính ngày sinh sẽ là cuối năm.”

Đàm Dĩnh kinh ngạc sao anh lại nắm rõ chuyện của Diệp Tử như vậy, đôi mắt trừng cực lớn, “Thật sao?”

“Thật ” Thẩm Lương Thần mỉm cười, mà thanh âm cũng mềm xuống hẳn, “Mấy năm nay bọn anh vẫn liên lạc với nhau, vừa lúc ta anh cũng rất lâu không gặp cô ấy, ngày sau cùng đi thăm cô ấy không?”

“...” Câu này làm cho Đàm Dĩnh trề nải hồi cũng nghĩ được mùi không thích hợp, người này rõ ràng là đang chờ cô nói điều này mà

Thấy cô không nói lời nào, lại như có điều suy nghĩ quan sát chính mình, Thẩm Lương Thần lập tức giải thích, “Anh vừa lúc biết cô ấy hiện tại đang ở đâu, so với việc em lao lực đi thăm dò không phải tốt hơn sao? Tiểu Nam, em tránh anh như vậy, đang sợ anh?”

Đàm Dĩnh nghiêng đầu liếc anh một cái, “Làm gì mà sợ anh, tôi chỉ là ghét bỏ anh mà thôi”

Thẩm Lương Thần bật cười, “Nói hay lắm, hôm sau đi cùng nhé”

“Nói sau đi” Đàm Dĩnh có chút khó chịu, luôn cảm thấy Thẩm Lương Thần như đang từng bước ép sát mình, nhưng anh lại không có hành động quá đáng gì? Cô nếu vẫn nói lạnh nhạt như vậy, có phải làm cho mình trở nên hẹp hòi không

“Tiểu Nam, rất nóng sao? Em chảy mồ hôi kia.”

Bên tai bỗng nhiên lướt qua một hơi nóng, thanh âm của nam nhân nhẹ nhàng bay vào lỗ tai, Đàm Dĩnh bị dọa giật mình, nghiêng đầu liền thấy gương mặt tuần tú chết tiệt của Thẩm Lương Thần đang cách mình gần vô cùng, gần đến mức có thể thấy được lông mi dài rậm của anh!

Cô thực không có tiền đồ liền kinh hoảng, “Sao anh đột nhiên đứng lại gần đây làm gì?”

“Đột nhiên?” Thẩm Lương Thần ra vẻ mặt vô tội, “Xin lỗi, lần sau anh đến gần em, sẽ thông báo trước cho em một tiếng”

“...”

“Nhưng em thật sự thấy không thoải mái sao? Mặt cũng có chút hồng hồng, có phải hay không vừa rồi bị trúng gió cảm lạnh?” Khớp xương ngón tay xinh đẹp thon dài của người nam nhân chậm rãi thò về phía mình, tiếp theo là một động tác nhẹ như lông vũ, đầu ngón tay chậm rãi đặt trên trán cô, ngón tay còn lại như có như không lướt qua da thịt của cô

Có lẽ là trong thang máy quá yên tĩnh, hay là do hơi thở của hai người đan vào nhau, tóm lại giờ phút này mỗi động tác nhỏ của anh đều được phóng đại một cách rõ ràng, ngay cả độ ấm nóng bông trên da thịt của anh Đàm Dĩnh cũng cảm nhận được

Vừa lúc thang máy cũng mới vừa lên đến tầng cao nhất, cùng với tiếng “ting” vang lên, cửa thang máy từ từ mở ra, cô không kịp chờ mở cửa cho hết, vội vàng bước ra, đầu cũng không quay lại nhìn một chút nào

Thẩm Lương Thần bị động đứng tại chỗ, thế mà còn cúi đầu cười xuy xuy một tiếng, nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, cả trái tim của anh đều trở nên ngứa tê tê, như là có một dòng điện vừa mới xoẹt qua

.....

Đàm Dĩnh đứng ở cửa thang máy, cố gắng hít thở không khí, mà khi Thẩm Lương Thần vừa đi tới, bỗng nhiên cô nhấc chân đạp lên chân của anh, “Tôi cảnh cáo anh a, còn như vậy nữa tôi sẽ tố cáo anh muốn – gây rối!”

Lực đạo của cô giống như là gai ngứa vậy, phong độ Thẩm Lương Thần cực tốt chỉ hơi hơi nhướn mày, “Anh chỉ là giúp em kiểm tra nhiệt độ

cơ thể có bình thường hay không thôi, chẳng lẽ vừa rồi anh có phản ứng gì đặc thù với em sao?”

Lời này làm cho Đàm Dĩnh nghẹn lời.

“Đi bên này.” Thẩm Lương Thần cười híp mắt chỉ đường cho cô, ra bộ dáng nhường đường

Đàm Dĩnh nhin không được trợn trắng mắt, “Như vậy chẳng giống anh chút nào đâu!” Đều nói giang sơn dễ đổi, cô cũng muốn nhìn xem, biểu tượng ôn nhu của người này có thể giữ bao lâu

Giám đốc hội sở vừa thấy Thẩm Lương Thần hai mắt liền sáng lên, kích động đến mức muốn nói năng lộn xộn, “Thẩm tổng, đã lâu không gặp a, ngài thật là một quý nhân bận rộn, lâu rồi không thấy tới thăm?”

Ông thuận hướng thò người ra mắt nhìn ra sau lưng Thẩm Lương Thần thì thấy Đàm Dĩnh, bỗng nhiên dùng sức vỗ tay một cái, “Ai, vị tiểu thư này tôi nhớ rất rõ, lần trước cùng ngài đến đây chính là cô ấy!”

Sắc mặt Thẩm Lương Thần phút chốc một biến, quả nhiên thấy Đàm Dĩnh mắt khinh bỉ nhìn mình, vội khụ một tiếng nói: “Chu tiên sinh hôm nay có đến đây không?”

“Chu tiên sinh?” Giám đốc lập tức biết ngay anh nói tới ai, thẳng thắn lắc đầu, “Ngày hôm qua ngược lại thì đến sớm, hôm nay tới muộn một chút, nếu không ngài ngồi chơi trước, chờ anh ta tới tôi sẽ —— ”

“Không cần, anh ta tới thì ông thông báo cho tôi.” Thẩm Lương Thần khi này đã bị người lăm miệng này quấy cho tâm phiền ý loạn, không muốn đợi thêm một giây nào nữa

Lúc hai người đi ra ngoài, Thẩm Lương Thần luôn nghĩ xem phải giải thích với Đàm Dĩnh thế nào, nào biết Đàm Dĩnh cái quan tâm căn bản

không phải cái này, ngược lại hỏi anh, “Chu kính còn sống thì còn có thể đi chỗ nào nữa?”

Thẩm Lương Thần bị cô lơ hoàn toàn, trong lòng thập phần khó chịu, sắc mặt đã sụp xuống vài phần, “Không rõ lắm, anh ta thường tới đây, ở những chỗ khác anh cũng đã tìm hiểu rồi, đều không thấy.”

Đàm Dĩnh gục đầu xuống, nghĩ nghĩ hồi cầm di động từ trong túi ra, cô gọi cho trợ lý, bảo cô ấy phải tùy cơ xử lý tình huống bên kia ngay, nếu có ai chụp được thì phải dùng quan hệ xã hội xử lý ngay

Hai người ai cũng ôm tâm tư đi xuống lầu, Đàm Dĩnh đến ven đường chuẩn bị đón xe rời đi, Thẩm Lương Thần ở sau lưng đã gọi cô lại, “Lúc trước vị giám đốc kia nói ...”

Đàm Dĩnh quay đầu nhìn anh một cái, “Không liên quan gì, Thẩm Lương Thần, cuộc sống riêng của anh không cần giải thích với tôi.”

Thẩm Lương Thần bước nhanh đi đến trước mặt cô, ánh mắt trầm như hồ nước sâu, “Không, chuyện này anh nhất định phải nói cho rõ! Khi đó nghĩ chuyện em không ở đây nữa, anh đã quá rối lòng, bọn họ không biết từ đâu tìm cho anh một cái gái bộ dáng đặc biệt giống em.”

Bởi vì dùng sức nắm chặt bả vai của cô, nói đến đây thì anh mới cảm thấy cả người Đàm Dĩnh cứng ngắc. Điều này làm cho trái tim Thẩm Lương Thần trở nên mềm hơn, hạ giọng bên tai cô nói: “Nhưng anh cùng cô ấy chẳng có gì cả. Bởi vì anh biết rằng không ai có thể thay thế em, em chính là em, chẳng sợ không ai ở bên cạnh anh, và cũng không ai có thể thay thế địa vị của em, cho nên anh mới có thể cố chấp nhiều năm như vậy.”

Đàm Dĩnh chậm rãi nhấc mi mắt lên, trầm mặc nhìn chăm chú vào ánh mắt anh

Thẩm Lương Thần cũng nhìn cô, cuối cùng chậm rãi cúi đầu, cách đôi môi hồng của cô ngày càng gần

Trong phim ảnh đều diễn như vậy, chỉ cần vài câu nói kích thích, thêm nhiều phần thâm tình, cô nhất định sẽ động lòng. Đàm Dĩnh xưa nay vẫn là một người mạnh miệng nhưng tâm mềm yếu, chỉ cần anh tổn chút tâm tư cùng công phu, luôn có thể cầu xin được sự tha thứ của cô ——

Thẩm Lương Thần nghĩ như vậy, tay đang đặt trên vai cô chậm rãi di chuyển xuống, cuối cùng ôm chặt thắt lưng của cô, dùng sức đem thân thể mềm mại của cô ôm gần sát vào mình

Mà một giây sau, cô bỗng nhiên mặt không thay đổi đưa tay chặn giữa môi của hai người, nói ra một câu liên quan đến tình yêu của họ, “Anh có thể nghĩ như vậy, nói thật tôi rất vui, ít nhất chứng minh những trả giả của tôi năm đó không tan thành bọt nước. Bất quá về sau gặp được người thích hợp rồi, thì anh hãy sống tốt với cô ấy

Cô nói xong cười – áo vest âu phục của anh trên người mình ra, nhẹ nhàng sửa sang lại, đưa tới trước mặt anh, “Cám ơn anh đêm nay đã giúp tôi, hẹn gặp lại.”

Mắt thấy cô quay người muốn đi, Thẩm Lương Thần rốt cuộc không thể điều khiển được mình, không chút nghĩ ngợi liền hung hăng nắm lấy cổ tay cô, bởi vì quá mức vội vàng nên quên không chế lực đạo.

Đàm Dĩnh bị anh siết đau một cái, theo bản năng nhíu nhíu mày, không vui quay người qua.

Lòng ngực Thẩm Lương Thần kịch liệt đập phồng, giống như trái tim đã bị quật tung cả lên, làm hại anh đau đến mức chịu không nổi. Anh hít sâu vài hơi, rồi mới miễn cưỡng ép mình không nổi giận, “Em gấp rút như vậy, muốn đá anh đi? Đàm Dĩnh, em còn có trái tim hay không? Có phải những chuyện anh làm vì em em đều không có cảm giác gì không!”

Cặp mắt đen kia giập đến mức phát hoả bất cứ lúc nào, mà biểu tình của Đàm Dĩnh lại bình tĩnh, cô kiên nhẫn chờ hănanh nói xong, rồi mới nói: “Tim? Anh không biết, tim tôi sớm đã cho anh, cũng sớm đã bị anh nhàu nát không phải sao?”

Đáy mắt Thẩm Lương Thần đầy bi thương, nắm chặt nắm tay, dùng sức đem người ôm vào lồng ngực

.....

.....

Đàm Dĩnh đều cố gắng tránh chạm mặt với Thẩm Lương Thần sau buổi tiệc hôm ấy, nhưng cô có thể thoát được Thẩm Lương Thần, lại tránh Trình Quý Thanh không được. Trình Quý Thanh đã gọi vài cuộc điện thoại cho cô, nói chuyện phiếm vài câu sau, đề tài không tránh khỏi việc hôn sự khi trước

“Nếu như em cho anh lời từ chối, kỳ thật cũng không quan trọng, Đàm Dĩnh, anh sẽ không ép em”

Đàm Dĩnh trầm mặc một lát, nói: “Quý Thanh, em có thể nói thật với anh sao?”

“Nói đi.”

Đàm Dĩnh nắm chặt bút máy trong tay, “Em có lẽ không có anh vẫn thấy thoải mái, trong lòng em... Có lẽ...”

“Không sao.” Trình Quý Thanh không để cô nói xong, hình như đã sớm đoán được trong lòng cô suy nghĩ gì, ôn hòa nói, “Em có nhớ không, kỳ thật trước đây em đã đáp ứng, cùng anh sống chung. Sau này nếu như không phải là do Thẩm Lương Thần dùng thủ đoạn hèn hạ, em có thể đã trở thành vợ anh.”

(Khuynh Lâu: Ối giờ tôi vẫn thương Lương Thần hơn các bạn ạ ;_;; anh đâu phải là phụ chị Dĩnh đâu, ảnh khó xử mà 😞 mà cái ông Quý Thanh này cũng tự tin + thâm tình phết ra đấy =))))

“...”

Trình Quý Thanh lại nói tiếp: “Khi đó anh biết, em chỉ là muốn bắt đầu một tình cảm mới, quên cái người đã làm tổn thương em, nhưng anh vẫn nguyện ý làm bạn trai em. Em nói, đây là sao?”

Đàm Dĩnh cắn môi, càng cúi đầu thấp hơn. Đáp án cô đương nhiên biết rõ, chính là bởi vì như thế, điều này làm cho cô càng cảm thấy xấu hổ vô cùng

“Bởi vì yêu.” Trình Quý Thanh khẽ giọng nói ra khỏi miệng, đôi mắt chìm xuống, “Em bởi vì đoạn kia tình cảm kia, không dám tùy tiện bước về trước, nhưng anh cũng là bởi vì tình yêu, cho nên vẫn trụ vững. Anh tin chúng ta có thể đi đến cuối cùng, Đàm Dĩnh, thử tin tưởng anh được không?”

Có người nguyện ý chờ nàncô tám năm, có người nguyện ý đem thời gian tốt nhất của đời người giao cho cô, dù là tim Đàm Dĩnh đã bị đóng băng triệt để, cô cũng cảm thấy không nên nói lời từ chối

“Được.” Đàm Dĩnh giơ tay che mắt, nhẹ nhàng lên tiếng.

Bên kia Trình Quý Thanh ngược lại bỗng nhiên im lặng, giống như là bị bất ngờ cùng hạnh phúc làm kích thích, hồi lâu mới thăm dò hỏi: “Em

vừa rồi... Đáp ứng với anh?”

Đàm Dĩnh nhìn cười không được, mà hốc mắt có chút Hồng Hồng, cô trình trọng gật gật đầu, dùng âm điệu rõ ràng nói: “Đúng. Quý Thanh, em nguyện ý cùng anh đi quăng đường kế tiếp, cảm ơn anh vẫn đợi em”

Trình Quý Thanh cũng phát ra một tiếng cười khẽ trầm thấp dễ nghe “May mắn là em không để anh chờ đến lúc anh bạc đầu.”

Nói một khi đã nói ra khỏi miệng, Đàm Dĩnh ngược lại cảm thấy không gian nan như trong tưởng tượng, cảm xúc của Trình Quý Thanh rõ ràng cao hứng không ít, luôn đặt ra kế hoạch tiếp theo, “VẬY em chuẩn bị một chút, hai ngày tiếp anh phải đi công tác một chuyến, trở về sẽ dẫn em đi gặp mẹ anh nhé?”

Nói đến việc gặp mẹ anh, Đàm Dĩnh vẫn còn có chút khẩn trương, “VẬY em cần chuẩn bị trước một chút”

“Không cần chuẩn bị, bà ấy nhất định sẽ thích em.”

“VÌ sao?”

“Bởi vì anh thích em a, không phải nói mẫu tử liên tâm sao?”

(mẫu tử liên tâm: tâm tư mẹ con thông với nhau)

Đàm Dĩnh nhìn không được bị anh chọc cho cười, hai người lại hàn huyên rất nhiều chuyện, cô chỉ cảm thấy Trình Quý Thanh đích thực quá hưng phấn, tâm tình tốt đến mức không thể che giấu được

Trình Quý Thanh đối với câu trả lời này cũng thập phần thản nhiên, “Anh ở cái tuổi này mới kết hôn, kiếm chế nhiều năm như vậy phải vui sướng rồi, đương nhiên so với người ta có hơi khoa trương một tí. Bà Trình, em nhanh như vậy đã ghét bỏ ta anh?”

(Khuyhnh Lâu: xiu đây ;__;)

Bị anh kêu như vậy, Đàm Dĩnh vẫn còn có chút không quen, cũng có vài phần xấu hổ, nhất thời không biết nói cái gì. Vừa lúc cô bỗng nhiên nhớ lại một chuyện, “Em ngày mai định đi thăm Diệp Tử.”

Trình Quý Thanh đương nhiên đồng ý, còn không quên nhắc nhở cô, “Thuận tiện có thể nói với cô ấy tin vui này, có thể mời cô ấy tham gia hôn lễ của chúng ta.”

“Vâng.”

Sau khi cúp điện thoại, Đàm Dĩnh đứng trước cửa sổ sát đất ngắm bầu trời sáng sủa bên ngoài, chuyện quá khứ, cứ trôi qua như vậy đi. Cô cùng Thẩm Lương Thần đã dây dưa nhiều năm như vậy, kết cục đều là thất bại thối, tính cách cả hai đều cố chấp như nhau, căn bản không muốn thoả hiệp nhường nhịn nhau, nói đến phải chăng là yêu nhau chưa đủ sâu?

Mà vẫn tiếp tục cũng chỉ càng làm đối thương bị thương mà thối, một khi đã như vậy, không bằng kết thúc như vậy thì tốt hơn.

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Có Một Ngày Người Em Gả Không Phải Là Anh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cuối tuần về quê nhà, Đàm Dĩnh dựa theo địa chỉ mà trợ lí gửi cho đi đến nhà ở của Diệp Tử. Dọc theo đường đi không thể không cảm thán tốc độ đô thị hoá một cách nhanh chóng nơi đây, nhưng khu đô thị mới mọc lên càng nhiều, hơn nữa những ngã tư trước đây không còn giống khi xưa nữa, cô phí không ít sức mới tìm được khu nhà ia

Khóa cửa xe lại, Đàm Dĩnh xách hai túi đồ dùng to đùng đứng trước lâu, đáy lòng bỗng nhiên sinh ra vài phần khẩn trương. Dựa theo tính tình nóng nảy của Diệp Tử, đừng vì cô đột nhiên xuất hiện mà động thai thì tốt hơn nhiều nhĩ...

Đàm Dĩnh lo sợ bất an ấn chuông cửa, người mở cửa lại là người đàn ông xa lạ, ngũ quan thoạt nhìn cực kì anh tuấn, khí chất cũng không tầm thường chút nào. Luôn cảm thấy đã gặp nhau ở nơi nào rồi, nhưng nàngcô lại nhất thời nhớ không nổi, may mắn đối phương đã khẽ cười, mở miệng nói, “Đàm Dĩnh?”

“À?.” Đàm Dĩnh càng cảm thấy kinh ngạc, đối phương thế mà nhận ra cô?

Người đàn ông kia cũng không có ý giải thích gì, nghiêng người nhường đường cho cô, nói: “Vào đi, Diệp Tử chờ cô đã lâu.”

Ngụ ý là, Diệp Tử đã sớm biết cô sẽ đến?

Đàm Dĩnh đầy bụng nghi vấn đi vào sảnh thì thấy cái thân ảnh kia thì đã hiểu luôn, Thẩm Lương Thần vắt đầu chân dài nhàn nhã ngồi ở phòng khách, thấp giọng nói gì đó với Diệp Tử

Cô nhất thời ngậy ra, người này thật đúng là không chỗ nào là không có mặt a!

“Đã sớm nói với em là chúng ta sẽ đi cùng nhau mà, anh phải đến trước hai giờ đấy.” Thẩm Lương Thần hơi nhướn mày với cô, bộ dáng có vẻ đặc ý, giống như đem hết những cảm giác không thoải mái trong hai ngày kia quét sạch đi

Đàm Dĩnh gật gật đầu, ngược lại hỏi anh, “Anh có cần thiết đi đâu?”

Thẩm Lương Thần tự dưng bị nghẹn lời, nhất thời dờ khóc dờ cười, mà nói cho cùng Đàm Dĩnh cứ vô tư ba hoa với anh, ánh mắt lại thật sâu dừng trên người Diệp Tử

Diệp tử đã chủ động đứng lên, bởi vì mang thai, cho nên bây giờ cô ấy đầy đà hơn nhiều so với 5 năm trước, nhưng có lẽ cũng chính là vì sắp làm mẹ, cả người thoát nhìn cũng dịu dàng ấm áp hơn rất nhiều. Cô ấy cũng im lặng nhìn chăm chăm Đàm Dĩnh, môi hơi hơi run rẩy, sau một lúc lâu mới không khách khí chút nào hô một tiếng, “Cậu đến làm chi? Đồ không có lương tâm, vẫn còn nhớ rõ tớ à!”

Ngoài miệng thì hung hăng vậ thôi, nhưng hốc mắt đỏ bừng của cô ấy lại bán đứng cảm xúc của mình, Đàm Dĩnh cũng nhất thời không khống chế được, đáy mắt liền nóng lên. Cô đi nhanh đến gần Diệp Tử, thật cẩn thận lại vụng về đưa tay ôm cô ấy, “Xin lỗi...”

Nhiều lời đã dự định sẽ nói nhưng bây giờ cô lại không nói nên lời, huống chi cô tin rằng, những suy nghĩ của mình chắc chắn Diệp Tử sẽ hiểu

Quả nhiên khí thế của Diệp Tử liền mềm nhũn, ấp úng nói bên tai cô: “Cậu nếu không nói cho tớ một lí do để tớ chấp nhận, cả đời tớ sẽ không tha thứ cho cậu”

Cầm của Đàm Dĩnh chôn trong hõm vai cô ấy, dùng giọng mũi dày đặc trả lời: “Khi tớ tới đây đã chuẩn bị sẵn một bụng câu để nói với cậu, nhưng giờ quên hết rồi”

“Đồ ngốc.” Diệp Tử mắng một câu, đẩy cô ra bắt đầu đưa mắt đánh giá, sự thân thiết trong ánh mắt không chút nào che giấu, “Cậu có phải khi bị tai nạn giao thông đầu bị đụng hư không?”

Đàm Dĩnh nhìn không được, đôi mắt lại càng thêm hồng, khóe mắt đã có nước mắt tràn ra, “Không có, tớ không sao. Xin lỗi, hại cậu lo lắng, tớ thật đáng chết.”

“Chết cái gì a!” Diệp Tử bỗng nhiên lớn tiếng hô, “Nhắc lại chữ đó nữa thử xem! Cậu không biết cậu còn sống đối với tớ mà nói có bao nhiêu vui mừng đâu! Chẳng sợ hồi xưa đã khó vượt qua khi không có cậu, đã rơi nhiều nước mắt như vậy, tớ bây giờ cũng rất vui vì cậu có thể xuất hiện trước mặt tớ không phải sao? Nha đầu ngốc, không có gì quan trọng hơn so với việc cậu có thể xuất hiện đường hoàng trước mặt tớ!”

.....

Đàm Dĩnh bị khí thế của Diệp Tử làm rung động, nghe lời này, trong lòng lại càng thêm áy náy. Cô hoàn toàn không biết nên biểu đạt áy náy cùng tự trách cũng mình như thế ào, nghe một hồi, nước mắt cuối cùng nén không được nữa lũ lượt rơi xuống

Diệp Tử vừa nhìn thấy cô như vậy cũng bắt đầu khó chịu, thút thít lau nước mắt cho cô, “Khóc cái gì a, tớ đã không trách cậu rồi. Tình cảnh của cậu lúc đó như thế nào tớ không hiểu sao, nếu không đi, sớm muộn gì cũng

bị anh ta bức chết, anh ta khốn kiếp như vậy, còn lấy cả nhà tớ uy hiếp cậu
_____”

Nói tới đây, hai người mới đột nhiên ý thức được thủ phạm tạo chuyện đang đứng xung quanh đây! Vì thế nên đều cùng chung một mối thù nhìn qua, hung ác nhìn Thẩm Lương Thần.

Thẩm Lương Thần: “...”

Vì thế kết quả cuối cùng chính là Đàm Dĩnh cùng Diệp Tử hợp phe phán Thẩm Lương Thần, sức lực công kích cũng hai nữ nhân, huống chi tính tình Diệp Tử vốn nóng nảy, nói chuyện rất không lọt tai.

Mà Thẩm Lương Thần đều nhẫn nhịn, thống khoái mà chưa hé miệng câu nào, nếu so với anh trước kia, cảnh tượng này sẽ gần như không có khả năng! Đến cuối cùng ngược lại là Diệp Tử bình tĩnh lại, bưng ly nước trước mặt rầm rầm uống một hớp lớn, uống xong đặt mạnh xuống bàn, “Thôi, tôi cũng đã tận mắt thấy anh mấy năm nay không vượt qua được rồi, giờ mắng tám trăm lần đủ rồi.”

Xem ra hai người trong 5 năm này đã thành lập nên cuộc cách mạng hữu nghị, Đàm Dĩnh đều không biết gì, nghĩ người như Thẩm Lương Thần, sao mà lại giải hoà được với Diệp Tử. Hồi trước Diệp Tử cũng rất ghét anh a ...

Cô đang thất thần, trước mặt bỗng nhiên có một li nước, ánh mắt liền dời lên, đúng dịp thấy Thẩm Lương Thần đang nhìn chiếc đồng hồ tinh xảo. Cô lập tức rũ mắt, câu “Cám ơn” kẹt ở yếu hầu không biết cuối cùng có lọt ra khỏi miệng hay không

Trong phòng nhất thời trở nên yên tĩnh, vẫn là chồng của Diệp Tử chủ động lên tiếng đánh vỡ cục diện bế tắc trước. Anh ta ôm bả vai của Diệp Tử nhẹ giọng nói: “Được rồi, chưa thấy qua tính tình táo bạo như vậy của em bao giờ, bảo bảo sẽ bị dạo đấy nha.”

“Lục Thiệu Hành, trong mắt anh lúc nào cũng có đứa nhỏ” Diệp Tử liếc xéo anh, trong lời nói thể mại là có chút hờn dỗi yếu thế

Lục Thiệu Hành nhẹ nhàng cười, lòng bàn tay ôn thuận xoa xoa tóc cô, “Tại sao lại giận chó đánh mèo với anh vậy?”

Diệp Tử rõ ràng rất hưởng thụ bộ dáng này của anh, hai má có chút đỏ lên, gục đầu xuống không lên tiếng. Ngược lại là Lục Thiệu Hành lại thấp giọng thương lượng với cô, “Hai chúng ta đi siêu thị mua đồ ăn không?”

“Chị Trần không có ở đây sao?”

“...” Lục Thiệu Hành giơ tay vỗ vỗ trán, anh đôi khi cảm thấy cạn lời đối với người vợ có dây thần kinh khô cứng này

“Anh đi cùng tôi đi đi” Cuối cùng ngược lại là Thẩm Lương Thần đứng dậy, anh đứng từ trên cao hạ mắt nhìn Đàm Dĩnh, “Chị em các em lâu như vậy không gặp nhau, cứ ngồi tâm sự đi.”

Mà hai người đàn ông vừa đi, Diệp Tử lập tức ngồi cạnh bên người Đàm Dĩnh, sốt ruột kể lể: “Tớ nói cho cậu nghe, Thẩm Lương Thần mấy năm nay —— ”

“Cậu thật sự muốn nói với tớ về anh ấy?”

Thấy Đàm Dĩnh không có hứng thú, Diệp Tử thế mà có chút thất vọng, “Thời gian là thứ kiểm chứng tình yêu rõ ràng nhất, năm năm này, tớ ngược lại lại nhìn ra vài phần chân tâm của anh ta.”

Đàm Dĩnh uống một ngụm nước, độ ấm của nước rất vừa vặn, uống một hơi làm cho dạ dày của cô trở nên thoải mái ấm áp, cô nắm chặt cốc thủy tinh, rồi mới lấy hết dũng khí nói: “Diệp Tử, tớ muốn kết hôn.”

Một tiếng “Đùng” vang lên, như là có cái tự nhiên rơi xuống sàn nhà, Đàm Dĩnh cùng Diệp Tử cùng nhau quay đầu lại, nhìn thấy Thẩm Lương Thần đi rồi thế mà quay lại, cứ như vậy đứng thẳng tắp ở hành lang gần chỗ cửa ra vào, bên chân của anh vừa lúc có cái bóp da nằm yên tĩnh trên sàn

.....

Sau 2,3h trưa ánh mắt trời trở nên gắt hơn, ánh sáng vàng từ cửa phòng tràn vào, hoàn toàn làm cho khuôn mặt của Thẩm Lương Thần trở nên mơ hồ không rõ, Đàm Dĩnh và Diệp Tử đều không thể nào phân biệt được biểu tình và ánh mắt của anh lúc này. Trong phòng khách cực kì yên tĩnh, chỉ có tiếng đồ rơi khi nãy tạo thành một tiếng vang trầm thấp, Đàm Dĩnh cảm thấy nhịp tim của mình, hình như càng ngày càng mạnh hơn

Thẩm Lương Thần cúi người nhặt bóp da, động tác vô cùng tự nhiên, nhưng chỉ có chính anh biết, khớp ngón tay đã cứng ngắc đến chết lặng gần như không nghe lời anh nữa. Hô hấp của anh nặng nề ép chính mình kẹp tiền vào trong bóp, từ yết hầu gian nan tràn ra một câu, “Tụi em tiếp tục đi.”

Anh đạp lên vệt sáng ánh nắng đi ra ngoài, cánh cửa lần nữa được khép lại, chặn hết tiếng ồn náo loạn ở ngoài. Sự yên tĩnh lần nữa căn nuốt không khí trong phòng, giống như vừa rồi chỉ là ảo giác thôi

Diệp tử nuốt nước miếng một cái, “Chuyện kia, cậu, cậu vừa mới nói gì?”

Đàm Dĩnh cũng chậm nửa nhịp khôi phục lại, “Ừ, tớ muốn kết hôn. Hôm qua mới quyết định xong, nhưng hình như không có ai hiểu tớ cả, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ muốn chia sẻ với cậu”

Vẻ mặt Diệp tử lại không lộ ra vui sướng một chút nào, ngược lại có chút ngưng trọng nhìn chằm chằm hai mắt của cô. Đàm Dĩnh bị cô ấy nhìn

nên không được tự nhiên, phất phất lọn tóc mỏng bên tai, “Cậu không hỏi tớ, đối phương là ai sao?”

“Là ai, cũng giống nhau.” Diệp Tử bình tĩnh nói xong, lại bổ sung, “Cậu đã lựa chọn lãng tránh, cho nên dù đối phương là ai, có liên quan gì sao?”

Đàm Dĩnh cắn chặt môi, nóng lòng giải thích, “Không phải, Quý Thanh đối xử với tớ rất tốt, tớ cũng thích anh ấy, rất muốn sống cùng với anh ấy”

Diệp tử ôm cánh tay, “Phải không? Vậy sao cậu không nhìn tớ nói.”

Đàm Dĩnh buông cái cốc trong tay, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn chăm chú vào người trước mặt, “Diệp Tử, cậu vừa rồi không phải còn nói, thời gian là tiêu chuẩn kiểm nghiệm tình yêu duy nhất sao. Anh ấy cũng đã đợi tớ rất lâu, tám năm, mặc kệ tớ cự tuyệt bao nhiêu lần, anh ấy đều không buông tay.”

Diệp Tử hít vào một hơi, ánh mắt chậm rãi dời đi, cô ấy trầm mặc hồi lâu sau mới ngữ trọng tâm trường thở dài, “Quả thật không có mấy người đàn ông có thể làm được. Nhưng mà Đàm Dĩnh, cậu đã xác định mình đối với anh ta là tình yêu, không phải là cảm kích hoặc là thứ khác sao? Tớ cảm thấy, cảm thấy Thẩm Lương Thần kỳ thật cũng không dễ dàng gì, anh ta năm năm này quả thực là, cậu biết rồi sẽ không tin mấy năm nay anh ta sống thế nào đâu.”

“Tớ biết.”

Thấy Đàm Dĩnh nói như vậy, Diệp Tử cũng ngây ngẩn cả người, “Cậu biết?”

“Ừ.” Anh đêm hôm đó tự mình nói, quá thực không được rồi, nói chung cũng vì cô nên ý chí tinh thần sa sút rất lâu đi? Lâu đến mức những

người xung quanh anh nhìn không nổi, an bài một người thế thân cho anh...

Đàm Dĩnh dùng sức siết ngón tay mình, “Tớ biết anh ấy rất hối hận, nhưng mà Diệp Tử, tớ thật sự không nghĩ sẽ cùng anh ấy bắt đầu lại lần nữa. Tớ đã quá rõ ràng khi đã tiêu phí nhiều năm của một người với một người rồi, mà vẫn như trước không được gì lại từng chút một trở nên tuyệt vọng, tớ không muốn ném thử lại một lần nữa, cũng không nghĩ sẽ để người cạnh mình ném thử nó. Huống chi cá tính của Thẩm Lương Thần tớ đã rất rõ ràng, anh ấy trời sinh ích kỷ lạnh bạc, chúng ta cũng rất khó có thể đi đến cuối cùng.”

Những lời này cũng không phải là không có đạo lý, Diệp Tử suy trước tính sau, vẫn là đem một bụng định nói nuốt trở vào. Cũng thế, chuyện tình cảm trước giờ ấm lạnh tự biết, không đến lượt người ngoài như mình xen vào, huống chi năm đó Thẩm Lương Thần thật sự làm quá đáng, thế mà còn quyết định cùng Lê An Ni đính hôn! Nay đúng là nhân quả luân hồi, báo ứng khó chịu.

Chỉ là biết sau trong tim mình, không khỏi cảm thấy có chút tiếc hận.

Giữa hai người này, tần số tình yêu của họ không thể thống nhất, tựa như vĩnh viễn kém nhau một bước, nhưng vón vẹn một bước này, lại không thể nào chấp nhận được

.....

Từ lúc chuyện kết hôn bị Thẩm Lương Thần nghe được, Diệp Tử cùng Đàm Dĩnh đều cho rằng người nọ sẽ trực tiếp rời khỏi đây, nhưng anh thế mà tự nhiên sau khi cùng Lục Thiệu Hành mua nguyên liệu nấu ăn về, vẫn ngồi ở sofa xem tv.

Lục Thiệu Hành cố ý để hai người một không gian riêng, kéo Diệp Tử vào bếp, mà trong phòng khách vẫn lặng yên, ngoại trừ tiếng TV, còn lại

chẳng nghe ngóng được gì

Diệp Tử ép sát tai vào cửa phòng bếp nghe ngóng, còn không quên hỏi người đàn ông phía sau, “Sau khi các anh đi ra ngoài, anh ta có cái gì lạ hay không?”

Lục Thiệu Hành đang dựa vào bồn rửa uống cà phê, không để ý lắm nhún vai, “Trừ chuyện sau khi lên xe không thắt dây an toàn, sau khi xuống xe không đóng cửa, vào siêu thị một câu cũng không nói chỉ phụ trách đẩy xe... Anh đem nguyên liệu nấu ăn bỏ vào trong xe rồi, anh ta liền trực tiếp đẩy ra quầy thu ngân, vì thế bọn anh thiếu chút nữa bị coi là ăn trộm, còn cái khác, hình như không có gì.”

Diệp Tử lặng lẽ nhìn ông xã nhà mình, đã như vậy, thế mà còn nói là không có gì?

Cô lại nhìn về hướng Thẩm Lương Thần, không khỏi có chút đồng tình, bĩu bĩu môi, “Ai, dù sao em vẫn cảm thấy là vô lực hồi thiên, Đàm Dĩnh đã quyết định thì một trăm con bò cũng kéo không lại. Hơn nữa, anh ta trước đây cũng thật khốn kiếp, kết quả như vậy cũng chỉ ảnh hưởng anh ta mà thôi.”

(vô lực hồi thiên: không thể quay trở về được nữa)

Lục Thiệu Hành hai năm qua cũng có lui tới với Thẩm Lương Thần, hai người cũng coi như là vừa hợp tác vừa là bạn, đáng tiếc lúc này anh lại bảo, “Ai quy định là anh ta làm việc gì sai, Đàm Dĩnh nhất định phải tha thứ? Anh cảm thấy tên tiểu tử này phải nghiêm khắc giáo huấn một chút, nếu không sẽ không hiểu cách tôn trọng phụ nữ.”

Diệp Tử nghe vậy ý vị thâm trường nhìn anh, “Đã hiểu rõ như vậy, vậy anh lúc đầu đối với em thế nào?”

Nói tới chuyện cũ, Lục Thiệu Hành lập tức thay đổi thần sắc, quay người lại bắt đầu rửa ly, “Em bảo hôm nay chúng ta ăn gì? Theo sở thích của Đàm Dĩnh, hay là theo Thẩm Lương Thần?”

“...”

Ở bên này hai người trò chuyện khí thế ngất trời, trong phòng khách bên kia không khí sắp kết thành băng. Thẩm Lương Thần ngồi ở đó không chút sốt mề, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn hình TV, Đàm Dĩnh cũng ngồi thẳng tắp, hai người giống như là hai bức tượng điêu khắc

Ngồi hồi lâu, Đàm Dĩnh vẫn nhịn không được, ánh mắt lặng lẽ quan sát sắc mặt người đàn ông kia, Thẩm Lương Thần thoạt nhìn giống như rất bình thường, nhưng là ——

“Anh thích xem cái này?”

Trên màn hình TV đang quảng cáo mua sắm, vấn đề là đang quảng cáo đồ lót phụ nữ, hai người bọn họ cùng nhau xem cái này, nghĩ như thế nào lại cảm thấy thật quý dị. Cô liếc mắt nhìn người nọ, kết quả người nọ vẫn như cũ không có phản ứng gì, chân mày hơi hơi nhíu lại, như là sớm không biết đã đi vào cõi thần tiên nào rồi

Kế tiếp cả một buổi chiều, biểu hiện của Thẩm Lương Thần vẫn như vậy, bên ngoài nhìn rất bình thường, nhưng cẩn thận quan sát thì nhận ra một vài vấn đề. Tỷ như cùng anh nói chuyện, luôn đáp ngắn gọn một câu, hoặc là trả lời không liên quan, hơn nữa trúc lúc ăn cơm, thế mà lại ăn tất cả những đồ ăn mà anh ghét?

Lúc rời đi thì hai người cùng đi, Diệp Tử không yên tâm kéo Đàm Dĩnh lại, vụng trộm kề vào tai nói nhỏ, “Cậu hãy nói chuyện với anh ta một chút, từ đây về có vài giờ đi xe, đừng để xảy ra chuyện.”

Đàm Dĩnh tâm sự nặng nề gật gật đầu, “Tớ biết rồi.”

.....

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Coi Như Chúng Ta Có Duyên Vô Phận

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

.....

Tiếp theo Thẩm Lương Thần trực tiếp lái xe đến trụ sở của anh ở Thủy Thành, lúc hai người đi vào trong, mở cửa lại gặp Tuệ Tỷ. Đàm Dĩnh vạn nhất không nghĩ tới việc gặp người quen ở đây, đứng sững ở cửa tròn tròn mắt

Tuệ Tỷ vào lúc tối khuya này lại gặp cô, tự nhiên bị dọa giật mình, sắc mặt trắng như tờ giấy, cầm tay Thẩm Lương Thần, run rẩy hỏi: “Khoan, tiên sinh, đây là?”

Thẩm Lương Thần liếc mắt nhìn Đàm Dĩnh, “Chú không biết cô ấy à, như giả bao hoá, còn sống.”

(như giả bao hoá: nếu giả thì đổi lại)

Nói xong câu này người nọ liền đi vào phòng, hoàn toàn không có ý quản thúc Đàm Dĩnh, chỉ còn cô và Tuệ Tỷ đứng ở kia hai mặt nhìn nhau. Tuệ Tỷ cẩn thận đưa tay sờ hai gò má của Đàm Dĩnh, cảm thấy nhiệt độ cơ thể ấm áp, rồi mới dài dài thở ra một hơi, “Còn sống thật a.”

Đàm Dĩnh xấu hổ cười, “Ngại quá, Tuệ Tỷ, dọa chú rồi.”

“Thiệt là bị dọa rồi.” Tuệ Tỷ thấp giọng lầm bầm một câu, trấn an vỗ nhẹ ngực, “Chú còn tưởng rằng tiên sinh cố ý làm những việc đó chẳng có nghĩa gì nữa kìa”

“Sao ạ?” Đàm Dĩnh nghe không rõ lời của đối phương, nhú nhú mày.

Tuệ Tỷ liên tục vẫy tay, mặt mày hớn hở nói: “Không có việc gì không có việc gì, cháu trở về là tốt rồi, trở về là được a.”

Đàm Dĩnh bị ông kéo vào trong, vừa qua khỏi cửa thì cô lại giật mình lần nữa. Rõ ràng đã trôi qua 5 năm, hơn nữa là ở một thành phố khác, mà hiện ra trước mắt, lại là bóng dáng khi xưa của ngôi biệt thự trước kia cô sống chung với Thẩm Lương Thần, những căn phòng lớn với những bức rèm lớn và đồ nội thất, đến mỗi một chi tiết nhỏ, những thứ lặt vặt cô thích trước kia đều đặt đúng tại vị trí của nó.

“Tiên sinh đã phân phó, tất cả phải được sắp xếp giống khi xưa, công ty dọn nhà lúc ấy đã thay đổi một vài đồ dùng do sợ không được an toàn, đem mấy thứ đó vứt đi ...” Tuệ Tỷ vừa lúc nói xong, lại nhin không được thở dài, “Những đồ dùng cũ thì giữ lại là có nghĩa gì? Cháu đã không ở đây nữa. Tiên sinh bình thường cứ ngồi lì trong phòng, nếu không phải ở trong phòng thì thôi, ra ngoài là mười ngày nửa tháng không quay về, thì lúc về sẽ uống say đến mức không biết trời đất gì.”

Đàm Dĩnh vốn không muốn đem mấy thứ này nghe lọt vào trong tai, mà cũng không hoàn toàn kháng cự, hoặc là đơn giản sợ mình mềm lòng.

Nhưng bây giờ bất ngờ nghe không kịp chuẩn bị gì cả, nghĩ muốn chống lại thì dễ mà làm thì khó

Bàn tay của Tuệ Tỳ vỗ vỗ lưng của cô, “May mắn tiểu thư người cuối cùng trở lại, người lại không trở lại, ta đều cảm thấy tiên sinh sắp không chịu nổi.”

Đàm Dĩnh liếc mắt nhìn ông, Tuệ Tỳ ngữ trọng tâm trường khuyên nhủ: “Mặc kệ trước kia có chuyện gì, cậu ấy cũng đã nhận sự trừng phạt rồi, nghĩ đến những ngày cháu không có ở đây, tiên sinh thảm lắm.”

Lời này giống như hồi sáng Diệp Tử nói, khi trước Đàm Dĩnh lại không muốn nghe, nay cũng muốn hiểu đầu đuôi, chần chờ một lát vẫn hỏi, “Anh ấy đến tột cùng —— ”

“Tuệ Tỳ.” Thẩm Lương Thần đứng ở lâu hai hô một tiếng, không vui từ chỗ thang cuốn lộ nửa người ra, “Cô ấy bị trật chân, chú gọi cho bác sĩ Hoàng đi.”

Đàm Dĩnh liếc nhìn Thẩm Lương Thần, ánh mắt của anh dừng ở trên chân cô vài giây rồi nhanh chóng dời đây, nhanh chóng kéo caravat đi lên lầu.

.....

Chỉ là đau chân bình thường thôi, huống chi khi này đã sơ cứu rồi, Đàm Dĩnh đương nhiên không phiền Tuệ Tỳ gọi bác sĩ giúp cô nữa, khi được ông đỡ đi lên lầu, cô đã mệt đến mức mồ hôi đầy người

“Đêm nay cháu hãy ở trong phòng cũ của cháu đi.” Tuệ Tỳ vui vẻ nói, đỡ cô về phòng ngủ, “Ra giường mỗi ngày đều đổi, trong phòng cũng đã quét tước, rất sạch sẽ.”

“Tuệ Tỷ, cháu ở phòng khách được rồi.” Đàm Dĩnh dừng bước không đi lên trước nữa, cô và Thẩm Lương Thần bây giờ như vậy, đương nhiên không thể nào ở trong căn phòng đó nữa, vạn nhất lỡ như lại cho anh một hy vọng sai lầm nào đó sẽ không tốt

Tuệ Tỷ sừng sốt một chút, quay đầu lại vẻ mặt không hiểu, “Vì sao cháu lại muốn ở trong phòng khách?”

Đàm Dĩnh cúi đầu, nghĩ nghĩ nói: “Cháu cùng anh ấy có chút vấn đề với nhau, tách ra ở riêng tốt hơn.”

Ông lo lắng nhìn cô, như là còn lời muốn nói, không biết từ đâu lại bảo, “Tiểu thư, có phải cháu còn e ngại tiên sinh hay không, tuy rằng chú cũng cảm thấy khi xưa tính tình cậu ấy không tốt, nhưng tiểu thư và tiên sinh đã phí hoài nhiều năm như vậy, bây giờ đừng giận nhau nữa.”

Mỗi người ai cũng khuyên cô, Đàm Dĩnh không biết nên giải thích thế nào, may mắn thay chủ phòng ngủ vừa mở cửa phòng ra, Thẩm Lương Thần đã thay bộ quần áo khác, bước nhanh ra ngoài.

Anh dừng lại trước mặt cô, ánh mắt phức tạp, dừng một chút mới nói: “Người thay đổi giường hội ngủ không ngon, tuy rằng quá 5 năm, nhưng đổi gian phòng đó cùng chiếc giường kia, hẳn là còn có chút quen thuộc đi.”

Đàm Dĩnh trầm mặc không nói. Anh cúi đầu vuốt ve khuy áo, âm điệu vẫn như cũ có chút trầm thấp, “Anh phải về công ty, buổi tối có thể không về, em nên nghỉ ngơi sớm một chút. Nếu như không yên lòng có thể khoá cửa.”

Đoạn đối thoại như vậy đúng là làm cho người ta uể oải, Tuệ Tỷ đứng bên cạnh nghe được thì lắc đầu

Thẩm Lương Thần nói xong thì thật thâm sâu nhìn cô một cái, rồi mới nhấc chân rời đi, thân ảnh cao ngất rất nhanh liền biến mất ở hành lang, chỉ còn tiếng bước chân mơ hồ nặng nề truyền đi xa

Tuệ Tỷ thở dài, “Đi thôi, tiên sinh đã nói như vậy, tiểu thư đừng từ chối nữa, cậu ấy sẽ mất hứng đấy.”

.....

Phòng ngủ đương nhiên cũng giống như khi xưa, chiếc rèm sọc do cô tự tay chọn, trước kia hay bị Thẩm Lương Thần ghét bỏ lên án, nhưng hôm nay vẫn hoàn hảo treo ở đó, nhẹ nhàng chập chờn trong gió đêm. Đàm Dĩnh đứng bên cửa sổ nhìn tài xế chạy đi mở cửa xe cho Thẩm Lương Thần, xe chậm rãi rời khỏi khuôn viên, đèn sau đuôi xe hoà tan vào trong bóng đêm.

Cô nhẹ nhàng thở ra, lại đứng một lát mới xoay người lại, vừa lúc nhìn thấy Tuệ Tỷ từ tủ quần áo trên cao cầm thảm đi ra. Cánh cửa được khép mở như vậy, dễ dàng thấy được tủ quần áo trong, những bộ quần áo của cô từ trước vẫn y nguyên được mắc ở bên trong không đổi

Dựa theo tập tục ở quê nhà, một người sau khi qua đời thì đồ vật của họ phải được chôn cùng hoặc đem đi thiêu huỷ, giữ ở bên người là một điềm xấu, đối với người sống sẽ không tốt. Dù sẽ khiến cho cô lưu hữu niệm tưởng (lưu giữ, nhớ nhung), nhưng cô vẫn bất chấp tất cả rời đi...

Đương nhiên đây chỉ là cách nói mê tín, nhưng đời đời đều được truyền nhau như vậy, các đại gia cũng nhất quán nghe theo. Mà Đàm Dĩnh không nghĩ tới Thẩm Lương Thần thế mà lại giữ nhiều đồ của cô như vậy, còn xem như trân bảo cất giữ cẩn thận

Cô đi qua một lần nữa mở cửa tủ quần áo ra, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên, mỗi kiện đồ đều được sửa sang lại cẩn thận tỉ mỉ, tựa như cô trước giờ

vẫn chưa hề rời đi. Nay những điều này chính cô lại cảm thấy khó hiểu, không biết ngay lúc đó tâm tình của Thẩm Lương Thần như thế nào?

Đây là lần đầu tiên Đàm Dĩnh tự hỏi vấn đề này, sau khi cô rời đi, tâm tình của Thẩm Lương Thần như thế nào?

Tuệ Tỷ trải ra giường cho cô, đứng ở sau lưng cô u u thở dài nói: “Tất cả những thứ này là bảo bối của tiên sinh, ai cũng không thể chạm vào. Cậu ấy bảo tiểu thư thích nhất là trang điểm, để lại những thứ đồ này cháu sớm muộn gì cũng sẽ quay về lấy, đại khái cậu ấy nghĩ vẫn còn cơ hội gặp lại cháu...”

Ông nói nói xong bỗng nhiên bắt đầu nghẹn ngào, vụng trộm gạt nước mắt, “Cậu ấy nói cậu ấy có rất nhiều lời chưa kịp nói cho cháu biết, để lại những thứ này, cháu sẽ không thể đi được, cậu ấy không nghĩ trong lòng cháu hận cậu ấy mới kết thúc cuộc đời này. Một người buồn bã như vậy, bình thường căn bản sẽ không cùng người khác nói gì đâu, nếu không phải lần đó cậu ấy uống say, chú cũng nghĩ rằng cậu ấy sẽ giữ ở trong lòng cả đời.”

Đàm Dĩnh cúi đầu, nhịn lại nhịn, mà nước mắt lại không có tiền đồ chảy ra.

Sau khi cô bỏ Thẩm Lương Thần đi chỉ cảm thấy mình như được sống lại cuộc đời mới, lại cố ý ép mình không được nhớ về quá khứ, vì thế trước nay không dám nghĩ lại những thứ liên quan đến anh, càng không muốn biết tất cả những thứ mình “không biết” về sau, anh rốt cuộc làm sao có thể vượt qua được

Cô cứ tưởng, anh có lẽ cũng sẽ khổ sở? Nhưng rất nhanh sẽ quên được cô. Chung quy anh có nhiều thứ phải quan tâm, còn có nhiều việc phải làm như vậy, cô trong sinh mạng của anh có cũng được mà không có cũng

không sao, luôn bị buông bỏ, luôn là thứ bị hy sinh đầu tiên... Trên thế giới này, có mấy ai lại vì ai rời đi mà thay đổi đâu?

Không có, Trái Đất vẫn quay, sự sống vẫn luôn tiếp diễn, 5 năm quá dài, đủ để thay đổi rất nhiều chuyện.

Nhưng bây giờ nhìn những thứ này, cô phát hiện mình lầm rồi, cô giống như chưa từng hiểu Thẩm Lương Thần. Giống như có một vài thứ, không hề giống trong tưởng tượng của cô tí nào?

Tuệ Tỷ thấy cô đứng trước tủ quần áo hồi lâu không nói gì, bả vai khẽ run, tâm niệm vừa dao động, bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện, “Được, chú sẽ cho cháu xem. Tiểu thư, tiên sinh cậu ấy đối với cháu là thật tâm!”

Đàm Dĩnh cố gắng điều chỉnh cảm xúc, quay người thấy Tuệ tỷ chạy tới tủ đầu giường tìm thứ gì đó, cũng không biết đang tìm cái gì?

Một hồi liền tìm được ngay, lập tức để cái hộp gấm mào đen trước mặt cô, chiếc hộp rất nhỏ, bề ngoài đặc biệt tinh xảo, nhìn ra được bên trong là một thứ mà Thẩm Lương Thần rất quý trọng. Đàm Dĩnh chần chờ chưa nhận chiếc hộp, ánh mắt thẳng trân trân nhìn chằm chằm cái hộp kia, sợ rằng có cái gì đó bên trong mà cô không thể đối mặt

Tỷ như... Những thứ trước đây cô không biết, về tâm tư của anh...

Tuệ Tỷ thấy ánh mắt cô đăm đăm, sững sờ đứng đó không động đậy, lại đưa chiếc hộp về phía cô, “Tiểu thư mở ra nhìn xem đi a, nếu cháu định cả đời này sẽ không thềm để ý đến cậu ấy nữa, cũng nên biết rõ ràng mọi chuyện, triệt để cởi bỏ mọi khúc mắc mới được a.”

Đàm Dĩnh nghe vậy liếc nhìn Tuệ Tỷ, Hứa Niệm cũng đã nói như vậy, mọi khúc mắc không được mở ra, vĩnh viễn không thể bắt đầu một tình yêu mới được, như vậy mặc kệ là đối với chính cô, hay là đối với Thẩm Lương Thần, hoặc là Trình Quý Thanh mà nói, sẽ không công bằng

Cô run tay tiếp nhận cái hộp kia, chậm rãi ôm vào trong ngực.

“Cháu từ từ xem đi.” Tuệ Tỷ liền đóng cửa đi ra ngoài, để cô một mình ở trong phòng, như là cho cô một không gian để đối mặt với mọi chuyện kể tiếp

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Anh Chỉ Có Thể Chấp Nhận, Không Còn Lựa Chọn Nào Khác

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

.....

Buổi tối hôm đó cô lại giật mình lần nữa, khi nhìn di động ở đầu giường, đã 3h sáng. Vậy mà Thẩm Lương Thần hình như vẫn chưa trở về, anh rốt cuộc là đang bận hay là đang cố tình tránh né cô, Đàm Dĩnh không hiểu được, cô nhìn chăm chăm trần nhà tối đen, lại lần nữa rơi vào khoảng không gian dài trống rỗng

Không biết đã bao lâu, cuối cùng cũng có ánh đèn xe tiến vào trong sân, xe tắt tắt máy, theo đó là tiếng mở cửa xe. Cô vẫn như trước nhìn chăm chăm trần nhà, thị giác bị màn đen bao trùm thì thính giác liền trở nên nhạy

bén, căn nhà yên tĩnh có tiếng bước chân trầm ổn, một bước lại một bước, chậm rãi hướng lên lầu trên

Những tiếng bước chân kia ngày càng rõ ràng, tiếng tim của cô đập ngày càng gấp rút, ngón tay giấu trong chăn từ từ nắm chặt lại, tiếng bước chân đó dừng trước cửa phòng của cô, hồi lâu vẫn không có động tĩnh gì

Thẩm Lương Thần nhìn chăm chăm cửa phòng trước mắt, hung hăng hút một điếu thuốc, khí cay độc trực tiếp rót vào phổi, nhưng anh vẫn cảm thấy ngực mình nghẹn gì đó, ngực bị chặn lại, vẫn không thể nào thoải mái hơn được

Anh đứng rất lâu, cho đến khi hút xong điếu thuốc, nhưng vẫn đứng ngẩn người nhìn chăm chăm cánh cửa trước mặt, cũng không biết cuối cùng anh đang suy nghĩ gì

Cửa bỗng nhiên mở ra, Đàm Dĩnh mặc bộ áo ngủ, đứng trong phòng tối nhìn anh, ánh mắt lại sáng đến kì lạ

Hai người trầm mặc đối diện nhau, cô nói: "Tôi có chuyện muốn nói với anh."

Trên cánh tay của Thẩm Lương Thần của vạt áo khoát của bộ âu phục, ba cúc áo ở cổ của áo sơ mi đều bị mở tung ra, cả người thoát nhìn cực kì mệt mỏi, quanh người lại toát ra một cỗ khí tức kì lạ. Khoé miệng anh giật giật, ánh mắt sâu thẳm dừng trên người cô, "Em muốn kết hôn thì kết đi, thiếu một người chúc phúc như anh cũng không có gì quan trọng đâu. Anh không muốn nói về chuyện này nữa, ngủ ngon."

Vẻ mặt anh lạnh nhạt vài phần, đã quay người chuẩn bị rời đi. Đàm Dĩnh mở miệng gọi anh, "Tôi đã nhìn thấy vật trong ngăn kéo của anh rồi. Hoặc là có thể nói, giống như là kế hoạch anh định sẵn vậy, tôi thấy tất cả rồi."

Thân hình Thẩm Lương Thần cao lớn, chiếc áo sơ mi đen càng làm nổi bật bắp vai, vạch ra đường cong hoàn mỹ của anh, cho nên khi cô nói xong câu đó, Đàm Dĩnh tinh tường phát hiện ra bóng lưng anh có chút cứng nhắc.

Trầm mặc một lát, anh thản nhiên xoay người lại, bật thốt lên lời thừa nhận, "Đúng vậy, đây đã là cơ hội cuối cùng của anh rồi, em không muốn nghe anh giải thích, anh đành phải đem cả trái tim mình đào lên cho em xem."

Nụ cười tự giễu trên mặt anh làm cho Đàm Dĩnh vô cùng khó chịu, cô vừa định nói, Thẩm Lương Thần lại nói: "So với Trình Quý Thanh, anh rất hèn hạ lại ích kỉ, ở trong thế giới của anh, bất kỳ chuyện gì anh cũng phải thận trọng từng bước. Mà chỉ trong một giây trước, anh còn đang suy nghĩ làm cách nào cho hắn ta một trận, làm cách nào để cả nhà họ Trình sụp đổ, tiện tay tạo áp lực với hắn ta... Anh đã suy nghĩ vô số thủ đoạn để ngăn cản việc kết hôn của em, phương thức thì vô cùng nhiều, bất kì cách nào cũng sẽ thành công."

Đàm Dĩnh sững sờ nhìn anh, thấy tròng mắt đen như mực của anh bỗng nhiên chuyển hướng nhìn thẳng vào mình

"Nhưng anh làm không được. Anh suy nghĩ cả một đêm, bỗng nhiên anh phát hiện ra, so việc em vĩnh viễn biến mất trước mắt anh, chuyện em gả cho người khác, càng khó có thể chấp nhận được hơn." Thẩm Lương Thần cau mày, dừng một chút mới mơ hồ bàn lẩm bẫm, "Ít nhất nếu em còn sống, vẫn ở tại một nơi mà anh biết —— "

Trước đây Thẩm Lương Thần luôn mang một chiếc áo khoác vô hình nhằm che đậy sự giả dối trong anh, nay anh đem toàn bộ trái tim mình đặt trước mặt cô, Đàm Dĩnh ngược lại không biết nên đối mặt như thế nào. Cô thừa nhận những chuyện hôm nay phát sinh đã làm đảo lộn tâm tư của cô, nhưng cô vẫn biết mình phải nên làm thế nào

.....

Cô bước lên một bước, đứng đối mặt với anh, ánh mắt trong suốt mà thẳng thắn, "Thẩm Lương Thần, anh hôm nay không có phí công đây, ít nhất là bởi vì cái này, em hoàn toàn có thể tha thứ cho anh, cũng hoàn toàn có thể tha thứ cho mình."

(Khuyन्ह Lâu: hiểu nhau rồi xưng em cho nhẹ nhàng nha ;__; btw anh Thần ơi chaiyoo, anh còn ngược nhiều lám =))))

Thẩm Lương Thần dường như không hiểu lời của cô, mi tâm càng nhíu chặt hơn

Đàm Dĩnh cười với anh, "Năm năm này, em mặc kệ mình như thế nào, em vẫn cảm thấy hơi tự ti. Em không muốn bắt đầu một tình yêu mới, kỳ thật ở sâu trong trái tim em em cảm thấy rất chán ghét bản thân, em thấy rằng mình chẳng là được gì cả, bằng không tại sao em đã làm nhiều việc như vậy rồi, anh vẫn không thích em... Anh như là cái kết trong lòng em, mà em vẫn không dám đối mặt, càng không thể nào mở nó ra được."

Người xưa thường nói, cõi chuông phải nhờ người buộc chuông, hôm nay nhìn thấu hết mọi chuyện, cô thừa nhận trong lòng mình không phải là không có chút tiếc nuối nào, nhưng nhiều hơn là đoạn tình cảm kia đã kết thúc trong thoải mái

Cái nhà giam đã cầm tù cô nhiều năm nay, cuối cùng đã mở cửa thả cô đi, tảng đá lớn đè nặng lên ngực cũng không còn nữa

"Sau khi nhìn những vật kia của anh, em mới biết được, hoá ra đoạn tình cảm lúc trước của em không phải là chỉ một bên tình nguyện. Những đoạn quá khứ mà em không dám nhìn lại, rốt cuộc em có thể vượt qua rồi."

Lúc đầu là không vượt qua được, cuối cùng cũng sẽ từ từ qua được thôi, nhưng cô mấy năm nay đã tự khoá bản thân mình lại rồi, nay cuối

cùng cũng được giải thoát. Mắt cô nhìn Thẩm Lương Thần, ý cười càng sâu, chủ động đưa tay ra, "Chúng ta giảng hoà đi, Thẩm Lương Thần? Từ nay về sau, những ân oán trước kia đều xoá bỏ hết."

Từ đó ai nấy đều chừa cho nhau một con đường sống...

Lời này dù ngắn, mà Thẩm Lương Thần nghe vẫn hiểu được, huyết thái dương hung hăng giật vài cái, gần như từ trong kẽ răng anh chui ra một câu, "Cho nên giờ đây em nói cho anh biết, em bây giờ có thể hoàn toàn quên anh, an an tâm tâm đi kết hôn sao?"

Anh quả thực dở khóc dở cười, "Anh làm nhiều chuyện như vậy, cuối cùng ngược lại giúp cho em thoải mái bắt đầu một tình yêu mới sao? Đàm Dĩnh, em cô gái này thật đúng là —— "

Nói đến cùng, anh lại phát hiện ra mình thật sự không có biện pháp nào đối với cô gái nhẫn tâm này, anh đã dùng đủ loại thủ đoạn đáng sợ dọa cô, nhưng cuối cùng không có lần nào có tác dụng. Chẳng sợ trước kia cô nhẫn tâm đến cực điểm với mình như thế nào, anh ngoại trừ hờn dỗi cũng chẳng làm được gì, chỉ có thể hung ác nhìn cô chủ động bảo vệ bản thân mình

Thấy bộ dáng tức giận của cô, Đàm Dĩnh giận dữ nói: "Anh vì sao cứ nhất định phải để tâm chuyện vặt như vậy? Thẩm Lương Thần, cả một đời người, ngoại trừ tình yêu, còn có rất nhiều chuyện cần phải làm lắm. Chẳng hạn như là trách nhiệm"

Thấy Thẩm Lương Thần vẫn mang một bộ dáng không hiểu, cô lại nói tiếp: "Em đối với Quý Thanh, bây giờ phải có trách nhiệm. Mặc kệ em và anh có giải trừ hiểu lầm với nhau hay không, chuyện em đáp ứng lời cầu hôn của anh ấy lúc trước là chuyện em đã thật sự cân nhắc kỹ, cho nên sẽ không bởi vì anh mà thay đổi ý định của mình."

Nói tới nói lui, những chuyện anh làm vẫn bất vi sở động, tâm của cô gái này đúng là sắt như thiếc!

(bất vi sở động: chẳng làm được gì cả)

Ngũ quan của Thẩm Lương Thần nháy mắt trở nên vắn vẹo cứng ngắt, "Đàm Dĩnh, anh thật sự ngày càng không hiểu ý em. Ý của em là em tha thứ cho anh, nhưng vẫn không ở cùng một chỗ với anh nữa, lại muốn tiếp tục ở cùng một chỗ với Trình Quý Thanh? Em điên rồi sao?"

Tính tình người này vẫn kích động như vậy, một câu không vừa ý lại bắt đầu nổi sung lên, Đàm Dĩnh trầm mặc nhìn anh, ánh mắt trở nên nặng trĩu

.....

Hai người nhất thời giằng co với nhau, Thẩm Lương Thần cũng tự biết mình đuối lý, lặng im một lát, vẫn thấp giọng nói câu "Xin lỗi".

Đàm Dĩnh dựa vào khung cửa, nghĩ nghĩ mới nói: "Tình cảm của em với Quý Thanh rất phức tạp, lúc đầu em xem anh ấy như tấm ván gỗ cứu mạng nổi trên mặt nước, nhưng sau này, thật sự thay đổi nhiều."

Lời này làm cho sắc mặt của Thẩm Lương Thần không dễ coi chút nào, anh trầm mặt, cũng nghiêng người dựa vào cách tường cạnh cô, hai người một trái một phải đứng im, tư thế nói chuyện rất quý dị

Anh nhìn bức bích họa bên bức tường đối diện, máy móc nói: "Anh biết, khi đó ở Mĩ lần đầu tiên anh thấy hấn ta, anh đã có một địch ý khó hiểu với hấn, ai mơ tưởng đến em, em liếc mắt thì nhìn ra ngay."

"Khi đó em với anh ấy chẳng có gì cả." Đàm Dĩnh giải thích, "Hoàn toàn là do anh hiểu lầm thôi, huống chi lời nói của anh lại đã thương người khác nhiều vậy."

Thẩm Lương Thần lại hừ cười một tiếng, "Đúng a, chính em cũng chẳng biết gì, chỉ biết gây phiền phức khắp nơi, em không biết lúc em học trung học anh đã thay em sắp xếp bao nhiêu..."

Anh nói được một nửa vội vàng dừng lại, mà đã không kịp rồi, Đàm Dĩnh nghi ngờ nghiêng người nhìn về phía anh, "Bao nhiêu cái gì?"

Thẩm Lương Thần ho một tiếng, "Không có gì đâu."

Anh không nói Đàm Dĩnh cũng đoán được một hai, khó trách lúc học trung học hoàn toàn không có một người bạn khác phái nào, lúc đầu ngẫu nhiên có mấy người bạn nam tới bắt chuyện, hồi sau hoàn toàn mai danh ẩn tích luôn.

Bất quá lúc đó cô chẳng thèm để ý mấy đến chuyện này, tiếp tục nói về đề tài vừa nãy: "Em quyết định cùng Quý Thanh kết hôn, là thật sự muốn bắt đầu một tình cảm mới, không hề quyết định theo cảm tính hay xúc động nhất thời gì cả, cho nên hôm nay có nhìn thấy những chuyện này của anh không cũng chẳng ảnh hưởng gì cả."

Bởi vì thất tình nên bám dính lấy người khác, hiểu lầm vừa giải quyết xong lại vứt bỏ người ta, nếu quả thật như vậy, cô sẽ khinh thường chính mình. Một khi đã làm người, khác động vật ở chỗ ——đến lúc hiểu được chính mình cần gì, muốn làm gì. Điều này mấy năm nay cô đã dần dần hiểu ra được

"Nhưng em vẫn muốn cảm ơn anh."

Thẩm Lương Thần cũng nghiêng đầu nhìn về phía cô, "Không phải làm cảm ơn anh đã giúp em có thể theo đuổi mùa xuân thứ hai sao, Đàm Dĩnh, anh thật muốn bóp chết em."

Đàm Dĩnh cười với anh, lại là nói: "Lúc rãnh rỗi thì nên đi thăm chú Thẩm đi, trách nhiệm là gì, ông ấy sẽ từ từ dạy cho anh."

Sắc mặt Thẩm Lương Thần có chút mất tự nhiên, "Ai cần ông ta dạy, chính ông ta cũng chưa học được nữa mà."

Đàm Dĩnh nhún vai, "Ông ấy bây giờ như vậy, anh còn hận ông sao?"

Đề tài này Thẩm Lương Thần từ chối trả lời, anh nhắm mắt, lại lần nữa xoay lưng bỏ đi, qua hồi lâu, nhắc chân đung vào Đàm Dĩnh, "Anh đói bụng rồi, nấu mì cho anh đi."

Đàm Dĩnh mắt trợn trắng nhìn anh, "Em nói nhiều với anh như vậy, anh chẳng nghe lọt gì à"

"Không bỏ trứng gà, nhớ nhé, trứng gà em làm rất khó ăn." Thẩm Lương Thần đáp phi sở vấn, nói xong liền trực tiếp bỏ ra phòng khách

Đồng hồ điểm nửa đêm, Đàm Dĩnh vẫn tự tay nấu mì cho Thẩm Lương Thần, cô biết những lời cô nói Thẩm Lương Thần tất cả đều nghe lọt, mà anh nói cho cô những thứ kia, đều chỉ là vì chứng minh, anh sẽ không cưỡng ép cô bất kì chuyện gì nữa

Cho nên những thứ thuộc về quá khứ của họ, tối nay sẽ thật sự chấm dứt.

Thẩm Lương Thần đem áo khoác và caravat ném lên giường, ngồi bên giường phát ngốc hồi lâu

Anh không nhớ rõ ai đã nói qua từ này, thỏa hiệp, cũng giống như là một biểu hiện của tình yêu. Lần đầu tiên khi nghe được từ này anh cảm thấy rất lạ, mà lúc đầu trong nhận thức của anh, yêu chính là không từ mọi thủ đoạn, nhưng anh vì bốn chữ này mà đã hối hận cả đời

Nay anh rốt cuộc anh cũng hiểu hai chữ tình yêu, nhưng lại đánh mất người mà mình yêu nhất, cho nên từ giờ về sau, anh chỉ có thể cho cô, là giống như chỉ có thể thỏa hiệp mà thôi

Thẩm Lương Thần từ từ tháo đồng hồ, nhồm dậ thay quần áo ở nhà. Lúc ra khỏi cửa anh hít thở sâu một lúc, dưới đáy lòng lại lần nữa nhắc nhở bản thân, phải giấu tất ý của mình đi, nếu như đây là mong muốn của cô, anh chỉ có thể chấp nhận, không còn lựa chọn nào khác

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tiểu Nam, Anh Yêu Em

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đàm Dĩnh vừa đem tô mì sợi đã nấu xong đặt lên bàn, Thẩm Lương Thần cũng vừa lúc từ cầu thang bước xuống, cô kéo ghế ra ngồi, miệng nhin không được than thở, "Ngay cả người bị thương sắp tàn phế như em anh cũng ăn hiệp, anh thật là có ý tốt a."

Người đàn ông kia nghiêm trang liếc cô, "Giúp em nếm thử tay nghề ấy mà, em vội vàng kết hôn như vậy, nhất định phải làm cho hẳn ta không biết được tật xấu của em mới được. Vậy mà còn không biết cảm ơn anh nữa?"

Dù sao lúc nào anh cũng mang bộ dáng nguy biện như vậy, Đàm Dĩnh không tranh hơn thua được với anh, dứt khoát ngồi ở đó rót nước, chậm rãi uống vào.

Thẩm Lương Thần ngồi xuống cũng không động đũa, đầu tiên là quan sát bát mì sợi kia, nhìn chung vẫn không khác gì so với bát mì khi xưa anh thường ăn, thiếu mỗi trứng gà, nhưng lại được bỏ thêm mấy con tôm. Hơn nữa cô vẫn còn nhớ rõ anh không thích cao lương mỹ vị gì, chỉ cần cho vài lá rau xanh, một sự kết hợp đơn giản thôi, anh vừa nhìn lại thấy nhẹ nhàng khoan khoái và hấp dẫn

Lúc anh bắt đầu nhắc đũa lên, nhin không được liền tưởng tượng, cô bây giờ không phải cũng nhớ khẩu vị của Trình Quý Thanh sao, cái hẳn

thích, không thích, tất cả mọi thứ cũng giống như lúc trước cô nhớ thói quen của anh sao?

Biết rõ bây giờ những thứ này là không cần thiết, nhưng anh vẫn nhịn không được cứ ngồi suy đoán, từ trước đến nay hết thấy những thứ thuộc về anh, về sau sẽ biến thành của một người đàn ông khác...

Đàm Dĩnh thấy anh cúi đầu, ngón tay thon dài nắm chặt chiếc đĩa, chậm chạp không động đậy, trong lòng cô kỳ quái, "Sao vậy, không phải anh bảo đói bụng sao?"

Thẩm Lương Thần khôi phục thần trí, thản nhiên liếc nhìn cô một cái, "Nóng quá."

"Chẳng lẽ em còn phải phụ trách thổi giúp anh à?" Đàm Dĩnh khinh bỉ trừng mắt nhìn anh một cái, tính tình đại thiếu gia này lúc nào anh mới sửa được đây?

Ánh mắt của người đàn ông bỗng nhiên dừng trên môi cô, nhìn chăm chú, như là đang nghiên cứu tìm tòi gì đó, hoặc như là đang vì lời khi nãy của cô mà ngồi liên tưởng chẳng? Tóm lại ánh mắt của anh như vậy nhưng lại mang theo hơi ấm hừng hực, cùng bộ dáng trầm mặt làm trái tim cô hoảng loạn

Đàm Dĩnh nhịn không được, trái tim khẽ run lên, vội vàng dời tầm mắt, âm điệu cũng không tự chủ cao lên vài phần, "Ăn nhanh lên, ăn xong em còn phải dọn dẹp nữa!"

"Nga." Thẩm Lương Thần lên tiếng, ngoan ngoãn cúi đầu ăn, giống như vừa rời người có cái tư tưởng không thuần khiết ngược lại là cô vậy

Đàm Dĩnh cúi đầu, trong lòng có chút buồn bực, quả nhiên là cô nam quả nữ, thời điểm hiện tại không thích hợp ở chung một chỗ cho lắm. Cô miên man suy nghĩ một hồi, người đối diện bỗng nhiên mở miệng nói:

"Hương vị quả thật ngon hơn so với trước kia, có phải bởi vì thường xuyên nấu cho hẳn ta không?"

Vẻ mặt của anh quá tự nhiên, giống như đang nói về một chuyện bình thường. Nên làm cho Đàm Dĩnh trầm mặc một lát, rồi vẫn thành thật trả lời: "Đúng, anh ấy lớn lên ở nước ngoài, nhưng lại thích mì phở truyền thống, mà anh ấy không biết làm, cho lúc anh ấy muốn ăn thì tới chỗ em, em làm cho anh ấy ăn."

(Khuyन्ह Lâu: một câu nói đâm xuyên tim haha =))

Nghe lời này Thẩm Lương Thần hình như cũng không có phản ứng gì, chỉ gật gật đầu

Khắp nơi trong nhà đều tối đen như mực, chỉ có đèn treo trong phòng ăn vẫn còn sáng, ngọn đèn giờ đây chiếu ánh sáng xuống mái tóc đen của anh, làm cho sắc mặt của anh càng thêm tái nhợt. Đàm Dĩnh vuốt ve chiếc cốc thủy tinh trong lòng bàn tay, có chút không cạn lời, nếu như có thể, cô thật sự không nghĩ sẽ cùng anh bàn về chuyện này

Nào biết Thẩm Lương Thần lại mở miệng, vẫn là vấn đề liên quan đến Trình Quý Thanh, "Em đối với quá khứ của hẳn ta, hiểu được bao nhiêu?"

Đàm Dĩnh hoàn toàn trầm mặc, cô đương nhiên biết mình hiểu rất ít về quá khứ của Trình Quý Thanh, anh ấy hình như hiếm khi nhắc về chuyện trước đây, nhưng ai mà chẳng có quá khứ? Cô nhỏ hơn anh ấy vài tuổi, nhưng cũng có một đoạn tình cảm ràng buộc nhiều năm đó thôi, huống chi so với tuổi của Quý Thanh, nói là chưa trải qua chuyện gì thì đúng là giả dối

.....

Thẩm Lương Thần ngẩng đầu liền thấy cô đang tỏ vẻ cảnh giác và đang suy nghĩ đánh giá mình, không khỏi khẽ cười nói, "Yên tâm, anh đã

nói là sẽ không giờ thủ đoạn để đùa giỡn nữa, huống chi khi nhìn biểu tình của em, anh đã biết đáp án rồi."

"Chúng ta ở cái tuổi này rồi, làm sao có thể mong chờ một đoạn tình yêu thuần khiết như trang giấy trắng nữa. Cho nên anh ấy đã trải qua chuyện gì, em cũng không quan tâm."

Cô trả lời giống như trong dự đoán của anh, vẻ mặt Thẩm Lương Thần tỏ vẻ tán đồng, nhưng nhìn ánh mắt anh hơi lạ, giống như là đem hết chuyện mình định nói nuốt trở vào vậ? Đàm Dĩnh không biết có phải anh còn gì muốn nói nữa không, liền nói thẳng: "Có thể đổi đề tài được không?"

"Đổi cái gì?" Nhìn bộ dáng không được tự nhiên của cô, Thẩm Lương Thần nhin không được cười khế, "Cùng người yêu cũ nói chuyện mới, thật hơi ngại."

Đàm Dĩnh trợn trắng mắt nhìn anh, liền đưa tay muốn đoạt chiếc bát của anh, "Không muốn ăn đúng không?"

Thẩm Lương Thần đưa tay qua, một phen đè tay của cô lại, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cô, "Ai nói anh không ăn, sao em nhỏ mọn vậy?"

Bàn tay của anh rất ấm, gần như là bao kín bàn tay bé nhỏ của cô, Đàm Dĩnh cố ý xem nhẹ bầu không khí càng trở nên quỷ dị trước mắt, ra vẻ thoải mái mà nói: "Không phải anh nói em làm không ngon sao? Hiện tại giờ dù có chút tiến bộ, mà chắc chắn không lọt vào miệng của anh nổi rồi"

Cô cố ý nói sang chuyện khác, tránh nhắc lại chuyện xưa, nào biết Thẩm Lương Thần nhìn cô, có chút hoài niệm nói: "Biết sao anh trước đây, vì cái gì mà luôn nói em nấu cơm khó ăn không?"

"Chẳng lẽ không phải bởi vì nó thật sự khó ăn sao..."

"Đương nhiên không phải."

Anh bị vẻ mặt vừa ngốc vừa nghiêm túc của cô chọc cười, ánh mắt càng trở nên nghiêm túc, "Bởi vì anh luyến tiếc, lúc trước em vì anh học nấu ăn mà bị phỏng, biết anh đau lòng cỡ nào không? Nhưng nếu như anh cho em biết, bởi vì xót em bị thương nên không cho em học nữa, em chắc chắn sẽ tiếp tục làm, cho đến khi nào thành công mới thôi. Anh rất hiểu em, em quật cường bao nhiêu, anh biết hết."

Hoá ra là như vậy, hoá ra... Lại là như vậy.

Ngón tay anh chậm rãi dờ đi, ôn nhu lưu luyến vuốt ve mu bàn tay của cô. Đàm Dĩnh hốt hoảng cúi đầu, chốc lát mới có dũng khí nhìn về phía anh, cười nhạt một tiếng nói: "Nhưng anh không nói, sao em hiểu được? Khi đó anh chỉ có một ánh mắt vô tâm, đều khiến em nghĩ nhiều."

Ánh mắt anh vẫn u trầm như trước nhìn chăm chăm cô, Đàm Dĩnh chậm rãi nhìn bàn tay mình, nụ cười bắt đầu miễn cưỡng, "Về sau đừng như vậy nữa, gặp được người con gái anh thích, phải nhớ đem tâm ý của mình nói cho người ta biết."

Không biết bắt đầu từ lúc nào, bầu không khí lại trở nên lơ lửng mập mờ như vậy, cô nhanh chóng đứng lên, đem bát đĩa của anh bỏ vào bồn rửa, cũng không quay đầu lại nói: "Anh nhanh đi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn về Thanh Châu, không sẽ không có tinh thần —— "

Mà lời nói vừa hạ xuống, thất lực của cô lần nữa bị người ta ôm lấy

.....

"Ai đó?" Tuệ tử khoác áo khoác ngoài liền chạy ra, thấy hai người bọn họ, biểu tình từ kinh ngạc nháy mắt chuyển thành sáng tỏ, cười hì hì lần nữa rồi tắt đèn, "Thanh niên bây giờ đúng thật là, các cô cậu tiếp tục đi, tiếp tục đi, chú bình thường ngủ sâu lắm."

Đàm Dĩnh nhìn như không nhìn thấy mọi người đi lên lầu, Tuệ tử lúng túng nhìn Thẩm Lương Thần, chân tay luống cuống, "Tiên sinh, tôi —— "

"Không liên quan đến chú" Thẩm Lương Thần đứng tại chỗ, một tay chống trên bàn cơm, sau một lúc lâu mới lẩm bẫm bảo, "Chú đi ngủ đi, chỗ này để cháu dọn."

Tuệ tử lo lắng nhìn anh, "... Được, cậu cũng, cũng nghỉ ngơi sớm một chút"

Thẩm Lương Thần chờ khi mọi người đi, cúi người đi nhặt những mảnh vỡ gạt tàn mà Đàm Dĩnh không cẩn thận làm rơi, mảnh kiếng văng đầy đất, ngọn đèn quá tối, anh căn bản không thể nào nhặt lên được. Anh ngồi xõm xuống không biết đang suy nghĩ gì, ngón tay không cẩn thận bị cửa một đường, miếng thủy tinh đâm vào da, liền có một giọt máu đỏ tươi chảy ra.

Thế mà anh vẫn cảm thấy đau, tựa như một khắc kia cô đột nhiên đẩy anh ra, hằn ở trong mắt cô thấy được vẻ ảo não cùng xấu hổ.

Đàm Dĩnh từ nhỏ đến lớn, bất kể lúc xem TV hay tin tức, chỉ cần thấy tin tức về xuất quỹ thì sẽ nổi trận lôi đình. Cô lại càng không cho phép mình làm bất kì chuyện gì có lỗi với Trình Quý Thanh. Thẩm Lương Thần chớp mắt, chật vật cười, có lẽ... Thật là không còn đường sống mà

Ngày hôm sau lúc bọn họ rời đi đã xế chiều, cả hai đều vì tình huống phát sinh tối qua mà ngậm miệng không đề cập tới. Cả một đêm Đàm Dĩnh ngủ không đủ, trên đường đi nhân tiện chớp mắt một chút, nói cho cùng là không biết làm sao đối mặt với Thẩm Lương Thần mà thôi, chạm mặt nhiều sẽ càng suy nghĩ nhiều

Bất kể có phải là do Thẩm Lương Thần chủ động hay không, cô nên đưa ra lời cự tuyệt nghiêm khắc ngay lúc anh ôm mình mới đúng, hoá ra là vẫn còn kìm lòng không đậu, đều bắt nguồn từ việc nhất thời may mắn mà càng ngày càng trầm luân vào, cuối cùng phát triển đến mức không cứu vãn được nữa

Cô tất nhiên phải càng lí trí, Quý Thanh đối với cô tốt như vậy, cô không thể nào vì nhớ quá khứ mà cự tuyệt anh nữa

(Khuynh Lâu: không hiểu sao luôn cười ngta vì thấy áy náy à chị, chỉ tổ làm khổ cả ba, tất cả mọi chuyện vì sự áy náy của chị mà ra đó &%^#^# -_-)

Trong lòng cô trăm chuyển ngàn lần, Thẩm Lương Thần ngược lại rất an tĩnh lái xe suốt dọc đường, trên đường đi thì nhận được mấy cuộc điện thoại bàn về công việc, thoạt nhìn anh cực kì bận rộn

Bất tri bất giác đã đến nội thành Thanh Châu, điện thoại của Đàm Dĩnh kêu lên, là Trình Quý Thanh gọi đến

Cô mắt nhìn Thẩm Lương Thần đang chuyên tâm lái xe, vẫn quyết định nhắc máy, thanh âm của Trình Quý Thanh giống như là đang vang lên bên tai cô, "Còn chưa rời khỏi nhà Diệp Tử sao?"

"Sắp tới nhà rồi, anh đi công tác về rồi à?"

"Ừ." Anh như có chút không yên lòng, "Công chuyện xử lí xong thì mới về."

Năng lực của anh trước giờ rất cao, công việc ba ngày bận một ngày là xong không phải là nói quá đâu, Đàm Dĩnh cũng không có nghĩ nhiều, hai người hàn huyên vài câu thì cúp máy. Vừa lúc xe đã đến tiểu khu dưới lầu

"Muốn lên uống nước không?" Lúc Đàm Dĩnh cởi dây an toàn vẫn lễ phép hỏi một câu.

Mắt Thẩm Lương Thần nhìn lên lầu, khóe môi hơi hơi vén lên, "Không được, ngày khác đi, anh còn phải đi xử lí công việc."

Đàm Dĩnh sững sốt một chút, "Cho nên ý anh là, anh cố tình đưa em về sao?"

Thẩm Lương Thần cúi đầu cười, biểu tình ôn hòa nhìn cô, "Đúng vậy, một lần cuối cùng, em còn không biết quý trọng cho tốt hửm?"

Bộ dạng này của anh làm cho cô lần nữa không lời chống đỡ, Thẩm Lương Thần giơ giơ tay, "Lên đi, anh ta đang đợi em."

Đàm Dĩnh xuống xe, đi vài bước thì nghe anh gọi tên mình, "Đàm Dĩnh."

Cô quay đầu lại, thấy ánh mắt sâu thẳm của anh nhìn mình chăm chăm, cuối cùng lại cười nhẹ, "Cho dù phát sinh chuyện gì đi nữa, em có thể đến tìm anh."

Đàm Dĩnh nhú mày suy nghĩ một lát, lập tức liền hiểu, không khỏi bật cười nói: "Em vẫn còn chưa kết hôn nha, anh lại trù ẻo em, đồ miệng quạ đen."

Thẩm Lương Thần lại liếc mắt nhìn cô, rồi mới khởi động xe rời đi

Lúc mở cửa đi vào, Trình Quý Thanh đang ở nhà, anh đứng trước bể cá cho cá ăn, anh đã bỏ không ít mồi cho cá nhỏ rồi. Lúc Đàm Dĩnh thay giày có kêu anh một tiếng, nhưng anh vậy mà không nghe thấy, cô nghi ngờ đi đến bên người anh, vỗ nhẹ vai anh, "Này."

Trình Quý Thanh nhanh chóng xoay người lại, con người co quắp nhìn cô, vài giây sau mới lộ ra nụ cười ấm áp, "Về rồi à?"

"Vâng, anh nghĩ gì thế?" Đàm Dĩnh chỉ chỉ bể cá, "Chúng nó no quá rồi kìa."

Trình Quý Thanh giờ mới khôi phục tinh thần, tay thì bỏ đồ ăn cho cá về chỗ cũ, một tay thì ôm chặt bả vai cô, nghiêm túc nói: "Bởi vì sắp kết hôn rồi, cho nên anh hơi kích động một chút. Vừa lúc, chúng ta bàn về chuyện ngày mai ra mắt nhà anh nhé, được không?"

"Được a." Đàm Dĩnh nhìn gần khuôn mặt anh, phát hiện ra sắc mặt anh rất không tốt, vẫn là không yên lòng hỏi, "Anh có thấy không thoải mái chỗ nào hay không?"

Trình Quý Thanh lắc đầu, "Chắc là do vội về gặp em, thấy hơi mệt mà thôi."

Đàm Dĩnh nghe anh như vậy, càng thêm cảm thấy áy náy, cầm tay anh nói: "Em pha cho anh cốc sữa nhé, anh ngồi đi."

Cô nói xong liền đi vào bếp, Trình Quý Thanh nhìn bóng lưng của cô, biểu tình trên mặt bỗng nhiên trở nên nghiêm trọng

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Chi Là Vì Lấy Cớ Để Gọi Điện Thoại Cho Em

"Mẹ anh rất dễ chịu, cho nên em đừng lo lắng, đến lúc đó biểu hiện của em sẽ ổn thôi." Trình Quý Thanh đối với Đàm Dĩnh rất có lòng tin, ngược lại có chút lo rằng mối quan hệ phức tạp của gia đình mình sẽ khiến cô bối rối, vì thế lại nói, "Những người khác em không cần để ý, mọi việc đều có anh ở đây."

Đàm Dĩnh vốn không lo lắng mấy, nhưng bây giờ anh nói làm cô hơi lo sợ, cô nuốt nước miếng một cái, cẩn thận thử dò xét nói, "Những người khác là ai?"

Trình Quý Thanh trầm ngâm nói, "Mẹ kế của anh và hai người con, bọn họ đã quen cường thế (kiểu là có quyền lực á), nói chuyện không xuôi tai lắm."

"Không sao cả." Đàm Dĩnh nhích ngợm chớp mắt vài cái với anh, "Mấy năm nay em đã tiếp xúc với nhiều kiểu người rồi, yên tâm đi, em có thể ứng phó được."

Kiểu con nhà đại gia kia, cô đã ở Thâm gia từ nhỏ đến lớn, hơn nữa mấy năm nay lăn lộn trong giới giải trí, đương nhiên đã hiểu được rất nhiều thứ

Trình Quý Thanh mỉm cười nhắc nhở cô, "Anh sợ sẽ dọa em chạy mất"

"Còn chưa gặp bọn họ, sao anh biết được em sẽ chịu thiệt thòi a." Đàm Dĩnh nghiêng đầu nhìn anh, thấy bộ dáng anh vẫn tâm sự nặng nề, nên nghĩ

rằng anh thật sự rất bận tâm chuyện này, vì thế vẫn an ủi anh, "Được rồi, em sẽ tùy cơ ứng biến, anh hôm nay sao ấy? Nhìn thấy lạ lạ."

Anh nhìn cô một hồi, rồi mới thở dài, "Đàm Dĩnh, kỳ thật —— "

"Sao?" Đàm Dĩnh nghiêm túc nhìn anh, ánh mắt lúc đen lúc sáng, những lời này của Trình Quý Thanh bị ngăn ở ngực không thể nói ra, lắc đầu nói, "Không có việc gì đâu, anh định hỏi Diệp Tử sao rồi?"

Nói tới Diệp tử, biểu tình của Đàm Dĩnh nháy mắt trở nên sinh động hơn, đuôi lông mày nơi khóe mắt duỗi ra vui sướng, "Đã sắp đến ngày dự sinh, hơn nữa chồng của cậu ấy thế mà chính là mẫu người lí tưởng mà cậu ấy nhắm tới lúc trước á, anh nói có phải thật khéo không?"

Trình Quý Thanh kiên nhẫn nghe xong, lại phối hợp cười gật gật đầu, "Rất khéo, đây gọi là duyên phận đấy mà."

"Đúng vậy." Đàm Dĩnh cũng cảm thán, "Lục Thiệu Hành đối với cậu ấy ngược lại rất tốt, sung cậu ấy, nhìn cậu ấy sống hạnh phúc thật tốt."

Hai người sóng vai nhau ngồi trên sofa, nhưng ánh mắt lại không cùng nhìn TV trên tường, rõ ràng ai cũng ôm tâm tư. Im lặng một lát, Trình Quý Thanh bỗng nhiên nói: "Em sẽ hối hận sao? Anh vừa rồi thấy anh ta đưa em về."

Nội tâm Đàm Dĩnh cả kinh, lập tức ngồi ngay ngắn nhìn anh, khó trách từ lúc bước vào cửa đến giờ thấy anh cứ lạ lạ, hoá ra là do hiểu lầm? Cô vội vã giải thích: "Chúng em vừa gặp nhau ở nhà Diệp Tử, sau đó em đã nói rõ với anh ấy, lúc ấy anh cầu hôn em cũng là chuyện đã được thận trọng bàn tính qua, cho nên anh yên tâm..."

Trình Quý Thanh xoay đầu lại, ánh mắt nhu hòa, tựa như không có chút nghi ngờ gì, "Anh biết, người trước giờ cố chấp, chỉ cần đồng ý anh liền sẽ không có tâm tư nghĩ gì đến nữa."

Đàm Dĩnh nhẹ nhàng thở ra, "Quý Thanh, em sẽ sống tốt bên anh."

Cô giống như đang thể hiện quyết tâm, hoặc là đang trấn an tinh thần của anh, Trình Quý Thanh lại cảm thấy khổ sở trong lòng.

Cô ngốc này, chỉ sợ ngay cả chính cô cũng không biết, lúc bàn luận về chuyện hôn nhân của mình thì nét mặt của cô còn không vui sướng bằng lúc nói về chuyện ở nhà Diệp Tử, loại vui sướng phát ra từ nội tâm này căn bản không thể nào nguy trang được.

Nhưng anh vẫn nhẫn tâm không vạch trần nó

Anh nhìn sườn mặt nhu hoà của Đàm Dĩnh, một lần lại một lần tự nói với lòng mình, đây là điều anh khát vọng đã lâu, chỉ cách hạnh phúc vẹn vẹn một bước dài nữa, anh sẽ không vì chuyện này mà buông tha, cũng sẽ không để bất kì bóng người nào làm ảnh hưởng.

.....

Buổi chiều hôm sau phải đến Trình gia, Đàm Dĩnh phải dậy thật sớm, quần áo trong tủ đồ của cô quả thực rõ ràng không thích hợp để đi gặp Trình phu nhân, trước mặt mẹ chồng tương lai, con dâu ăn mặt không đẹp thì không tốt lắm, vì thế liền đơn giản thu dọn rồi đi đến cửa hàng mua đồ

Cô đầu tiên chọn một cái đầm, một cái áo khoát trắng phù hợp đi kèm, đứng trước gương xoay vài vòng, khi nào cảm thấy thật sự phù hợp mới thôi. Lúc chọn son môi thì hơi khó khăn một chút, màu sắc quả thực rất đẹp, nhưng cô không biết màu nào sẽ thích hợp với mắt thẩm mỹ của người lớn

Cô bán hàng đương nhiên hận không thể bán toàn bộ những món đồ cô nhìn trúng, hỏi nửa ngày cũng chưa quyết định được món nào

Đàm Dĩnh bây giờ đang nhớ đến Diệp tử, nha đầu kia so với cô có vẻ rành về mấy món đồ trang điểm này hơn, cho dù cô đã từng làm cho bên tạp chí, nhưng so cô ấy chắc còn thua xa

Đang do dự, may mắn thay bên có một cô gái cho cô ý kiến, chỉ chỉ một cái trong đó nói: "Cái này rất đẹp, thích hợp với cô, cũng thích hợp tham gia một bữa tiệc đấy."

Đàm Dĩnh ngoài ý muốn nhìn về phía đối phương, là một cô gái vô cùng trẻ trung và thời trang, qua cách ăn mặc rất khó đoán được cô gái này bao nhiêu, nhưng diện mạo thật không thể xoi mói, là loại người mà chỉ liếc nhìn thôi sẽ gây ra cho đối phương rất nhiều hảo cảm

Cô kinh ngạc nói: "Cô sao lại đoán chuẩn như vậy? Tôi đúng là muốn đi gặp một vị trưởng bối."

Đối phương mỉm cười, lúc cúi đầu thì mái tóc dài đen nhánh trước xuống, rất ưu nhã mê người, nói chuyện cũng có lý, "Bởi vì để cho một cô gái tí mĩ trang điểm, mà lại khẩn trương như vậy, hoặc là gặp bạn trai, hoặc là người có liên quan đến bạn trai của mình. Nhưng cô gần như không phô trương đến mức điểm lệ như vậy, cho tôi đoán chắc là mẹ của bạn trai cô nhỉ."

Đàm Dĩnh ngượng ngùng gật gật đầu, "Cám ơn cô."

Cô chỉ cái đầm hồi nãy để hỏi ý kiến, ai ngờ vị tiểu thư kia chỉ nói một câu, "Cái này cũng rất đẹp, tôi nghĩ bạn trai cô nhất định sẽ thích."

Đàm Dĩnh sửng sốt một chút, nhìn người trước mắt bỗng nhiên sinh ra loại ảo giác kì quái, giống như đối phương đã nắm rõ cô trong bàn tay vậy? Nhưng cô quả thật không biết đối phương là ai, trước đây hay bây giờ cũng chưa từng gặp qua.

Vị tiểu thư kia thấy biểu tình của cô ngưng trọng, mỉm cười nói: "Xin lỗi, tôi chỉ là đơn thuần cảm thấy thích hợp với cô mà thôi, tôi đã mạo muội rồi."

Cô ấy lại một lần nữa để cây son môi về lại quây, trước lúc rời đi lại cười nhạt liếc mắt nhìn Đàm Dĩnh "Tiểu thư, cô thật giống như là không thật lòng yêu thương bạn trai mình, cũng không nguyện ý chia sẻ niềm vui cùng anh ta, lúc chọn son môi gần như không quan tâm đến cảm thụ của anh ta. Tôi nghĩ đây không phải là chuyện tốt, quấy rầy rồi."

Nói xong những lời này cô ấy liền lập tức rời đi, để lại vẻ mặt hoảng hốt của Đàm Dĩnh cùng những món đồ cô ấy đã hướng dẫn, nhất là Đàm Dĩnh, trong lòng mặc dù vẫn cảm thấy kì quái như trước, nhưng tinh táo lại thì không khỏi kinh hãi vì lời nói khi nãy của đối phương

Đích xác, những chi tiết này ngay cả chính cô cũng không phát hiện ra. Cô hôm nay làm hết thảy những việc này, chẳng những đã dụng tâm, tựa như tất cả đều chỉ là vì hoàn thành một "nhiệm vụ" mà Quý Thanh giao cho cô, trong lòng nghĩ nhiều, cố đừng làm cho anh thất vọng...

Lúc rời khỏi cửa hàng tâm tình cô có chút phức tạp, điện thoại trong túi rung nửa ngày cũng chẳng biết, vội vội vàng vàng lấy ra không kịp nhìn liền nghe máy, "Alo?"

"Chân khá hơn chút nào chưa?"

Giọng nam nhẹ nhàng làm cho trái tim của Đàm Dĩnh hơi hơi run rẩy, là Thẩm Lương Thần. Cô trầm thấp "Vâng" một tiếng, lại tìm đề tài nói: "Đêm qua đã không đau nữa, cảm ơn anh đã giúp tôi xử lí kịp thời"

Bên kia truyền đến một tiếng cười khẽ, "Làm sao lại qua một đêm, bỗng nhiên đã trở nên xa lạ như vậy?"

"Đã tính là bạn bè, câu "Cảm ơn" cũng nên thôi." Cô cẩn thận trả lời.

Thẩm Lương Thần an tĩnh, chỉ còn tiếng thở nhẹ nhẹ qua sóng điện thoại, sau một lát mới nói: "Nghe Diệp tử nói, hôm nay em muốn tới nhà họ Trình?"

"Vâng." Đàm Dĩnh cũng quên hỏi tại sao Diệp tử lại nói cho anh biết, chỉ nín thở nghe anh nói lời kế tiếp.

Thẩm Lương Thần lần này không ngập ngừng, liền nói tiếp: "Trình phu nhân nổi tiếng là người tốt, cho nên em không cần lo lắng, ba bà ấy là giáo sư Lâm Tử Ninh, cho nên rất hứng thú tìm hiểu văn học, em có thể an tâm."

Đàm Dĩnh nghe anh nói xong, ngón tay theo bản năng nhéo nhéo lòng bàn tay của mình, "Anh gọi chỉ để cho tôi biết chuyện này?"

Anh chỉ hời hợt nói: "Không muốn em chịu uỷ khuất, chỉ là suy ngẫm lại thấy không thể."

"..."

Thấy cô không nói, Thẩm Lương Thần bỗng nhiên trầm lại, "Em sẽ không cho rằng anh đang giở thủ đoạn để đùa giỡn chứ?"

"Không có, tôi không nghĩ như vậy." Đàm Dĩnh chỉ là cảm thấy, anh hình như không cần thiết làm những chuyện vớ vẩn này, điều này không giống anh chút nào.

Thẩm Lương Thần như đoán được cô đang suy nghĩ cái gì, nhưng lại khó khăn nói, "... Nếu như anh cho em biết, anh nói chuyện này, chỉ là vì lấy cớ để gọi điện thoại cho em thì sao?"

Đàm Dĩnh giật mình, Thẩm Lương Thần không cho cô cơ hội nói lời làm tổn thương anh, vội vàng nói: "Không sao, cứ như vậy đi."

Kết thúc cuộc trò chuyện, đầu óc Đàm Dĩnh trống rỗng một giây, cô lặng lẽ cất di động, hít thở sâu vài lần mới đi vào trong thang máy.

Mà Thẩm Lương Thần thì đang ngồi ở bàn làm việc, nhìn chăm chăm màn hình điện thoại tối đen đến thất thần. Anh kỳ thật cũng chưa hẳn hoàn toàn nói thật, nói cô là nguyên nhân chủ yếu, nhưng còn có một nguyên nhân khác, anh muốn tốc chiến tốc thắng.

Thay vì hao phí thời gian cùng tinh lực với Đàm Dĩnh và ông bà nhà họ Trình, không bằng giúp bọn họ sớm vượt qua cửa ải này, dù sao anh biết, bọn họ còn phải gian nan vượt qua cửa ải tiếp nữa, mà lúc này đây, anh cũng muốn nhìn xem Trình Quý Thanh sẽ lựa chọn cái gì

Lúc trước anh bởi vì ích lợi mà buông tay Đàm Dĩnh, bị Trình Quý Thanh nhạo báng, nay anh cũng muốn nhìn xem, vấn đề nan giải này nếu đặt trước mặt Trình Quý Thanh, hẳn ta đến cùng sẽ xử trí thế nào?

.....edited by Khuynh Lâu.....

Bởi vì cú điện thoại này của Thẩm Lương Thần, Đàm Dĩnh sau khi về nhà liền lên mạng bù lại một vài kiến thức văn học, cho dù chỉ một ít cũng được, nhưng không được đến mức đối phương nói tới nghe không hiểu, giúp cho cuộc gặp mặt đầu tiên với Trình phu nhân thuận lợi hơn

Trình phu nhân quả nhiên có phong độ của người trí thức, nói chuyện với ai cũng lễ độ, cho người ta cảm giác đặc biệt thoải mái. Điểm này rất giống Trình Quý Thanh, nói vậy chắc là anh được di truyền từ mẹ rồi.

Ba dượng của Trình Quý Thanh vì có tiệc xã giao nên không có mặt ở nhà, điều này làm cho Đàm Dĩnh thoáng nhẹ nhàng thở ra, nhưng vị cha dượng trong truyền thuyết kia nghe nói không hề dễ ứng phó tí nào

Đối phương mới ở cửa đã không hảo ý đánh giá cô, vừa trống không mở miệng hỏi cô, "Nghe nói cháu làm ở ngành giải trí, là quản lí à?"

"Đúng ạ." Đàm Dĩnh khéo léo khẽ cười.

Người anh kể nhếch môi, trong mắt có chút cảm giác miệt thị, "Là quản lí à, vừa lúc gần đây nổi lên chuyện của cô tiểu thư Lục Từ? Mấy chuyện của cô ấy và Chu Kính Sinh, là sự thật?"

Lời này làm cho Đàm Dĩnh có chút xấu hổ, trước mặt mẹ Trình lại nhắc tới chuyện quá khứ của Lục Từ – mang theo một loại gièm pha, nghĩ đi nghĩ lại chẳng có lí chút nào. Cô châm chước hạ giọng từ từ, "Trước đây tuổi cô ấy còn nhỏ không hiểu chuyện, bây giờ cô ấy đã không qua lại với Chu tiên sinh nữa."

Vị anh kể cười một tiếng, "Vậy cô thật lợi hại, có thể làm sáng tỏ chuyện hiểu lầm của vị nữa mình tinh và hãn ta, chắc nhiều thủ đoạn lắm a."

"Chuyện này là do công ty phụ trách chỉ đạo, tụi em làm cấp dưới, chỉ phụ trách chấp hành."

Đàm Dĩnh cũng tính là hiểu, đối phương đại khái là có ý muốn châm chọc cô, bôi đen hình tượng của cô trước mặt mẹ Trình, nhưng trong lòng cô vẫn có chút kỳ quái. Trình Quý Thanh nếu như kết hôn với cô, không cần đoán hỏi, đó không phải là chuyện có lợi cho vị anh kể của anh hay sao? Ít nhất bởi vì chuyện này, địa vị của Quý Thanh ở Trình gia nhất định sẽ bị ảnh hưởng

Nhưng vì sao cô luôn cảm thấy, vị kế huynh này lại có địch ý rất nặng với mình?

Mẹ Trình lên tiếng, bảo anh ta: "Con đi nhìn xem Bùi Dao đã xong chưa, nên vào ăn rồi."

Mà Đàm Dĩnh nghe từ Bùi Dao phát ra từ miệng miệng mẹ Trình thì kinh ngạc đến mức quên nói chuyện, thế nhưng mà... lại là vị tiểu thư kì

quái gặp hồi chiều? Chuyện này thật quá trùng hợp đi?

.....

So với lúc chiều, lúc này Bùi Dao thoát nhìn rất trẻ trung và thoải mái, cô mặc quần ở nhà màu xám, tóc dài đen nhánh được cột cao trên đầu. Một tay thì bỏ trong túi, tay kia chủ động đưa tới trước mặt cô, "Chào cô, tôi là Trình Bùi Dao, người em không cùng huyết thống với Trình Quý Thanh."

Lời này nghe rất bình thường, nhưng vì sao lại nhấn mạnh chữ không cùng huyết thống? Hơn nữa với biểu tình của Trình Quý Thanh, hình như cũng không được tự nhiên. Anh gần như không có chạm mắt với Bùi Dao, thái độ đối đãi này với vị anh kế hoàn toàn bất đồng

Đàm Dĩnh để ý, bất động thanh sắc cũng đưa tay ra, "Chào cô, hoá ra cô là em của Quý Thanh, thật quý hoá."

"Tụi em đã gặp nhau?"

Lúc nói những lời này, cảm giác nhạy bén của Đàm Dĩnh cảm nhận được cánh tay Quý Thanh khoát lên trên vai mình trở nên căng thẳng, lực đạo kia giống như rất khẩn trương. Cô quay đầu trấn an cười với anh, "Hôm nay em ở cửa hàng có gặp qua một lần, nhưng không biết đây là em của anh, cũng không có trò chuyện gì nhiều."

Trình Quý Thanh bây giờ mới trầm tĩnh lại, Đàm Dĩnh tinh tường nhìn, mi tâm anh chau lại, không vui nhìn người em gái kia của mình

Ánh mắt kia không giống như là đang chỉ trích, giống như là oán hận hơn? Giống anh và em cùng nhau chi gian...

"Bùi Dao học tâm lý học, mấy năm nay không ở Thanh Châu, nay nghe nói Quý Thanh muốn đem bạn gái về ra mắt, nhất định muốn thay anh

mình xem thử. Hi vọng là không dọa cháu sợ." Bà Trình lôi kéo sự chú ý của Đàm Dĩnh, lời giải thích cắt đứt sự trầm tư của cô.

Đàm Dĩnh mỉm cười lắc đầu, "Hoá ra Bùi Dao học tâm lý, khó trách, hôm nay cô ấy nói chuyện với cháu rất có ý tứ."

"Thật vậy hả?" Môi và mắt của Bùi Dao cong cong ngồi xuống đối diện cô, "Cô cảm thấy rất có ý tứ a, nhưng anh ba của tôi thì cảm thấy rất đáng sợ a."

"Đáng sợ?" Đàm Dĩnh có chút không hiểu, "Vì sao lại cảm thấy đáng sợ?"

Bùi Dao hoàn toàn không để ý nét mặt xanh mét của Trình Quý Thanh, hoạt bát nói đùa, "Đại khái là trong lòng anh ấy ẩn dấu một bí mật gì đó, sợ bị tôi phát hiện ấy mà."

"Nha đầu kia." Mẹ Trình nhin không được cười to, "Từ nhỏ đến lớn luôn tinh nghịch trêu đùa anh ba, hôm nay trước mặt chị dâu tương lai, còn không giấu bớt lại, tốt xấu gì cũng phải chừa cho anh ba con một chút mặt mũi nữa chứ."

Đàm Dĩnh phát hiện mẹ Trình nói xong lời nói này, ý cười trên mặt của Bùi Dao đều biến mất sạch sẽ, làn da hình như còn trắng bệch hơn trước

Mắt cô ấy nhìn mình, không lạnh không nóng "Vâng" một tiếng, sau đó cứ ngồi ở đó không lên tiếng nữa

.....edited by Khuynh Lâu.....

Buổi tối sau khi dùng cơm xong thì đến lúc phải về, gia quy ở Trình gia cũng không khác lắm so với Thẩm gia, ăn xong cũng đã nói chuyện xong, cho nên Đàm Dĩnh như trút đi gánh nặng. Sau lại ngồi với bà Trình

một chút thì rời đi, thoạt nhìn mẹ Trình đối với Đàm Dĩnh rất phi thường hài lòng, lúc gần đi vẫn dặn dò cô lần sau hãy ghé chơi

Ngược lại Bùi Dao đứng ở chỗ hành lang gần cửa ra vào, ánh mắt có chút quái dị, đặc biệt khi thấy Trình Quý Thanh giúp Đàm Dĩnh cài cúc áo măng tô thì đáy mắt lại hồng hồng

Trên đường trở về, Đàm Dĩnh cũng không có mở miệng hỏi Trình Quý Thanh, cô cũng không có ngạc nhiên như vậy đâu, trực giác của phụ nữ rất mạnh, nhưng giống như cô từng nói với Thẩm Lương Thần, ai mà chẳng có quá khứ?

Chỉ là quá khứ này của Trình Quý Thanh còn kèm theo cả lớp tình thân bên ngoài, sợ là cả đời sẽ không bao giờ thoát ra nổi ——

"Anh nghĩ, anh phải cùng em nói chuyện về Bùi Dao một chút." Trình Quý Thanh bỗng nhiên mở miệng, tiện đà dừng xe ở bên đường

Đàm Dĩnh gật gật đầu, "Anh nói đi"

Trình Quý Thanh hạ cửa kính xe, khó chịu kéo kéo caravat, tựa như không biết nên bắt đầu từ đâu, hồi lâu mới mở miệng, câu nói đầu tiên làm cho Đàm Dĩnh ngây ngẩn cả người, "Cô ấy là một người vô cùng độc ác."

"..."

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Ngay Cả Thích Em Em Cũng Không Cho

Đàm Dĩnh không thể nào tưởng tượng được, có thể làm cho Trình Quý Thanh dùng từ "Ác độc" như vậy để hình dung một người con gái, đến tột cùng cô ấy là loại người gì? Chung quy nhìn người không thể chỉ nhìn qua bề ngoài, mà nếu như nhìn từ bên ngoài, cô thật sự không thể nào đặt Bùi Dao đứng cùng hai chữ này

"Tính cách của cô ấy rất kì quái, gần như có thể dùng từ vận vẹo để hình dung, từ nhỏ đã lấy việc đùa cợt người khác làm niềm vui." Trình Quý Thanh cau mày, nhắc tới đối phương vẫn là bộ dáng tránh như rắn rết, "Trong đó đặc biệt rất thích trêu đùa anh, có lẽ bởi vì anh không phải là người có mối quan hệ thân chính với Trình gia."

Trong phim ảnh cũng chỉ có một tình tiết như vậy, đứa nhỏ chỉ cùng tổ tiên, luôn sẽ có một người con gái mang địch ý khó hiểu ở bên, nhưng đó chỉ là do khi nhỏ quậy phá nên mới như vậy mà thôi? Đàm Dĩnh do dự một chút, nói: "Khi đó do cô ấy còn nhỏ không hiểu chuyện, em nhìn bây giờ cô ấy đối với anh không có địch ý gì đâu."

Ngược lại... Thoạt nhìn giống như rất quan tâm?

Trình Quý Thanh nghe lời này, lập tức cười nhạt, "Em tại sao lại có thể có loại ảo giác này? Cô ấy cho đến lúc học đại học cũng chẳng yên tĩnh lại. Mỗi lần anh giao lưu bạn gái sẽ bị cô ấy phá hỏng, cô ấy luôn lấy những lí do khiến các bạn gái bỏ anh đi."

Cái này Đàm Dĩnh cũng không còn gì để nói, nếu là như vậy, Bùi Dao quả thật có hơi quá phận. Cô nhìn không được nghi ngờ nói: "Vậy lúc anh

và em ở Mĩ —— "

"Không rõ ràng lắm." Trình Quý Thanh lắc lắc đầu, "Lúc ấy cô ấy bỗng nhiên không có động tĩnh gì, chắc là do việc học bề bộn nhiều việc, hoặc là đã chơi chán trò xiếc này rồi."

Lời này nói ra còn đi kèm với cái nghiêng răng, Đàm Dĩnh suy đoán, một người đàn ông như Trình Quý Thanh, mọi chuyện với anh đều trôi trảy, mà hình như Bùi Dao là điều duy nhất khiến cho ba mươi năm cuộc đời của anh trở nên không thoải mái? Dù e ngại mối quan hệ với vị anh kế kia, anh sao có thể nhẫn nại được cô gái này, chán ghét cô ấy rồi lại cố tình bất lực, khó trách nhắc tới cô ấy anh luôn chán ghét đến cực điểm

Cô khẽ giọng thở dài, "Anh yên tâm, em sẽ tận lực tránh cô ấy." Lúc trước không biết thì không nói, bây giờ mối quan hệ của Bùi Dao cùng Quý Thanh đã rõ ràng, nhất định cô sẽ phải cận thận gấp bội

Nhưng Trình Quý Thanh thoát nhìn vẫn còn có chút không yên lòng, Đàm Dĩnh lại hỏi: "Có phải anh còn điều gì muốn nói với em nữa không?"

Nào ngờ Trình Quý Thanh thoát nhìn càng thêm khó chịu hơn, ánh mắt đảo không chừng, nửa ngày vẫn không mở miệng.

Đàm Dĩnh nhìn anh như vậy, bỗng nhiên cũng hơi hiểu ra, "Chuyện quá khứ em không thêm để ý, anh và cô ấy thế nào, chung quy tất cả đã qua. Mà nếu cô ấy có nói cho em biết, em cũng sẽ không loạn tưởng đâu."

Chuyện nam nữ trưởng thành, cô sao mà không rõ cho được? Chính bản thân cô cũng không phải là tờ giấy trắng, đương nhiên sẽ không quá hà khắc với Trình Quý Thanh, chỉ cần về sau cả hai cùng chung thủy với nhau là được rồi

Nào ngờ Trình Quý Thanh quay đầu lại nhìn cô, lại nói: "Có phải từ trước đến giờ em không bao giờ ghen vì anh hay không?"

Đàm Dĩnh lập tức ngậy ngấn cả người, "Chúng ta không phải là đang nói chuyện hồi nhỏ của anh sao?" Nếu đã qua rồi, thì để ý làm gì?

Mà Trình Quý Thanh lại nói: "Cho dù chuyện của em và Thẩm Lương Thần đều đã qua rồi, anh vẫn ghen tị vì những năm hẵn ta ở bên em"

Đàm Dĩnh mím môi không tiếp lời, trong lòng vẫn có chút không dễ chịu. Cô lần đầu tiên thấy Quý Thanh giận, không, cũng không thể xem như là đang giận, mà ánh mắt như vậy giống như là một thanh băng dao sắt bén, cào lên ngực cô làm cô hơi đau nhói.

Rất nhanh Trình Quý Thanh liền ý thức được mình đang thất thố, mỗi lần nhắc tới nữ nhân kia, anh đều không thể khống chế được, anh biết mình không nên giận chó đánh mèo với Đàm Dĩnh...

Anh có chút ảm ức rũ mắt xuống, ảo não nói: "Xin lỗi, anh không nên nổi giận với em. Anh gần đây có chút, nói chung là bỗng nhiên cô ấy trở về, cho nên —— "

"Quý Thanh." Đàm Dĩnh đánh gãy lời lấp bắp của anh, suy nghĩ một hồi vẫn nói lời trong đáy lòng mình, "Chúng ta đều có thời gian yêu điên cuồng, bây giờ đã quyết định ở cùng một chỗ, là do cả hai đều cảm thấy đối phương thích hợp, thích hợp chung sống cùng nhau. Anh vẫn luôn biết bản thân mình muốn chung sống như thế nào, em cũng vậy, cho nên chúng ta phải cho nhau thời gian và sự tin tưởng, được không anh?"

Trình Quý Thanh nhìn cô hồi lâu, trên mặt cuối cùng cũng nở nụ cười thảo mái, "Được."

Hai người lần đầu tiên không thảo mái, vậy mà đã dễ dàng liền hóa giải, bọn họ đều sống theo lí và tình, vì thế càng dễ dàng hoá giải mâu thuẫn hơn. Nhưng lúc đó bọn họ ai cũng không ý thức được, tình yêu vốn chính là không cần lí trí...

.....windyhill2017.wordpress.com.....

Tiếp đó Quý Thanh đưa Đàm Dĩnh đến dưới lầu rồi rời đi. Đền đuôi xe biến mất, Đàm Dĩnh mới quay người đi lên lầu, dưới chân cô đột nhiên có một hòn đá nhỏ lăn lại đây, một đường đụng vào đỉnh giày cô, vị trí bất thiên bất ỷ vô cùng vừa vặn.

(bất thiên bất ỷ: công bằng, vô tư; ở đây hình như có nghĩa là lăn tự do vậy mà dưng rất chính xác hay sao a)

Cô nghi ngờ quay lại nhìn, trước hàng cây xanh mượt là bóng dáng của Thẩm Lương Thần.

Một mảng xanh của lá cây ở đằng sau anh, hai tay anh đút vào túi áo măng tô, hình như là do thời tiết chuyển lạnh, màu da trông có hơi tái nhợt, nhưng trên mặt vẫn mang ý bất cần đời như trước, từ từ bước ra đi về phía cô

"Xem ra tiến triển không tệ." anh nhìn về hướng Trình Quý Thanh đi mất mà nâng nâng cằm, đứng trước mặt Đàm Dĩnh

Đàm Dĩnh nghiêm túc nhìn anh, "Anh sao bỗng nhiên lại tới đây?"

"À, nghe lời em nói, trở về nhìn lão già kia thế nào."

Đàm Dĩnh ngoài ý muốn, lại thuận miệng nói tiếp: "chú Thẩm có khỏe không?"

"Vẫn như cũ." biểu tình của Thẩm Lương Thần có chút trầm trọng, bỗng nhiên lại nói với cô, "Không muốn mời anh lên ngồi một chút?"

Bây giờ tuy rằng không muộn lắm, mà Đàm Dĩnh cảm thấy rất bất tiện, cứ như vậy chần chờ mãi, Thẩm Lương Thần đã biết trong lòng cô suy

ngĩ rồi, có chút bi thương thở dài, "Thôi, đã sớm biết là tới đây gặp em, anh cũng đã tự mình hiểu được sẽ thế nào rồi"

Đàm Dĩnh nhìn anh, lại không nói lời nào, một chút an ủi anh cũng chẳng có.

Thẩm Lương Thần càng buồn bực, hơi hơi giơ đôi mày rậm, "Thật sự không cho anh lên sao?"

Đàm Dĩnh bật cười nói: "Nhà em đâu phải là anh chưa vào bao giờ?"

"Lần trước chỉ đứng ở cửa thôi, em còn không cho anh bước vào nửa bước!" Thẩm Lương Thần giống như có chút uỷ khuất, lại nói đến vấn đề cũ

Đàm Dĩnh thật bị bộ dáng ngây thơ này của anh làm cho dở khóc dở cười, "Được rồi, lần sau đi. Anh còn có chuyện gì không?"

Mắt thấy cô hạ lệnh đuổi khách, Thẩm Lương Thần liền cái khó ló cái khôn nói: "Anh còn chưa ăn cơm, không cho anh theo lên, thì hãy đi ăn gì với anh đi? Ở quanh đây anh không quen lắm."

Nói cứ giống như là anh không phải lớn lên ở Thanh Châu vậy, lí do như vậy thật không đáng tin, mà là do anh bịa ra. Đàm Dĩnh trực tiếp chỉ đường anh, "Đến trước cổng queo trái, đi thẳng một hồi sẽ có nhà hàng, thẳng nữa sẽ có nhà hàng Tây, hoặc là..."

"Đàm Dĩnh!" Thẩm Lương Thần nộ lên, tức giận trừng mắt đặc biệt dọa người.

Nháy mắt biểu cảm Đàm Dĩnh liền sụp đổ, ha ha cười lên, "Được rồi, tôi dẫn anh đi."

Thẩm Lương Thần bây giờ mới cao hứng đứng lên, anh bấy giờ kì thực cũng không còn ôm chờ mong gì, còn nghĩ rằng Đàm Dĩnh sẽ xấu hổ tiếp tục bài xích mình. Mà nhìn bộ dáng của cô giống như chẳng thèm để ý, hoàn toàn xem anh như là bạn bè bình thường, trong lòng anh lại chẳng còn chút cao hứng nào

Mà anh – mẹ nó thật phiền lòng mà!

Kết quả càng thêm phiền lòng. Chỗ kia cách khá xa, Đàm Dĩnh vẫn là bảo anh lái xe đến đó, "Bây giờ anh trực tiếp đi là tốt rồi, bằng không còn phải quay trở lại lấy xe, phiền phức lắm"

Thẩm Lương Thần trừng mắt liếc nhìn cô, túm cánh tay cô liền bước nhanh ra ngoài, "Anh mỗi ngày ngồi ở văn phòng, muốn đi cũng không được đi sao?!" Nha đầu chết tiệt này, rốt cuộc là ghét bỏ bao nhiêu, nhiều đến mức không muốn đi cùng anh một lần?

Thẩm Lương Thần cảm thấy, nếu như cô nói một câu nữa, anh thật sự ghen đến mức nội thương. May mắn thay dọc đường đi Đàm Dĩnh không nói câu gì chết người nữa, chỉ là hỏi anh một vấn đề không liên quan, "Dương Hằng đâu? Tại sao mấy hôm nay không gặp anh ấy?"

"Anh ta bận chuyện." Thẩm Lương Thần nói xong lại cảm thấy không đúng, "Sao em lại quan tâm anh ta như vậy?"

Đàm Dĩnh có chút ghen lời, đương nhiên là bởi vì sợ anh nói đến đề tài làm cả hai xấu hổ, nhưng cô hiển nhiên sẽ không để cho Thẩm Lương Thần có cơ hội đó, vì thế nói quanh co: "À, đột nhiên nhớ ra, thuận miệng hỏi một chút."

Thẩm Lương Thần không nói cái gì nữa, chỉ trầm mặc đi về phía trước, hai người sóng vai mà đi, cánh tay nhiều lúc vô tình chạm vào nhau. Đàm Dĩnh lặng lẽ đem tay bỏ vào trong túi áo măng tô, lặng yên không một tiếng nào mà đi.

Động tác nhỏ này đương nhiên không qua mắt được Thẩm Lương Thần, nhưng khoé mắt anh chỉ hí hí một cái, tiếp tục làm bộ như không biết gì

.....edited by Khuynh Lâu.....

Hai người lại đi thêm một đoạn đường nữa, Thẩm Lương Thần vừa định nói chuyện, Đàm Dĩnh lập tức ho nhẹ một tiếng nói: "Chuyện kia, chú Thẩm vẫn còn ở trại an dưỡng sao?" |

"Ừ" Thẩm Lương Thần nhíu nhíu mi, nhìn cảnh thành phố phía trước, nói xong lại không tự chủ nhếch nhếch môi, "Bởi vì người đàn bà kia, ông ta đến bây giờ vẫn không chịu tha thứ cho anh. Anh không biết mình đã sai chỗ nào."

Đàm Dĩnh cũng không biết chuyện này nên giải thích như thế nào, cúi đầu mắt nhìn bóng hai người kéo dài trên đất, hí hự nói: "Có lẽ là ông ấy cũng không dám đối mặt với kết quả này, dù sao đối với ông ấy mà nói, cả hai đều là người nhà."

Thẩm Lương Thần tràn ra một tiếng cười nhạt, "Anh trước giờ không cảm thấy ông ta xem anh là con, em cho rằng những năm kia, hành vi của hai mẹ con nọ, ông ta thật sự một chút cũng không biết?"

Đúng a, mỗi ngày sống chung dưới một mái nhà, Thẩm Trạch Nghiệp sao mà nhìn không ra cho được? Đàm Dĩnh nhớ rõ khi còn nhỏ, lúc ấy Thẩm Lương Thần còn ngây thơ đem chuyện bị hai mẹ con Phó Tuệ làm uỷ khuất nó cho ba. Mà Thẩm Trạch Nghiệp chỉ biết nói cho anh biết, là anh suy nghĩ nhiều thôi, là anh hiểu lầm, bác gái và chị kì thật rất đau buồn cho anh... Mà sau này Thẩm Lương Thần cái gì cũng không nói, cả quãng đời thanh xuân ấy, tính cách của anh càng trở nên tăm tối khó có thể ở chung được nữa, hai cha con thường xuyên không thể nói đến hai câu liền muốn cãi nhau

Nghĩ tới những thứ này, Đàm Dĩnh nhin không được nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, quả nhiên trên mặt Thẩm Lương Thần cất giấu vài phần cô đơn khó phát hiện, kỳ thật sâu trong nội tâm của anh luôn khát vọng tình phụ tử. Cô nhin không được khẽ giọng nói: "Tôi nghĩ chú Thẩm bây giờ cũng rất hối hận rồi, ông ấy nhất định không ngờ được chuyện sẽ thành ra đến mức này. Cho nên không muốn ở chung với anh, cũng không hoàn toàn là không có tha thứ cho anh, chung quy người mà ông không thể tha thứ, kỳ thật là chính bản thân ông ấy."

Thẩm Lương Thần nhìn cô, có chút hoài nghi, "... Lão già đó sẽ nghĩ như vậy sao? Em không phải đang cố an ủi anh sao?"

Đàm Dĩnh chớp chớp mắt, "Đích thật là tôi đang an ủi anh a."

"Em thật đúng là..." Khoé miệng Thẩm Lương Thần co quắp, bắt đầu hoài nghi cô bé kia chắc đang cố ý đây mà

"Đúng, chị Bảo Ý đâu, cô ấy bây giờ còn cô đơn lẻ bóng sao?"

Thẩm Lương Thần không vui "Ách" một tiếng, "Sao em lại nhiều chuyện như vậy, anh cũng thế sao em không hỏi?"

Đàm Dĩnh há miệng thở dốc, còn chưa kịp nói gì, Thẩm Lương Thần liền nói: "Người qua đường Giáp Ất Bính Đình em đều đã hỏi! Vậy mà sao không hỏi một chút về —— "

"Anh muốn ăn cái gì?" Đàm Dĩnh lập tức mở miệng hỏi anh

Thẩm Lương Thần một hơi nhin trở về, nhìn cô chớp chớp mắt, nghiêng răng, "Tùy, đi."

"Vậy thì quán này đi, hương vị thanh đạm, thích hợp với anh."

Đàm Dĩnh đi đầu bước vào nhà hàng, Thẩm Lương Thần đứng tại chỗ hít một hơi thật sâu, anh thực đang cảm thấy tự nhiên anh lại đến đây cho cô kích thích, mà chẳng sợ như vậy, vì sao anh vẫn cảm thấy thực... Vui vẻ? Chẳng lẽ bị cô ngược ngược hồi thì thích luôn?

.....windyhill2017.wordpress.com.....

Một bữa cơm rất đơn giản, bởi vì chỉ có mình Thẩm Lương Thần, cho nên chọn hai món canh. Đàm Dĩnh ngồi ở đó bấm điện thoại, Thẩm Lương Thần có chút mất hứng, "Em làm gì vậy?"

Chẳng lẽ chào tạm biệt Trình Quý Thanh, liền lại như keo như sơn tiếp tục nhắn tin? Trong lòng anh có chút ê ẩm, lúc nhìn cô hận không thể lấy lửa giận trong mắt đốt điện thoại của cô thành tro

"A, đang nói chuyện về Trình gia, anh kệ tôi đi." Đàm Dĩnh khoát tay, nói xong liền cúi đầu, hoàn toàn coi anh là không khí

Thẩm Lương Thần nhú mày nhìn cô, cuối cùng nhìn một hồi cô cũng chẳng thèm để ý, anh chỉ có thể buồn bực cuối đầu ăn.

Chờ anh ăn cơm xong, Đàm Dĩnh rốt cuộc cũng xong, cất di động cười híp mắt nói: "Có thể đi chưa?"

Thật đúng là đối đãi anh như bạn bè bình thường a, phổ thông đều không thể tái phổ thông. Thẩm Lương Thần nắn mi tâm, từ đáy lòng thờ dài, "Đi thôi."

Đến dưới lầu nhà Đàm Dĩnh, Thẩm Lương Thần cũng không lấy cố quần cô, đứng trước hành lang nghĩ nghĩ, nói: "Em đồng ý đi với anh, kỳ thật chỉ muốn chứng minh cho anh thấy, em thật sự xem anh như bạn bè thôi? Tiểu Nam, anh có đôi khi thật chán ghét vì em trở nên thông minh như vậy."

Đàm Dĩnh cắn môi một cái, lại nhìn anh, khẽ cười, "Em trước giờ không ngốc, chỉ là trước đây, không muốn tính kế với anh mà thôi. Đi đường cẩn thận."

Cô quay người muốn đi, anh bỗng nhiên bước nhanh đuổi theo, từ phía sau ôm cô thật mạnh, lực đạo kia giống như là muốn đem cô hoà vào cơ thể mình

Đột nhiên bị một lực mạnh làm cho thân hình thon gầy của Đàm Dĩnh suýt nữa ngã xấp xuống, may mắn thay anh đã ôm trụ cơ thể cô chặt chẽ, nhưng làm như vậy thì hai cơ thể dán sát vào nhau, thật chặt. Đàm Dĩnh trừng to mắt, cảm thấy hơi thở của anh phả vào trong tai, ngứa, run run, còn có chút cảm giác đau đớn.

Giọng anh trầm thấp ở bên tai xa xăm vang lên, "Kỳ thật anh không muốn làm gì cả, anh chỉ nhớ em, đặc biệt rất muốn tới gặp em. Chỉ là như vậy mà thôi..."

Anh còn nói: "Anh sẽ không uy hiếp em nữa, cũng sẽ không dùng thủ đoạn hèn hạ bức bách em, nhưng em không thể bá đạo đến mức, ngay cả thích em em cũng không cho." |

Đôi tay rắc chác có lực, như là dây leo mọc chồi, gắt gao quấn lấy cô, mà những lời này giống như là lốc xoáy vô hình, đem lý trí của cô từng chút một đánh tan. Ánh mắt Đàm Dĩnh trống rỗng nhìn về phía trước, yết hầu chẳng biết tại sao lại trở nên khô khốc, "Thẩm Lương Thần."

Câu như vậy sao có thể phát ra từ miệng anh, người đàn ông có tính tình bá đạo kia, lại nói lên một câu tràn đầy uỷ khuất như thế? Đàm Dĩnh thật sự có chút không quen với Thẩm Lương Thần trước mặt.

"Anh biết." Cầm của anh vùi trong hõm vai cô, lạnh lạnh làm cô rùng cả mình, anh thấp giọng nói, "Anh đều biết."

Anh cẩn thận ấn xuống sau tai cô một nụ hôn, rõ ràng như là dùng bàn ủi là từ từ làm cho toàn thân cô phát run, nhưng chỉ trông phớt phớt, chờ đến khi cô phản ứng lại, anh đã quay người rời đi.

Màn đêm một lần nữa trở nên yên tĩnh, cô vẫn đứng yên ở vị trí mới đầu nhìn thấy anh, ngay cả hòn đá nhỏ kia mới vừa rời còn ở bên chân, giống như anh chưa từng đến đây. Đàm Dĩnh ngẩng đầu nhìn màn trời xanh thẳm, đêm nay ít sao, bầu trời cũng âm trầm lạ thường, giống như là muốn mưa vậy

Quả nhiên cả một đêm ngoài cửa sổ là tiếng mưa nhỏ tí ta tí tách, không biết có phải là do hạt mưa vô cớ gõ vào kính hay không, Đàm Dĩnh đêm nay lại mất ngủ.

.....edited by Khuynh Lâu.....

Ngày hôm sau khi đến công ty làm vẫn là những vị đồng nghiệp mới đang chờ cô, Hứa Niệm và Đường Trọng Kiêu còn chưa về, một chút tin tức gì về họ cũng không có, chắc là ở bên kia chơi vui quá quên cả trời đất, mà công ty cũng không thêm quản. Đàm Dĩnh nhìn đồng công việc chất cao như núi thì huyết Thái Dương giật giật, đầu đau vô cùng, cô gọi điện thoại nội bộ nhờ trợ lý mang cà phê vào, không lâu sau thì vì trợ lý đã mang lên, nhưng lại mang lên một phần ăn sáng đầy dinh dưỡng

Hồi trước Đàm Dĩnh còn gần như là quên khái niệm bữa sáng, nhưng từ lúc nào tự nhiên có người thường xuyên giao bữa sáng tới, luôn có người tới công ty đưa đồ cho cô, dần tạo thành cho cô một thói quen tốt. Cô luôn được Trình Quý Thanh chăm sóc, câu chuyện tối qua cũng dần quên luôn

Cô ở cái tuổi này, cần chính là một người đàn ông tỉ mỉ, người như Thẩm Lương Thần tóm lại là không thích hợp với cô. Nếu ngoan cố vẫn muốn ở cùng một chỗ, vẫn sẽ bị thương tích đầy mình như lần trước thôi, một lần nữa, cô không thể xác định được mình còn bao nhiêu sức nữa để

chịu đựng. Tuy rằng Thẩm Lương Thần bây giờ đã thay đổi, nhưng tính tình con người, không phải có thể dễ dàng thay đổi như vậy

Đàm Dĩnh nghĩ rõ ràng chuyện này, liền chuyên tâm vùi đầu vào đồng công việc, dần dần buổi sáng chói mắt đã qua đi. Vừa lúc đến trưa Trình Quý Thanh hẹn cô cùng đi ăn cơm

Vì Toa cách chỗ làm của cô hơi xa, Đàm Dĩnh lo anh chạy tới chạy lui sẽ mệt, mà Trình Quý Thanh không biết vì sao mà cực kì kiên trì, "Chúng ta hình như chưa có nghiêm túc hẹn hò lần nào, thừa dịp trước khi cưới, nên bù thêm một chút"

Anh có lòng như vậy, Đàm Dĩnh rất cảm động, "Được rồi, em sẽ ở căn tin lầu dưới của công ti chờ anh."

Người trợ lý thấy khoé miệng của cô vẫn mỉm cười, tâm tình và bộ dáng rất tốt, cũng đánh bạo đùa với cô, "Chị Trâu, có phải chị đang yêu không?"

Đàm Dĩnh thản nhiên liếc nhìn cô ấy, giao văn kiện cầm trong tay cho cô ấy, đồng thời nói hai chữ, "Nhiều chuyện."

Trợ lý tặc tặc cười nói: "Có phải mỗi ngày đều mang bữa sáng tình nhân cho chị không a? Chăm sóc tốt quá nha, chị không đi làm thì cũng không đưa luôn, nhất định là biết rõ cả giờ giấc làm việc của chị a, quả thực quá soái." |

Đàm Dĩnh cười không trả lời, chỉ là trong lòng có chút kỳ quái, Trình Quý Thanh hình như cũng chẳng quen thuộc giờ giấc đi làm của cô lắm, cũng không hỏi cô điều gì, chẳng lẽ là lén hỏi Hứa Niệm? Cô quay người về văn phòng, vị trợ lý thế mà bà tám đuổi theo, ở cửa thò người ra nói: "Đúng rồi, vừa rồi Thẩm tổng của Thịnh Thế gọi điện tìm chị, nghe nói chị đang bận thì cúp máy, nhưng anh ta dặn chị bận xong thì gọi lại cho anh ta."

Đang chỉnh sửa trang phục bỗng nhiên cô khựng lại, Đàm Dĩnh rất nhanh khôi phục lại vẻ mặt bình thường, "Chị biết rồi."

Người này còn học được cách tôn trọng công việc của cô à, biết bây giờ là giờ làm nên không quấy rầy cô? Đàm Dĩnh vô cùng kinh ngạc, cú điện thoại kia gọi lại hai ba lần cũng chưa bắt máy, vừa đang do dự, Trình Quý Thanh đã tới nơi

Xa xa thấy Trình Quý Thanh đang ngồi nghiêm chỉnh, nhưng cô đến gần anh cũng chẳng phát hiện, chỉ nhìn chăm chăm cửa sổ sát đất mà thất thần. Cảm xúc gần đây của anh càng ngày càng quái, Đàm Dĩnh ngồi xuống, phất tay trước mặt anh, "Nghĩ gì thế?"

Trình Quý Thanh rất nhanh trở lại bình thường, "Không có gì đâu, em đến rồi à?"

"Tới rồi đi luôn chắc anh còn không biết." Đàm Dĩnh cũng chẳng cố chấp truy hỏi, cầm menu nhìn một cái, liền nói: "Vẫn như cũ?"

"Ừ" Ánh mắt Trình Quý Thanh chuyên chú nhìn cô, bộ dáng thập phần nghiêm túc

Đàm Dĩnh bị vẻ mặt nhiệt liệt của anh làm cho mắc cười, "Sao nhìn em dữ vậy, rất dọa người á"

"Cảm thấy hôm nay em thật đẹp."

"Yêu, câu trong tiểu thuyết à?",

Trình Quý Thanh lắc lắc đầu, "Đây là nói thật đó, tiểu thuyết trước giờ anh không đọc, không cần bắt chước trong đó"

Đàm Dĩnh cau cau mũi, vừa cười nói: "Em hơi ngại, ai, bộ dáng em bình thường là tốt rồi mà"

"Từ từ sẽ quen." Trình Quý Thanh đưa tay qua, nhẹ nhàng phủ lên bàn tay để trên bàn của cô, ánh mắt tràn đầy ôn nhu, "Về sau em sẽ là vợ anh, ngại cái gì."

Vừa lúc người phục vụ mang đồ ăn tới, Đàm Dĩnh thuận thế đưa tay nhận, điện thoại của Trình Quý Thanh vừa lúc vang lên, anh nhìn thoáng qua, thần sắc khẽ biến, nhưng cũng chẳng định bắt máy. Mà tiếng chuông kia tắt vài giây lại tiếp tục vang lên, Đàm Dĩnh vô tình nhìn qua *, mà tuy thoáng nhìn lên màn hình, "Dao Dao."

Lẽ ra Bùi Dao là em của anh, xưng hô thân mật cũng chẳng có gì lạ, nhưng vừa nhìn thấy như vậy, Đàm Dĩnh vẫn cảm thấy có chút kì quái

Vậy mà thái độ của anh đối với Bùi Dao lại mãnh liệt như vậy...

"Tự cô ấy để đó." Trình Quý Thanh nhìn thấy Đàm Dĩnh không được tự nhiên, mở miệng giải thích, chỉ là sắc mặt anh khó coi cực điểm, giống như là cực kì khó chịu

Đàm Dĩnh chưa từng thấy Trình Quý Thanh thất thố như vậy, trong ấn tượng của cô anh là người rất nhã nhặn thủy chung, nhưng từ sau lúc Bùi Dao xuất hiện, cô luôn cảm giác không lúc là anh không mất kiểm soát. Đúng, chính là mất kiểm soát, hoàn toàn không thể khống chế tâm tình của mình, như là hoàn toàn triệt để biến thành một con người khác. Hơn nữa anh nói, là Bùi Dao tự mình đặt, nếu là tự mình đặt, chắc là anh phải sớm không chịu đựng được đổi lại rồi, nhưng bây giờ tên vẫn chưa sửa, vậy nói rõ ra là... Chắc là vừa mới đặt thôi, nên anh không có thời gian đặt lại?

Như vậy, là tối qua? Hay là khi trước?

Đàm Dĩnh nhin không được ngẩng đầu nhìn Trình Quý Thanh một chút, Trình Quý Thanh hình như cũng cảm thấy khó chịu, trực tiếp cúp điện thoại, rồi trực tiếp khoá máy

"Lỡ có chuyện gấp thì sao." Đàm Dĩnh không đồng ý với cách xử lý này của anh

Trình Quý Thanh chỉ cúi đầu ăn gì đó, không có tiếp lời, nhưng mi tâm của hắn thủy chung không giãn ra quá.

Ước chừng mười phút sau, điện thoại di động của Đàm Dĩnh kêu, hai người không hẹn mà cùng nhìn về chiếc điện thoại, là số lạ. Mà Trình Quý Thanh giống như là thấy quỷ, hàm răng cắn chặt, khớp xương trắng bệch nắm chặt dao nữa. Lần này xem ra Đàm Dĩnh cũng hiểu được là ai gọi rồi, chỉ là không biết vì sao, trực giác của cô đoán là có chuyện quan trọng, cho nên chủ động nhận cuộc gọi

Quả nhiên trong điện thoại tiếng của Bùi Dao rất khẩn trương, không còn trầm ổn như đêm hôm đó, cô xúc động nói: "Xin lỗi Đàm tiểu thư, tôi vô tình quấy rầy cô rồi, nhưng tôi có chuyện quan trọng muốn tìm Quý Thanh, chuyện cực kì khẩn cấp."

Mắt Đàm Dĩnh nhìn người đàn ông đối diện, anh còn chẳng có khái niệm là sẽ đồng ý, vì thế đành phải nói với đối phương: "Nếu như gấp, tôi có thể giúp cô nói lại." |

Bùi Dao tĩnh tĩnh, tựa như đang hít một hơi thật sâu, giống như đang lấy dưỡng khí, "Xin cô cần phải nói cho anh ấy biết, bảo anh ấy lập tức đến bệnh viện mẹ và trẻ, khoa nhi, bằng không tôi cam đoan anh ấy sẽ hối hận một đời."

Bùi Dao nói xong liền cúp điện thoại, Đàm Dĩnh ngăn người tại đó, tim đập thình thịch bắt đầu kinh hoàng.

Trình Quý Thanh thấy thần sắc của cô không đúng, lập tức nhíu mày nói: "Cô ta lại nói gì với em?"

Đàm Dĩnh nuốt nước miếng một cái, "Cô ấy, cô ấy nói bảo anh lập tức đến bệnh viện mẹ và trẻ, khoa nhi."

"Đồ điên." Trình Quý Thanh nói xong, cúi đầu xuống thì nháy mắt bỗng dựng ngẩng đầu lên, đồng tử kịch liệt co rúc, "...khoa nhi?"

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Anh Không Muốn Lại Đi Khắp Thế Gian Tìm Em

Sắc mặt Trình Quý Thanh liền thay đổi, ánh mắt từ từ trở nên phần nộ và nôn nóng, cả người đều rơi vào trạng thái mâu thuẫn khó chịu. Anh ngồi im ở đó không nhúc nhích, mà rõ ràng tâm thần bắt đầu không ổn.

Bọn họ cũng đều biết Bùi Dao không bao giờ đem chuyện này ra đùa, nhưng hiển nhiên cũng chẳng thể nào tiếp nhận được sự thật này.

Nếu như... Nếu quả như thật sự...

Trình Quý Thanh ngồi không yên nữa, bỗng dưng đứng dậy, bởi vì đứng dậy quá mạnh suýt nữa làm ngã chiếc bàn nước trước mặt. Đàm Dĩnh ngẩng đầu nhìn anh, khẽ giọng phụ họa nói: “Đi xem một chút đi, giọng của cô ấy rất kích động, nếu không có chuyện gì thì tốt thôi.”

Lúc lái xe tới bệnh viện, tóc trên thái dương của Trình Quý Thanh đều ướt sũng, có vài giọt mồ hôi từ từ chảy xuống, mà bây giờ lại kẹt xe, anh nắm chặt tay lái, hai mắt màu đỏ máu dọa người

Đàm Dĩnh muốn nói cái gì đó để an ủi anh, nhưng vừa há miệng thở dốc vài hơi rồi lại ngậm miệng, lúc này nói cái gì cũng phí công, tâm tình của anh không ai có thể hiểu rõ hơn cô

Xe chạy băng băng dừng ngay trước cổng bệnh viện, Trình Quý Thanh liền đẩy cửa xe bước vội đến tầng dành cho khoa nhi, anh đi rất vội, thậm chí không kịp nhìn Đàm Dĩnh ở sau lưng lấy một cái. Đàm Dĩnh đương nhiên sẽ không so đo, nói thật, trong lòng của chính cô cũng loạn cả lên, dù

chưa hiểu chuyện gì, nhưng cả hai bọn họ đã có một suy đoán mơ hồ, mà cái suy đoán này, có lẽ sẽ làm điên đảo mọi vật trước mắt ——

Lúc cô đuổi theo Trình Quý Thanh, vừa lúc thấy anh vừa gác máy, chắc là gọi cho Bùi Dao hỏi đang ở tầng nào

Hai người sau khi vào thang máy, sắc mặt của Trình Quý Thanh vẫn không hề dịu đi, anh nắm chặt nắm tay, toàn thân đều tản ra một khí thế sắt bén lạnh lẽo làm người ta sợ hãi, bất luận kẻ nào nhìn đều không dám đến gần. Trái tim Đàm Dĩnh cũng lo sợ, biến số hiện số tầng ngày càng tăng cao, gần như muốn nhảy vọt lên trời

Thang máy “Đình” một tiếng đến tầng sáu, cô hít một hơi, bước về trước một bước, bỗng nhiên thấy Trình Quý Thanh đứng im không nhúc nhích. Anh chắc là rất khẩn trương, hay hoặc là không biết nên đối mặt với mọi chuyện tiếp theo như thế nào, nếu cẩn thận quan sát thì sẽ không khó phát hiện ra cơ mặt của anh đều cứng ngắt

Đàm Dĩnh đưa tay cầm cổ tay của anh, như là đang cho anh dừng khí, “Phải đối mặt thôi.”

Trình Quý Thanh nhìn cô một cái, lại nhắc mắt nhìn về phía hành lang, sắc mặt âm trầm, “Tốt nhất là cô ta đang gạt anh!”

Nhìn anh sải bước đi ra ngoài, bóng dáng cao ngất nhưng có chút cứng ngắt, Đàm Dĩnh nhin không được thờ dài.

Xa xa thấy Bùi Dao đang đứng chờ cửa phòng bệnh, hai tay cô ấy ôm ngực, biểu cảm trên mặt cực kì trầm trọng, bước qua bước lại, mà lúc thấy Trình Quý Thanh và Đàm Dĩnh đến thì lập tức ưỡn ngực lên. Cô ấy nhìn Trình Quý Thanh không nói lời nào, ánh mắt bằng phẳng mà thoải mái, tựa như đã chuẩn bị tất cả để nghênh đón

Nhưng mà Trình Quý Thanh gần như là lập tức đến trước mặt cô ấy, anh bỗng nhiên bóp lấy cổ của cô ấy, hung hăng đem cô lôi đến bức tường đối diện

Bùi Dao rất gầy, đột nhiên bị đẩy vào bức tường kêu “Oành” một tiếng, không biết là vai, lưng hay là đầu bị đụng phải. Đàm Dĩnh có thể thấy đáy mắt cô ấy ngập nước, mà cô ấy vẫn quật cường Trình Quý Thanh, không nói một lời.

“Cô, cái đồ điên này, kẻ điên.” môi mỏng của Trình Quý Thanh mím chặt, từng chữ giống như là lôi ra từ trong lòng ngực, ánh mắt càng thâm độc, anh quát, “Trình Bùi Dao, cô nhất định phải huỷ hoại tôi mới cam tâm phải không! Có phải hay không!”

.....
windyhill2017.wordpress.com.....

So với cơn thịnh nộ của anh, hai mắt của Bùi Dao cũng đỏ hơn bình thường, nghe lời này thì lại trầm thấp cười một tiếng. Đàm Dĩnh cảm thấy như cô ấy một giây sau sẽ khóc không thành tiếng, nhưng nước mắt của cô ấy vẫn không hề rơi, vẫn kiêu căng nâng cằm đối diện với anh, “Anh vẫn nhớ rõ em như vậy sao?”

“Bằng không thì sao?” Trình Quý Thanh siết chặt cổ cô, giống như thật sự muốn bóp chết cô ấy, cắn răng nói, “Cô có biết tôi rốt cục cũng thoát khỏi cô, mà bây giờ cô lại còn muốn dùng kế gì nữa? Tôi cho cô biết, đừng có nghĩ nhiều nữa, hôn lễ này vẫn sẽ diễn ra!”

Bùi Dao mím môi, bởi vì lực tay của anh mà thanh âm khàn khàn, mang theo vài phần run ý, âm thanh mơ hồ không rõ phát ra ngoài cổ họng, “Chẳng ai không cho anh kết hôn cả, anh vẫn cứ tiếp tục kết thì tốt thôi. Nhưng em van cầu anh, cứ hận em, nhưng đừng liên lụy đến đứa bé.”

Lúc Nghe được hai chữ”Đứa bé”, thân hình cao lớn của Trình Quý Thanh lắc lư, bàn tay đang bóp cổ Bùi Dao, chậm rãi rủ xuống, “... Đứa bé? Tôi, tôi?”

Đàm Dĩnh cũng theo đó mà chấn động, nhìn chăm chăm Bùi Dao

Bùi Dao cuối người, kịch liệt ho khan, ho đến mức nước mắt đều chảy ra, cô ấy dùng sức lau khước mắt, rồi mới nhìn anh nói: “Con bé tên là Tiểu Mộ, bảy tuổi, từ lúc nghe anh trai nói... Nghe nói anh muốn kết hôn, thì tự giam mình trong phòng bệnh không chịu đi ra, cũng không chịu phối hợp trị bệnh, nhất định phải gặp được anh.”

Trong lời này đích thực chứa thông tin quá lớn, Trình Quý Thanh lần đầu tiên biết mình có con gái, nó tên Tiểu Mộ, mà con bé thế mà đã bảy tuổi. Hơn nữa con bé luôn luôn phải trị bệnh, là bệnh gì? Đây vốn là người cùng máu mủ với anh, nay bỗng nhiên xuất hiện trong cuộc đời của anh, giống như tự động mọc ra, vô cớ xuất hiện, nhưng không phải là anh không thừa nhận đứa bé

Nhưng anh chẳng biết gì về đứa bé này cả

Trình Quý Thanh cảm thấy mình sắp điên rồi, lần nữa nhìn Bùi Dao với ánh mắt tràn đầy phẫn hận, anh giống như muốn xé nát mọi thứ, hai tay xuôi bên người mấp máy nhấc lên rồi hạ xuống, cuối cùng vẫn nhịn ý niệm muốn bóp chết cô ta. Anh trầm mắt nhìn cô ấy, dùng sức nói: “Chuyện này sẽ không kết thúc như vậy đâu”

Anh đi vào phòng bệnh, gõ cửa rồi đứng chờ ra, cuối cùng vẫn không thể kêu ra tên của con gái. Nhưng lúc anh đang bối rối không biết nên làm thế nào thì cửa phòng bệnh liền mở khoá, bên trong nhẹ nhàng mở ra

Một cô bé đang mặc bộ đồ bệnh màu xanh lam, từ trong khe cửa lộ ra đôi mắt đen láy, kinh ngạc nhìn anh chăm chăm.

Trình Quý Thanh thừa nhận, tất cả tức giận cùng không cam tâm trước đó, khi nhìn ánh mắt trong suốt này thì thần kì tan biến, trong đầu anh là một mảnh trống không, cái gì cũng không thể nghĩ được, cũng chẳng nhớ nổi cái gì, chỉ biết sững sờ nhìn cô bé kia —— đây là con gái của anh

“Là ba ba sao?”

Giọng trẻ con non nớt rõ ràng truyền tới, Trình Quý Thanh cảm thấy linh hồn của mình chấn động, toàn thân anh vẫn cứng đờ như trước, nghẹn cổ họng, hồi lâu mới “Ừ” một tiếng.

“Ba ba” tiếng xưng hô này với anh mà nói đích thực quá xa lạ, anh yêu trẻ con, mà anh cũng không thích con của Trình Bùi Dao, trời xanh cố tình an bài cho anh như vậy, làm cho anh không thể nào cười đùa cho số phận bất kham của mình. Đích thực là quá hoang đường.

Nghe được câu trả lời khẳng định của anh, cô bé từ trong khe cửa thăm dò vươn tay ra, giòn tan nói: “Dao Dao nói, ba ba của cháu là người xinh đẹp nhất thế gian, chú cho cháu nhìn xem cháu sẽ biết.”

Trình Quý Thanh cúi đầu, rất lâu cũng không nói gì, anh đứng tại chỗ một lát rồi mới đi qua, chậm rãi vươn tay mình qua

Một trận xúc cảm mềm mại chậm rãi phất qua ngón tay anh, anh nghe được thanh âm mừng rỡ của đứa bé, tiện đà lại nghiêm trang nói: “Ba vào đi, con muốn nói chuyện với ba.”

Đáy lòng Trình Quý Thanh hỗn tạp, anh cúi người ngồi xổm xuống, ở góc độ như vậy mới thấy diện mạo của cô bé trong khe cửa. Con bé rất giống Bùi Dao, ánh mắt, mũi, miệng, mà tất cả giống như là bản sao của cô ấy, nhưng anh lại kì quái thấy bên trong đó là bóng dáng của mình

Tiểu Mộ bảy tuổi, cho nên năm ấy anh mới quen Đàm Dĩnh... Thời gian đều có đổi thay mà

Anh quay đầu nhìn về phía Bùi Dao, Bùi Dao còn đứng ở sát tường, trong mắt có chút cầu xin, giống như sợ anh cự tuyệt thỉnh cầu của con gái

Trình Quý Thanh cũng coi như là chán ghét cô ta, cũng sẽ không giận chó đánh mèo với con bé, vì thế anh nhõm dậy cầm cánh tay nhỏ bé trắng nõn của con gái, tiến vào trong phòng bệnh

.....edited by Khuynh Lâu.....

Trên hành lang bây giờ chỉ còn lại Đàm Dĩnh và Bùi Dao, lúc Đàm Dĩnh nhìn Bùi Dao thấy cô ấy đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa bả vai bị đụng phải, chắc là do lực đạo của Trình Quý Thanh thật sự quá ác, tay cô ấy chạm vào chỗ đau liền “A” một tiếng.

“Muốn đi kiểm tra không?” Đàm Dĩnh lên tiếng hỏi cô ấy

Bùi Dao lắc lắc đầu, lại nhìn cô xin lỗi, “Cô yên tâm, tôi sẽ đưa Tiểu Mộ đi ngay, sẽ không làm ảnh hưởng chuyện kết hôn của hai người.”

Đàm Dĩnh trầm mặc nhìn cô ấy, bình tĩnh hồi mới nói: “Cô cảm thấy Quý Thanh sẽ không giữ lấy con bé sao?”

“Con của người khác thì sẽ không.” Bùi Dao cười khổ, “Nhưng là con gái của tôi, anh ấy sẽ không nhận nó, cô cũng thấy rồi đó, anh ấy ghét tôi bao nhiêu.”

(Khuynh Lâu: tự nhiên thấy thương Bùi Dao ghê luôn ý, chi cho khổ sở vậy huhu)

Đàm Dĩnh sâu sắc nhìn cô ấy, Bùi Dao năm nay chỉ có 26 tuổi, mà đã có con gái 7 tuổi, chắc là khi trẻ sống lỡ mạng, mà đã nhiều năm trôi qua như vậy, cô ấy nguyện ý một mình nuôi nấng Tiểu Mộ, vẫn không định nói cho Trình Quý Thanh sự tồn tại của đứa bé, chuyện này đã đủ để chứng minh cô ấy không còn tùy hứng xảo quyết như trước nữa, hoặc là không hề

giống như những gì Trình Quý Thanh nghĩ. Mà một người con gái nguyện ý sinh con cho một người đàn ông, nguyên nhân cũng chỉ có một

Cô do dự rất lâu, vẫn thấp giọng hỏi Bùi Dao, “Rõ ràng yêu anh ấy như vậy, vì sao không chịu nói cho anh ấy biết?”

Bùi Dao chống tay lên ghế dài ngồi xuống, mắt nhìn về phía phòng bệnh, rồi mới quay đầu nhìn cô nói: “Bởi vì tôi yêu sai cách.”

Đàm Dĩnh có chút khó hiểu, Bùi Dao cũng không muốn nói nhiều, cô ấy học tâm lý học, lại không thích đem tâm sự của mình biểu lộ ra trước mặt người khác. Cô ấy xoa xoa huyệt Thái Dương, nhịn không được thở dài một tiếng, “Nếu như không phải là anh của tôi, tôi thật sự không muốn cho anh ấy biết sự tồn tại của Tiểu Mộ, cô tin tôi không?”

Đối với người như Bùi Dao, Đàm Dĩnh thật sự có chút nhìn không thấu. Cô như có điều gì cứ suy nghĩ về những lời này, Bùi Dao lại cười, “Tin hay không cũng không sao. Tôi biết cô cũng không thương Quý Thanh, mà Quý Thanh lại rất thích cô, anh ấy nguyện ý chờ một người tám năm, chuyện này tôi đây còn chưa nghĩ tới. Cho nên lần này trở về, tôi chỉ muốn nhìn một cái, người có thể làm cho anh thích, trông như thế nào.”

Đàm Dĩnh nhìn cô ấy bình tĩnh nói ra lời nói này, trên mặt thậm chí không có một tia bi thương nào. Cô bỗng nhiên có chút đau lòng cho Bùi Dao, ở thời điểm như vậy cô cũng đã từng trải qua, bi thương đến chết tâm, gần giống như vậy

Bùi Dao lại nghiêng đầu nhìn cô, nghiêm túc nói: “Anh ấy luôn nói tôi thích trêu đùa anh, xem trọng vật chất của anh ấy, còn nói tôi phá huỷ rất nhiều thứ của anh ấy. Lần này tôi sẽ không còn như vậy nữa, bởi vì tôi biết, lần này tôi lại huỷ hôn ước của hai người, anh ấy thật sự sẽ hận tôi cả đời.”

Những lời này làm cho Đàm Dĩnh xúc động, không biết vì cái gì, nhìn Bùi Dao như vậy, cô chợt nhớ tới Thẩm Lương Thần. Thẩm Lương Thần

đã nói, anh ấy sẽ không bức cô nữa, cũng sẽ không uy hiếp cô, có phải là anh hay không cũng cho rằng, đây chính là mong muốn của cô? Sợ cô cũng sẽ vì vậy mà hận anh cả đời?

“Tôi đến bây giờ còn là rất yêu anh ấy, nhưng chúng tôi không có bắt đầu, mặc kệ tôi sửa chữa như thế nào, cũng sửa không được bộ dáng chán ghét của anh ấy.” Bùi Dao nói xong câu đó, nước mắt bỗng nhiên theo khóe mắt chảy xuống, cô ấy có chút hốt hoảng vội lau nước mắt, cười nói: “Xin lỗi, tôi có chút thất thố.”

Đàm Dĩnh cũng cảm thấy xót xa, lấy khăn tay trong túi đưa cho cô ấy, Bùi Dao đứng lên, khẽ vuốt cằm nói với cô, “Tôi đi WC một chút”

Nhìn bóng lưng của cô ấy rất nhanh liền biến mất tại cuối hành lang, Đàm Dĩnh lại nhịn không được nhìn về phía phòng bệnh, bên trong đang xảy ra chuyện gì cô không hiểu được, nhưng cô bỗng nhiên cảm thấy, giờ này khắc này nên cho bọn họ một ít không gian riêng. Bất kể là cho Quý Thanh, hay là Bùi Dao, hoặc là Tiểu Mộ... Cô mới là người không nên xuất hiện ở đây

Cô đứng dậy muốn đi, liền thấy trong thang máy có bóng người bước ra, tập trung nhìn kỹ, thế mà lại là Thẩm Lương Thần.

.....
windyhill2017.wordpress.com.....

Thẩm Lương Thần rất nhanh liền đi đến trước mặt cô, liếc mắt nhìn kỹ cô, lại quét mắt kiểm tra một lượt, “Em không khoẻ à?”

Đàm Dĩnh đáp phi sở vấn, “Anh giống như nắm rõ hành tung của tôi trong lòng bàn tay vậy?”

“Khụ ——” Thẩm Lương Thần ho khan vài tiếng, bộ dáng có chút xấu hổ, “Anh vừa lúc đến khám bệnh, ngày hôm qua ở dưới lầu nhà em gặp gió,

nên bị cảm lạnh.”

Đàm Dĩnh gật gật đầu, bỗng nhiên lại nói: “Nhưng vừa rồi anh hỏi tôi câu đầu tiên, hình như không phải là câu chào hỏi, hơn nữa đây là bệnh viện nhi khoa mà.”

Thẩm Lương Thần lặng lẽ dời tầm mắt, trong lòng thầm nghĩ thật là thất sách, ảo não hồi lâu dứt khoát trực tiếp thừa nhận, “Đúng! Công ty của em có người của anh, nhưng anh không phải là đang theo dõi em, chính là _____”

“Chính là cái gì?”

“Chính là nghĩ, nghĩ muốn mọi lúc luôn biết em ở đâu, anh không muốn lại đi khắp thế gian tìm em.”

Lời này lúc lọt vào tai Đàm Dĩnh, cô một điểm cảm giác cũng không có, trái tim cô dù có vách tường bảo vệ, nhưng chung quy không phải là được làm từ bằng sắt đá. Cô cảm thấy bên tai có chút nóng lên, đứng đó không biết nói gì cho phải

Thẩm Lương Thần nhíu mày mắt nhìn hàng lang trống rỗng, cũng không hỏi nhiều, trực tiếp nắm tay cô kéo về phía thang máy, “Theo cùng anh đi khám bệnh.”

Hai người đến một bệnh viện khác, Đàm Dĩnh cầm đơn đăng ký, sóng vai ngồi đợi cùng Thẩm Lương Thần ở khu khám bệnh, cuối cùng người đàn ông kia liên tục nhảy mũi, làm cho khuôn mặt đẹp trai của anh chật vật không chịu nổi. Đàm Dĩnh buồn cười quá nhìn không được trêu ghẹo, “Không thể tưởng tượng được bộ dáng bây giờ của anh nhu nhược như vậy.”

Trước đây cơ thể người đàn ông này tốt bao nhiêu, nào có dễ nhiễm phong hàn như vậy, ngược lại không ngờ câu giễu cợt lúc đó của cô, nào

nghĩ bây giờ lại linh nghiệm như thế

Thẩm Lương Thần cảm giận cầm lấy khăn giấy trong tay cô, sau một lúc lâu mới nói: “Bởi vì trước đây, anh xém nữa chết chìm, khi đó liền phát sốt, sau này bệnh cứ kéo dài không dứt.”

Đàm Dĩnh không thể tin được quay đầu nhìn anh, cực kỳ kinh ngạc, “... Anh biết bơi a.”

Không biết có phải là do ho khan hay không, hai má Thẩm Lương Thần đỏ lên, anh cũng nghiêng đầu nhìn cô, đột nhiên khàn khàn nói: “À! Khi đó đầu óc anh giống như bị đốt hồng, cho rằng làm vậy có thể gặp em, có phải rất buồn cười hay không!”

Đàm Dĩnh một chút cũng không cảm thấy buồn cười, cô nhìn anh rất lâu, chậm rãi dời ánh mắt, trong lòng khó chịu giống như bị kim châm. Không thể tưởng tượng được Thẩm Lương Thần cũng sẽ làm chuyện ngu xuẩn như vậy, trong năm năm nay, anh còn bao nhiêu chuyện nữa mà cô không biết?

Hai người khám bệnh xong, lấy thuốc, bây giờ đã tới bữa chiều. Đàm Dĩnh nhìn không được nhìn di động, Trình Quý Thanh không có gọi cho cô, lúc này có lẽ tâm trí còn đang hỗn loạn, muốn ra một quyết định gì đối với anh bây giờ thật không đơn giản chút nào. Cô vô cùng hiểu anh, cho nên lặng lẽ cắt điện thoại, vừa ngẩng đầu thì thấy ánh mắt oán giận của Thẩm Lương Thần

Anh nói: “Có phải em định ném bệnh nhân như anh qua một bên, đi quan tâm vị hôn phu của em không?”

Lúc này Quý Thanh chắc cũng không muốn gặp cô đâu? Cô và Trình Quý Thanh rất giống nhau, gặp chuyện như vậy thì cần thời gian bình tĩnh lại

Cô chủ động đi đến cạnh anh, thuận tay cầm lấy chìa khoá xe từ trong tay anh. Thẩm Lương Thần lập tức mặt mày hớn hở, bỗng nhiên lại nghe Đàm Dĩnh nói: “Tôi sẽ đưa anh về trước, tối nay phải gọi điện cho anh ấy nữa.”

Thẩm Lương Thần chua chát mở cửa xe, ngồi vào chỗ ghế phó lái nói: “Hắn ta lúc này hắn ai cũng biết, ai mà chả hiểu, em tốt nhất đừng gọi điện thoại cho anh ta, cho anh ta hoàn toàn yên tĩnh đi!”

Đàm Dĩnh mặt không thay đổi nhìn anh một cái, cho anh hai chữ, “Ngây thơ.”

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Anh Dương Nhiên Sẽ Năm Thật Chặt Cơ Hội Lần Này

Kết quả, Thẩm Lương Thần ngủ luôn trên xe, Đàm Dĩnh lái xe tiến vào garage, anh vẫn chưa tỉnh lại. Sau khi tắt máy, không khí hoàn toàn yên lặng, cô chậm rãi quay người nhìn về phía người đàn ông bên cạnh

Nhiều năm trôi qua, bộ dáng anh vẫn như trước không thay đổi gì, vẫn hoàn hảo khó hiểu như vậy, mà người đàn ông này thời gian qua chắc là khó khăn lắm, cho nên phải nói thời gian luôn rất không công bằng. Đàm Dĩnh nhìn sắc mặt anh tái nhợt, lặng lẽ thở dài, vẫn thấp giọng đánh thức anh, “Thẩm Lương Thần?”

Hắn mở mắt ra thời điểm, biểu tình khó được có chút mê mang, ánh mắt chậm lụt nhìn nàng chăm chăm. Đàm Dĩnh bị hắn bộ dạng này chọc cho muốn cười, “Đi lên ngủ tiếp, bằng không đợi thổi phong, cảm mạo lại muốn tăng thêm.”

Lưng của Thẩm Lương Thần tựa vào ghế vẫn không động đậy, Đàm Dĩnh cũng biết anh rất xấu tính khi bị đánh thức, nên cô cũng cảm thấy rất nản. Cô dứt khoát tháo dây an toàn của mình, lại nghiêng người, miệng thúc giục: “Nhanh lên, có nghe hay không.”

Nào ngờ lời của cô còn chưa nói xong, Thẩm Lương Thần bỗng nhiên lười biếng nhấc tay lên, đem cô ôm trọn vào lòng

Đàm Dĩnh không hề chuẩn bị tâm lý động chạm với anh, lúc ngẩng đầu lên suýt nữa đụng vào cằm của anh, cô khẩn trương nuốt nước bọt, trầm muện quát: “Làm gì vậy, buông tay ra.”

“Được thôi.” Thăm Lương Thần cười híp mắt, cúi đầu hôn lên môi cô

Đàm Dĩnh nhất thời bùng nổ, “Thăm Lương Thần!”

Anh lập tức buông tay ra, còn quy củ giơ lên, “Anh nghe em nói là, nói lỏng tay ra thôi.”

“Nhưng anh nhân cơ hội chiếm tiện nghi của tôi!” Đàm Dĩnh phẫn nộ lên án

Thăm Lương Thần chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội nói: “Anh vừa mới tỉnh ngủ, nhất thời không phản ứng kịp, tưởng anh đang nằm mơ mà”

Cái lí do lộn xộn này, Đàm Dĩnh nghe thì nhếch mép, “... Anh còn nguy hiểm được à”

“Thiệt mà!” Thăm Lương Thần bảo đảm nói, “Lần nào anh nói thật em cũng không tin.”

Đàm Dĩnh lười so đo với anh, mở cửa xe bước xuống, “Anh về đi, nhớ uống thuốc.”

Cô quay người liền đi ra ngoài, Thăm Lương Thần liền mở cửa xe, đứng bên cạnh xe nhìn bóng lưng của cô nói: “À, nhà anh giờ không có ai, bây giờ anh cũng chưa ăn gì đó.”

Đàm Dĩnh quay lưng lại khoát tay nhìn anh

“Em sao lại đối xử với người bệnh như vậy.” Mặc kệ Thăm Lương Thần lên án thế nào, Đàm Dĩnh từ từ bỏ xa, anh dựa vào cửa xe, có chút buồn bực. Cô gái này thật đúng là đầu muối không tiến, khổ nhục kế vẫn chẳng hề hấn gì

Sau một chốc Thăm Lương Thần liền về đến nhà, chuông cửa liền vang lên, anh mở cửa thì thấy có người giao đồ ăn, đương nhiên không phải

là đồ ăn vặt vĩnh gì, là món cháo gà xé nổi tiếng của một nhà hàng. Anh mở hộp ra nhìn đồ ăn, mùi hương nháy mắt tràn đầy xoang mũi, thế mà lại có pha chút hương vị hạnh phúc

Anh nhin không được nhận tin cho Đàm Dĩnh: Quý khác người, cảm ơn em

Sau hơn mười phút, đối phương mới nhắn lại một tin: Món quà đáp lễ vì quấy quả anh cả buổi sáng, quý ngày thơ.

Hoá ra cô luôn biết, biết mỗi ngày bữa sáng đều là anh đưa qua. Khoé miêngk Thẩm Lương Thần hơi hơi giương lên, té nằm trên sô pha, nhắm mắt lại, ý cười trên khoé môi vẫn chưa biến mất

.....windyhill2017.wordpress.com.....
.....

Mấy ngày kế tiếp Đàm Dĩnh cực kì nhàn rỗi, Lục Từ có lời mời xuất ngoại để tham gia lớp mẫu ảnh chuyên nghiệp, tuy rằng đã lần thứ n rồi, không chừng rất ích cho sự nghiệp của cô ấy, có lẽ có thể nhân cơ hội này vươn lên cũng không chừng. Cô sợ cô bé này lại tiếp tục gây chuyện rắc rối nữa, vì thế liền tìm cô ấy nói chuyện

Nào biết lời của cô còn chưa kịp nói, Lục Từ đã gật đầu đồng ý, “Yên tâm đi, tôi sẽ đi.”

Đàm Dĩnh có chút ngoài ý muốn, “Không phải đang sống chết để ở chung với ai kia sao?”

“Nga, Chu kính sinh hả?” Lục Từ bĩu môi, đối với cô những chuyện phải giữ kín như bưng này cô chẳng thềm để tâm, giả bộ lơ đễnh nói, “Tôi lại bị anh ta đá nữa, cho nên chị yên tâm đi, tôi sẽ không để bản thân té ngã 1 chỗ đến 3 lần đâu.”

Người khác toàn hai lần, mà đến cô ấy thì biến thành 3 lần ... Đàm Dĩnh lắc lắc đầu, có chút bội phục dững khí theo đuổi tình yêu của giới trẻ hiện giờ, chỉ dặn dò nói: “Đoạn đầu bộ phim này phải quay gấp, thời gian vừa sát, cần nghỉ ngơi hai ngày không?”

“Không cần.” Lục Từ lần này ngược lại rất thoải mái, chỉ nhú nhú mày, “Chị có đi cùng tôi không? Nghe nói chị định kết hôn mà.”

Tin tức ngược lại truyền đi nhanh thật, Đàm Dĩnh nghĩ nghĩ, “Đến lúc rồi tính.”

“A?” Lục Từ kinh ngạc nhìn cô, “Biết là bây giờ chị đã gặp lại người ta rồi, nhưng cũng không cần chị phải xa cách người ta như vậy, chị dâu của tôi lúc nào cũng xuất ngoại đi chơi với Đường Trọng Kiêu. Chị cũng phải vì tương lai của mình một chút chứ? Cứ lao đầu vào công việc mãi, người khác sẽ có ý kiến đó.”

Cô cốc vào trán của Lục Từ, cải chính nói: “Người chị dâu đó đi công việc, có phải đi chơi đâu.”

“Dù sao tôi chỉ biết chị cùng tuổi với chị ấy, chị ấy đã có Đường Trọng Kiêu rồi, còn chị sao lại không nắm chặt tay lần này.” Lục Từ nói câu giật gân, “Bây giờ gái ế rất nhiều nga, hơn nữa điều kiện người ta tốt hơn chị nhiều.”

“Ai quan tâm làm gì.”

Lục Từ thấy cô lại vùi đầu vào công việc, lại gằn cười hì hì hỏi, “Nói thiệt đi, người đàn ông kia sao rồi?”

Đàm Dĩnh trừng mắt liếc cô ấy, “Em hôm nay nhàn rồi quá nhỉ.”

“Thường thôi, em đang đợi thông báo mà.” Lục Từ còn không biết lỗi, vẫn tiếp tục tám chuyện, “Nghe nói mỗi ngày anh ta còn đặt bữa sáng cho

chị?”

Vừa lúc điện thoại của Đàm Dĩnh đang để trên bàn vang lên, cô chỉ chỉ phía cửa, ý bảo với cô ấy: “Đi ra ngoài.”

Lục Từ không vui đi ra, Đàm Dĩnh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, mà người gọi điện thoại làm cô không biết phải đối mặt thế nào. Trình phu nhân tự mình gọi điện thoại, hỏi cô khi nào rảnh thì gặp mặt để bàn giờ cưới

Này vốn nên do Trình Quý Thanh tự mình nói cho cô

Trình phu nhân qua điện thoại giải thích: “Quý Thanh hai ngày nay bận công tác, chuẩn bị dọn ra ngoài nên không đưa con đi hưởng tuần trăng mật được, cho nên chuyện này do mẹ sắp xếp, hi vọng sẽ không làm con mất tự nhiên.”

“Không sao ạ.” Đàm Dĩnh cười nói xong, lại hàm hồ nói, “Hai ngày này quả thực con hơi bận, muốn trì hoãn lễ cưới tới cuối tháng, không biết ý mẹ —— ”

“À, được rồi.” Trình phu nhân phi thường giải thích, “Nghề này của hai đứa rất vất vả, bình thường cũng phải chú ý nghỉ ngơi đủ giấc, là con gái phải biết đối xử tốt với bản thân mình.”

Trong lòng Đàm Dĩnh rất ấm áp, có lẽ là do mấy năm nay không có mẹ ở bên, giờ được một vị trưởng bối quan tâm cô rất cảm kích. Hai người lại hàn huyên vài câu rồi mới cúp máy, cô nhìn chăm chăm điện thoại, nhin không được thở dài. Trình phu nhân nhất định không biết đến sự tồn tại của Tiểu Mộ, càng không biết sự tình giữa hai anh em bọn họ, cho nên mới không suy nghĩ gì về công việc của Trình Quý Thanh, vẫn gọi điện thoại cho cô bàn chuyện hôn sự

Do dự một lát, cô vẫn cầm di động lên gọi cho Trình Quý Thanh. Chuyện này trước kia bọn họ có bàn qua một lần, nhưng khi đó chỉ nói vài câu đơn giản, ai cũng không vì sự xuất hiện của Tiểu Mộ mà quyết định vội vàng

Trình Quý Thanh năm nay ba mươi sáu tuổi, anh so với Bùi Dao lớn hơn tới 10 tuổi, mà Bùi Dao cũng tự nói, đó là vì yêu sai cách. Đã qua nhiều năm như vậy, bây giờ bọn họ đều đủ chính chắn, sau khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, chắc chắn sẽ quyết định mọi chuyện đúng đắn

Bên kia rất nhanh liền có người bắt máy, quả nhiên là thanh âm của anh so với khi trước trấn định hơn rất nhiều, “Ồi?”

“Vừa rồi mẹ gọi cho em.”

Cô mới nói mở đầu, Trình Quý Thanh đã đoán được chuyện kế tiếp, hơi hơi trầm ngâm nói: “Gần đây anh không về nhà, không nghĩ là mẹ sẽ trực tiếp tìm em, em không phải rồi, chuyện còn lại anh sẽ xử lý ngay.”

Không về nhà, là không muốn gặp Bùi Dao sao? Đàm Dĩnh chú ý tới nửa câu đầu, vừa định nói gì đó, Trình Quý Thanh liền lên tiếng, “Đàm Dĩnh, kỳ thật anh cũng nghĩ hôm nay muốn nói chuyện với em.”

“Vâng, anh nói đi” Đàm Dĩnh cũng không nghĩ tới, đã trải qua nhiều ngày như vậy, tin rằng sau khi anh đã trải qua cú sốc kia, bản thân anh sẽ từ từ điều tiết được

Trình Quý Thanh im lặng một lát, vẫn kiên trì nói: “Nói cho cùng, anh cũng nợ em, Tiểu Mộ xuất hiện không chỉ là chuyện không lường trước được, mà đối với em cũng thật không công bằng.”

Đây mới là Trình Quý Thanh mà cô quen, Đàm Dĩnh bây giờ đã tin anh đã điều tiết được tâm tình của mình, cho nên gật đầu đáp ứng nói: “Vậy tối nay em chờ anh.”

“Được.”

.....edited by Khuynh Lâu.....

Rất nhanh đã đến giờ tan tầm, Đàm Dĩnh lại nhận được điện thoại của Thẩm Lương Thần, anh mở miệng liền bảo Đàm Dĩnh tối nay cùng anh ăn cơm. Đàm Dĩnh vừa thu dọn đồ đạc vừa nói: “Tối nay tôi có hẹn.”

Thẩm Lương Thần sững sốt một chút, “Cùng Trình Quý Thanh?”

“Vâng.”

“Vốn định vì trách nhiệm với đứa nhỏ, định chia tay em sao?”

Đàm Dĩnh cất túi công văn xong, rồi mới nghiêm túc trả lời: “Mặc kệ hãn ta quyết định như thế nào, anh vẫn sẽ tôn trọng hãn ta, chuyện này vốn là chuyện mà hãn ta không hề lường trước, hãn cũng là người bị hại.”

Thẩm Lương Thần lại ăn giấm chua, trong lời nồng đậm máu ghen, “Em ngược lại vẫn khoan dung với hãn ta như vậy, mà vẫn cứ luôn hà khắc với anh?”

Đàm Dĩnh nhất thời nghẹn lời, hà khắc chắc là do vẫn còn để ý... Cô thu lại tâm tư, chần chờ hỏi đối phương, “Bệnh của anh khá hơn chút nào không?”

Thẩm Lương Thần không chỉ không trả lời, thế mà “Đô” một tiếng liền cúp điện thoại! Đàm Dĩnh nhìn màn hình di động đen thui quả thực dở khóc dở cười, người này như thế nào vẫn ngây thơ như vậy, còn cùng cô nháo nhào gây chuyện nữa? Cuối cùng cô vừa ra khỏi công ty, liền thấy xe của Thẩm Lương Thần, người nọ một tay chống vô lăng, vốn không chút biểu tình gì, lúc thấy cô thì lập tức trở nên nghiêm túc

Đàm Dĩnh đi qua, cúi người chào hỏi anh, “Trùng hợp quá, Thẩm tổng?”

Thẩm Lương Thần không bằng lòng nhìn cô một cái, thấy vẻ mặt cô cười xấu xa, sắc mặt càng khó nhìn, căng thẳng nói: “Như thế nào, chỉ vừa tiện đi ngang qua công ti của em thôi.”

“Được thôi.” Đàm Dĩnh gật gật đầu, “Tôi đi đây, anh cũng đi thông thả, hẹn gặp lại.”

Thẩm Lương Thần trừng cô, cứng đờ nói: “Uy, anh đưa em đi.”

Đàm Dĩnh sao mà lại không biết anh tới gặp mình, vì thế lại lần nữa cúi xuống, “Thẩm Lương Thần, tôi thật sự có việc, không lừa anh đâu.”

Thẩm Lương Thần không chớp mắt nhìn cô, “Anh biết. Nhưng anh vẫn không nghĩ ra Trình Quý Thanh sẽ lựa chọn như thế nào, cho nên... Anh tiễn em một đoạn.”

Anh tuy rằng không nói hết câu, nhưng Đàm Dĩnh đã đoán được một hai, đại khái ý anh là, nếu như Trình Quý Thanh vẫn cố ý muốn kết hôn, vậy sau này cô là bà Trình, giữa hai người họ sẽ thật sự chấm dứt

Đàm Dĩnh khi nhìn anh tâm tình có chút phức tạp, Thẩm Lương Thần lại ra vẻ thoải mái mà cười cười, “Kỳ thật anh cũng nghĩ hẳn ta sẽ sớm cho ra đáp án thôi, như vậy từng ngày từng ngày, anh con mẹ nó sắp nghẹn chết rồi nè.”

Không ai biết lúc trước trận hôn lễ này tâm tình của anh như thế nào, chẳng sợ lúc trước anh cùng Lê An Ni diễn trò đính hôn, mà tin tức này anh vẫn che giấu không để cho Tiểu Nam biết. Nhưng trước mắt, anh thật đã khắc cốt ghi tâm trải qua thời gian tra tấn, mỗi ngày đều bị dày vò.

Cuối cùng Thâm Lương Thần đưa Đàm Dĩnh về nhà, lúc nhìn cô lên lầu, tâm tình của anh cực kì khó chịu, có cảm giác tự tay mình giao cô cho người đàn ông khác, mà trên thực tế, cũng đích thật là anh tự tay mình đẩy Đàm Dĩnh ra.

.....windyhill2017.wordpress.com.....
.....

Buổi tối đó Trình Quý Thanh đến cũng không muộn, anh vừa tan tầm liền chạy tới. Lúc Đàm Dĩnh mở cửa cho anh thì thấy anh rất tiêu tụy, cũng khó trách, bất cứ ai gặp chuyện này mà chả cảm thấy phiền lòng

“Vừa kịp lúc, có thể ăn cơm rồi.” Đàm Dĩnh ôn thuận cười, làm Trình Quý Thanh có chút hoảng hốt, anh đổi giày đi vào, cùng cô ngồi xuống trước bàn ăn

Nhìn một bàn thức ăn cô dụng tâm chuẩn bị, lúc Trình Quý Thanh nhắc đĩa ném một ngụm, cuối cùng nhẹ nhàng buông đĩa xuống. Anh nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt của cô, “Anh nghĩ trước nên đem lời trong lòng nói hết cho em, anh sợ nếu anh chậm, anh sẽ không còn dũng khí nữa.”

Đàm Dĩnh không tự chủ xiết chặt chiếc đĩa, sau một lúc lâu mới gạt gạt đầu, “Vâng.”

Trình Quý Thanh vẫn duy trì dáng ngồi thẳng như cũ, ở cổ tay áo âu phục lộ ra tay áo sơ mi trắng phẳng phiu, cánh tay đoan chính đặt trên bàn cơm. Biểu tình của anh ngưng trọng, chắc là rất khó mở lời, “Mấy ngày này anh mới phát hiện, hiện tại bây giờ, hoá ra anh là một kẻ nhát gan. Anh không nghĩ mình sẽ có con, vẫn dây dưa với cô ấy, điều này làm cho anh rất khó tiếp nhận nó. Anh không yêu Bùi Dao, trước giờ đều không.”

Đàm Dĩnh im lặng nghe, không biết nên nói cái gì cho phải, hoá ra Trình Quý Thanh đối với Bùi Dao thật sự không có nửa điểm tình cảm, đây

khó trách ngày đó anh mất khống chế ở bệnh viện. Một đứa nhỏ hoàn toàn phá hoại cuộc sống của anh, một người con gái mà mình không thương, bất cứ ai cũng khó có thể thừa nhận

Trong phòng cực kì im lặng, chỉ còn thanh âm trầm thấp của Trình Quý Thanh trầm trầm, “Em hiểu cảm giác đó sao? Vốn toàn bộ đang mong muốn hoàn thành mục tiêu kết hôn của mình, em có thể trở thành con người mình mong muốn, được sống cuộc sống đầy lí tưởng, mà lại có người cố tình, làm cho em một giây liền rơi vào vực sâu. Cô ấy làm cho em trở nên độc ác, nhận hết toàn bộ thị phi, cho dù chuyện kia em không muốn làm, nhưng toàn thế giới đều bắt buộc là, em chỉ còn một lựa chọn duy nhất, toàn bộ mọi chuyện phải tập trung vào đứa bé, phải chịu trách nhiệm cho nó.”

Trên thế giới này vốn không có chuyện đồng cảm cho một người, cho nên Đàm Dĩnh có thể hiểu được Thẩm Lương Thần khi đó, nhưng lại không có cách nào chấp nhận được anh. Nhưng mà những lời này, cô lại càng hiểu hơn sự phẫn nộ và bất đắc dĩ của Thẩm Lương Thần, Quý Thanh cùng Bùi Dao, hoàn toàn không có khả năng, chỉ còn có đứa bé

Quả nhiên Trình Quý Thanh nói: “Anh cũng cho rằng, cho rằng cô ấy đang mượn đứa nhỏ áp chế anh, cô ấy là loại phụ nữ chuyện gì cũng có thể làm được. Anh hận cô ấy, chưa từng hận ai đến như vậy, nhưng sự thật là, cô ấy hôm qua đến tìm anh, nói muốn mang đứa bé đi.”

“...” Đàm Dĩnh nhớ lại lúc Bùi Dao ở bệnh viện đã nói qua lời này, hoá ra là sự thật, cô ấy thật sự định thành toàn cho anh

Quý Thanh trầm mặc một lát, “Tội anh đã bàn bạc qua chuyện của đứa bé, thái độ của cô ấy cũng không ép buộc gì, về sau anh có thể thăm Tiểu Mộ, cũng có thể để con bé đến ở với anh kì nghỉ đông và hè, cũng có thể xem như hoàn toàn không biết đứa bé này, không biết sự tồn tại của cô ấy.

Mà cô ấy, sẽ không tiếp tục quấy rầy cuộc sống của anh, tất cả mọi chuyện đều do anh tự mình quyết định.”

Đàm Dĩnh vẫn trầm mặc, chỉ nghe anh chua xót cười, “Lời này vừa nghe, anh vẫn cảm thấy cô ta đang làm bộ, cố ý bức anh đi vào khuôn khổ, người phụ nữ này ngoan độc như vậy mà, nhất định là như vậy.”

Quý Thanh bỗng nhiên lại nói: “Nhưng cô ấy hôm qua nói cho anh biết, cô ấy đợi anh mười mấy năm.”

Đàm Dĩnh nhịn không được nhìn biểu tình của đối phương, ánh mắt Quý Thanh thẳng tắp nhìn về phía trước, như là nhìn xuyên qua cô nhìn vào hư không, anh vẫn cười, mi tâm nhíu lại một chỗ, “Em nói lời này buồn cười bao nhiêu, cô ấy nói cô ấy yêu anh, nhưng anh trước giờ vẫn chẳng cảm thấy gì cả.”

“Nếu như không yêu, cô ấy sẽ không lựa chọn vụng trộm sinh con cho anh, lại vụng trộm nuôi nấng con bé đang bệnh.” Đàm Dĩnh biết lúc này mình không nên nói giúp Bùi Dao, nhưng đúng như vậy, nếu như không phải bất đắc dĩ Bùi Dao bỗng nhiên nói cho Tiểu Mộ cha ruột của nó là ai, gặp phải trận não loạn kia, chắc là Bùi Dao cả đời sẽ không nói cho Quý Thanh về sự tồn tại của đứa bé.

Quý Thanh cũng không biết có nghe những lời này của cô hay không, chỉ cúi đầu, “Anh đợi em tám năm, bởi vì sự xuất hiện của cô ấy, tất cả đều biến thành bọt nước, anh đang định hận cô ấy tận xương, cô ấy lại nói cho anh biết, cô ấy đợi anh mười mấy năm. Em nói, cô ấy có phải rất xấu xa hay không, thật sự khiến người khác chán ghét như vậy.”

Đàm Dĩnh không đáp lại, bởi vì cô phát hiện Quý Thanh ngoài miệng thống hận mắng như vậy, nhưng biểu tình thì rất khó chịu. Anh giơ tay mệt mỏi chà xát hai má, yên hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn về phía cô, “Anh nói cho cô ấy biết, anh không thể vì đứa nhỏ mà kết hôn với cô ấy, không muốn

sống cả đời với một người mà mình không yêu thương, anh cảm thấy như vậy đối đũa nhỏ, đối với cô ấy, không phải làm cảm giác chịu trách nhiệm cho cả hai. Thay vì tra tấn lẫn nhau, không bằng nói lời thật cho cô ấy biết, để cô ấy tìm kiếm tình yêu chân chính thuộc về mình.”

Nhìn ánh mắt sâu như đáy hồ của anh, Đàm Dĩnh cũng không thể nói rõ rốt cuộc cô cảm thấy gì, nếu như anh thật sự không yêu Bùi Dao, chuyện này đối Bùi Dao mà nói là kết cục tốt nhất. Cô ấy còn trẻ, cuộc đời còn dài, nếu như không gặp một người yêu thương che chở cho cô ấy, thật sự là quá đáng thương.

Nhưng là... Cô đột nhiên nghĩ tới bản thân mình!

Rất nhanh sau đó Quý Thanh liền nhìn cô lần nữa, ngữ khí trầm thấp, giống như đây là lời nói mà cả đêm nay anh muốn nói với cô, “Đàm Dĩnh, kỳ thật giữa chúng ta cũng giống như nhau. sau khi Bùi Dao quyết định như vậy, cô ấy và đũa bé sẽ không ảnh hưởng gì đến chuyện hôn lễ của chúng ta, nhưng anh bỗng nhiên bắt đầu tự hỏi, làm cho quãng đời còn lại của em cũng không dành tình cảm cho anh, đến cùng đối với em mà nói có phải là chuyện không tốt hay không?”

“...”

.....windyhill2017.wordpress.com.....

.....

Giờ này sắc trời hoàn toàn âm đạm, ngoài cửa sổ bắt đầu nổi gió, tiếp gió ồ ồ, tựa như nội tâm của Đàm Dĩnh bây giờ đang rất rối rắm. Cô nghe được âm thanh khàn khàn của Quý Thanh, mang theo mấy phần tự giễu, “Anh khi trước thấy Thẩm Lương Thần bắt đầu hối lỗi, anh bỗng nhiên sợ, vì thế anh mượn cơ hội gây áp lực cho em, lợi dụng tâm lý áy náy của em với anh, bức em đồng ý kết hôn với anh. Kỳ thật mẫu thân rất xót anh, nếu như anh thật sự không muốn đám hỏi, bà cũng sẽ không cưỡng ép anh,

nhưng anh vẫn lợi dụng sự thua thiệt trong lòng em. Nếu cần thận ngẫm lại, anh so với Bùi Dao bây giờ, mới thật sự là kẻ hèn hạ.”

Đàm Dĩnh giật giật đôi môi khô khốc, có chút khó chống đỡ, “Em không có trách anh.”

“Anh biết.” Quý Thanh gật gật đầu, ánh mắt dừng trên bàn cơm, cuối cùng dờn xuống bóng đen dưới sàn, “Em luôn cảm thấy anh đợi em tám năm, cảm thấy anh thua thiệt, hơn nữa em thấy chúng ta có thể sống hoà bình với nhau, làm cho em không còn chút áp lực, đây là nguyên nhân em muốn kết hôn với anh.”

Hoá ra anh biết tất cả, Đàm Dĩnh cúi đầu, nói câu “Xin lỗi”, lại thấp giọng rừ rừ nói: “Em vẫn cho là, đây mới là chuyện em nên chịu trách nhiệm với anh, nhưng là...” Nhưng là hôm nay nghe anh nói, cô bỗng nhiên không xác định được.

Quý Thanh nói đúng, buông tay làm cho đối phương tìm được một tình yêu chân chính, mà không vì bất kỳ nguyên nhân vô căn cứ nào, cho đối phương một tình cảm hợp với mình, đây mới thật sự là trách nhiệm. Nếu như cô không thể thích Quý Thanh, đồng ý cùng anh kết hôn, với anh mà nói cũng là một loại tra tấn, tựa như Bùi Dao, cô ấy kiên trì nhiều năm như vậy, mà nếu bởi vì đứa bé mà ở cùng nhau, cô ấy sẽ không những không hạnh phúc, mà còn vĩnh viễn tước đoạt quyền lợi được hạnh phúc của anh.

Nhưng chuyện thích Quý Thanh, cô vẫn luôn cố gắng, lại chưa thể nào làm được ——

Trình Quý Thanh nhẹ nhàng tràn ra trận cười, ánh mắt yên tĩnh lại đậm nhạt nhìn cô, “Cho nên, chúng ta chia tay đi.”

Đàm Dĩnh dùng sức nắm chặt ngón tay, nghe Quý Thanh từng câu từng từ nói: “Đàm Dĩnh, một đời người rất ngắn ngủi, nhưng mặc kệ bị bao

nhiều thương tổn, ngàn vạn đừng bởi vì một lần té ngã, mà không dám nếm lại lần thứ hai. Hạnh phúc vĩnh viễn như vậy, em không dừng cảm, chỉ có thể bước thoáng qua nó.”

Quý Thanh lựa chọn như vậy, Đàm Dĩnh như đã đoán trước được, mà cũng ngoài dự liệu của Đàm Dĩnh, cô sững sờ nhìn đối phương, lâu sau vẫn chưa nói chữ nào

Anh cười ấm áp với cô, giống như là đã quyết buông tay, “Để anh chủ động nói chia tay, coi như là đã cáo biệt với đoạn tình cảm này, ít nhất sau này nhớ lại, anh sẽ tự nói là, ban đầu là anh không cần em”

Ánh mắt nặng nề như vậy, khi nói đến đây, Đàm Dĩnh chỉ cảm thấy một trận xót xa. Cô cúi đầu, giấu sự chua xót trong ánh mắt, rồi mới trịnh trọng gật gật đầu, ” Được, chia tay đi.”

Hai người cùng nhau an tĩnh ăn xong bữa cơm, lúc Trình Quý Thanh đi, thì nắm tay Đàm Dĩnh, anh nhìn cô, còn có thiên ngôn vạn ngữ vẫn chưa nói, nhưng đã không còn cầu gì nữa. Như vậy đối với tất cả là một sự giải thoát, trong chuyện tình này, từ xưa đến nay vẫn không thể nào hiểu được, duyên đến duyên đi, tất cả đều chỉ trong nháy mắt

“Bảo trọng.” Đàm Dĩnh nghĩ rất nhiều câu tạm biệt, nhưng cuối cùng cũng chỉ có một câu tục khí này, cho dù cô đối với Quý Thanh không có tình yêu, nhưng lúc tách ra vẫn cảm thấy buồn, anh là người đàn ông tốt, xứng đáng có được một tình yêu tốt, hi vọng ông trời không quá tàn nhẫn với anh

Trình Quý Thanh nhịn không được ôm cô một cái, cuối cùng không nói một lời rời đi.

.....edited by Khuynh Lâu.....Happy new year.....

Khi xuống lầu dưới, Trình Quý Thanh cũng không lập tức rời đi, mà là trầm mặc một lát, trực tiếp đi đến chiếc xe hơi màu đen đang trước, nhẹ nhàng gõ cửa kính. Thẩm Lương Thần mở mắt ra, nhìn anh đứng bên ngoài thì hạ cửa kính xuống nói, “Có việc gì?”

Trình Quý Thanh nhìn anh vài giây, “Thẩm Lương Thần, sao vận khí của chú mày lại tốt như vậy?”

“Cái gì?” Thẩm Lương Thần nhíu nhíu mày, có chút không hiểu câu không đầu không đuôi này của anh

Trình Quý Thanh xoay lưng rời đi, dựa vào xe của anh hút điếu thuốc, khói mù lượn lờ trong không gian, anh cười nhạt một cái nói: “Tôi không nghĩ mình sẽ thất bại, vẫn có đầy tự tin rằng sẽ cho cô ấy hạnh phúc, nhưng sau này rồi mới ý thức được, thứ hạnh phúc cô ấy mong muốn tôi không thể cho được, bởi vì tôi không phải là người trong lòng mà cô ấy nhớ.”

Thẩm Lương Thần nghe câu này liền hiểu, tim đập nhanh, có chút không kèm chế được vui sướng trong lòng, “Anh và cô ấy, chia tay?”

Trình Quý Thanh gạt tàn thuốc, “Đừng đặc ý như vậy, không phải là tôi, nhưng cũng không nhất định là anh, ai biết được có thể là người khác thì sao.”

Dựa vào cái gì chứ? Thẩm Lương Thần xuống xe, đứng nhìn anh ta, “Anh, muốn ở cùng một chỗ với người phụ nữ kia?”

“Không có.” Trình Quý Thanh cũng xoay người lại, mắt sáng như đuốc theo dõi anh, bỗng nhiên cười, “Tôi sẽ không ở chung với ai cả, cho nên chú mày phải cẩn thận, nói không chừng lần này chia tay rồi cô ấy sẽ thấy rõ tâm ý mình, phát hiện ra đã yêu tôi sâu sắc không chừng.”

Thái dương của Thẩm Lương Thần hung hăng nhảy dựng, không khỏi cười nhạt nói: “Trình Quý Thanh, một khi đã chia tay rồi, anh cảm thấy

anh còn có cơ hội không? Nếu mà bàn về bạn trai cũ, cũng là tôi trước, anh xếp đằng sau đi.”

Trình Quý Thanh vốn chính định nói đùa, bất động thanh sắc hung hăng hút điếu thuốc, đem điếu thuốc vứt xuống bên chân, rồi mới nhồm dậm, nói: “Cho nên chú trăm ngàn phải nắm cho chặt vào, lỡ như tôi có đổi ý.”

Anh nói xong lời này liền bước đi, chưa cho Thẩm Lương Thần cơ hội trả lời

Bóng đêm lạnh lẽo, khắp nơi quạnh vắng tiêu điều, Trình Quý Thanh đã lớn như vậy, lần đầu tiên nếm được tư vị cô độc, nhưng anh cũng không hối hận. Anh đã nói ra lời muốn nói, đã thực hiện lựa chọn mà anh phải làm, ít nhất trong tương lai, sẽ không còn phải tiếc nuối

Thẩm Lương Thần ngẩng đầu nhìn cửa sổ nhà Đàm Dĩnh một chút, nơi đó đèn vẫn sáng như trước, trong đêm đông giá rét toả ra nguồn sáng ấm áp. Tâm tình anh sục sôi khó có thể bình tĩnh được, trong mắt dần hiện lên ý cười, anh đương nhiên sẽ nắm thật chặt cơ hội lần này, đừng nói là Trình Quý Thanh, bất kỳ nam nhân nào cũng sẽ không còn cơ hội nữa

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Anh Nhớ Em, Câu Đây Là Sự Thật

Thẩm Lương Thần vốn định lên lầu nhìn cô một chút, mà lúc này nếu anh đột nhiên xuất hiện, chắc là cô chỉ cảm thấy xấu hổ mà thôi, vì thế anh một lần nữa quay trở lại xe, thỉnh thoảng nhìn lên cửa sổ phòng của cô

Cô đang khóc sao? Cô đau lòng lắm phải không?

Trong lòng anh có vô số những suy đoán rối ren, vừa đau lòng, vừa có chút không nỡ

Anh ngồi bất động cả đêm đến lúc bình minh, rạng sáng ngày thứ hai thì thấy Đàm Dĩnh chuẩn bị đi làm. Anh nhịn không được nhẹ nhàng thở ra, có thể đi làm thì tốt rồi, ít nhất là cô vẫn bình thường, anh làm ra vẻ như tình cờ gặp cô, lập tức lái xe đến gần cô

Tiếng kèn xe vừa vang lên, cô liền quay đầu, sắc mặt không tốt lắm, vết thâm mắt lộ rõ trên khuôn mặt

Thẩm Lương Thần mở miệng gọi cô, “Đi làm à? Anh đưa em đi.”

Đàm Dĩnh nhíu mi nhìn anh một hồi, bỗng nhiên nói: “Hôm qua anh không về à?”

Thẩm Lương Thần bình tĩnh nhìn cô, nói dối không chớp mắt, “Tất nhiên là anh có về nhà chứ, sao lại hỏi vậy?”

“Quần áo của anh... giống như hôm qua vậy.” Anh là người chú ý về ngoài, không thể nào mặt lại quần áo của ngày hôm qua, mà sự phát hiện

này làm cho lòng cô có chút khó chịu, nhìn về mặt anh tái nhợt, tâm tình lại càng trở nên phức tạp

Thẩm Lương Thần không hề bị câu vạch trần của cô làm cho bối rối, mi mắt giãn ra, mỉm cười với cô, “Đúng vậy, anh lo cho em, nên anh không về.”

Đàm Dĩnh lại trầm mặc. Cô đứng ven đường, anh cũng không thúc giục cô, hai người cứ giằng co nhau một cách kì quái, cuối cùng cô thẳng tay mở cửa xe, hơn nữa còn bảo, “Cùng nhau ăn điểm tâm đi.”

Là chỗ gần đường nhà Đàm Dĩnh có một quán điểm tâm ngon, hai người ngồi đối mặt nhau, sắc mặt cả hai đều kém. Nhìn cô như vậy, trong lòng Thẩm Lương Thần không phải là không khó chịu, cuối cùng trong lòng cô Trình Quý Thanh vẫn chiếm một chỗ, ít nhất là khi không gặp hẳn ta Đàm Dĩnh lại trở nên tiêu tụy như vậy ——

Đàm Dĩnh cúi đầu uống một ngụm nước ấm, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía anh, Thẩm Lương Thần không kịp thu hồi vẻ mặt âm đạm, liền bị cô bắt gặp. Nhưng anh không chút nào cảm thấy xấu hổ, chỉ nói: “Tại sao em không nghỉ làm hôm nay đi?”

Đàm Dĩnh lắc lắc đầu, “Có rất nhiều việc muốn làm.”

Anh nhất thời không biết trả lời thế nào, đang định châm chước, cô bỗng nhiên chủ động nói: “Em không sao, ngày hôm qua Quý Thanh nói với em rất nhiều điều, bọn em tách nhau kì thực cũng là chuyện tốt. Anh ấy nói một phen, em mới phát hiện mình sai rồi, tưởng em làm vậy sẽ tốt cho anh ấy, kỳ thật không phải vậy. Cho nên kết quả như thế này, em cũng không ngạc nhiên.”

Cô chỉ là khó chịu thay cho Quý Thanh mà thôi.

Thẩm Lương Thần nhìn cô chăm chăm, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, “Em có thể nghĩ như vậy thì tốt rồi.”

Đàm Dĩnh gật gật đầu, vừa lúc phục vụ đem bữa sáng ra, Thẩm Lương Thần nhìn phần ăn ít ỏi của cô, bỗng nhiên thò tay qua, cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô. [windyhill2017.wp] Đàm Dĩnh phút chốc cứng đờ, không thể nào rút tay về, bởi vì khí lực của anh rất lớn

Thẩm Lương Thần nói: “Anh biết lúc này nói gì cũng không được, nhưng Tiểu Nam, anh không muốn lãng phí thời gian. Nghĩ đến việc em không ở đây 5 năm, không có ngày nào mà anh không hối hận, biết em còn sống, nhưng em lại muốn cùng người khác kết hôn, anh còn cho rằng đời này anh không còn cơ hội nào nữa, liền muốn hoàn toàn quên đi em, nhưng bây giờ, cơ hội bỗng nhiên đang nằm ở trước mặt anh.”

Anh ngừng một chút, càng nắm chặt lấy tay cô, như là đang thể hiện quyết tâm, “Tình cảm đã mất trước kia nay anh lại càng quý trọng, anh không biết hình dung thế nào, anh cũng biết em chưa hoàn toàn vượt qua hết được những chuyện kia, không sao cả, anh sẽ chứng minh cho em thấy.”

Đàm Dĩnh ngẩng đầu nhìn anh, lông mi mảnh khảnh hơi hơi run.

Thẩm Lương Thần sợ cô lại nói lời cự tuyệt, anh biết được lúc này không phải là lúc nói như vậy, mà đã trải qua nhiều chuyện như thế, cũng rất sợ có nhiều khúc mắc càng ngày càng mọc ra, vì thế vội vàng nói tiếp: “Em không cần phải trả lời anh ngay, anh nghĩ là chỉ nên nói cho em biết trước, anh nghĩ, nếu như em muốn bắt đầu một đoạn tình cảm khác, có nên cho anh một cơ hội nữa hay không.”

Anh chua xót khẽ cười, sự chua xót kia như truyền vào lòng Đàm Dĩnh, cô vội vàng cúi đầu, đầu ngón tay bất giác nắm chặt

Muốn tiến đến nước này sao? Cô hỏi lòng mình vô số lần, lúc trước yêu sâu nặng như vậy, cho nên mới đau như thế, bởi vì quá đau, nên nay cô mới nhát gan như vậy. Đi được đến đây rồi, cuối cùng lại thiếu một chút dũng khí mà thôi

.....windyhill2017.wordpress.com.....

.....

Mấy ngày kế tiếp, Đàm Dĩnh lao đầu vào công việc, cô cố gắng để không nghĩ gì về chuyện tình cảm. Nhưng cách hai ngày Thẩm Lương Thần lại gọi điện thoại đến, người này luôn có vô vàn lí do để gặp mặt cô, hơn nữa càng ngày nôn nóng đến dồn dập

“Thân là bạn bè, lúc này anh phải nên quan tâm em nhiều hơn.” Anh nói chuyện như là điều hiển nhiên, lý theo lý đầy đủ, “Phải vận động mới có thể điều tiết tâm trạng, chúng ta đi chơi bóng, hoặc là leo núi đi? Em thích đi đâu?”

Câu này, là ám chỉ cô vừa thất tình sao? Đàm Dĩnh day day trán, trầm ngâm một lát, “Em rất bận, không có thời gian.”

Thẩm Lương Thần rất phối hợp nói: “Cuối tuần này trời đẹp, em sẽ không... Trốn ở nhà khóc nhè chứ?”

Ngụ ý, nếu như cô không đi thì anh nói trúng phóc rồi, là ở nhà thương tâm đau lòng. Đàm Dĩnh gần như có thể đoán ra, người ở phía bên kia đầu dây có vẻ mặt rất ung dung, mà phép khích tướng này đối với cô hoàn toàn vô dụng!

Cô miễn dịch với câu này, thản nhiên đáp lại: “Cuối tuần này về nhà bác dùng cơm gia đình”

Cố ý cường điệu hai chữ “cơm gia đình”, sợ người nào đó lại không mời mà đến, quả thực bây giờ cô cần thời gian để tĩnh tâm. Thẩm Lương

Thần ở bên kia ngưỡng một chút, bỗng nhiên nói: “Bác của em, biết em huỷ hôn với Trình Quý Thanh chưa?”

“Vâng.”

“Bác ấy sẽ không giới thiệu đối tượng xem mắt cho em đấy chứ?” Bình thường ở cái tuổi này thì luôn cực thích mấy chuyện mai mối gì đó, giống như trong phim vậy.

Đàm Dĩnh không nói, nhìn trời; “... Sẽ không đâu.”

Thẩm Lương Thần vẫn có chút không yên lòng, anh tất nhiên sẽ chặn hết mọi khả năng, suy nghĩ một lát thì đề nghị: “Em có thể thuê anh làm lá chắn miễn phí”

Đàm Dĩnh không ngốc, không cần nghĩ cũng biết anh muốn làm gì, vì thế không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, “Không cần đâu, bác bây giờ sẽ không ép em làm những chuyện em không muốn.”

Câu trả lời của cô gái này thật quá khéo léo, Thẩm Lương Thần không có cách nào, ở bên đầu dây giện dử nói: “Chúng ta đã không gặp nhau một tuần rồi. Chỉ gặp nhau thôi, cuối cùng em đang sợ hãi điều gì vậy?”

Cứ tưởng rằng Trình Quý Thanh chia tay với cô, anh cũng đã thổ lộ chân tình như vậy, cô sẽ buông lỏng một chút mới đúng, nào biết cô còn trở nên khó hơn trước đây, canh phòng nghiêm ngặt đối với anh

Đối với cô này, Đàm Dĩnh đáp vô cùng tự nhiên, “Anh nghĩ nhiều thôi”

“Thật sự là do anh suy nghĩ nhiều sao?” Thẩm Lương Thần không kềm chế được, rốt cuộc cũng mở miệng hỏi, “Tiểu Nam, em như vậy, rõ ràng là đối với anh vẫn còn —— ”

“Em có điện thoại, cứ như vậy trước đi.”

Điện thoại “Ba” một tiếng bị cúp ngang, Thẩm Lương Thần cắn răng nhìn di động, thật không có cách nào cả. Định trực tiếp chạy tới nhà cô, nhưng như vậy thực là ép cô quá, nếu còn ép cô nữa thì... Nghĩ tới chuyện này anh liền đầu hàng.

Thế giới này thật đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn, Thẩm Lương Thần không hoài nghi chút nào, cô gái này đúng là Thượng đế tạo ra để tra tấn anh mà, một người như Thẩm Lương Thần anh mà cũng có lúc uất nghẹn như thế này đây

Cuối tuần ăn cơm ở nhà bác xong, Đàm Dĩnh qua thăm Diệp Tử, mà Diệp Tử cũng có ý trách móc cô, “Được rồi chưa, tra tấn anh ta nhiều năm như vậy đủ rồi, còn muốn làm như thế nào nữa mới bằng lòng tha thứ cho anh ta đây, chẳng lẽ nhất định phải bắt anh ta chết một lần mới được sao?”

Đàm Dĩnh bóc quýt cho cô ấy, nghe vậy thì yên lặng lắc đầu. [windyhill2017.wp] Lúc cô hận anh ấy còn không nghĩ anh ấy phải chết đi mới được, huống chi hiện tại mọi chuyện có như thế nào.

“Cậu đến cuối cùng đang nghĩ gì vậy?” Thấy cô vẫn không nói lời nào, Diệp tử ngồi không yên, cúi người dựa vào cô, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Cùng anh ta ở một chỗ cậu cảm thấy khó chịu sao, nhưng nếu không cùng anh ta ở một chỗ, tớ biết cậu càng khó chịu hơn, chi bằng ở cùng một chỗ với nhau đi”

Lời nói vừa dứt, Đàm Dĩnh liền dứt cô ấy một múi quýt, cười híp mắt với bạn mình, “Anh ta đến tìm cậu nữa hay sao? Tớ thấy rất lạ, Thẩm Lương Thần cuối cùng đã làm điều gì cho cậu, bỗng nhiên cậu lại phản bội tớ như thế.”

Ánh mắt Diệp Tử loé sáng, rậm rì phản bác, “Tớ đang giúp cậu đó chứ, cậu đã lớn tuổi rồi đơn chiếc không tốt, đặc biệt là nội tiết tố nữ ý, sẽ

càng ngày càng mất cân bằng đó, vẫn nên để một nam nhân chịu mới được.”

Lời này rõ ràng mờ ám, hai má Đàm Dĩnh nóng lên, ho nhẹ một tiếng, “Cậu theo Lục Thiệu Hoàn học thói xấu, cẩn thận coi chừng dạy hư con trẻ.”

Diệp Tử không đáp mà cười, lại gần đung cánh tay cô “Nếu không tớ giới thiệu cho cậu người khác, cậu tới xem xem? Nếu không được thì chấp nhận Thẩm Lương Thần coi sao.”

Đàm Dĩnh sợ tới mức vẫy tay thẳng thừng, “Thôi, tớ không nên hại thêm người khác, việc này từ từ nói sau, hiện tại tớ không có hứng.”

Là thật sự không có hứng cũng không có thời gian, vừa huỷ hôn sự với Quý Thanh, cô liền an bài cùng Lục Từ xuất ngoại, vừa lúc mượn cơ hội này tĩnh tâm lại, tương lai dù có ra sao, cô không muốn bàn đến nữa

Cũng mặc kệ cô lảng tránh như thế nào, cô cùng Thẩm Lương Thần vẫn không hẹn mà gặp.

.....windyhill2017.wordpress.com.....

Lúc đi Mỹ đúng ngày sinh nhật của Lục Từ, nha đầu kia liền làm một trận náo nhiệt, mấy đồng nghiệp thân cận trong công ty tổ chức một buổi party cho cô, coi như là một bữa tiệc chia tay. Đàm Dĩnh vốn chỉ muốn xã giao, bữa ăn kết thúc mới vội vàng vàng rời đi, tính lạng lẽ mà ra về

Nhưng đến bàn sau muốn đi cũng không xong, các vị đồng nghiệp nghe nói cô chuẩn bị kết hôn, vây xung quanh cô mời rượu, một người lại một người nhiệt tình hơn

Đứng trước những gương mặt nhiệt tình, câu “Đã huỷ hôn rồi” của Đàm Dĩnh không thể nào nói ra được, lúc này mọi người đang có hứng, cô nói ra nhất định sẽ mất hứng mọi người. Tuy rằng trước đó đã uống không ít, cô vẫn hào sảng tiếp nhận cốc rượu, chân thành nói: “Năm nay chúng ta cùng nhau qua những mùa mưa gió, năm sau, nhất định là một năm đại thắng lợi, tôi kính đại gia Hứa tổng một ly.”

“Ai, chị Trâu, nói vậy nhưng thật không có ý gì a.”

“Đúng nha, đến bây giờ rồi vẫn còn muốn giấu à, cuối cùng đối phương là người như nào vậy, thần bí quá đi, mọi người tò mò lắm rồi nha!”

Đàm Dĩnh bị đoàn đoàn người vây quanh, đại gia này một lời ta nói một tiếng, hỏi nhiều làm cô rất xấu hổ, may mắn lúc này cửa phòng bị đẩy ra, có người chậm rãi đi tới. Nhất thời không khí trong phòng lại nóng lên, có nữ đồng nghiệp dẫn đầu hô: “Nha, là Thẩm tổng.”

“Nghe nói mọi người đang liên hoan, tôi tới chào hỏi một chút.” Ánh mắt Thẩm Lương Thần nhìn qua bên Đàm Dĩnh, nhìn trên mặt cô hồng hồng, thần sắc càng thêm nhu hòa.

Chuyện này tuy rất bất ngờ, nhưng trước tiên Đàm Dĩnh vẫn vô cùng cảm kích sự xuất hiện đột ngột của Thẩm Lương Thần, ít nhất sự gặp nhau bất ngờ này đã giúp cô giải vây. [windyhill2017.wp] Quả nhiên không ít vị đồng nghiệp tới trò chuyện với Thẩm Lương Thần, vừa rót rượu cho anh, không cho anh từ chối

Đàm Dĩnh cuối cùng cũng dễ chịu được chút, tìm một góc ngồi xuống. Nào biết Thẩm Lương Thần cũng chen ngồi xuống cạnh cô, quay đầu định nhìn cô một cái, hơi thở dừng bên mặt cô, “Mặt đỏ như vậy, uống nhiều hả?”

“Không có.” Đàm Dĩnh có thể ngửi được hơi rượu ngọt ngào, không nghĩ là anh còn tỉnh táo, cô theo bản năng xô dịch ra bên cạnh, “Sao anh lại ở đây?”

Thẩm Lương Thần cười nhẹ, “Lần này là vô tình gặp nhau đó, anh không nghĩ là em sẽ đến đây.”

Cặp con ngươi màu mực long lanh như có vô số ánh sao đêm, rực rỡ cực kì, Đàm Dĩnh cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, nhìn thần sắc anh nhu hoà, cũng không biết có phải là do ánh đèn trong phòng hay không? Cô lắc lắc đầu, rồi mới hờ hững nói: “Lời anh nói, sao em có thể tin đây.”

“Anh nhớ em, câu này là sự thật.”

Giọng nam nhân trầm ấm vang lên bên tai, hơi thở ấm áp phả lên sau tai, nóng đến dọa người. Đàm Dĩnh ảo giác có vật gì mềm mại đụng lên làn da sau tai cô, cô cả kinh nghiêng người đi, vô tình tựa gần vào người anh

Bởi vì đang trong phòng quán bar, âm nhạc đinh tai nhức óc, ánh đèn mập mờ, cho nên không ai chú ý đến cử động của hai người, nhưng Đàm Dĩnh vẫn cảm thấy chột dạ, hung hăng trừng mắt liếc nhìn anh, “Anh lại xằng bậy nữa xem!”

Nghe được cô cắn răng nói âm cuối, ý cười trong mắt anh càng đậm, “Anh thật lòng với em, mà em vẫn câu à? Nếu anh không nói thật, em vẫn hoài nghi, đến cùng em muốn anh như thế nào đây?”

Muốn anh thế nào, chỉ là hi vọng anh đừng bức ép cô như vậy nữa thôi... Đầu óc ngày càng mơ hồ, nặng trĩu, cô nhẹ nhàng xoa huyết Thái Dương, thật khó chịu

Thẩm Lương Thần nhận thấy cô ngà ngà say, “Không thoải mái sao? Nơi này rất ồn ào, anh đưa em về”

Để anh đưa về sẽ nguy hiểm hơn, Đàm Dĩnh vẫn còn chút ý thức, mở to hai mắt dày đặc sương mù, “Không cần, em đợi trợ lí đưa em về.”

Thẩm Lương Thần bị cô đùa cười, “Sao lại quanh co lòng vòng như vậy, hai chúng ta không phải có thể như trước đây sao Tiểu Nam, chuyện này đối với anh thật không công bằng. Trình Quý Thanh chờ em tám năm, em nguyện ý gả cho hắn ta, anh chờ em 5 năm, em liền không muốn cho anh cơ hội, cho dù là làm bạn bè bình thường cũng không cho.”

Đàm Dĩnh trầm mặc, nhất thời không biết nói gì, bạn bè bình thường? Nào có đơn giản như vậy.

Thẩm Lương Thần thở dài, đưa tay đỡ cô, “Về nhà rồi nói, em say rồi.”

Đàm Dĩnh cảnh giác nhìn anh một cái.

“Anh sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn đâu.” Thẩm Lương Thần bảo đảm nói, bỗng nhiên lại cười như không cười bổ sung nói, “Trừ phi em chủ động.”

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Một Đêm Mộng

Nam nhân thì cam đoan đến hơn phân nửa chả ai đáng tin, đầu óc Đàm Dĩnh hỗn độn, dù vậy vẫn nhớ rõ đạo lí này. Cô đứng đơ một chỗ, ánh mắt thật sâu nhìn chăm chăm đối phương, như là muốn nhìn rõ mọi điểm trên mặt anh

Thẩm Lương Thần bị cô nhìn thì phì cười, “Tìm gì thế?”

“Tìm xem xem, có bốn chữ ‘Lòng mang mưu mô’ hay không.” Đàm Dĩnh lớn giọng trả lời anh, rõ ràng dù đang mặc đồng phục chính chắn, biểu tình lại ngây thơ như đứa trẻ

Thẩm Lương Thần cũng nhìn được, cô gái này rõ ràng đang say, dứt khoát không cùng cô nói lời vô nghĩa, cường thế nửa ôm cô đi ra ngoài, vừa đi vừa dỗ, “Lòng mang mưu mô sẽ không viết thẳng lên mặt, chỉ thể hiện qua hành động —— ”

Đàm Dĩnh nhíu mày nhìn anh, hình như là đang suy nghĩ ý tứ trong lời nói của anh

Mà trong lòng Thẩm Lương Thần lại đang suy nghĩ một chuyện khác, đối xử Đàm Dĩnh, xem ra sau này càng phải cẩn thận hơn, uống rượu xong cứ mê người như vậy, có bao nhiêu dụ hoặc không biết. Ngẫm lại năm năm nay cô dốc sức làm việc trong giới giải trí đầy phức tạp, không biết uống say xong rồi làm sao trở về nhà?

Là Trình Quý Thanh sao? Cũng cứng rắn ôm cô như vậy sao?

Anh nghĩ hơi nhiều, bên tai lại truyền tới tiếng Đàm Dĩnh không nguyện ý kêu rên, “Nói là không cần anh đưa về mà, trợ lí của tôi sẽ tới ngay bây giờ đó...”

” Được, anh chờ ở bên ngoài cùng em được không?” Thanh âm ôn nhu của anh cũng làm anh kinh ngạc, nay nhìn cô chặt vật như vậy, anh luôn cảm thấy có lỗi với cô. Nếu là năm đó anh không ích kỷ như vậy, không tổn thương cô như vậy, cô nhất định sẽ không bị như thế này

Anh sẽ nhẹ nhàng dụ dỗ cô, thương yêu cô, đem cô che chở trong vòng tay của mình, sẽ bảo vệ cho tiểu nhà đầu này thật lâu để không phải chịu khổ, phải đi lấy lòng từng người, bị người ta chuốc quá chén, càng không cần vì người đàn ông khác mà hao tổn tinh thần.

Âm nhạc xập xình làm cô nhức đầu, Đàm Dĩnh cũng không muốn ở trong đó, nên cũng không bài xích lời đề nghị chờ ở bên ngoài của anh

Lục Từ vốn đang cùng người khác hát hò, thấy Thẩm Lương Thần đỡ Đàm Dĩnh say mèm ra ngoài. Đàm Dĩnh lúc này đi không nổi, hai chân nhũn ra, cả người gần như là treo trên người Thẩm Lương Thần. [windyhill2017.wp] Cho nên cô lập tức ném micro chạy tới, “Thẩm tổng?”

“Hai người là?” Lục Từ nháy con mắt, có chút không yên lòng thò tay qua, “Chị Trâu say rồi sao? Không làm phiền tới ngài, tôi—— ”

“Không phiền” Thẩm Lương Thần ôm người nhẹ nhàng tránh động tác của cô ấy, thản nhiên mở miệng, “Tôi vừa lúc định ra về, trợ lí của cô ấy ở dưới lầu, tiện đường đỡ cô ấy xuống dưới luôn”

Lục Từ biết Thẩm Lương Thần là một người không tệ, ngoại trừ chuyện đính hôn vài năm trước thôi chẳng có gì cả, nhưng giờ đã khuya rồi, cùng một người đàn ông xa lạ? Cô chần chờ, lại nhìn nét mặt Đàm Dĩnh, vẫn còn có chút lo lắng, “Tôi cùng ngài xuống dưới”

“Ai, Lục Từ, cô đi đâu đó?” Phía sau có vị đồng nghiệp gọi cô, “Cô là nhân vật chính mà.”

Lục Từ không nhìn được khoát tay, “Mọi người hát đi!”

Cô đang định giải thích, Thẩm Lương Thần đã đưa Đàm Dĩnh ra cửa phòng, Lục Từ có chút kỳ quái, một người đàn ông như Thẩm Lương Thần, tựa như đối với người nào cũng mỉm cười lễ độ cả, mà cũng tựa như đối xử lãnh đạm xa cách với mọi người, hôm nay sao lại nhiệt tình như vậy?

Vị đồng nghiệp vừa gọi cô lại hát tới gần, thần bí hề hề ôm bả vai cô, nói: “Tôi cho cô biết một bí mật nè, tôi cảm thấy vị hôn phu kia của chị Trâu, rất có khả năng chính là Thẩm tổng.”

Lục Từ kinh ngạc một chút, “Cái gì?”

Người nọ “Hu” một tiếng, kề bên tai cô nói nhỏ, “Tôi biết người mỗi ngày đưa bữa sáng cho chị Trâu chính là anh ta, anh ta còn muốn tôi đưa thời gian công việc của chị Trâu cho anh ta nữa đấy.”

Hoá ra là như thế, Lục Từ kinh ngạc, không khỏi cảm thán công phu bảo mật thông tin của Đàm Dĩnh, hai người này bình thường thoạt nhìn nhìn hoàn toàn không hề liên quan gì nhau!

Vị đồng nghiệp hiểu trong lòng cô suy nghĩ gì, gật gật, “Bổn nha đầu, cho nên đừng có phá hỏng chuyện tốt của họ, đi thôi, hát tiếp đi, đến lượt cô hát rồi đó.”

“...”

...../windyhill2017.wordpress.com.....

.....

Bên này Đàm Dĩnh bị Thẩm Lương Thần dẫn một mạch tới bãi đỗ xe, gió lạnh thổi qua làm da dầy của cô cuồn cuộn. Thẩm Lương Thần nhìn thấy cô khó chịu, mở cửa xe nhét cô vào, cúi người dặn dò, “Ngoan ngoan đợi ở đây, anh sẽ quay lại ngay.”

Cách quán bar không xa có một tiệm thuốc, anh vội vàng chạy đi mua thuốc giải rượu và nước khoáng, khi quay trở lại, xe không có ai!

Thẩm Lương Thần nhíu mi nhìn một vòng, cả bãi giữ xe không hề có bóng dáng của cô gái đó? Nhất thời cảm thấy nóng vội cùng ảo não, bằng tốc độ nhanh nhất chạy đi tìm, trước sau chỉ mới có mấy phút mà đã biến mất, cô gái này quả thật không thể ép buộc

Cầm di động gọi điện thoại cho cô, cuối cùng phát hiện tiếng chuông điện thoại vang lên bên cạnh, anh đi vòng qua thân xe, thế mà lại tìm được cô đang ở đó

Cô ôm đầu gối ngồi xõm tại kia, mái tóc đen xe hết khuôn mặt, đầu chôn giữa hai đầu gối, không biết là cô có đang ngủ hay không. Vừa nhìn vậy, thấy cô thật gầy, gầy đến mức bóng của cô in trên nền nhà nhỏ như một điểm đen

Cảm giác tức giận tiêu tan, anh đi qua chạm vào bả vai của cô, thấy cô mờ mịt ngẩng đầu lên, cố gắng bình tĩnh hỏi cô, “Bảo em ở trong xe chờ anh, ngồi ở đây làm gì?”

Đàm Dĩnh cố gắng mở mắt đánh giá anh, cũng không biết có thấy rõ không, chỉ nhỏ giọng nói: “Em khi này hình như nhìn thấy Quý Thanh, định chào hỏi anh ấy, nhưng sau khi xuống xe thì không thấy nữa.”

Thẩm Lương Thần có thể nói là anh rất khó chịu không? Là cực kì cực kì khó chịu. Nhưng đối với cô gái này, anh có giận mấy cũng không thể phát tiết được, chỉ có thể lạnh lùng nhắc bóng cô lên, trực tiếp ném vào trong xe.

Cô trực tiếp nuốt viên thuốc anh đưa qua, tiện đà hạ cửa kính xe xuống cho thoáng khí, ở góc độ này, lông mi của cô hạ xuống, mỗi cử động của cô, giống như cào một lần vào lòng của Thẩm Lương Thần

Anh ho một tiếng, mở nắp nước khoáng đưa qua cho cô, “Uống nước.”

Cô chỉ biết nói tiếng “Cám ơn”, Thẩm Lương Thần ngồi ở đó, lòng pha đủ tư vị hỗn tạp, uống say rồi vẫn nhớ đến người kia, rốt cuộc là có bao nhiêu luyện tiếu rồi? Nhưng anh không đủ dũng khí chất vấn cô, sợ một khi mở miệng hỏi rồi, sẽ có một vài chuyện trở nên khẩn trương mất.

Chỉ tự an ủi trong lòng, cô trước giờ trọng tình cảm, chung quy giữa bọn họ có tới 8 năm kỉ niệm, hơn nữa nói không chừng trong quá khứ mỗi lần uống say là người nợ tới đón cô, cho nên cô mới sinh ra ảo giác như vậy thôi. Mà Thẩm Lương Thần không thể không xót xa thừa nhận rằng, anh đã thành công biến mình từ vị trí duy nhất trong lòng nàng thành duy nhị, tương lai trong lòng của Đàm Dĩnh, nói cái gì cũng sẽ có sự xuất hiện nhỏ nhoi của người đàn ông kia

Nói tóm lại đây chính là sự trả giá cho tính ích kỉ trước kia của anh, kết quả dù khổ cực đến mấy, anh cũng chỉ có thể nhắm mắt nuốt vào

Tâm tư của anh luân chuyển ngàn lần, đợi đến khi tinh thần hồi phục lại, phát hiện người bên vẫn nằm im, quay đầu vừa nhìn, cô thể mà đã ngủ rồi

Cũng chỉ có lúc này, anh mới có thể làm càn nhìn cô chăm chăm, gần như là tham lam nhìn thật lâu. Không sợ bị cô châm chọc, cũng không sợ bị cô cự tuyệt.

Thẩm Lương Thần hạ cửa kính, đưa tay vén sợi tóc bên má cô, nhẹ nhàng thay cô vén ra sau tai, ngón tay cẩn thận vuốt đường cong trên gương mặt của cô

Màn đêm yên tĩnh, trong khoang xe quá ấm áp, hơi thở quen thuộc của cô tràn đầy trong khoang mũi anh, anh cuối cùng nhịn không được, trở thành tiểu nhân, nhân cơ hội cúi người hôn cô

Môi của cô rất mềm, Thẩm Lương Thần đời này chưa từng hôn qua nữ nhân nào khác, nhưng anh chắc chắn, Tiểu Nam của anh là tốt nhất. Môi anh nhẹ nhàng chạm lên môi của cô, nhưng vẫn cảm thấy không đủ, vừa chạm vào cô có chút, anh đương nhiên thấy không bao nhiêu là đủ cả

.....windyhill2017.wordpress.com.....

Sao đó rất cuộc anh cũng không dám vượt qua Lôi Trì (không dám quá phận í), cô ngủ không yên, anh chỉ chạm nhẹ lên môi cô một chút, cô liền không thoải mái nghiêng nghiêng đầu.

Trong nháy mắt, Thẩm Lương Thần chống lên lưng ghế, trên người đã sớm phủ một tầng mồ hôi. Nhìn bộ dáng hồn nhiên không hay biết gì của cô liền thấy buồn cười, 30 tuổi rồi, vẫn giống y như đứa trẻ vậy, thật là nhịn không nổi mà

Thấy được mà ăn không được, thật đúng là khó chịu

Anh lái xe đến trước nhà cô, xe vừa tắt máy, cô liền tỉnh lại, dụi dụi mắt, bắt đầu cởi dây an toàn, “Đến rồi a, cảm ơn anh”

Thẩm Lương Thần nhíu mày nhìn cô, bắt đầu nghi ngờ không lẽ cô đã sớm tỉnh táo lại rồi sao, cô cố tình phớt lờ hành động khi nãy của anh sao?

Đàm Dĩnh sau khi xuống xe, cô cố ra vẻ cước bộ giống như thường ngày, cô lão đảo đi về phía trước, đường đi xiêu xiêu vẹo vẹo. Thẩm Lương Thần nhìn một lát, vẫn khóa cửa xe trực tiếp đi qua, một tiếng cũng không nói liền ôm người nhắc bóng lên

“A.” Cô hoảng sợ, hai tay theo bản năng ôm chặt cổ của anh

Ngoan như vậy có phải tốt hơn không? Thẩm Lương Thần rất hài lòng, tâm tình cuối cùng cũng tốt hơn một chút, nhếch môi cười nhìn cô, “Như vậy tiết kiệm thời gian hơn.”

Quả nhiên là tiết kiệm thời gian hơn thật, mấy phút sau anh đã đưa cô đến trước cửa nhà, hơn nữa còn ở trong phòng bếp nấu trà gừng cho cô

Đây là lần đầu tiên Thẩm Lương Thần chính thức được phép bước vào ngôi nhà nhỏ của Đàm Dĩnh, diện tích không lớn lắm, bên trong cũng không gọn gàng, có lẽ là vì bình thường quá bận bịu công việc, trên bàn trà và bàn cơm cũng chất đầy văn kiện và giấy tờ

Sô pha nhỏ nhắn mà rất sang trọng, thiên về màu lạnh một chút, trên bàn trà có chạm khắc hoa văn dân tộc, phía dưới có mấy quyển tạp chí. Trên ban công trồng khá nhiều hoa, giàn hoa phía trên đặt rất nhiều chậu, vừa nhìn cực kì ấm áp

Anh vừa nấu nước, vừa nhìn chung quanh phòng của cô, cũng không rõ là cảm giác gì, tựa như giờ khắc này anh được ở gần cô hơn một chút. Anh còn đang ngẫm nghĩ, chợt thấy người vốn đang ngủ yên trong phòng khách vọt vào phòng vệ sinh, tiếp truyền đến tiếng nôn mửa long trời lở đất

Thẩm Lương Thần bình thường đã quen sạch sẽ, mà lúc này ngay cả chân mày đều không thềm nhíu một cái, lập tức tắt bếp theo sau. Từ nhỏ đến lớn chỉ có người khác hầu hạ anh, anh hầu hạ người khác, thật đúng là lần đầu tiên.

Đưa cho nha đầu kia nước súc miệng, lại còn dọn dẹp sạch sẽ, tiếp đến mở nước cho cô tắm

Nhìn khí nóng bay mờ khắp phòng tắm, trong lòng Thẩm Lương Thần đấu tranh, quay đầu lại hỏi cô, “Tự em tắm được không?”

“cái gì cơ?” Cô liếc mắt nhìn anh, mí mắt nhú lại, dựa vào tường gạch như muốn ngủ.

Thẩm Lương Thần nhú nhú mày, đưa tay vỗ lên má cô, lực đạo kia không hề khách khí chút nào, “Ngủ mùi của em đây này, tắm xong rồi ngủ tiếp.”

Đàm Dĩnh khó chịu phất phất tay, bộ dáng như anh đang phá hỏng giấc ngủ, lâu bầu nói: “Anh thật phiền.”

Chê anh phiền, cô tuyệt đối là đầu tiên, Thẩm Lương Thần quả thực dở khóc dở cười, dứt khoát xắn cổ tay áo lên cởi quần áo cho cô, vừa cởi vừa nói: “Anh chỉ đang tốt bụng giúp em thôi, tuyệt đối sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Em đang hôi lắm, nhất định sẽ vì mùi hôi mà mất ngủ, cho nên giờ đây anh làm là vì tốt cho em, nghe hiểu chưa?”

Cô giống như là đang ngái ngủ, tất nhiên không trả lời anh, Thẩm Lương Thần tự cho rằng cô im lặng là đồng ý

Lúc tắm đương nhiên phải xoa xoa, Thẩm Lương Thần không dám nhìn lâu, trực tiếp dùng vòi hoa sen xịt xịt rồi dùng khăn tắm bao lấy cô

Cuối cùng chiếc khăn lông trắng nõn bao quanh thân thể cô, nửa che nửa đậy ở phía dưới, đường cong trên người càng nổi bật. [windyhill2017.wp] Thẩm Lương Thần thấy nghẹn thở, thật chết người, mà lúc này nếu làm ra chuyện gì hồ đồ, kiếm củi ba năm thiêu một giờ không nói, ngày mai cô gái này sẽ giết chết tâm của anh mất

Anh dứt khoát thuận tay mở nước lạnh, xối lên đầu mình vài lần, khi nào tạp niệm biến mất mới ôm cô về phòng

.....windyhill2017.wordpress.com.....

Thẩm Lương Thần vừa đem Đàm Dĩnh đặt lên giường, nào ngờ nữ nhân kia bỗng nhiên ôm cổ anh, dán hai má của mình vào, tinh tế vuốt ve tóc mai vừa ấm ướt nước lạnh của anh. Toàn thân anh đã cứng lại rồi, cứng đờ duy trì tư thế quái dị

“Nóng.” Đàm Dĩnh cảm thấy toàn thân mình vụn vẹo, đặc biệt là da dày càng ngày càng nóng đến khó chịu, làm cho toàn thân đều nóng nực dày vò, cho đến khi hai má cọ vào nguồn ấm thoải mái kia, cảm giác khó chịu mới biến mất

Mà Thẩm Lương Thần sắp bị cô bức điên rồi, bộ ngực mềm mại của cô dính vào anh, bởi vì bởi vị động tác cọ sát hai má của cô làm anh kích động một trận. Anh muốn chúnng nắm gọn trong lòng bàn tay mình mà xoa xoa, hoá khí toàn thân trên dưới không an phận liền bốc lên

Trước anh đoán là cô sẽ mượn rượu làm càn, mà chỉ sau một đêm này thôi thì hết. Nhưng bây giờ...

Sắc tròng anh chìm dần, hai tay giữ chặt gương mặt phiếm hồng của cô, thấp giọng gọi tên cô, “Tiểu Nam.”

“Ngô.” Đàm Dĩnh lại ôm anh, cuối cùng vẫn bị anh cản lại.

Đôi mắt thâm trầm của anh nhìn chăm chăm cô, như là giả thủ đang ngủ đông sắp thức tỉnh đang dẫy dựa lần cuối. Hầu kết anh từ từ rung rung, thanh âm trầm thấp, mê hoặc cười rộ lên: “Muốn không?”

Đàm Dĩnh đương nhiên muốn, cảm giác lành lạnh kia thoải mái lắm, mà lúc này đầu óc đã hỗn loạn, không thể nào phân biệt được từ “Muốn” của anh là cái gì, cô theo bản năng gật gật đầu, dang tay ra

Giống như là đang đòi quả ngọt

Mà một giây sau, cô đột nhiên bị sóng nhiệt nhấn chìm

Thân thể so với khi nãy còn nóng hơn, trận sóng gió mạnh mẽ nóng bỏng ập tới, cô nghĩ sau này mình đừng nên uống rượu nữa, thật chết người a, vừa hoan du vừa khó chịu, không thể nào thoát ra được, cả người giống như là bị bọc lấy

Một đêm mộng, trong mộng bị khối nhiệt áp chế, đến hôm sau khi tỉnh lại cô thấy toàn thân tê rân, toan, khó chịu, thân thể mình như bị đập vỡ ra vậy

Đàm Dĩnh xoa huyết Thái Dương, vén chăn định ngồi dậy, mà bấp ùi cô cứng ngắc, co rút cơ dữ dội, sau đó... Cô rốt cuộc cảm thấy có gì đó lạ lạ.

Quần áo đầy trên nền, nhưng không chỉ có mình đồ của cô, cái quần đen dài kia rất quen, còn có cả áo sơ mi trắng

Đàm Dĩnh máy móc quay đầu, thấy Thẩm Lương Thần đang ở trên giường, lộ ra bấp thịt rắn chắc

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Em Quay Về Được Không?

“Làm gì mà đi gấp trước một ngày vậy? Sao lại đi sớm như thế!” Trong sân bay, Lục Từ gãi gãi đầu, vẻ mặt ai oán lên án.

Nhưng người bị lên án thì hình như tinh thần không yên, nửa ngày sau mới trả lời cô, “Đi sớm một chút cho quen, hơn nữa chúng ta còn phải chuyển tiếp chuyển bay ở Nam Thành, đi bây giờ là vừa.”

Lục Từ không dễ bị lừa gạt như vậy, rất nhanh liền thấy Đàm Dĩnh lạ lạ. Sáng này chị ấy chợt xông vào nhà mình, vội vội vàng vàng kéo cô ra khỏi giường ngủ, rồi thẳng sân bay, cả khoảng thời gian đó chị ấy đứng ngồi không yên, thường xuyên lấy di động ra coi, ánh mắt cũng trở nên khó coi

Cô chuyên chú nhìn Đàm Dĩnh chăm chăm, cô càng nhìn càng phát hiện ra nhiều điều kì lạ, cô đung đung cánh tay Đàm Dĩnh, “Chị làm sao vậy?”

“Không có gì đâu”

“Thật không?” Lục Từ lại gần, bỗng nhiên mặt mày cười, “Có phải tối qua Thẩm tổng đưa chị về nhà, hai người —— ”

” Thẩm tổng cái gì chứ!” Đàm Dĩnh cả kinh ngả ra sau, tròng mắt đen co rút, như là nghe được chuyện gì đó rất kinh khủng, thiếu chút nữa cả người đều nhảy dựng lên

Lục Từ bị phản ứng của cô làm cho hoảng hốt, “Chị uống say, là anh ta đưa chị xuống lầu a, quên rồi à?”

Đàm Dĩnh ho nhẹ một tiếng, nói có lệ: “Ngô, anh ấy đưa chị xuống dưới lầu rồi rồi đi.”

“Phải không đó?” Lục Từ rõ ràng không tin. Tối đó cô đã cùng vị đồng nghiệp kia bàn về chuyện này rồi, lúc này ánh mắt của Đàm Dĩnh cũng cực kì kì quái, chẳng lẽ đến bây giờ chị ấy còn muốn giấu cô sao?

Ánh mắt Đàm Dĩnh loé lên, rõ ràng là bộ dáng chột dạ, vừa nhìn là biết đang che che giấu giấu. Lục Từ nheo mắt, vừa định hỏi lại, liền thấy điện thoại của Đàm Dĩnh kêu lên.

Hai người đang đứng gần nhau, cho nên cô liếc mắt liền thấy tên người gọi trên điện thoại, mà không phải là Thẩm Lương Thần! Nhưng mà một giây sau, bỗng nhiên thấy Đàm Dĩnh như bị phồng tay ném điện thoại qua một bên

“...” Lục Từ không nói gì nhìn đối phương.

Đàm Dĩnh cũng biết bây giờ mình hành động rất kì quặc, bên tai hơi hơi nóng lên, nói quanh co: “Không cần thận trọng tay.”

Di động vẫn đang réo liên hồi, Lục Từ nhặt lên đưa cho cô, mà Đàm Dĩnh vẫn chưa nhận lấy, ánh mắt sững sờ nhìn chăm chăm màn hình. Lục Từ nghi ngờ hỏi: “Chị Trâu, hôm nay chị sao vậy, có phải là không thoải mái hay không?”

Sao chứ? Chuyện này không thể để Lục Từ biết, hơn nữa ngay cả cô cũng chẳng biết cô bị làm sao nữa!

Cái gì mà sáng sớm rời giường, chợt thấy bạn trai trước đang nằm ở bên giường của mình, kinh dị chưa?[windyhill2017.wp] Đến bây giờ cô

cảm thấy nhịp tim của mình đập không theo quy luật nữa. Chuyện tối hôm qua cô không thể nào nhớ được, ngay cả những chi tiết nhỏ nhất, mà Thẩm Lương Thần nói, anh sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, trừ khi cô chủ động.

Cho nên mới nói, tối qua có thể là do cô chủ động chẳng?

Nhưng sao lại như vậy được, Đàm Dĩnh cố gắng nhớ lại chuyện tối qua, nhưng những kí ức cứ đứt quãng, khúc nhớ khúc quên, chỉ mơ hồ nhớ là mình nhào lên ôm anh, sau đó anh hỏi gì đó, cô mơ hồ gật đầu? Rồi tiếp đó...

Rồi tiếp đó, chính là một đêm dây dưa.

Còn một vài hình ảnh đen tối hiện lên trong đầu, cô tuy rằng uống say, vậy mà vẫn mơ hồ chiều theo ý của anh, hai chân cuốn chặt lấy hông của anh, hai người đan chặt vào nhau. Đàm Dĩnh giờ phút này khi nhớ tới thì rất xấu hổ, hận sao không có một cái lỗ cho cô chui vào

Như thế xem ra, tối qua tám chín phần là do cô chủ động chẳng, mà tại sao ở thời điểm mấu chốt này lại phát sinh chuyện đó chứ? Thật chẳng lẽ là do 5 năm không gần nam – sắc, ở cái tuổi này rồi vẫn còn đói khát khó nhịn?

Càng nghĩ càng thấy xấu hổ, cuối cùng cô nghĩ cô không thể nào đối mặt với anh khi anh tỉnh dậy được, cho nên Đàm Dĩnh thực không có tiền đồ, lâm trận rồi bỏ chạy.

Không, cũng không thể xem như là chạy trốn, chẳng qua chỉ là lên giường mà thôi, mọi người đều là người trưởng thành, cùng lắm thì xem như là một trận 419 (tình 1 đêm), mà với tình huống hiện tại của Thẩm Lương Thần, tuyệt đối sẽ mạnh mẽ bắt lấy cơ hội lần này, quần lấy cô bắt cô chịu trách nhiệm

Một đại nam nhân bắt cô chịu trách nhiệm, loại chuyện này ngấm lại kỳ thật rất kì quặc, nhưng lúc này Thẩm Lương Thần chuyện gì mà không dám làm. Cho nên cô không nói hai lời, lập tức kéo vali chạy

Cô đến bây giờ vẫn không dám nghĩ, Thẩm Lương Thần ở bên kia sẽ tức thành bộ dạng gì nữa, với tính khí của anh, chỉ sợ là sẽ biến nhà cô thành đóng hõn đõn. Nhưng Đàm Dĩnh nghĩ, một tuần sau chờ khi cô trở lại, người nọ khẳng định đã sớm nguôi giận, cô sẽ cho anh đáp án, nhưng tuyệt đối không phải là trong tình huống hỗn loạn bây giờ mà suy nghĩ tới

.....windyhill2017.wordpress.com.....

Đàm Dĩnh ảm ức hất tóc, nghiêng mặt thì thấy vẻ mặt của Lục Từ nhìn mình như mình có bệnh thần kinh, cô đứng thẳng lưng, cố ra vẻ tự nhiên, “Nhìn chị làm gì?”

Lục Từ không dấu vết thử dò xét nói: “Chị nói Thẩm tổng bây giờ thế lực mạnh như vậy, vẻ ngoài cũng dễ nhìn, sao vẫn chưa chịu kết hôn? Ngay cả chuyện xấu gì đó cũng không có.”

“Ai biết.” Đàm Dĩnh cầm quyển tạp chí, không yên lòng lật xem, trong đầu loạn hết cả lên

Nghe Lục Từ nói như vậy, cô bỗng nhiên phát hiện Thẩm Lương Thần mấy năm nay quả thật không có tin tức hẹn hò gì cả, trước đây thì chỉ có 1 cái thôi. Có cái cô tiểu minh tinh kia thay Thịnh Thế phát biểu, cuối cùng định mượn danh Thẩm Lương Thần để tuyên truyền quảng bá, chuyện này trong giới có nhiều rồi, là chuyện bình thường thôi, hội thương gia chỉ mở mắt nhắm mắt cho qua, có thì biết thế thôi, cũng chẳng quan tâm đối phương đã xảy ra chuyện gì

Mà Thẩm Lương Thần thì không như thế, anh chẳng đáp lại câu nào, mà cái cô tiểu minh tinh ấy từ đó không hề xuất hiện trên ti vi nữa, hoàn toàn mai danh ẩn tích luôn.

Từ đó, cũng chả có ai dám mơ tưởng đến anh

Những chuyện này là do mấy người trong giới truyền miệng thôi, Đàm Dĩnh giờ phút này tự nhiên nhớ lại, bỗng nhiên có hơi tự mình đa tình, chẳng lẽ Thẩm Lương Thần làm hết thấy những việc này, cũng là vì cô...? Chung quy lúc trước chuyện của anh cùng Lê An Ni quả thực làm cô để tâm quá nhiều

Điều này làm cho tâm tình của cô càng thêm rối rắm, cô liều mạng lắc đầu, không dám nghĩ thêm, cúi đầu đọc tạp chí, bỗng nhiên ngẩng phắt đầu nhìn Lục Từ, “Em sẽ không ——” nha đầu kia trước đây luôn phụ trách việc mua cơm, luôn tùy theo khẩu vị ăn của cô, giống như là chiều theo sở thích của Thẩm Lương Thần vậy, bằng không hôm nay tại sao cứ đề cập về người kia hoài?

Thấy ánh mắt Đàm Dĩnh phức tạp đang nhìn mình chăm chăm, Lục Từ chớp chớp mắt, “Sẽ không cái gì?”

Đàm Dĩnh cũng không thể nói rõ tư vị trong lòng mình, tóm lại cô có chút không dễ chịu, vì thế nói: “Tính khí anh ấy rất tệ, không thích hợp với em.”

Lục Từ bị cô đùa cười, càng thêm chắc chắn giữa hai người này nhất định có gì đó, nghiêng đầu cố ý trêu cô, “Vậy thì có sao, những người có tiền, tính của ai chả thất thường, chuyện này bình thường như cái □□ thôi”

Khoé miệng Đàm Dĩnh co quắp, cá tính cái con khi, Thẩm Lương Thần căn bản chính người không có nhân cách a

“Nói, sao chị biết anh ta tính khí không tốt? Anh ta trước mặt người khác vẫn luôn lịch sự lễ độ nha.” Đôi mắt của Lục Từ vừa đen vừa sáng nhìn chăm chăm cô, vô cùng sáng lại có hồn, “Chị Trâu, kì thật anh ta là vị hôn phu của chị đúng không?”

Hoá ra nha đầu kia đang tò mò chuyện này, nhìn vẻ mặt cười xấu xa của Lục Từ, Đàm Dĩnh bình tĩnh lại, trấn định nói: “Có phải em lại đổi ý không ra nước ngoài nữa không?”

Lục Từ không nghĩ tới việc cô bỗng nhiên nói lảng sang chuyện khác, theo bản năng phản bác, “Đương nhiên không phải vậy, em rất chờ mong bộ phim lần này”

“Vậy đừng nhiều chuyện nữa, ngồi chờ đi”

“...” Lục Từ úy khuất bĩu môi, nghĩ rằng chị này quả thực rất kín miệng, mà nói thật không phải là cô nhân không ra đó là Thẩm Lương Thần đâu, thừa nhận người ta là vị hôn phu của mình có gì đâu mà giấu?

Xung quanh yên tĩnh, nhưng lòng của Đàm Dĩnh rất không bình tĩnh, sự chột dạ trong lòng bỗng nhiên chuyển hoá thành cái gì đó, một loại tâm tình gì đó mà cô không thể hình dung nổi. Cô ngồi chờ ở nơi nhiều người qua qua lại lại, tâm trạng không biết bay ở nơi nao, luôn cảm thấy ngực mình nặng trĩu, vừa như không có gì, thật mâu thuẫn.

.....windyhill2017.wordpress.com.....

...

Sau khi đến Mỹ, có nhân viên tới đón bọn họ, trực tiếp đưa bọn họ về khách sạn. Lục Từ ham chơi, sau khi đến thì nháo nhào muốn đi đây đó. Dù sao còn sớm tới 1 ngày, vì thế Đàm Dĩnh buông miệng, chỉ dặn dò cô ấy: “Không được đi xa, buổi tối phải về đó”

“Biết rồi, chị nói nhiều như chị dâu em vậy.” Lục Từ thè lưỡi bước đi, ném hành lí cho cô

Đàm Dĩnh xếp gọn hành lí, định xem coi thử mấy giờ, rồi mới nhớ đi động đang tắt máy. Cô mở máy, mà vừa mới mở thì có một đồng tin nhắn tới, tiếng chuông ước chừng vang lên tới mấy phút mới im

Lúc vừa nhìn qua, tất cả đều là của Thẩm Lương Thần, ngoài trừ những dòng tin nhắn chỉ có vài tin nhắc nhở. Nhìn những dòng tin kia, khiếp sợ nhiều hơn, Đàm Dĩnh cảm thấy đây không phải là hộp thư tin nhắn, mà là tim của cô, đúng là tim của cô, bỗng nhiên có cái gì đó chực trào ra ngoài

Tay cô run run mở từng tin, liền ngồi ngây ngẩn cả người.

“Em đang ở đâu, có phải em lại muốn trốn anh thật xa không?”

“Anh sai rồi, em trở về được không?”

“Chỉ cần em quay về, anh sẽ không làm bậy nữa, không bao giờ phiền em nữa.”

(editor:đau lòng quaa ỤwU)

Từng chữ hèn mọn đến tận xương tủy, Đàm Dĩnh không thể tin được những tin này là của Thẩm Lương Thần viết, hoá ra sáng sớm anh rời giường không thấy cô, anh thế mà lại cho là cô đã bỏ trốn?

Tưởng tượng được bộ dáng của anh lúc đó, lo âu, hay là kích động, cô thế mà lại cảm giác được trái tim mình từng chút nhói đau

Đàm Dĩnh ngồi ở trên giường, ngón tay siết thật chặt di động, trái tim cũng giống là bị cái gì đó bóp chặt, đến mức không thể thở được, di động lại lần nữa vang lên, lần này là cuộc điện thoại, vẫn đến từ Thẩm Lương Thần.

Nhìn cái tên đó, cô chỉ thấy yết hầu khô khốc, lúc ấn nút trò chuyện thì toàn thân run run, “Uy?”

Thanh âm của anh trầm thấp lại gấp gáp, “Em đang ở đâu?”

“Em, em đưa Lục Từ đi công tác, một tuần sau về.” Nếu là trước kia, cô không nghĩ là mình sẽ nói thật, mà giờ phút này cô lại ăn ngay nói thật một cách kì quái, có lẽ là vì không muốn anh miên man suy nghĩ?

Nghe lời này của cô, bên kia chỉ còn lại sự trầm mặc

Đàm Dĩnh xem điện thoại, thấy cuộc trò chuyện vẫn còn, lại thăm dò “Uy” một tiếng. Anh lúc này mới lên tiếng nói: “Biết rồi.”

Sau đó điện thoại liền bị cúp ngang

Đàm Dĩnh nhìn màn hình đen thui, hoàn toàn ngây ngẩn cả người, đây là... Đây là gì chứ? Chuyện này làm cho cô rất không thoải mái, trong lòng như là bị cái gì đó đập một cái, nhưng cô rất nhanh liền ép mình không được nghĩ nữa, dù sao người này tính tình trước giờ vẫn xấu như vậy, cô cũng không phải là lần đầu tiên quen biết anh

Cuối cùng buổi tối đó giăng co một hồi mới ngủ, Đàm Dĩnh đổ hết lên việc mình bị lệch múi giờ

Bởi vì tối đó ngủ không đủ, cho nên ngày hôm sau Đàm Dĩnh định ngủ nướng, nhưng mà vừa sáng sớm đã có người tới nhấn chuông cửa, tiếng chuông liên miên không dứt, dù cô không mở vẫn cố tình ấn xuống

Quả thực không thể hiểu được là ai tới tìm cô nữa, con bé Lục Từ kia chắc chắn còn đang ngủ. Đàm Dĩnh đem gối che hai lỗ tai, mà tiếng chuông kia cũng kiên trì không dứt, cô rớt cuộc cũng bật dậy, đầu bù tóc rối đi mở cửa, vừa mở cửa sắc mặt vừa không hề có tí thiện cảm, “Cậu tốt nhất ——”

Cuối cùng lời nói bị một cái ôm cắt đứt, anh dùng nhiều lực, mạnh đến mức cô lùi về sau một bước dài, ngực giống như bị người ta đụng mạnh một cái thật đau

Xoang mũi tràn đầy hơi thở nam tính quen thuộc kia, Thẩm Lương Thần dùng sức ôm cô, cánh tay mạnh mẽ vây cô ở trong ngực, lực đạo kia, giống như là muốn đem cô hoà vào trong thân mình.

“Anh thật sự, thật muốn bóp chết em mới thôi!” Anh dùng tư thế thân mật ôm cô, nói xong câu ngoan độc, mà trong lời nói lại có chút uỷ khuất khó thấy.

Đàm Dĩnh trừng mắt, hồi lâu vẫn chưa định thần lại

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Nói Một Đàng Nghĩ Một Nẻo

Không ai biết được, khi Thẩm Lương Thần lòng tràn đầy vui vẻ tỉnh lại, thì không nhìn thấy cô nữa, cả vali và hộ chiếu của cô đều biến mất thì anh cho rằng mình lại mất cô lần nữa. Một khắc kia, kích động, bất an, cả tuyệt vọng, tất cả đều không đủ để hình dung tâm tình của anh, tựa như có dòng nước lạnh xối lên đầu lạnh, lạnh từ trên đầu thấm vào lòng

Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, anh thừa nhận mình chẳng phải quân tử, mà 5 năm tưởng nhớ, đối mặt với người thương, anh không thể cầm trụ được con hồ li tinh trong lòng nữa rồi đây? Đàm Dĩnh nếu như ở đây, hoàn toàn có thể đánh anh mắng anh, hoặc là dứt khoát không để ý tới anh, nhưng anh vụn vụn không nghĩ tới, cô lại lựa chọn lần nữa rời đi

Rời bỏ anh, chuyện như vậy thật sự cô làm đến nỗi thuần thực vô cùng, tựa như đối với cô mà nói chuyện này chẳng cần phải suy tính gì nhiều

Thẩm Lương Thần nhìn căn phòng của cô, không khí còn vương lại hơi thở của cô, trên giường cũng còn lưu lại dấu vết hoan ái đêm qua, mà giờ phút này anh chỉ cảm thấy lòng lạnh đi. Có lúc trong nháy mắt, anh thật sự nghĩ, cứ như vậy đi, Đàm Dĩnh có thể không còn yêu anh nữa ...

Nhưng ý niệm buông bỏ chỉ một giây thôi hoàn toàn biến mất khỏi đầu anh, anh cầm điện thoại lên điên cuồng gọi cho cô, lúc đầu còn gọi được, sau đó trực tiếp khoá máy luôn

Thẩm Lương Thần khi đó, đã ném được tư vị chết tâm

Anh ngồi trên giường rất lâu, nhắn vài tin cho cô, thậm chí cam đoan, về sau sẽ không dây dưa với cô nữa. Đàm Dĩnh đã hai mươi tám tuổi, trong môi trường phức tạp này dốc sức làm tận 5 năm, vất vả lắm mới đạt được những thứ này, không thể lại bởi vì sự vô liên sỉ của anh mà bỏ việc

Anh sợ cô chịu khổ, sợ cô cô đơn, anh cũng không thể nào chịu đựng việc đi khắp nơi tìm cô. Cho nên nếu như anh làm cho cô khó chịu như vậy, anh nguyện ý không bao giờ quấy rầy cô ——

Nhưng tin nhắn vẫn như cũ như đá chìm đáy biển, không có một tin hồi âm, có lẽ là cô còn không thèm mở tin nhắn ra xem

Thẩm Lương Thần không biết làm thế nào anh sống được đến bây giờ, giống như trở về 5 năm trước, cảm giác trái tim mình bị moi sạch ra. Cuối cùng Dương Hằng nhìn không được, kéo anh đến quán bar giải sầu, anh uống rất nhiều rượu, nhưng khi trước uống say thần kinh đã bị tê liệt, bây giờ lại đau đớn một lần nữa

Thanh tỉnh, mặc kệ uống bao nhiêu rượu anh vẫn tỉnh

Hoá ra sau khi tổn thương, miệng vết thương đã quá sâu, tựa như lần thứ 2 cô rời bỏ anh, cảm giác đau đớn kia không hề khác gì 5 năm trước, hơn nữa chỉ có hơn chứ không hề kém.

Khi đó anh thật sự hiểu được, bắt đầu hiểu được mình đã làm tổn thương cô, sau khi cô mất trí nhớ lại làm cho cô tổn thương lần nữa. Cho nên những đau đớn đó cứ tích lũy dần, cô sẽ lùi bước, sẽ không tha thứ cho anh, tất cả đều hợp tình hợp lí

Anh mơ mơ màng màng lấy điện thoại di động ra lần nữa bấm số của cô, cũng không ôm bất kỳ kỳ vọng gì cả, nhưng lần này thế mà, giống như kì tích, cô bắt máy. Sóng điện thoại truyền đến thanh âm êm ái của cô, rõ ràng “Uy” một tiếng

Khi đó anh thật sự tưởng mình ảo giác, rất lâu mới hỏi, “Em đang ở đâu?”

Đang ở nơi nào, có phải là chỉ đang ở nơi mà anh không có ở đó không?

Sau một hồi cô mới nói, cô đưa Lục Từ đi công tác, cô thế mà lại trả lời như vậy với anh?!

Một khắc kia anh cảm thấy buồn cười, lại cảm thấy khó chấp nhận, rõ ràng là chuyện tốt, nghe vào vẫn ngũ vị tạp trần như cũ. Nói đến cùng là cô vẫn đang trốn tránh anh phải không?

Cúp điện thoại, ngồi trước quầy bar, anh thấy mình rất buồn cười, lại rất đáng giận, nhưng cuối cùng nghĩ tới nghĩ lui, anh vẫn đặt vé máy bay đi tìm cô.

Dù sao trước mặt cô, anh đã sớm thua thảm hại, mất mặt một lần nữa có sao đâu?

.....
windyhill2017.wordpress.com.....

“Anh ——” vốn một người ở trong nước làm sao đột nhiên lại xuất hiện ở nước ngoài cùng mình thế này, Đàm Dĩnh đương nhiên không thể bình tĩnh được, lồng ngực kịch liệt rung động, thậm chí không phân biệt được đây có phải là mơ hay không. Cô đứng hồi lâu mới tìm lại được thanh âm của mình, “Anh buông em ra trước đã, em thờ không được.”

“Cho anh ôm em tí nữa.” Anh cố chấp nói xong, ngửi mùi hương chỉ có ở mình cô, tựa như làm vậy thì lòng mình mới bình tĩnh hơn một chút

Cuối cùng anh không cam lòng buông cô ra, Đàm Dĩnh lập tức nghiêng đầu, cẩn thận tránh né ánh mắt của anh, “Sao tự nhiên anh lại ở

đây?”

Hỏi xong câu này cô liền hồi hận, người này đến đây rõ ràng là vì mình. Quả nhiên Thẩm Lương Thần nhìn ánh mắt của cô, từng câu từng từ nói: “Một tuần nữa lâu lắm, anh đợi không được. Hơn nữa phải đến xem xem, có phải em đang gạt anh không.”

Đàm Dĩnh tiêu hóa một hồi mới hiểu ý tứ trong lời nói của anh, chẳng lẽ anh cho rằng cô đang kém cỏi lấy cớ lừa anh, thật sự tính toán bỏ trốn khỏi anh sao? Cô không biết nên nói cái gì cho phải, Thẩm Lương Thần như vậy làm cho cô cảm thấy cực kì không quen

Cô chặn ở cửa, nhẹ nhàng ho một tiếng, “Không phải anh có lộ trình công việc của em sao, em chỉ là đến sớm chuẩn bị một chút, không có lừa anh”

“Cho nên trước nhất, là để trốn anh?”

Anh rốt cuộc cũng đã nói ra, đối với chuyện đêm đó, Đàm Dĩnh đành phải kiên trì đối mặt, “Thẩm Lương Thần, kỳ thật ngày đó em —— ”

“Em không nghĩ tới, vì xem nó là chuyện ngoài ý muốn chứ gì.” Thẩm Lương Thần rất nhanh tiếp lời cô, “Chuyện này kỳ thật là do anh không tốt, nhiều năm như vậy anh vẫn đợi em, cho nên lúc đó không thể nhịn được nữa, mà thực tế anh cũng không có ý sẽ nhịn. Tâm ý của anh đối với em rất rõ ràng, khát vọng với em chỉ là bản năng”

“...” Đàm Dĩnh kinh ngạc nhìn anh, làm sao có thể đem chuyện chiếm tiện nghi của người ta nói một cách đương nhiên, lý trực khí tráng như vậy?

Thẩm Lương Thần lại nói: “Có phải em rất muốn đánh cho anh một trận không?”

Lúc này cô thật không biết nên phản ứng gì mới phải, cố ý trừng mắt, “Cho nên anh chạy một vòng xa như vậy tới đây, chính là vì để cho em đánh một trận?”

Thẩm Lương Thần không được tự nhiên nắm chặt quyền, cắn cắn môi, “Nếu đánh xong tâm tình của em tốt hơn, anh chạy xa như vậy cũng đáng.”

Người này bây giờ nói chuyện càng ngày càng làm cho da thịt người ta tê rân, Đàm Dĩnh chủ động né tránh ánh mắt thâm tình của anh, “Em nghĩ anh ngồi máy bay lâu như vậy rất mệt, đi nghỉ trước đi.”

Cô nói xong định đóng cửa, Thẩm Lương Thần một tay chặn cửa lại, “Em đừng có tuyệt tình như vậy chứ. Chúng ta mới nói với nhau vài câu, em liền muốn đuổi anh đi?”

Đàm Dĩnh hít vào một hơi, kiên trì nói: “Có gì từ từ nói, anh nghỉ ngơi trước đi.” Anh không biết sắc mặt anh kém lắm sao? Hơn nữa cô còn đang mặc áo ngủ, tóc tai bù xù đứng ở đây với anh này giờ đây?

Nhìn bên tai cô phỉm hồng, Thẩm Lương Thần giờ mới hiểu, trong mắt dần dần hiện lên ý cười, chân dài bỗng nhiên đi về phía trước một bước lớn

Đàm Dĩnh sợ tới mức lui về phía sau, “Anh làm gì đấy!”

“Anh muốn làm vậy đấy, bây giờ anh có gan lắm.” Thẩm Lương Thần lưu manh nói bên tai cô, thuận thế kéo cô vào ngực mình, “Còn giận chuyện đêm đó sao? Em muốn như thế nào mới vui đây, hử?”

Bộ mặt Đàm Dĩnh ghen đến mức đỏ bừng, tên hỗn đản này, thật lòng cho là hai người ngủ chung rồi cô không có cách trị anh sao? Nhưng thật sự bây giờ cô cũng có chút hoảng hốt, không chút nghĩ ngợi, đưa tay đẩy anh ra, “Bệnh thần kinh, em cảnh cáo anh đừng có dựa em!”

Hiển nhiên uy lực cảnh cáo uy hiếp này một chút cũng không ảnh hưởng tới anh, anh lù lù không nhúc nhích đem cô vây cứng trong vòng tay mình, hô hấp càng ngày càng nóng rực, cuối xuống bảo, “Hoặc anh cho em cắn một cái? Cắn chỗ nào cũng được”

“Anh cho rằng em là chó à!” Đàm Dĩnh cảm thấy hai người càng ngày càng gần nhau, gần đến mức hai cơ thể dán sát vào nhau, tạo thành một tư thế mập mờ kì quái. Điều này làm cho cô nhớ lại những kí ức đứt đoạn đêm đó, mặt càng ngày càng nóng hơn

“Hay là em không muốn so đo với anh nữa, quyết định tha thứ cho anh luôn?”

Lời của Thẩm Lương Thần mang nồng đậm ý cười, khí thế bức người, tựa như là đang mê hoặc cô, “Hoặc là đêm đó em cắn bản là vẫn rất tinh táo, hoá ra... Đêm đó em rất nhiệt tình đấy.”

Người này quả thật không có mặt mũi! [windyhill2017.wp] Đàm Dĩnh bị lời nói của anh làm cho tức mình, nắm tay dùng sức đánh lên ngực anh, “Không biết xấu hổ, anh cút đi cho tôi!”

“Hư.” Thẩm Lương Thần dùng ngón tay vuốt ve đôi môi mềm của cô, “Anh đã nói rồi, lúc em bị người ta nói trúng tim đen, âm cuối câu sẽ nhấn cao để che giấu tâm trạng của mình, quả thực là đã sớm bị anh nhìn thấu.”

“Nhìn thấu cái rắm í.”

“Không cho em mắng người.”

“Tôi liền mắng anh!”

“Nha đầu chết tiệt.” Sắc tròng Thẩm Lương Thần trầm dần, đầu ngón tay lạnh lẽo siết chặt cằm của cô, cúi người định hôn cô. Đàm Dĩnh căng thẳng, nghiêng đầu cố gắng tránh đi. Hai người cứ đứng giằng giụa ở chỗ

hành lang như vậy, giống như là vừa ấm vừa xoa, Đàm Dĩnh thậm chí định hướng chỗ chỉ mạng của anh mà thúc đầu gối

.....windyhill2017.wordpress.com.....

...

“Khụ.” Phía sau đột nhiên truyền tới một tiếng ho khan xấu hổ, thanh âm yếu ớt của Lục Từ ở sau cửa truyền lại đây, “Cái kia, quấy rầy hai người một chút.”

Hai người cứng đờ, mới chợt nhớ cửa chưa đóng. Mà Thẩm Lương Thần vẫn vô sỉ duy trì tư thế như vậy, chậm rãi quay đầu lại.

Đàm Dĩnh liền nhân cơ hội này đạp lên chiếc giày da đắt tiền của anh một cái, lại dùng lực đẩy ngực của anh, rồi mới thản nhiên vuốt tóc, nhìn Lục Từ nói: “Sao vậy?”

Lục Từ hoàn toàn bị cảnh hai người ôm nhau làm cho khiếp đảm, sau một lúc lâu mới hồi thần lại, “Nga, điện thoại của chị không gọi được, công ty có việc tìm chị, gọi cho em muốn gặp chị”

“Biết rồi.” Đàm Dĩnh nhận điện thoại di động của cô ấy, nghĩ nghĩ quyết định tới căn phòng bên cạnh nghe điện thoại, đi được hai bước thì quay đầu cảnh cáo anh, “Đi ra khỏi phòng em ngay.”

Thẩm Lương Thần cười không nói, mà sau khi cô rời khỏi, chỉ còn mình Lục Từ, mỉm cười nói, “Xin lỗi, tôi chọc cô ấy mất hứng, cô ấy đang giận. Hi vọng không dọa đến cô.”

Lục Từ đã sớm đã nhìn ra được, suốt đường đi nét mặt Đàm Dĩnh không chút thay đổi, tâm sự nặng nề, bây giờ mới thấy được chị ấy có cảm xúc trở lại. Cô hướng Thẩm Lương Thần làm, thấp giọng nói: “Chị Trâu nói một đằng nghĩ một nẻo, thật ra anh đến đây chị ấy vui lắm.”

“Lục Từ!”

Nghe được có người gọi to tên mình, Lục Từ thè lưỡi, “Thẩm tổng cố gắng như vậy, tôi đánh giá cao anh!” Nói xong lập tức nhanh như chớp chạy về phòng bên cạnh

Chăn và gối kê vẫn còn đó, Thẩm Lương Thần thoải mái nằm ngửa trên giường lớn của cô, khoe môi nhin không được hơi hơi giơ lên. Anh sao lại không nhìn ra bộ dáng nghĩ một đằng nói một nẻo của cô, bộ dáng kích động chột dạ của cô, làm cho anh không nhìn được, tâm tình tốt lên, vốn cho là chuyến này đến đây thế nào cũng tự rước lấy nhục, nào biết thế mà ngoài ý muốn thu được một mẻ lớn

Công ty cũng không có chuyện gì gấp, Đàm Dĩnh rất nhanh đã xử lí xong, lúc trở về phòng thì thấy người đàn ông kia đang ngủ trên giường mình

Cô đứng bên giường nhìn anh, sắc mặt anh cũng không tốt, trên cằm còn có vết màu xanh nhợt nhạt của chân râu, chỉ mới một ngày mà thôi, sao cô lại cảm thấy người này tiêu tụy như vậy?

Đàm Dĩnh ở trong lòng nhắc nhở mình, không thể trúng khổ nhục kế của anh nữa, nhưng bây giờ anh đang ngủ trước mặt cô, cô cũng không muốn kêu anh dậy. Dù sao cô cũng thức rồi, dứt khoát đem giường tạm thời nhường cho anh nghỉ ngơi

Hạ quyết tâm, cô liền mang quần áo vào phòng tắm rửa, trước khi vào còn nhớ khoá trái lại

Ban ngày Thẩm Lương Thần dù đang ngủ, cô cũng không định cứ ở trong phòng, vì thế cô hẹn Lục Từ ra ngoài dạo phố. Nào biết nha đầu kia hôm nay cực kì lạ, luôn tìm lí do từ chối, “Ngô, hôm qua em đi lâu quá, giờ hơi mệt, không muốn đi nữa.”

Đàm Dĩnh nghi ngờ nhìn cô ấy chăm chăm.

Ánh mắt Lục Từ dao động, nói ra một lí do hoàn hảo, “Ngày mai phải đi theo đoàn phim, được nghỉ ngơi dưỡng sức a.”

Nói như vậy cũng có lý, mà Đàm Dĩnh thật sự không muốn cùng Thẩm Lương Thần ở chung 1 phòng, đích thực là quá nguy hiểm cũng quá sức xấu hổ. Cô dứt khoát cầm máy tính bảng của Lục Từ ngồi lên sofa trong phòng, “Được rồi, chị xem phim một chút cũng được”

“Ai nha.” Lục Từ đi qua tắt máy, ôm cánh tay, phồng miệng bảo, “Đã bảo là phải giữ sức mà, phải đi ngủ a, chị nhìn xem da em dạo này xấu chưa nè, phải ngủ nhiều mới được. Chị ồn ào như vậy sao em ngủ được, thần kinh em suy nhược lắm ...”

Cô nói chưa nói xong, Đàm Dĩnh đã ôm cánh tay lạnh lùng nhìn cô, Lục Từ vội vàng ngậm miệng.

Đàm Dĩnh cũng hiểu, “Em muốn chị về phòng của mình à? Xú nha đầu, khuỷu tay cong cả ra ngoài.”

“Cái gì mà cong ra ngoài... Rõ ràng là vì tốt cho chị nha.” Lục Từ nhỏ giọng than thở, “Người ta đã đuổi tới tận đây, ít nhiều gì thì chị nên bỏ qua đi.”

Đàm Dĩnh không biết giải thích với nha đầu này thế nào, cầm máy tính bảng định trở về phòng, Lục Từ cười híp mắt từ trên giường bật dậy vui vẻ đưa tiễn cô, “Đúng rồi đó, chờ anh ấy tỉnh ngủ thì hai người đi dạo, buổi tối mới lãng mạn nha, chắc chắn hai người sẽ không giận nhau nữa”

Đàm Dĩnh không trợn mắt, “Em xem phim thần tượng nhiều quá rồi đấy.”

“Em là chuyên gia tình yêu”

“Mà khoan, chị Trâu khoan đã!” Lục Từ bỗng nhiên gọi cô lại, sau đó lục trong túi không biết là đang tìm gì, Đàm Dĩnh nghi ngờ đứng ở cửa, tiếp theo thấy nha đầu kia trong tay cầm đồ, vui mừng khôn xiết chạy tới

“Cho chị, cái này tối nay hai người nhất định rất cần!” Lục Từ nói xong tặc tặc cười với cô, cũng không chờ cô phản ứng liền đem cô đẩy ra cửa

Đàm Dĩnh đối với hành động của cô ấy không thể không thầm ca ngợi, nha đầu kia chắc là còn có khiếu đóng phim hành động nữa, thao tác nhanh đến như vậy mà? Cô đứng ở cửa cúi đầu nhìn món đồ trong tay, nhất thời cả kinh biến sắc, sao trong túi của Lục Từ lại có món đồ chơi này vậy! Hơn nữa cô ấy muốn cô làm cái gì chứ, có tới 10 cái lận!

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Duyên Trời Đã Định

Chả cần quan tâm Lục Tử có rảnh không, Đàm Dĩnh quyết ra ngoài một mình, dù sao cái thành phố này cũng không phải là lần đầu cô tới đây. Nhắc tới cũng khéo, nơi này chính là nơi Thẩm Lương Thần từng học, cô đi tới đi lui, quỷ thần xui khiến liền đi tới trường cũ của anh

Mọi thứ trước mắt tất cả đã đổi thay, giống như là biến mất hoàn toàn vậy, cảm giác thật kì lạ

Đeo túi xách đi vòng vòng trong sân, Đàm Dĩnh cảm thấy mình như đang quay trở về khi đó, nơi này thật sự tràn ngập những kỉ niệm, có liên quan về Thẩm Lương Thần, có liên quan về Trình Quý Thanh, thậm chí còn có cả Lê An Ni. Tựa như mọi thứ đều bắt đầu từ đây...

Cô còn nhớ rõ khi đó cô tràn đầy chờ mong cùng với Thẩm Trạch Nghiệp đến thăm Thẩm Lương Thần, cuối cùng thấy anh đang ở cùng Lê An Ni, lúc cô khổ sở, thương tâm nhất thì gặp Trình Quý Thanh. Lúc đó sự nghiệp của Trình Quý Thanh chỉ vừa mới bắt đầu, lại là học sinh tiêu biểu của trường, khi đến trường diễn thuyết có thể thấy hình của anh treo ở đây, nhưng hôm nay hình của anh không còn nữa, thay vào đó một bộ mặt mới, một câu chuyện mới

Những dấu vết kia đã bị thời gian xoá mờ, tám năm qua, quanh co lòng vòng, nay chỉ còn cô và Thẩm Lương Thần, giống như những người kia chưa từng xuất hiện

Trong lòng cô không khỏi sầu não, dạo cả một buổi chiều, tâm tình trở nên nặng trĩu, nhưng kỉ niệm nhiều như vậy, nhớ lại tất cả đều là kỉ niệm

có Thẩm Lương Thần

Đàm Dĩnh không muốn thừa nhận điều có nghĩa gì, chỉ biết đây là những kỉ niệm đau thương nhất của cô

Trong lúc đó Thẩm Lương Thần đã gọi cho cô mấy cuộc, lúc nhìn thấy tên của anh, tâm trạng giận chó đánh mèo, cho nên Đàm Dĩnh cố ý không nhắc máy, mà đến thẳng nhà hàng Tây ăn chút gì đó.

Nơi này trước đây Thẩm Lương Thần có đưa cô đến mấy lần, cách trang trí không đổi, âm nhạc tràn đầy hoài niệm. Đàm Dĩnh nhấp tách cà phê, ngồi bên cạnh cửa sổ đọc sách, nhưng mà không lâu sau, chuông cửa vang lên.

Có người tới đối diện cô ngồi xuống. Đàm Dĩnh ngẩng đầu nhìn qua, Thẩm Lương Thần đang mỉm cười nhìn cô.

Hai người ngồi đối diện nhau rất lâu, Đàm Dĩnh mở miệng hỏi đối phương: "Sao anh biết em ở đây?"

"Lục Từ nói em ra ngoài rồi, anh lập tức đoán được em ở đây, bởi vì em luôn nhớ tình bạn xưa cũ, chắc chắn sẽ tới đây thăm một chút." Anh trả lời đương nhiên, trong mắt thậm chí mang theo vài phần vui vẻ, chắc chắn cô sẽ không buông bỏ quá khứ khi ở bên anh

Điều này làm cho Đàm Dĩnh rất không thoải mái, có người vạch trần cảm giác xấu hổ của cô, thật mất mặt, huống chi nhớ lại tình bạn cũ thiệt không phải chuyện tốt đẹp gì

Bởi vì hồi ức thường không phải là hồi ức đẹp nhất, những thứ tốt đẹp cũng thường phai đi, tựa như hôm nay cô đi lâu như vậy, chỉ toàn nhớ lại những chuyện thương tâm. Cô cúi đầu, mặt không hề mỉm cười, "Anh không cần quản lí công ti sao? Có phải đã phá sản rồi không."

"Có Thắm Bảo Ý mà. Huống chi việc này không cần anh xử lí, công ti vẫn vận hành bình thường, là chuyện tốt mới đúng." Anh đương nhiên cũng nhận thấy được cảm xúc biến hoá trên gương mặt Đàm Dĩnh, vì thế bất động thanh sắc nói, "Tiếp theo muốn đi đâu? Anh đi với em."

"Không cần, em phải trở về khách sạn làm việc." Đàm Dĩnh không chút nghi ngại liền từ chối, "Đến cũng đã đến rồi, chuyện đêm đó cũng làm rõ rồi, không cần dây dưa với nhau nữa. Mà em thật muốn tới đây làm việc, cho anh về đi."

Cô gọn gàng dứt khoát nói cho anh biết, "Anh đừng cản đường em", trên mặt quyết liệt không chừa đường lui. Thắm Lương Thần đỡ trán, nha đầu kia thật đúng là, trước đây không hề biết trái tim cô sao lại sắc đá đến vậy, xem ra muốn phá toà thành này phải cố gắng nhiều hơn mới được!

Mắt thấy bên tay Đàm Dĩnh là đồ ăn đã dùng xong, Thắm Lương Thần dứt khoát đề nghị, nói: "Dù sao đã đến đây rồi, không bằng em đi cùng anh một chút, lâu lắm rồi chúng ta mới trở lại đây."

Đàm Dĩnh há miệng thở dốc, lập tức định từ chối, Thắm Lương Thần cười nói: "Em đi dạo với anh một vòng, anh liền trở về ngay."

.....windyhill2017.wordpress.com.....

Mặc dù nghi ngờ sao người này hôm nay lại dễ bảo như vậy, mà thôi anh rời đi là tốt rồi, cho nên Đàm Dĩnh một tiếng liền đáp ứng, bất quá chỉ đi có một vòng, anh có còn ra yêu cầu gì quá đáng nữa đâu?

Thắm Lương Thần dắt theo cô, trên đường ngày càng đông người qua lại, tấp học trước đây, thư viện, thậm chí ngay cả khu nhà ở đều chỉ cho cô xem. Chẳng qua là lúc đi ngang qua thư viện, anh bỗng nhiên giơ tay chỉ một chỗ trong đám đông, "Kia lúc ông Thiên gọi cho anh, nói tụi em chuẩn bị tới đây, lúc ấy anh đang ở đây vẽ tranh"

Thẩm Lương Thần nói xong, lại ý vị thâm trường nhìn cô một cái, "Lúc ấy An Ni ở cùng anh, cô ấy đang tra tư liệu luận văn."

"Nga." Đàm Dĩnh nay nghe tên Lê An Ni, trong lòng vẫn có chút âm ỉm, hoá ra mỗi một chi tiết trong quá khứ anh đều nhớ rõ đến thế. Quả nhiên đàn ông đối với mỗi tình đầu của mình đều có một loại chấp niệm khó hiểu đi?

Thẩm Lương Thần nhìn tất cả phản ứng của cô, dừng một chút mới nói: "Cô ấy nghe nói tụi em muốn tới đây, nhất định muốn đi gặp mặt cùng anh —— "

"Dẫn bạn gái cùng nhau gặp mặt, không phải rất bình thường sao?" Đàm Dĩnh không muốn thừa nhận là mình đang ghen, đã là chuyện của 800 năm trước rồi, bây giờ ghen có ý nghĩa gì nữa đâu. Cô cố gắng nói chuyện thật bình thường, mà lời nói xuất ra rồi cô mới thấy hình như nó hơi kì kì nhỉ

Thẩm Lương Thần quả nhiên phì cười, lòng bàn tay vỗ vỗ lên đầu cô 2 cái

Như vậy như là đang ngậm cười nhạo cô chứ gì, Đàm Dĩnh tức giận nhìn anh chăm chăm, "Làm gì vậy?"

Thẩm Lương Thần cũng không đáp lời cô, mà tiếp tục dẫn cô đi về phía trước, lần này hai người đi một mạch đến khu nhà ở cạnh trường. Đàm Dĩnh nhớ rõ nơi này, trước đây Thẩm Lương Thần ở đây, Lê An Ni ở đây, mặc dù bọn họ chỉ đính hôn giả, mà hai người trước đây đã từng ân ái với nhau, chuyện này thật sự là...

"Lên xem một chút không?"

Đàm Dĩnh không tình nguyện nhìn anh một cái, "Bây giờ chắc là có người mượn phòng hết rồi, có cái gì để xem đâu?" Người này đang lôi kéo

cô tưởng niệm những kí ức xưa, hoài niệm về mối tình đầu Lê An Ni của anh hay sao?

"Đi rồi em sẽ biết." Trên mặt Thẩm Lương Thần lộ ra nụ cười gọi đòn, không thèm nghe giải thích kéo cô lên lầu

Đàm Dĩnh theo anh tới tầng thượng, bởi vì đã lâu lắm rồi, cầu thang hơi tối, lúc này học sinh đang học trên lớp, hành lang cực kì im lặng. Cô mang giày cao gót, khi đi trên bậc thang luôn đặc biệt cẩn thận, Thẩm Lương Thần xoay người đưa tay cho cô, "Anh nắm tay em."

"Không cần." Đàm Dĩnh quật cường quay đầu đi chỗ khác.

Thẩm Lương Thần vẫn cười nhẹ một tiếng, cũng không cùng cô so đo, lúc này đây cô cực kì ảo não, giống như là mặc kệ cô làm cái gì, tiếng cười kia của anh đều mang một vẻ yêu chiều dung túng

Hai người cuối cùng cũng đi đến tầng cao nhất, ở đây có thể thấy cả bầu trời, khung cảnh cực kì đẹp. Thẩm Lương Thần cũng không biết đang tìm cái gì, vẫn đi dọc theo bức tường mò mẫm

Đàm Dĩnh không biết anh đang tìm cái gì, dù sao chắc chắn là có liên quan tới Lê An Ni, cho nên cô không lên tiếng, chỉ đứng một chỗ quan sát cảnh thành phố

"Tìm được rồi." Anh quay đầu liếc nhìn cô một cái, vẫy vẫy tay với cô.

Đàm Dĩnh chậm rãi đi qua, phát hiện ở chỗ góc tường có cái gì đó nhỏ nhỏ, cô chỉ có thể cúi người ngòì chồm hồm với anh, sau đó mới thấy rõ được, là mấy hàng chữ.

"Đây là?" Cô kì quái nhìn anh

Thẩm Lương Thần cách cô rất gần, ánh mắt tối đen như mực, nhưng lại sáng mê người, chỉ nghe anh trầm giọng nói: "Đây là ngày chúng ta rời xa nhau, từ ngày đầu tiên đến nơi này, đến ngày rời đi, là anh ghi lại cho em."

Người này rốt cuộc là đọc bao nhiêu cuốn ngôn tình rồi, chuyện như vậy cũng có thật sao? Mà những chữ kia đã loang lổ, mang theo dấu vết năm tháng, không thể giả được. Hơn nữa Đàm Dĩnh không thể không thừa nhận, cô vẫn bị lời nói của anh làm chấn động

Thẩm Lương Thần ở tư thế này, đưa tay ôm lấy mặt của cô, khe khẽ thở dài: "Anh thật là thất bại, yêu em nhiều năm như vậy, thế mà lại làm cho em tưởng là anh yêu người khác? Anh đã nói rồi, trước giờ chỉ có mình em."

Đàm Dĩnh chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn, "Nhưng anh, anh cùng cô ấy..."

Bọn họ cùng đi nhận điện thoại, trong nhà các dì đều kêu là anh dẫn bạn gái theo, mỗi lần vào ngày nghỉ, Lê An Ni luôn về nhà tìm anh. [windyhill2017.wp] Nhưng bây giờ ngẫm lại, hình như điều này không có tí bằng chứng gì cả, chắc là cô nghe phải lời đồn bậy rồi

"Nhưng lúc em và chú Thẩm tới đây, anh rất mất hứng" Nhớ tới lần đó anh trầm mặt nhìn cô, đến bây giờ nghĩ lại vẫn thấy ghen ghen

Thẩm Lương Thần nói: "Anh lo sẽ ảnh hưởng kì thi của em, chính thành tích của em cũng không cao, em không biết sao? So với việc gặp nhau ngắn ngủi, anh mong chúng ta có thể cùng nhau học chung thật lâu, ai biết được sau này em cũng thi trượt cả trường nước ngoài, ngốc chết đi được."

Đàm Dĩnh ghen lời, "Còn không phải bởi vì anh ở cùng cô ấy, em mới vậy sao."

"Phải không đó?" Thẩm Lương Thần liếc nhìn cô, "Không phải bởi vì em ngốc sẵn sao?"

"Thẩm Lương Thần, sao anh lại muốn ăn đòn như vậy."

Thẩm Lương Thần đùa dai, cười xấu xa đứng lên, đưa tay nhéo nhéo gò má cô, "Hoá ra trong lòng em anh quan trọng như vậy?"

"... Không biết xấu hổ."

.....windyhill2017.wordpress.com.....

Lúc thiếu thời, ai cũng tự tôn cao ngất, ai cũng không nguyện ý chủ động đi tới trước, giống như ai kêu "Thích" trước thì người đó thua. Kỳ thật bây giờ suy nghĩ lại một chút, tình yêu trước giờ không phải là một trận đọ sức, ai trước ai thua thì liên quan gì? Đáng tiếc Thẩm Lương Thần hiểu ra quá muộn.

Nhưng may mắn sao, trong quãng thời gian thì người ấy vẫn đang đứng trước mắt

Đàm Dĩnh cũng nhìn anh gần sát lại mình, suy nghĩ một chút vẫn mở miệng hỏi, "Vậy sau khi anh về nước, anh khổ sở cái gì chứ? Cả ngày thất thường, không phải bởi vì chia tay với cô ấy sao?"

Khi đó trong nhà ai cũng nói, Lê An Ni chọn tiếp tục học thạc sĩ ở nước ngoài, mà Thẩm Lương Thần lại kiên trì đòi về nước, cho nên hai người phải xa nhau. Kỳ thật bây giờ suy nghĩ lại hình như không phải là không có chỗ đáng ngờ, nếu thật sự thích nhau, so với quan hệ với người nhà của anh, hẳn là anh phải vui mừng ở nước ngoài luôn mới đúng

Thẩm Lương Thần quả nhiên nhìn cô ngu ngốc "Em cùng Trình Quý Thanh mỗi đều gọi điện thoại, nói gì mà nói lảm thế? Anh mỗi ngày đứng trước mặt em vậy mà em còn không thèm nhìn một cái!"

"..." Đàm Dĩnh lần nữa bị làm cho ghen hợm, đây rốt cuộc là ai đùa bỡn ai? Đùa bỡn đến mức làm cho bọn họ bỏ lờ nhau nhiều như vậy

Thẩm Lương Thần cũng không phải là không cảm thán, sâu sắc nhìn cô nói: "Tiểu Nam, sai lầm cùng nhau bỏ qua, em cảm thấy có cái nào mà không bù đắp được đâu? Anh thật sự không muốn chúng ta bỏ lờ nữa. Em xem, anh ở đây làm cho em thương tâm, ông trời lại an bài chúng ta ở ngay tại đây hoá giải hiểu lầm, đây chính là duyên trời, duyên trời đã định chúng ta sẽ ở đây cùng bắt đầu lại lần nữa"

Đàm Dĩnh giờ mới ý thức được, người này nhất định muốn lôi kéo cô tới đây để làm vậy, giờ thuận tiện hoá giải hiểu lầm năm đó là được rồi, đâu cần phải nói những lời này nữa. Nước mắt rơi ra từ khoé mắt cô, cô lên án nói: "Anh đây là đang cố tình đổi trắng thay đen, năm đó đâu phải anh chỉ làm tổn thương em có nhiều đây đâu!"

"Anh biết." Thẩm Lương Thần ôm cô, cảm chôn ở hõm vai cô, "Trong quá khứ anh là kẻ khốn, làm nhiều chuyện vô liêm sỉ như vậy, chỉ điều này, đời này anh sẽ không hung dữ trước mặt em nữa đâu. Em tìm đâu ra một người đàn ông tốt như anh chứ, lúc nào cũng để cho em ăn hiếp"

Đàm Dĩnh nín khóc mỉm cười, "Nhưng vừa rồi anh mới vừa hung hăng với em, anh nói em ngốc."

"Cái đó không tính là hung hăng."

"Chứ tính là gì?"

"Đó là sự thật."

Người đàn ông này đích thực quá ghê tởm! Đàm Dĩnh đập lên ngực anh vài cái, há mồm muốn mắng, lại bị anh giữ chặt gáy hôn xuống

.....windyhill2017.wordpress.com.....

Lúc rời đi thì hai bên đèn đường đã bật sáng, hai người sóng vai nhau, hai cái bóng dài dài đứng cùng với nhau. Đi hồi lâu, Đàm Dĩnh mới nghiêng người nói với anh: "Trước đó anh bảo, em đi một vòng với anh, anh sẽ quay về."

Cho tới bây giờ cô vẫn muốn đuổi anh đi? Thẩm Lương Thần nhìn ánh mắt của cô nhất thời có chút bị thương, "Đàm Dĩnh, sao em lại khó theo như vậy a."

Đàm Dĩnh cúi đầu cười, "Em sẽ về ngay, mấy ngày nay anh ở đây em sẽ không theo anh được."

Đôi mắt của Thẩm Lương Thần tức thì sáng lên, tim đập loạn rồi tỉnh rồi mù, nào biết Đàm Dĩnh lại giơ tay ngăn anh lại, "Khi này em đã nghĩ rồi, đợt này trở về, bất luận ra sao em sẽ cho anh một đáp án. Cho nên em mong anh cho em thời gian, Thẩm Lương Thần, cứ tha thứ cho anh như vậy, em thấy quá dễ dàng rồi."

Anh nhin không được cúi đầu cười, đứng ở dưới ánh đèn nắm chặt tay cô, "Phạt anh làm nô dịch cho em cả đời, có được hay không?"

"Cũng được đó, em cảm thấy tốt nhất nên làm cho anh hối hận cả đời"

Thẩm Lương Thần nhìn cô như là đang xuy xét vấn đề này, vì thế đưa tay xoa xoa thái dương, có chút đau đầu, "Em tâm địa thiện lương, sẽ không ngoan tâm như vậy đâu."

"Cái đó chưa đúng, em còn chưa tính tới nhiều chuyện đây"

Thẩm Lương Thần thấy chiêu này không thể thực hiện được, vì thế bắt đầu chơi xấu, dụ dỗ cô nói: "Đã trễ thế này, về khách sạn nghỉ ngơi trước, sáng mai anh sẽ đi?"

"Được a, anh tự thuê phòng."

Cô đã quay người đi về phía trước, Thẩm Lương Thần đưa tay ôm bả vai cô, kết quả bị cô nhẹ nhàng tránh được. Anh thật dở khóc dở cười, "Như vậy phí phạm lắm, giờ là Giáng Sinh, nhiều người đang cần thuê phòng lắm."

"Vậy anh nằm ngủ ở sofa."

"Tiểu Nam, như vậy không tốt cho cơ thể."

Đàm Dĩnh không thèm để ý đến anh, mà khoé miệng anh hơi nhếch lên, Thẩm Lương Thần bỗng nhiên đi tới ôm chặt thắt lưng của cô, hơi thở ấm áp phả bên tai cô, "Xú nha đầu, em đang ép anh sao?"

"Đúng vậy, anh có ý kiến à?"

Thẩm Lương Thần khẽ hôn sau tai cô, trong mắt cũng tràn đầy ý cười, "Cứ ép buộc anh nữa đi."

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Ghen

Sau khi về khách sạn, Thẩm Lương Thần ngược lại rất ngoan ngoãn ra sofa ngủ, điều này nằm ngoài dự liệu của Đàm Dĩnh, cô cứ nghĩ rằng người nọ sẽ thừa cơ chơi xấu mới đúng chứ. Anh như là đoán được suy nghĩ trong lòng cô, gãi cánh tay nhìn cô, vẻ mặt xấu xa, "Có phải là thất vọng lắm hay không?"

Thất vọng thì không, nhìn anh với cặp mắt khác xưa ngược lại có chút lạ, đương nhiên, nếu như anh đừng lộ ra vẻ mặt gọi đòn thì càng hoàn mỹ hơn

Đàm Dĩnh không nói một lời cầm áo choàng tắm đi tắm rửa, Thẩm Lương Thần nằm trên chiếc sofa mềm mại, nghe tiếng nước chảy "róc rách" truyền ra từ phòng tắm, anh lại nằm liên tưởng đến thân thể kia đang lấp ló sau làn hơi nước mờ ảo, thân thể cũng theo đó càng ngày càng nóng lên

Cô nam quả nữ chung sống cùng một phòng, hưởng chi hai ngày trước anh vừa nếm qua tư vị của cô, bây giờ bảo anh không có tâm tư gì là gạt người. Nhưng vất vả lắm cô mới mềm lòng như vậy, lúc này anh không dám mạnh bạo làm theo ý mình

Dứt khoát nhổm dậy mở máy tính xem tin nhắn, máy tính này là của Đàm Dĩnh, mật mã thì anh chỉ gõ đại vài con số, thế mà lại mở khoá thành công.

Mật mã này là của năm ấy hai người cùng thống nhất với nhau, bọn họ cũng từng lãng mạn bên nhau, lúc ấy tuổi trẻ sức sôi, dính nhau như sam,

mất mã cũng dùng chung một cái, nửa là sinh nhật anh nửa là sinh nhật của cô...

5 năm trôi qua, mật mã của anh vẫn là cái này, không thể tưởng tượng được Đàm Dĩnh cũng thế.

Điều này làm cho tâm tình của Thẩm Lương Thần càng thêm phức tạp, ghé mắt nhìn cửa phòng tắm đóng chặt, nhin không được khẽ giọng cười cười. Trong tình yêu, bọn họ quả nhiên là hai kẻ góc ghech

Vừa mới đăng nhập vào máy, lập tức có tin nhắn mới, tài khoản của anh còn chưa kịp log, cái này là hộp tin của Đàm Dĩnh. Anh vô tình nhìn qua *, bất đắc dĩ thấy cái tài khoản kia quen quen, chính là chữ viết tắt tên tiếng anh của Trình Quý Thanh

Không nghĩ tới việc bọn họ vẫn còn giữ liên lạc với nhau, chuyện này làm cho đại não của anh trống rỗng vài giây, Thẩm Lương Thần ngồi đó, sắc mặt u ám nhìn ánh sáng màn hình

Anh do dự rất lâu, ngón tay thon dài nhất lên, xem, hay không xem? Hai lựa chọn giống như là thiên sứ và ma quỷ, luân phiên hiện lên trong đầu anh, đấu tranh liên hồi

Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng anh chọn buông tha. Không vì cái gì khác, đơn giản là khi sáng giáng hoà cùng Đàm Dĩnh, Đàm Dĩnh đã lựa chọn tin tưởng anh, cho nên anh hiện tại cũng nên cho cô tự do và tin tưởng

Suy nghĩ cẩn thận, anh liền điều chỉnh tâm tình, mà hồi lâu anh vẫn chưa bình tâm được

Rất nhanh Đàm Dĩnh tắm rửa xong liền đi ra, cả phòng tràn mùi hương sữa tắm. Đầu ngón tay Thẩm Lương Thần giật giật, nhin không được ngẩng đầu nhìn cô

Sợi tóc ướt nhẹ chưa khô, mái tóc đen xoả ra làm gương mặt cô càng trở nên trắng nõn, kỳ thật da Đàm Dĩnh vốn đã trắng sẵn, bây giờ lại càng thêm mê người, anh hốt hoảng, cô trông rất giống dáng vẻ ngày xưa

Áo choàng tắm của khách sạn bao lấy người cô, nhìn một đường xuống, đôi chân dài thẳng tắp càng lộ vẻ tinh tế, nhưng anh nhớ rất rõ, đôi chân kia rất săn chắc, lúc cùng anh dây dưa đã quấn anh rất chặt

Thẩm Lương Thần nhìn một chút, không khỏi thất thần, cho đến khi ánh mắt của Đàm Dĩnh và anh chạm vào nhau

"Khụ, cần giúp một tay không?" Anh đứng thẳng lưng, nhìn tóc cô

Đàm Dĩnh lắc lắc đầu, không hề phòng bị ngồi bên cạnh anh, "Anh bận rộn, em tự mình làm là được." Nói xong cô thăm dò nhìn màn hình

Thẩm Lương Thần đang tại do dự có nên đem chuyện tin nhắn nói cho cô hay không, bỗng nhiên thấy hương vị tươi mát của cô tản ra xung quanh, như một tấm lưới bao phủ lấy anh, có gì đó lạnh lạnh tiếp xúc với anh qua chiếc áo sơ mi, rất ấm rất thoải mái.

Anh ghé mắt nhìn, hoá ra là tóc của cô đang phủ lên tay mình ——

.....windyhill2017.wordpress.com.....

"Ngại quá." Chính cô cũng ý thức được cảnh này có hơi mập mờ, hai má nóng lên, vội vàng vén tóc của cô ra phía sau.

Hai người mất tự nhiên dời ánh mắt, cảm xúc hỗn loạn

Đàm Dĩnh nhàm chán ngồi đó, lúng túng đưa tay lấy điện thoại ra từ trong túi áo măng tô, mò mò một hồi rồi kéo ra, có cái gì đó trong túi áo rơi ra

Di động cùng cái gì đó trượt ra rơi trên sàn, tuy rằng tiếng động không lớn, nhưng đủ để Thẩm Lương Thần chú ý. Cô đỏ mặt vội vàng cúi đầu đi nhất, cuối cùng thấy vật bên cạnh di động thì hai má càng đỏ hơn

Lục Từ là đồ yêu tinh gây họa!

Không có gì so được với lúc này, bỗng nhiên từ trong túi áo của cô rút ra 10 cái "bảo hộ", thật mất mặt, chuyện này chắc chắn sẽ làm cho Thẩm Lương Thần liên tưởng đen tối, thậm chí hiểu lầm cô đang ám chỉ gì đó với anh thì sao?

Quả nhiên sắc mặt của anh thực kỳ diệu, khoé miệng gần như là giật giật vài cái, "Em một mình mang theo... Làm gì vậy?"

Chuyện này thật đúng là khó giải quyết, nếu như cô nói là Lục Từ cho cô, Thẩm Lương Thần chắc chắn là sẽ đem chúng tận dụng đi? Nếu là của mình, câu này đừng nên nói thì hơn, hơn nữa cô cảm giác dù trả lời thế nào đi nữa, người nào đó càng muốn tận dụng chúng luôn thì đúng hơn?

Tóm lại kết quả sẽ không hề khả quan

Thẩm Lương Thần chủ động giúp cô nhặt lên, nhìn thấy có tận mười cái thì sắc mặt càng vi diệu hơn. Ánh mắt của anh sáng quắc nhìn chăm chăm Đàm Dĩnh, như không định hỏi cô lí do tại sao, "Anh nhớ rõ hôm nay cùng em đi dạo, em không hề đi mua sắm, cho nên đây là chuẩn bị trước à?"

"..."

"Nói cách khác, em đi công tác mang theo chúng, còn mang theo chúng đi tản bộ?"

Nói thế nào cô cũng không trả lời được, đi công việc thôi mà bộ dáng của cô sao lại như thế này chứ? Đàm Dĩnh liếc xéo anh, dùng mọi khả năng

bình tĩnh giải thích, "Đây không phải là của em, em giữ hộ người khác."

Thẩm Lương Thần giống như sáng tỏ gật gật đầu, "Không giữ trong vali, mà giữ trong túi sao?"

Vậy là bởi vì lúc giữa trưa Lục Từ đưa cho cô, cô còn chưa kịp cất vô phòng! Đàm Dĩnh cảm thấy hết đường chối cãi, hơn nữa Thẩm Lương Thần nhìn cô bằng ánh mắt càng lúc càng nguy hiểm, giống như đã tiếp thu được ngụ ý gì đó của cô

Trong lòng cô thầm than không ổn rồi, mà cô không thể tránh né được nữa, cả người bỗng nhiên bị nhấc ngang, tiếp theo anh đặt cô ngồi lên đùi anh.

"Thiên thời địa lợi, không phát sinh chuyện gì đó thì không tốt phải không nhỉ?"[windyhill2017.wp] Anh dựa vào gáy cô, thanh âm trầm thấp, mang theo vài phần buồn bực, cười, "Tiểu Nam của chúng ta cũng đến tuổi như sói như hổ rồi nhỉ."

Đàm Dĩnh muốn khóc, "Thật sự không phải là của em!"

"Ngô." Ngón tay Thẩm Lương Thần chậm rãi xuyên qua mái tóc của cô, tinh tế vuốt ve, không chút để ý lên tiếng.

"Anh tin em không?"

"Con gái da mặt mỏng, em ngại như vậy chắc là không liên quan rồi"

Ai ngại gì chứ! Đàm Dĩnh không còn lời gì để nói, đang định trợn trắng, bỗng nhiên lại nghe anh nói: "Dù sao ngày mai phải về rồi, không bằng dùng hết trong một đêm này luôn đi? Lỡ như lần sau lại rơi ra nữa. Xấu hổ chết mất."

"..." Tên hỗn đản này đúng là nhiều cớ

.....windyhill2017.wordpress.com.....

Mười cái "bảo hộ" dẫn đến một trận bi kịch, cuối cùng đêm qua Đàm Dĩnh cầu xin tha thứ đến mức khàn cả cổ. Cô biết thể lực của Thẩm Lương Thần rất tốt, nhưng anh trước giờ rất biết tiết chế, ít khi nào liều mạng ép buộc cô

Nhưng đêm nay cũng không biết tại sao, không biết có phải là do tới mười cái bảo hộ hay không, hay là còn chuyện gì khác nữa, tóm lại là anh cực kì hăng hái, làm thế nào cũng không chịu tha cho cô

Đàm Dĩnh rất khó chịu, đã không biết đây là lần thứ mấy bị anh dồn đến cực hạn, cô cảm thấy toàn thân vừa chua xót vừa vô lực, đặc biệt cái chỗ kia kia ẩm ướt chịu không nổi, dưới thân và ra giường đều ướt sũng (Editor: éc éc)

Cô ôm anh, bắt đầu chịu thua, thở hổn hển cầu xin, nói: "Thẩm Lương Thần, ngưng đi được không? Ngày mai em phải dậy sớm, rất mệt đó."

Lúc đó Thẩm Lương Thần nằm trên người cô, một tay luồn qua tóc cô phồng khi cô đung đầu vào thành giường, ngay tại tư thế này ngưng lại, ánh mắt phức tạp nhìn cô chăm chăm

Đàm Dĩnh bị anh nhìn thì thẹn, cố ý quay mắt, "Sao vậy?"

"Không có gì."

Anh trả lời rất lạ, ánh mắt rõ ràng nặng trĩu, lại ra vẻ nhẹ nhàng băng quơ. Đàm Dĩnh không biết anh nghĩ gì mà giờ lại náo loạn như vậy, chỉ vô lực xin anh tha cho mình, nào biết cô càng giãy dụa thì anh càng hưng phấn, giống như muốn chứng minh gì đó với cô

Bình minh bắt đầu ló dạng, cô ở trong lòng anh mơ mơ màng màng ngủ. Thẩm Lương Thần trầm mặc nhìn cô, nhin không được tựa trán với cô,

khe khẽ thở dài.

.....windyhill2017.wordpress.com.....

Hôm sau Thẩm Lương Thần về nước, Đàm Dĩnh cũng có việc phải làm, vì thế hai người ở cửa khách sạn vội vàng tạm biệt. Chỉ là lúc Thẩm Lương Thần sắp đi, suy nghĩ một hồi vẫn nhắc nhở Đàm Dĩnh, "Trong hộp thư của em có tin nhắn mới."

Đàm Dĩnh sửng sốt một chút, nhìn sắc mặt cứng ngắt, mặt mày có chút ngưng trọng, không cần biết có gì, cô chỉ gật gật đầu biết rồi.

Thẩm Lương Thần bị phản ứng của cô làm cho tâm nháo một hồi, nhúu nhúu mi, nhìn cô một cái rồi rời đi.

Không có nụ hôn nồng nhiệt trong tưởng tượng, càng không có lời ngon tiếng ngọt, Lục Từ đối với chuyện này cực kì kinh ngạc, "Hai người chẳng giống tình nhân chú nào, một chút cũng không giống."

Đó là việc của người trẻ tuổi hay làm, cô và Thẩm Lương Thần giờ đã lớn rồi, ngấy ngấy nghiêng nghiêng mới là kì cục, hơn nữa đã sớm qua giai đoạn yêu cuồng nhiệt rồi

Thấy cô không để tâm, Lục Từ nhin không được bĩu môi, vẻ mặt không đồng ý, "Chị Trâu, Chị quá tin tưởng Thẩm tổng rồi. Anh nhà chị lạnh như băng, đàn ông mà không nói lời ngon ngọt, rất dễ dàng buông tay đấy."

Nói tới ngon ngọt, Đàm Dĩnh lại nhớ tới tối qua, trong lòng nhin không được yên lặng trách, tối qua người đàn ông kia chỉ thiếu chút đem cô nhét vào người? Cái này chưa tính là ngon ngọt sao?

Kỳ thật bây giờ cô cực kì thích cách ở chung như vậy, sẽ không hề ý lại, cũng sẽ không xa cách nhau, khoảng cách như vậy đối với cô mà nói là

vừa vắn rồi, chuyện quá khứ đã làm cho cô thiếu cảm giác an toàn, cứ như vậy tự tại hơn

Ở trên xe cô đăng nhập vào tin nhắn, quả nhiên có tin Trình Quý Thanh chưa đọc, xem ra Thẩm Lương Thần cuối cùng cũng chút tiến bộ, biết nhắc nhở cô, còn biết nhịn không đem nó xoá đó, đích thực là không dễ dàng cho anh rồi

Nhớ tới bộ dáng giận dỗi bỏ đi của anh, trong lòng cô nhịn không được có chút buồn cười, hoá ra có người tối qua nháo nhào như vậy là vì ghen?

Nụ cười trên mặt còn chưa tắt, Đàm Dĩnh nhìn nội dung tin nhắn, cười không nổi nữa

HOANG ĐƯỜNG

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 56: (Hoàn): Viên Mãn

Hai ngày sau Thẩm Lương Thần vẫn chưa liên lạc được với Đàm Dĩnh, cô hình như rất bận việc, mà anh cũng có nhiều việc cần xử lý, hơn nữa múi giờ trái nhau, liên lạc với nhau qua di động lại càng khó khăn hơn

Vừa lúc một chung cư của Thịnh Thế xảy ra sự cố, trên công trường có người tử nạn, chuyện lớn xảy ra, anh gấp gáp trở về vẫn không ngăn được chuyện này bề ra

Thời điểm mấu chốt này, Thẩm Bảo Ý lại đưa đơn từ chức cho anh

Thẩm Lương Thần nhìn thư từ chức trước mặt, nói thật, trong lòng anh vậy mà sinh ra vài phần không cam. Anh trầm mặc nhìn chị ta, vẫn mở miệng hỏi: "Không hài lòng với tiền thù lao à?"

Thẩm Bảo Ý lắc đầu, ý cười ôn nhu khó thấy, "Chị biết lúc này rời đi rất không hợp lí, nhưng là —— "

Thẩm Lương Thần cau mày, gần như cho rằng Thẩm Bảo Ý đang cố ý chê cười anh, cuối cùng chị ta giơ tay vuốt ve bụng, lại còn nói: "Chị mang thai, em có biết cái tuổi này mang thai rất nguy hiểm, hơn nữa chị cũng muốn chuẩn bị cho hôn lễ, cho nên hãy để cho chị ích kỉ một lần."

Lời này làm cho Thẩm Lương Thần sững sốt vài giây, hồi sau mới hiểu, "Trương Thạch?"

"Đúng."

Thẩm Lương Thần vụn vụn không nghĩ tới, tay nhà giàu mới nổi kia thật sự theo đuổi Thẩm Bảo Ý. Từ trước đến nay ánh mắt của Thẩm đại tiểu thư đều để ở trên đỉnh đầu, thế mà lại chấp nhận ở cùng một chỗ với một người đàn ông sao? Nhớ ngày đó lúc anh và Đàm Dĩnh ở huyện Trần, cùng Trương Thạch vận chuyển lô hàng, những kia hồi ức tựa như mới xảy ra hôm qua vậy

Duyên phận quả nhiên thực kỳ diệu, Thẩm Lương Thần giờ phút này nhìn người chị cùng cha khác mẹ, mặc kệ năm đó lừa gạt anh thế nào, nay chỉ còn một câu chúc phúc từ tận đáy lòng, "Chúc mừng chị."

"Cám ơn." Thẩm Bảo Ý cong mắt cười nhẹ, khoé mắt, đuôi lông mày đều nhuộm đầy tư vị hạnh phúc, "Em cũng phải cố lên"

Thẩm Lương Thần không thể không nhận ra, nhếch nhếch môi, ần ần có chút bất đắc dĩ, "Vẫn đang cố gắng."

"Con gái vẫn luôn mềm lòng, có cố chấp đến mấy cũng sẽ không trụ được lâu đâu. Chịu đựng một hồi, đương nhiên sẽ thu hoạch được." Thẩm Bảo Ý nhìn anh chớp chớp mắt, quả thật mang bộ dáng rất thư thái

Rõ ràng có máu mủ tình thân, hai người lại tựa như chưa bao giờ yên bình mà trò chuyện như vậy, Thẩm Lương Thần nhất thời hoảng hốt, bật thốt lên nói: "Chuyện kết hôn, nếu cần gì cứ nói."

Tự nhiên cảm thấy xấu hổ, anh lại tiếp một câu, "Dù sao cũng là đại tiểu thư của nhà họ Thẩm, không thể để cho người ta coi thường."

Thẩm Bảo Ý cũng không nói lời nào, chỉ sâu sắc nhìn anh, đáy mắt chậm rãi hiện lên một hồi ảm ứot, hồi lâu sau mới vô thanh gạt đầu, "Lương Thần, cám ơn em."

Cô như thế nào cũng không thể tưởng tượng được, lúc kết hôn, ngược lại chỉ còn mình Thẩm Lương Thần ở bên mình, thật là buồn cười làm sao,

nhiều năm đấu tranh như vậy thật là vô nghĩa

Lúc sắp đi, Thẩm Bảo Ý nhin không được quay đầu nhắc nhở Thẩm Lương Thần, "Có thời gian đi thăm ba một chút."

Thẩm Lương Thần gật đầu, Thẩm Bảo Ý khẽ cười đóng cửa phòng giúp anh.

Nhớ lại khi xưa nhà họ Thẩm náo nhiệt bao nhiêu, nay càng ngày càng lạnh lùng chê cười làm sao, [windyhill2017.wp] Thẩm Lương Thần đứng trước cửa sổ sát đất quan sát thành phố, đô thị phồn hoa, cuộc sống không ngừng xoay chuyển, anh vẫn lẻ loi đứng ở đây

Thẩm Bảo Ý đã từng hỏi anh, cuối cùng anh có hối hận không, kỳ thật anh thật sự không biết lúc đầu mình quyết định như vậy có đúng không, nhưng hiện tại, anh rõ ràng cảm thấy rất cô đơn

Nếu như lúc ấy không dùng thủ đoạn cực đoan như vậy, mọi chuyện sẽ không thành ra như vậy chứ? Nhưng nói tới nói lui, lòng người tham lam, sẽ không bao giờ để ý đến bi kịch và tiếc nuối sau này, cho tới giờ anh mới hiểu mọi chuyện nhưng phải tịch mịch cả đời

Giờ phút này ánh nắng lan toả, khắp nơi ánh sáng rực rỡ, anh ở nơi thành phố phồn hoa, vô cùng nhớ Đàm Dĩnh.

.....windyhill2017.wordpress.com.....

Mà lúc này chỗ Đàm Dĩnh, đúng thật đã sớm xong việc ở Mỹ, lúc bay trở về nước, cô hẹn gặp Trình Quý Thanh ở một quán trà, lúc vội vàng chạy đến, đối phương đã chờ ở đó được một lúc rồi

Trình Quý Thanh vẫn như lần đầu gặp cô, mặc âu phục đen tuyền, áo sơmi, cổ áo chỉnh tề, anh an tĩnh ngồi ở đó, thẳng lưng, nét mặt trầm ổn nhợt nhạt

So với trước hình như nét mặt của anh không tốt lắm, chắc là gần đây anh sống không được tốt

Như là cảm nhận được cô đang nhìn mình, anh từ từ ghé mắt nhìn qua. Đám Dĩnh không được tự nhiên cười với anh, bước qua chào hỏi

"Xin lỗi, mệt như vậy mà em vẫn phải tới đây." Trình Quý Thanh pha trà cho cô, Đám Dĩnh nhìn thoáng qua, vẫn là trà Phổ Nhĩ cô thích

Cô ngồi ở đó, không biết bắt đầu nói từ đâu. Ngược lại là Trình Quý Thanh bị bộ dáng này của cô chọc cười, "Sao vậy? Biết anh định đi, nên luyến tiếc?"

"Là luyến tiếc." Đám Dĩnh thành khẩn gật gật đầu. Cô mấy năm nay không có một người bạn, huống chi anh là người bạn tám năm, những năm tháng khó khăn là anh ở bên cô, một đường chống đỡ cho cô

Trình Quý Thanh mỉm cười cúi thấp đầu, như đang che giấu tâm tình của mình, rất nhanh nâng mặt lên nhìn cô, "Trên đời không có bữa tiệc nào kéo dài mãi, anh cũng không ngờ có ngày mình sẽ rời khỏi nơi đây. Sống ở thành phố này nhiều năm như vậy, trước khi đi, lại phát hiện không hề có ai cáo biệt cùng mình."

Lời này thật quá đau thương, Đám Dĩnh chỉ cảm thấy chóp mũi cay cay, cô kinh ngạc nhìn anh, "Vậy thì vì sao anh nhất quyết muốn đi?"

Nhìn trong tin nhắn thấy anh bảo muốn rời khỏi Thanh Châu, đầu óc cô liền rối bời, một khắc kia đáy lòng tràn ngập vẻ tự trách khó chịu. Cô thậm chí nghi ngờ anh làm vậy là để tránh cô?

Trình Quý Thanh từ lúc 15 tuổi, sau khi cha ruột qua đời, gia đình duy nhất của anh chỉ có Trình gia. Cho dù đó không phải là máu mủ của anh, nhưng ít ra mẹ của anh vẫn ở đây, ít nhất còn có thể gọi đó là nhà, nếu rời đi, cô thật không biết anh có thể đi chỗ nào.

Trình Quý Thanh nhìn ra lo lắng trong mắt cô, khẽ giọng thờ dãi, ngữ khí hơi mất mát, "Nha đầu ngốc, là trong tin nhắn anh không chịu nói rõ ràng, lần này rời đi là giúp Tiểu Mộ khám bệnh. Vừa lúc bên công ti cần anh trở về, rời khỏi nơi này đối với anh cũng là chuyện tốt."

Hoá ra là theo chăm sóc con bé.. Bây giờ Đàm Dĩnh mới dễ chịu một ít, chỉ nghe Trình Quý Thanh nói: "Năm đó anh tới nơi này, nguyên nhân chủ yếu là vì em, cũng không ngờ được, lúc rời đi lại là vì một người khác."

Nghĩ tới cô gái nằm trong bệnh viện kia, trên mặt anh không khỏi lộ một ý cười ôn nhu, một giọng điệu thoải mái, "Thẳng thắn mà nói, lúc chia tay với em thật không dễ chịu chút nào, nhưng Tiểu Mộ cho anh động lực và niềm an ủi rất lớn. Lúc đầu anh rất ghét mẹ của nó, nhưng sau khi ở chung với cô ấy, còn có cả đứa nhỏ, cũng khá tốt đấy chứ."

Nhìn thấy được tình yêu của anh với đứa bé, nhắc tới nó thì ý cười trong mắt anh không thể giấu được, Đàm Dĩnh hơi mím môi, "Đây có thể là tình mẫu tử trời cho của phụ nữ, Tiểu Mộ là một đứa trẻ đáng yêu."

Trình Quý Thanh thấp giọng cười cười, "Đúng a, bây giờ anh cảm thấy cô ấy đã ban cho anh một món quà vô giá."

Mất đi Đàm Dĩnh, vất vả chờ đợi tám năm đã biến thành bọt xà phòng, những tất cả cảm giác không cam tâm kia đã được Tiểu Mộ bù đắp. Đứa bé đã mang đến cho anh một cảm xúc khó tả, không kém gì tình yêu, những vui sướng cùng hạnh phúc kia quả thực đang tồn tại

.....windyhill2017.wordpress.com.....

Đàm Dĩnh nhìn anh, trong lòng cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, "Vậy khi nào anh về?"

"Thời gian ngắn thôi, tạm thời chưa biết là khi nào." Trình Quý Thanh nhìn thành phố ngoài cửa sổ, khó nhin trầm mặc.

Đàm Dĩnh ngạc nhiên nhìn anh

"Chuyện của Tiểu Mộ, cuối cùng vẫn bị bố biết. Ông ấy rất giận, muốn anh kết hôn với Bùi Dao, nhưng anh từ chối."

Anh thích Tiểu Mộ như vậy, vậy mà vẫn bài xích Bùi Dao, Đàm Dĩnh thật không biết nên nói cái gì cho phải, hơn nữa sau khi từ chối hôn sự, nghĩ tới những ngày này Trình Quý Thanh quả thực không dễ dàng. Cô cắn môi trầm mặt hồi lâu, thử khuyên nhủ: "Kỳ thật Bùi Dao... Thật sự yêu anh..."

"Anh biết." Trình Quý Thanh cuối cùng cũng không từ chối lời này, anh thản nhiên nhìn vào mắt Đàm Dĩnh, có chút tự giễu nói, "Anh bây giờ đã lời của cô ấy nói rồi, trong khoảng thời gian này, cũng thấy được cô ấy thay đổi rất nhiều, nhưng mà, có lẽ do anh quá cố chấp, đấu với cô ấy nhiều năm như vậy, luôn cảm thấy mình phải tranh thắng thua với cô ấy một cách vô định. Luôn cảm thấy... Cưới cô ấy, cô ấy đã đạt được mục đích rồi."

Đàm Dĩnh như thế nào cũng không nghĩ là Trình Quý Thanh lại suy nghĩ như thế, cô cùng Thẩm Lương Thần thời thiếu thời cũng như thế, vì thế phải tự nuốt hết bao nhiêu mệt mỏi. Cô không thể không trấn tĩnh anh, "Quý Thanh, anh đối với mọi người đều lý trí khoan dung, vì sao đối với Bùi Dao cứ mãi ngoan tâm như vậy? Anh nghĩ tới cái gì nữa sao?"

Trình Quý Thanh nhíu nhíu mi, lảng tránh không đáp.

Hai người hàn huyên một hồi, di động của Trình Quý Thanh kêu lên, anh nghe điện thoại, gương mặt rạng rỡ, cô có thể đoán rõ ràng được người đầu dây là ai. Quả nhiên không lâu sau Tiểu Mộ cùng vị tài xế đã tới đây, Trình Quý Thanh không yên lòng nhất định tự mình ra cửa đón

Nào biết cửa phòng vừa mở ra, đụng phải một đám người vây quanh đang đưa Thẩm Lương Thần lên lầu

Anh giống như đang nói chuyện gì đó quan trọng, biểu tình trầm trọng nghiêm túc, mà khi thấy Trình Quý Thanh thì không khỏi nao nao, sắc mặt bén nhọn nhìn trong cửa phòng xem thử. Khi nhìn thấy người đáng lẽ đang ở nước ngoài đang ngồi trong đây, sắc mặt rõ ràng chìm đi vài phần.

Đàm Dĩnh cũng không nghĩ tới việc mình sẽ gặp Thẩm Lương Thần ở đây, ánh mắt sững sờ nhìn qua, nào biết người nọ liền dời tầm mắt, như là hoàn toàn không thấy cô vậy, cùng đám người đó nói chuyện rồi rời đi

Anh ngược lại gật đầu chào hỏi Trình Quý Thanh, vậy mà không để ý tới cô

Trình Quý Thanh đứng ở cửa có chút buồn cười, ung dung nhú mày, giống như là nói cho cô biết, yêu, lu giấu lại ghen tị kìa

Đàm Dĩnh trừng mắt nhìn anh, trong lòng không khỏi bất ổn, lại có chút khó tả, người này vẫn giống như trước, gặp chuyện gì cũng không cho người ta cơ hội giải thích

May mắn cảm giác khó chịu này không kéo dài lâu, Tiểu Mộ rất nhanh đã tới đây, tiểu nha đầu rất thông minh, cố ý ngồi giữa Đàm Dĩnh và Trình Quý Thanh

Cô bé bảy tuổi, hai mắt sáng ngời trong suốt nhìn chăm chăm Đàm Dĩnh đánh giá, "Dì chính là dì Trâu?"

"Đúng." Đàm Dĩnh cười chào hỏi con bé, "Rất vui khi được gặp con, Tiểu Mộ."

Tiểu Mộ suy nghĩ nhìn cô một hồi, rồi mới chậm rãi đưa tay ra, "Con cũng rất cao hứng, dì ôn hoà hơn so với tưởng tượng của cô."

Ôn hòa? Cái từ này rất có nhiều nghĩa nha, Đàm Dĩnh nghĩ trước đây chắc là đứa bé này nghĩ cô là mẹ kế ác độc chẳng?

Tiểu Mộ cực kì hoạt bát, cả buổi ngồi trò chuyện với Đàm Dĩnh, Đàm Dĩnh cũng không giỏi xã giao với người lạ, đặc biệt những đứa trẻ, nhưng cũng vài lần bị đứa bé chọc cho bật cười.

.....windyhill2017.wordpress.com.....

Trình Quý Thanh thì cả buổi ngồi chăm sóc cho con gái, từ sau khi Tiểu Mộ xuất hiện, tâm tư của anh gần như đặt hết lên người của nó, ngữ điệu nhẹ nhàng, anh như vậy, Đàm Dĩnh lần đầu nhìn thấy

Gặp nhau một hồi, Trình Quý Thanh đi toilet một chút, Tiểu Mộ giờ chống cằm trằn trằn nhìn Đàm Dĩnh, mở miệng hỏi cô, "Dì nè, dì có biết tại sao cháu tên là Tiểu Mộ không?"

Đàm Dĩnh đại khái có thể đoán ra được, Tiểu Mộ rất nhanh liền trả lời, "Lòng có sở mộ. Bù Dao nói hồi trẻ mẹ có cơ hội nói cho ba ba biết những lời này, mà khi đó mẹ lại không hiểu, còn bỏ lỡ ba ba, giờ lại muốn nói, ba ba đã không còn tin mẹ nữa."

Đàm Dĩnh gật gật đầu, cô tin tưởng đứa nhỏ này còn có lời muốn nói với cô

Tiểu Mộ trầm mặc vài giây, lại ngẩng đầu nhìn cô, "Dì Trâu, nếu như có thể, cháu hi vọng dì có thể thành toàn cho mẹ cháu. Một nhà cháu rời đi hy vọng dì đừng liên lạc với ba ba nữa, nói như vậy tuy rằng rất không lễ phép, nhưng cháu hi vọng dì có thể hiểu được."

Hoá ra đứa nhỏ này muốn nói điều này, Đàm Dĩnh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc lại đây bất an, không khỏi khẽ gật đầu một cái, "Vậy cháu cũng phải đáp ứng dì, ngoan ngoãn, mãi mãi ở bên cạnh ba mẹ nhé."

Cô biết đứa nhỏ có khả năng dễ mắc bệnh tiểu đường, bệnh này cả đời phải tiêm insulin để điều trị, cực kì vất vả. Đứa trẻ đáng thương như vậy, so với bọn họ còn đau lòng hơn rất nhiều

Đàm Dĩnh đương nhiên hiểu rõ điều này, cô vẫn không biết làm sao, nói chung vẫn là bởi vì Trình Quý Thanh chịu nhiều đau khổ, nay thấy anh có một hạnh phúc mới, ít nhất cô đã được an ủi phần nào

Tiểu Mộ chớp chớp mắt, "Cái này di cứ yên tâm đi, cháu còn muốn làm thần cupid của ba mẹ nữa, hạnh phúc của ba ba hãy để cho cháu lo."

Tiểu tử vỗ ngực cam đoan, Đàm Dĩnh nhìn không được mỉm cười, cục đá nặng nề ở ngực rơi xuống. Cho dù Trình Quý Thanh muốn rời khỏi thành phố này, cho dù bọn họ không thể gặp lại nhau nữa, chỉ cần biết anh sống tốt là đủ

Lúc rời đi, Trình Quý Thanh nắm tay Tiểu Mộ, bọn họ từng bước đi về phía chiếc xe đối diện, Bùi Dao hình như đang ngồi trong xe chờ bọn họ, mà hình như không có ai cả? Đàm Dĩnh đứng trước cửa sổ của quán trà, nhìn không rõ, chỉ có thể nhìn thấy ánh nắng chói sáng phủ trên vai của hai cha con, hình ảnh đẹp đẽ này có chút gì đó không thật

Một đời người phải trải qua quá nhiều chuyện, không ít lần vấp ngã, không ngừng học hỏi, không ngừng tha thứ. Nhưng mà tha thứ cho bản thân mình là chuyện khó làm nhất, nếu như cả đời học không được, thì cả đời sẽ bị nhốt trong tâm ma của mình. Tựa như Bùi Dao và Trình Quý Thanh, Thẩm Lương Thần và cô ——

Như vậy bọn họ cuối cùng tha thứ cho nhau rồi sao?

Trình Quý Thanh cũng không chịu buông bỏ, nhưng nay anh cũng có thể mỉm cười với gương mặt nhỏ nhắn của Bùi Dao

Mà cô, cả trái tim rõ ràng cũng đang treo trên người của người kia.

Đàm Dĩnh thở dài, lại bất giác cười khẽ, trong lòng nghĩ xem có nên đi dỗ người nào đó một chút, mà vừa quay người, lại thấy Thẩm Lương Thần đang ôm cánh tay dựa vào cửa, thối mặt nhìn cô

Anh nói: "Anh có thể nghe em giải thích."

"..."

Thấy Đàm Dĩnh không nói gì, anh đi qua vài bước, rất nhanh liền đứng ở trước mặt cô, híp đôi mắt lại, "Không muốn giải thích?"

Đàm Dĩnh trong lòng nín cười, trừng một đôi mắt đen nhìn anh

Thẩm Lương Thần cau mày, rất nhanh cũng nở nụ cười, một phen đem người ôm vào trong lòng, "Thôi, nghĩ tới việc em gấp gáp trở về gặp mặt hẳn ta, anh cũng quyết định tha thứ cho em."

"Vì sao?" Đàm Dĩnh kỳ quái, sao người này hôm nay lạ lùng vậy?

Chỉ nghe Thẩm Lương Thần khẽ giọng nói bên tai cô: "Ai bảo anh yêu em làm chi"

Anh yêu em, cho nên em làm cái gì anh đều tha thứ cho em, bởi vì anh biết, trong lòng em cũng đang lặng lẽ yêu anh.

Như vậy đủ rồi, không phải sao?

HOÀN CHÍNH VĂN

(Hiện giờ mình chưa thấy ngoại truyện, nhưng nghe bảo nói hình như có ngoại truyện ấy ạ, nếu có mình sẽ update sau nhé, cảm ơn các bạn đã theo dõi bộ edit đầu tay của mình. Truyện có khá nhiều lỗi sai, edit xót, gây khó chịu cho bạn đọc, mình sẽ từ từ update ạ)

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Không Cần Anh Chuộc Tội Với Em

Chương 2: Giữa Chúng Ta Giống Như Bị Ngăn Cách Bởi Dải Ngân Hà

Chương 3: Bởi Vì Em Thích Anh

Chương 4: Cô Bỗng Nhiên Phát Hiện, Mình Thật Ngu Ngốc

Chương 5: Tiểu Nam, Em Vẫn Luôn Biết Anh Sẽ Không Bao Giờ Yêu Em

Chương 6: Thẩm Lương Thần, Rốt Cuộc Anh Muốn Gì?

Chương 7: Đừng Xuất Hiện Trong Cuộc Sống Của Tôi Nữa

Chương 8: Sáng Sớm Đã Nghe Tên Của Tên Khốn Đó, Thật Xui Xẻo

Chương 9: Kẻ Thứ Ba?

Chương 10: Vì Người Yêu Chuyện Gì Cũng Cam Tâm Tình nguyện

Chương 11: Anh Xấu Xa, Sao Lúc Trước Còn Thích Anh?

Chương 12: Thẩm Lương Thần Bây Giờ Đang Uy Hiếp Cô?

Chương 13: "Anh Trai"

Chương 14: Đây Là Cách Em Cầu Xin Tôi Phải Không?

Chương 15: Đáp Phi Sở Vấn

Chương 16: Một Giây Kia Cô Chợt Thấy Anh Cười Thật Thê Lương

Chương 17: Tết Âm Lịch

Chương 18: Vết Sẹo Còn Chưa Khỏi Hẳn

Chương 19: Duy Nhất Không Phải Là Bởi Vì Yêu

Chương 20: Mọi Sự Do Người

Chương 21: Nghi Ngờ

Chương 22: Sinh Nhật

Chương 23: Đừng Làm Cho Anh Mất Hứng

Chương 24: Chỉ Muốn Ở Bên Nhau

Chương 25: Anh Hận Không Thể Lập Tức Xông Lên, Chặt Đứt Móng Vuốt
Của Tên Kia!

Chương 26: Chấp Mê Bất Ngộ

Chương 27: Gặp Gỡ Cô Ấy, Tôi Gặp Hận Rồi

[Chương 28: Lễ Đính Hôn Thế Kì](#)
[Chương 29: Rời Đi](#)
[Chương 30: Yêu Và Hận](#)
[Chương 31: Chân Tướng Năm Đó](#)
[Chương 32: Tai Nạn](#)
[Chương 33: Yêu Nhau Nhưng Chẳng Thế Ở Gần Nhau](#)
[Chương 34: Áo Giác](#)
[Chương 35: Em Lại Muốn Trốn?](#)
[Chương 36: Tìm Em Tính Nợ](#)
[Chương 37: Tình Cảm Với Em Là Thật](#)
[Chương 38: Dụng Tâm Nhiều Mới Đau Một Đời](#)
[Chương 39: Bây Giờ Đã Thành Của Người Khác](#)
[Chương 40: Làm Chơi Ăn Thật](#)
[Chương 41: Không Bằng Kết Thúc Như Vậy Thì Tốt Hơn](#)
[Chương 42: Có Một Ngày Người Em Gả Không Phải Là Anh](#)
[Chương 43: Coi Như Chúng Ta Có Duyên Vô Phận](#)
[Chương 44: Anh Chỉ Có Thể Chấp Nhận, Không Còn Lựa Chọn Nào Khác](#)
[Chương 45: Tiểu Nam, Anh Yêu Em](#)
[Chương 46: Chỉ Là Vì Lấy Cớ Để Gọi Điện Thoại Cho Em](#)
[Chương 47: Ngay Cả Thích Em Em Cũng Không Cho](#)
[Chương 48: Anh Không Muốn Lại Đi Khắp Thế Gian Tìm Em](#)
[Chương 49: Anh Đương Nhiên Sẽ Năm Thật Chặt Cơ Hội Lần Này.](#)
[Chương 50: Anh Nhớ Em, Câu Này Là Sự Thật](#)
[Chương 51: Một Đêm Mơ](#)
[Chương 52: Em Quay Về Được Không?](#)
[Chương 53: Nói Một Đấng Nghĩ Một Nẻo](#)
[Chương 54: Duyên Trời Đã Định](#)
[Chương 55: Ghen](#)
[Chương 56: \(Hoàn\): Viên Mãn](#)